

နန္ဒကျော်သူ

သိုင်းသမားဟူသည်

နန္ဒကျော်သူ

စိုင်းဆန်းဟူသည်

၀၈: ၈၆၆: ၈၀၀၆

စာမူကြိုတင် ပုံနှိပ်ခွင့်အမှတ် (၀၀၆၁)
မျက်နှာဖုံးနှင့် ရေခဲ ကြိုတင်ပုံနှိပ်ခွင့်အမှတ်(၀၉၃၀)

ထုတ်ဝေခြင်း

၁၉၈၂ ခုနှစ်

ဩဂုတ်လ

ပထမအကြိမ်

အုပ်ရေး-(၁၅၀၀)

တန်ဖိုး-နှစ်ဆယ်ကျပ်

မျက်နှာဖုံး- ပန်းချီငြိမ်းအောင်

ဦးကံညွန့်(မြ-၀၃၀၆၈)ရွှေမိစာပေ
အမှတ် ၁၈၀၊ ဘောင်ခရီးလမ်း၊ ရွှေဂူတိုင်
စာတိုက် ဗဟန်း ရန်ကုန်မြို့မှ ထုတ်ဝေ၍
ဦးပါကြီး(မြ ၀၁၉၅)ဆန်းသစ်စပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ် ၅၀၂၊ သိမ်ဖြူလမ်း ကန်တော်က
လေး ရန်ကုန်မြို့တွင် ရိုက်နှိပ်ပါသည်။

နွေကျော်သူ

ဆိုင်းသမားတူသည်

ဘာသာပြန် သိုင်းဝတ္ထု၊
လုံးချင်း စဆုံး
အသစ်ခက်ခက်

မူရင်းဝတ္ထု - ထိရှုန်အော
မူရင်းစာရေးဆရာ - လုံစွန်ဖိုး

မျက်နှာစုံစိုက်
နေလရောင် အော့ဖိစက်

စီစဉ်သူ - ကျော်ကျော် (ဘုမိ)

ကာလစွဲ
စိန်ချွန်းကြီးမြင့်

တရက်လျှင် (၃၂-)

ရွက်ပိုလျှင်၎င်း၊ ရွက်တိုးအပြည့်ပေးရမည်။

လွင်စာပေ
လွင်စာပေ
အမှတ် ၁၅/၁၃၈၊ ၆ လမ်း
အမှတ် ၁၃၀၊ ၆ လမ်း၊ ၄ မြို့
တောင်ငူ၊ ရက် ၂၀၇၅၅

လေ

(၁)

(ဂ) လ (၁၂) ရက်။

ကောင်းကင်တခုလုံး ညိုမည်းနေသည်။ တိမ်တိုက် တိမ်လိပ်
များသည် လျင်မြန်စွာ ရွေ့လျားနေပြီး၊ အပိုင်အခဲများအဖြစ်
စုရုံးဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိသည်။

အဝေးတောင်တန်းဆီမှ မိုးခြိမ်းသံများသည် လွင့်ပျံ့လာ
နေသည်။ မိုးရွာသွန်းရန် ဟန်ပြင်နေပြီဖြစ်သည်။ မကြာမီ မိုး
ရွာသွန်းပေတော့မည်။

F.1

ဝဏ္ဏထွန်းစာပေ

ရွာသွန်းချလာမည့်မိုးမှာ အလွန်ပင် သည်းမည်းလိမ့်မည်မှာ မလွဲပေ။ ထိုအချိန် “စီးလိမ်ရေလက်ကြား” ဆိပ်ကမ်းပါးမှ လူတယောက်နှင့် မြင်းတကောင်သည် ပေါ့ပါးသွက်လက်စွာ ခရီးပြင်းနှင်လာနေသည်ကို တွေ့မြင်ရမည် ဖြစ်သည်။

မြင်းသည် မညီမညာသော ကျောက်တုံးလမ်းပေါ်မှ ဖြတ် သန်းကာ အရှေ့ဘက်သို့ ဦးတည်သွားသည်။

“စီးလိမ်ရေလက်ကြား”သည် သောင်ပြင် အများအပြား ရှိပြီး ရေစီးအလွန်သန်သည်။

“လေ”

ဤနေရာတွင် ‘လေ’ သည် လူတယောက်၏အမည်ကို ဆို လိုခြင်း ဖြစ်သည်။ “လေ”သည် သိုင်းလောကတွင် ကျင်လည် ကျက်စားလာခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်း (၂၀) ခန့်ရှိပြီဟု ထင် ရသည်။

သူသည် အသက် (၁၄) နှစ်အရွယ်ခန့်ကစ၍ သိုင်းလောက ထဲသို့ ခြေချခဲ့သည် ဖြစ်သည်။ ယခု သူ၏အသက်မှာ (၃၀) ကျော်နေပြီ ဖြစ်လေသည်။ သူသည် နေရာအနှံ့ လှည့်လည် သွားလာနေခဲ့ရာ မရောက်ဖူးသည့်နေရာဟူ၍ မရှိသလောက် ဖြစ်သည်။ အချို့နေရာဒေသများဆိုလျှင် ခြေရာချင်းပင် ထပ် နေလေပြီ။

သို့သော် သူ ဤနေရာသို့ ရောက်ရှိလာသည်မှာ ယခုအကြိမ် သည် ပထမဆုံးအကြိမ် ဖြစ်သည်။ ယင်းကဲ့သို့သော ကြီးကျယ် ခမ်းနားလှပသော ရှုမျှော်ခင်းများကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည့်

အတွက် သူသည် ဤနေရာသို့ရောက်လာခြင်းကို များစွာကျေ နပ်သွားမိလေသည်။

မကြာမီ မိုးကြီးရွာချပေတော့မည်။ သို့သော် သူက ဂရု မစိုက်ပါချေ။ သူ့အနေဖြင့် ဤလောကတစ်ခုတွင် ဂရုစိုက်ရန် ကိစ္စရပ်များ ရှိလှသည်မဟုတ်ချေ။

သူသည် မြင်းကို ခုုံးစိုင်းစီးလာနေစဉ်မှာပင် သံ-သံခြင်း ထိခိုက်၍ ထွက်ပေါ်လာသော အသံများကို ကြားလိုက်ရလေ သည်။

သူသည် မျက်မှောင်ကုပ်သွားလေသည်။ သူသည်တယောက် တည်း လျှောက်သွားနေခဲ့ရာ လ ချီ၍ ကုန်လွန်ခဲ့လေသည်။

သူသည် သိုင်းလောကနှင့် ကင်းကွာခဲ့သည်မှာ အတော် ကြာခဲ့လေပြီ။ သူသည် အေးအေးဆေးဆေးဖြင့် စိတ်ပျော်ရာ၊ စိတ်ကြည်နူးရာနေရာများသို့ သွားလာ လည်ပတ်ခဲ့လေသည်။ သို့သော် ယခု ဤနေရာသို့ရောက်သောအခါမှ သူ့အတွက် စိတ်အနှောက်အယှက်ဖြစ်ဖွယ်ရာကိစ္စတစ်ရပ် ဖြစ်ပေါ်နေသည် နှင့် လာရောက်တွေ့ကြုံရတော့မည် မဟုတ်ပါစေ။

သူသည် ယင်းကိစ္စရပ်များနှင့် တွေ့ကြုံရင်ဆိုင်းရန် ဆန္ဒမရှိ ပါ။ ထို့ကြောင့် မြင်းအား အခြားတဘက်သို့ လှည့်လိုက် လေသည်။ ထိုစဉ်မှာပင်—

‘အမလေး ကယ်ကြပါရှင်—’

ဟု မိန်းကလေးတယောက်၏ စူးရှ ကျယ်လောင်သော အသံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

တဆက်တည်းမှာပင်—

‘မင်း—အော်မနေပါနဲ့ကွာ၊ မင်းကို ငါမသတ်ပါဘူး၊ ငါ မယားလေးလုပ်ဖို့ မင်းကို ခေါ်သွားမလို့ပါ၊ ဟား—ဟား— ဟား—’

ဟူသော ကြမ်းတမ်း ခက်ထန်သော အသံကို ကြားလိုက် ရပြန်သည်။

‘လေ’ ၏ရင်ထဲ၌ သွေးများဆူပွက်လာလေသည်။ မြင်းကို ရပ်တန့်လိုက်သည်။

ထို့နောက်— အသံလာရာဘက်သို့ မြင်းအားလှည့်လိုက်ပြီး အပြင်းမောင်းနှင်သွားလေတော့သည်။

* * *

(၂)

မြင်မကောင်း၊ ရှုမကောင်းအောင်ပင် ဖြစ်နေသော မြင် ကွင်းတခု။

‘လေ’ က မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်တွေ့ လိုက်ရလေသည်။ အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော လူ(၂၆)ယောက်။ သူတို့သည် လက်နက် ကိုယ်စီဖြင့် နုနယ်ချောမောသော မိန်းကလေး တယောက်အား ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်နေကြသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ လေသည်။

ဝဏ္ဏထွန်းစာပေ

မိန်းကလေး၏မျက်နှာတခုလုံးမှာ ဖြူဖတ်ဖြူလျော် ဖြစ်နေ ၏။ သူမ၏နုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းတွင်လည်း သွေးများ စီးကျ လျက်ရှိနေသည်။

သူမနှင့်ပခုံးခြင်းယှဉ်၍ လူနှစ်ယောက်က သူမအား အကာ အကွယ်ပေးနေ၏။ ထိုလူနှစ်ယောက်သည် မိန်းကလေးအား ဝဲယာခြံရံလျက် ကြံ့ကြံ့ခံ၍ တိုက်ခိုက်နေ၏။ သို့သော် သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်၌ သွေးများ ချင်းချင်းနီရဲ နေသည်ကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ဒဏ်ရာ ပြင်းထန်စွာ ရရှိနေသည်မှာ ထင်ရှားလှပေသည်။

အရပ်အမောင်း အလွန်မြင့်မား ထွားကြိုင်းသော လူ နှစ်ယောက်ကိုကြည့်၍ ခနဲပြုံး ပြုံးလိုက်သည်။

‘ဟေ့—မင်းတို့ လက်နက်ချလိုက်ယင် အသက်ချမ်းသာရာ ရအုံးမယ်၊ နို့မဟုတ်ယင်’

မိန်းကလေးအား ကာကွယ်ပေးနေသော လူတယောက်က ပေါက်ဆိန်အား ကျစ်လစ်စွာကိုင်လျက်—

‘မင်းတို့လိုလူယုတ်မာကောင်တွေက အသက်ချမ်းသာပေး မယ်ဆိုတာ ရယ်စရာကြီးပါကွာ...’

သူသည် ထိုသို့ပြောပြီး ချဉ်းကပ်လာနေသော လူအား ပေါက်ဆိန်ဖြင့် ဝှေ့ရမ်း ခုတ်လိုက်လေသည်။

‘ဟား... ဟား... ဟား...’

ထိုလူထွားကြီးက အားပါးတရ ရယ်မောလိုက်သည်။ ‘ကျုပ် လေ့ဝူးတိတ်’ ရဲ့ နာမည်ကိုမကြားဘူးဘူးထင်ဏယ်’

ဝဏ္ဏထွန်းစာပေ

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် ရုတ်တရက် ချဉ်းကပ်သွားပြီး သူ၏ လက်ဝါးနှစ်ဘက်သည် ဘေးသွားပမာ ထိုလူ၏လည်ဂုတ် သို့ ခုတ်ချလိုက်ရာ—

‘အုန်း...’

ပေါက်ဆိန်ကိုင်ဆောင်ထားသောလူသည် မြေပေါ်သို့ ပုံ လျက်သွား လဲကျသွားလေသည်။ ကျန်တယောက်သည် သူ့ အဖော် သေဆုံးသွားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့် သူသည် ရှိသမျှခွန်အားကိုထုတ်၍ အသုံးပြုပြီး ထို ‘လှေစူးတိတ်’ ဆိုသူ အား တိုက်ခိုက်လိုက်ရာ—

‘အား...’

လှေစူးတိတ်၏ လက်ဝါးတခုသည် ထိုလူ၏ ရင်ဝသို့ ခုတ် ချလိုက်လေသည်။

‘ဦးလေး...ဟန်... ဦး လေးလူ...’

မိန်းကလေး၏အသံသည် မျှော်လင့်ချက်ကင်းစွာဖြင့် ထွက် ပေါ်လာလေသည်။

‘ဟား...ဟား...ဟား’

အနက်ရောင်ဝတီဆင်ထားသော လူ(၂၆)ယောက်တို့သည် မိန်းကလေးအားကြည့်၍ ပြိုင်တူ အားပါးတရ ရယ်မောကြ လေတော့သည်။

* * *

မိန်းကလေးသည် မတိတပ်ရပ်ရန်ပင် အားအင်မရှိတော့ ပါ။ သူမသည် မည်သို့မျှ ရပ်တည်နေနိုင်စွမ်းမရှိတော့သဖြင့် မြေပေါ်သို့ ထိုင်ချလိုက်ရလေသည်။

သူမ၏မျက်လုံးအစုံသည် သေဆုံးနေသော အလောင်းများ ကို ရီဝေစွာငေး၍ကြည့်နေ၏။ ယခု သူမအား လာရောက် ကယ်တင်မည့်လူမရှိတော့ပြီ မဟုတ်ပါလော။

လှေစူးတိတ်သည် အောင်နိုင်သောအပြုံးဖြင့် မိန်းကလေး ထံသို့ တလှမ်းချင်း လှမ်းသွားလေသည်။

မိန်းကလေးသည် ခေါင်းငုံ့ ထားလေသည်။ ကျရောက် လာမည့် ကံကြမ္မာကို လည်စင်းခံရုံမလွဲ၍ သူမသည် မည်သို့ တတ်နိုင်ပါမည်နည်း။

လှေစူးတိတ်၏လက်နှစ်ဘက်သည် မိန်းကလေး၏ ခန္ဓာကိုယ် ပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာနေသည်။ ထိုအချိန်တွင်—

‘ဟေ့—ရပ်လိုက်’

လူတယောက်၏ ကျယ်လောင်စွာဖြင့် ဟန်တားလိုက်သော အသံဖြစ်သည်။ ထိုအသံကြောင့် လှေစူးတိတ်နှင့်တကွ သူ၏ အဖော်များပင် တုန်လှုပ်သွားသည်။

‘လေ’သည် ယင်းသို့ အော်လိုက်ယင်း သူ၏ ခန္ဓာကိုယ် သည် ကျားသစ်တကောင်ပမာ လှေစူးတိတ်ကို ခုန်အုပ်လိုက် လေတော့သည်။

* * *

(၃)

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောလူသည် 'လေ'အား ခြေဆုံး ခေါင်းဆုံး အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

မျက်လုံးပေါင်းများစွာတို့က 'လေ' အား အကဲခတ်ကြည့်နေကြသည်။ သူတို့၏ကြည့်ပုံမှာ လူဆေးအလောင်းတလောင်းအားကြည့်နေသည်နှင့် တူလေသည်။

ထို့နောက် အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောလူက ရယ်မောလိုက်ပြန်သည်။ သူ၏ ရယ်မောနေပုံကိုကြည့်ရသည်မှာ တောခိုင်းတိရစ္ဆာန် ရယ်မောနေသည်ဟု ထင်ရသည်။

'မင်း ဘယ်ကလဲကွ...'

'လေ' က ခါးထောက်လိုက်သည်။

'ကျုပ်က ခရီးသွားတယောက်ပါ'

ထိုလူ၏မျက်ခုံးမွှေးအစုံသည် အပေါ်သို့ မြင့်တက်သွားသည်။

'အော်... ခရီးသည်ကိုး၊ ဒါနဲ့ မင်းက ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ'

အခြားတယောက်က ရယ်မောဟင်း-

'ငရဲပြည်ကိုသွားမလို့ဖြစ်မှာပေါ့ဗျာ'

'ဟား... ဟား... ဟား'

ထိုသူ၏ စကားကြောင့် ဝါးကနဲ ရယ်မောသံများ ဆူညံသွားလေသည်။

'လေ' ၏ မျက်နှာမှာ ခက်ထန်သွားလေသည်။

'မင်းတို့ကော ဘယ်ကလဲကွ'

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်ရှိသောလူက ရယ်မောလိုက်သည်။
'တို့က မင်းလို ကိုယ့်နိမယ်တောင်မှ ထုတ်ပေးမပြောရတဲ့ လူမျိုးမဟုတ်ဘူးကွ'

သူသည် စကားဆုံးသည်နှင့် ရင်ကော့လိုက်ပြီး-

'ကျုပ်တို့က 'ဗိုလ်မင်းရဲတိုက်က' လူတွေကွ'

'လေ' က နှာခေါင်းရှုံ့ သွားသည်။

'အော်-မင်းတို့က ဗိုလ်မင်းရဲတိုက်ကလူတွေပဲကိုး၊ ဗိုလ်မင်းရဲတိုက်မှာ မင်းတို့လို ယုတ်မာတဲ့လူတွေရှိနေလို့ နိမယ်ပျက်နေတာကိုး'

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်တူသောလူက လေ၏စကားကြောင့် ဒေါသထွက်လာလေသည်။

'မင်းက သေချင်လို့ တို့ကိုလာပြီး အံတုနေတာလားကွ'

သူသည် လက်တချက် ဝေ့ရမ်းလိုက်သည်။

'ရှင်းလိုက်စမ်း'

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်ရာ လူ (၂၀) ကျော်ခန့် တို့သည် 'လေ'အား ရုတ်တရက်ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့သည်။

'လေ'က မထေမဲ့ မြင် ပြုံးလိုက်လေသည်။ သူ၏ဓားသည် ခါးတွင်း၌ပင် ရှိနေသေး၏။ သူသည် ထိုသူများအား တိုက်ခိုက်ရန် ဓားပင်အသုံးပြုရန်မလိုဟု ယုံကြည်ထားလေသည်။

လူတယောက်က သူ၏ဓားဖြင့် 'အရိပ်အထပ်ထပ်'ဟူသော သိုင်းကွက်ဖြင့် 'လေ'၏ မျက်နှာဆီသို့ တိုက်ခိုက်လိုက် လေသည်။

‘လေ’ က မမြင်မတွေ့လိုက်ရသည့်အလား ထိုသူ၏ တိုက်ခိုက်မှုကို လှည့်ပင်မကြည့်ပါ။

‘ဟား... မင်းသေဖို့သာ ပြင်ပေတော့’

ထိုလူက ယင်းသို့ စိတ်ထဲ၌ ရေရွတ်နေစဉ် ရုတ်တရက်သူ၏ ဓားသည် အဘယ်ကြောင့်မှန်းမသိ ‘လေ’၏ လက်ထဲသို့ ရောက်သွားလေသည်။

ထိုအချိန်မှပင် သူ၏ယာဘက်လက်ကောက်ဝတ်မှာ နာကျင်သောဝေဒနာတခုကို ပြင်းထန်စွာ ခံစားလိုက်ရလေသည်။

သူသည် အံ့ဩနေစဉ်မှာပင် သူ၏ ဓားသည် သူ၏ ဝမ်းဗိုက်ဆီသို့ ပြန်လည်ထိုးဝင်သွားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

* * *

‘လေ’ က သိုင်းပညာအကွက် ပြသလိုက်သည်နှင့် ဗိုလ်မင်းရဲတိုက်မှ လူများအားလုံးတို့မှာ အံ့အားသင့်သွားကြပြီး သူတို့ရင်ဆိုင်နေရသောလူမှာ သိုင်းပညာ မည်သည်ကို သဘောပေါက် နားလည်လိုက်လေသည်။

သို့သော်လည်း သူတို့သည် ‘လေ’ အား လုံးဝမမှုသေးပါချေ။ သူတို့မှာ လူတွေ့အများအပြားသာလွန်နေသည် မဟုတ်ပါလော...။

လူတယောက်သည် မည်မျှ အစွမ်းထက်နေသော်လည်း လူအများ၏ဒဏ်အား ခံနိုင်မည်မဟုတ်ဟုလည်း ယုံကြည်ထားကြလေသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့သည် ‘လေ’ အား တဟုန်ထိုး လေးဘက်လေးတန်မှနေ၍ ဝိုင်းရံ တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ယင်းသို့ တိုက်ခိုက်ခြင်းဖြင့် ‘လေ’ သည် အစိပ်စိပ် အပိုင်းပိုင်း ဖြစ်သွားလိမ့်မည်ဟုလည်း တထစ်ချယုံကြည်နေကြသည်။

သို့သော် သူတို့၏ အတွေးနှင့်လက်တွေ့မှာ အများကြီးမှားသွားချေပြီ။ သူတို့ ယခုရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်နေရသောလူမှာ သိုင်းလောကတခုလုံးတွင် လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြားနေသော ‘လေ’ သိုင်းသမားဖြစ်နေသည်ကိုမူ သူတို့မသိလိုက်ရချေ။

သူတို့ဘက်မှ လူအရေအတွက် မည်မျှပင် များပြားနေသော်လည်း ‘လေ’ က သူတို့အား သက်မဲ့ အရာဝတ္ထုများဟု ထင်မှတ်ထားလေသည်။

မကြာပါချေ—

ထိုလူများသည် လေ၏လက်ချက်ဖြင့် တဝက်ခန့်မြေပေါ်သို့ လဲကျသေဆုံးသွားလေတော့သည်။ ကျန်ရှိသော လူတဝက်ခန့်တို့သည် တယောက်မျက်နှာတယောက် ကြည့်နေကြသည်။

ထို့နောက်—

‘လေ’ အား ထပ်မံ၍ ကြည့်လိုက်ကြပြန်သည်။ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်တူသောလူ၏အကြည့်မှာ ‘လေ့ဝူးတိတ်’ပင် ဖြစ်သည်။ သူသည် လေအား ရင်မဆိုင်၍ မရတော့ပါ။

ထို့ကြောင့် သူသည် ရင်ကော့၍ အရှေ့သို့ လှမ်းထွက်လိုက်လေသည်။

‘ဟေ့ - ကျွန်ုပ်ရဲ့ခားကိုယူခဲ’

သူ၏ လက်အောက်ဝယ်သားများသည် အလွန်ရှည်လျားသော ခားတလက်အား ယူဆောင်လာ၍ သူ့အား လှမ်းပေးလိုက်လေသည်။

လေ့ဝူးတိတ်က သူ၏ခားကို တဝီးဝီးဖြင့် ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။ သူ၏ ခားပညာမှာလည်း မခေလှပါချေ။

‘လေ’သည် အဝေးသို့သာငေး၍စိုက်ကြည့်နေ၏။ လေ့ဝူးတိတ်အား လှည့်ပင်မကြည့်ပါချေ။ လေ့ဝူးတိတ်က မခံမရပ်နိုင်တော့ပဲ ဖြစ်နေသည်။

‘မင်းကို ဝါသတ်ပစ်မယ်’

သူသည် ယင်းသို့ပြောပြီးသည်နှင့် သူ၏ခားဖြင့် ဝှေ့ယမ်းကာ ‘လေ’ အား ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

သူ၏ခားသိုင်းပညာမှာ အလွန်ထက်မြက်သည်ဟု သူ့ကိုယူကြည့်ထားသည်။ သို့သော် - ‘လေ’၏ အမြင်မှာတော့ ထိုသူ၏ သိုင်းပညာမှာ အလွန်ပင်ညံ့ဖျင်းနေ၏။

လေ့ဝူးတိတ်၏ခားသည် ‘လေ’၏ အင်္ကျီစကိုပင် ထိအောင် မတိုက်ခိုက်နိုင်ပါချေ။

‘လေ’က သူ၏ခားကို လုယူလိုက်ပြီး ယင်းခားဖြင့်ပင် သူ၏ ဝမ်းဗိုက်သို့ ထိုးသွင်းလိုက်လေသည်။

* * *

(၄)

လေ့ဝူးတိတ်သည် သိုင်းကွက်တကွက်မျှပင် မတိုက်ခိုက်ရဘဲ သေးပဲ သေသုံးသွားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့် ကျန်ရှိသောလူများအားလုံးသည် လေအားကြည့်၍ ကြောက်ရွံ့တုန်လေသည်။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် သူတို့သည် သူများကိုသာ နိုင်ထက်စီးနင်းဖြင့် ယတ်မာစွာပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်။

ယခုမှာမူ သူတို့သည် မိမိတို့၏အလှည့်သို့ရောက်ရှိလာပြီဟု ရိပ်စားမိလိုက်လေသည်။

‘လေ’၏ လက်သီးများသည် သူတို့၏ ကိုယ်ခန္ဓာများပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာလေတော့သည်။ သူတို့သည် သံတူကလေးများ အထူးခံလိုက်ရသည့်အလား နာကျင်သော ဝေဒနာတရပ်ကို ခံစားလိုက်ရလေသည်။

ထို့နောက် အချို့လူများသည် လေ၏လက်ချက်ဖြင့် မြေပေါ်သို့ကျသွားပြီး၊ အချို့လူများသည် ‘လေ’အား လှည့်ပင် မကြည့်တော့ပဲ ထိုနေရာမှ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်သွားကြကုန်လေသည်။

* * *

ထိုအစိမ်းရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးသည် သူမ၏ ရှည်လျားသောဆံပင်ကို ကျစ်ဆံမြီးနှစ်ခု ကျစ်ထားသည်။

ကျစ်ဆံမြီးထိပ်ဖျားတွင် အဝါရောင်ပိုးပုဝါဖြင့် လိပ် ပြာ ပုံ သဏ္ဍာန်ချည်နှောင်ထားလေသည်။

ထိုပိုးပုဝါမှာလည်း သွေးများဖြင့်စွန်းထေးနေ၏။ သူမ၏ ခြေလက်များမှာလည်း ဒဏ်ရာများရရှိခဲ့သည်ကို တွေ့လိုက် ရလေသည်။

‘လေ’က ထိုမိန်းကလေး၏ဒဏ်ရာများကို ဆေးလိမ်းပေးလိုက်လေသည်။ မိန်းကလေးသည် မျက်နှာကိုလက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့်အုပ်ကာ ရှိုက်ကြီးတဝပ်ဖြင့် ငိုကျွေးနေလေတော့သည်။ ‘လေ’က သက်ပြင်းတချက်ချလိုက်သည်။

‘မငိုပါနဲ့တော့မိန်းကလေးရယ်၊ မင်းစိတ်ထဲမှာဘယ်လောက်ခံစားနေရတယ်ဆိုတာ ငါနားလည်ပါတယ်၊ ငါကမင်းကိုဘယ်လိုကူညီရမလဲဆိုတာမင်းရဲ့အဖြစ်အပျက်ကိုပြောပြပါလားကွာ’ မိန်းကလေးသည် ငိုကျွေးယင်း သူမ၏ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အကြောင်းများကို ရင်နာစွာဖြင့်ဖွင့်ဟပြောပြလိုက်လေသည်။

မိန်းကလေး၏အမည်မှာ ‘ဆင်းဟုန်တိ’ဖြစ်သည်။ သူမ၏ ဖခင်သည် အာမခံဌာနတခုမှ ဌာနမှူး ဆင်းကူးရန် ဖြစ်သည်။ ‘လေ’သည် ထိုအမည်ကိုကြားလိုက်ရသည်နှင့် ရင်ထဲ၌ လှုပ်ရှားသွားလေသည်။

‘ဆင်းကူးရန်ဟာ သိုင်းလောကမှာ နံမည် အလွန်ကြီးတဲ့ သိုင်းပညာရှင်တယောက်ပါပဲ၊ ဗိုလ်မင်း ရဲတိုက်က လူတွေက ဘာကြောင့် မင်းကိုစော်ကားရတာလဲ၊ သူတို့နဲ့မင်းတို့ အယင်က ရန်ညှိုးများရှိနေသလား’

ဆင်းဟုန်တိက ခေါင်းငုံ့ရာမှ မော့ကြည့်လိုက်သည်။

‘ဗိုလ်မင်းရဲတိုက်ကလူတွေဟာ အခု ၂-နှစ်အတွင်းမှာပဲ လူယက်တိုက်ခိုက်မှုတွေကို အကြိမ်ကြိမ် ကျူးလွန်ခဲ့ပါတယ်၊ ဖေဖေအလုပ်လုပ်နေတဲ့ အာမခံဌာနကိုလဲ (၃)ကြိမ်တိတိ လာပြီး လူယက်ခဲ့ပါတယ်ရှင်’

‘လေ’က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဒီသတင်းကို ကျုပ်လဲကြားခဲ့ပါတယ်’

ဆင်းဟုန်တိက—

‘ကျွန်မအဖေဟာ သူတို့အကြိမ်ကြိမ်လာပြီးလူယက်ကြတာကို မခံမရပ်နိုင်လို့ ရှာဟုတ်တိတ်ဆီကိုသွားပြီးမေးမိပါတယ်’

‘လေ’က မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

‘ရှာဟုတ်တိတ်ဆိုတာ ဗိုလ်မင်းရဲတိုက်ရဲ့အုပ်ချုပ်ရေးမှူးမဟုတ်လား’

ဆင်းဟုန်တိက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ သူဟာကျွန်မရဲ့အဖေနဲ့ မတူပါဘူးရှင်’ သူမသည် အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်ပြီး စကားဆက်လိုက်ပြန်သည်။

‘ကျွန်မအဖေက သူ့ဆီသွားတော့ တယောက်တစ်ယောက်နားစကား
များပြီး ရန်ဖြစ်ကြပါတယ်။ ဖေဖေကလဲသူ့ကို ဒဏ်ရာရတဲ့အထိ
ဆုံးမခဲ့ပါတယ်’

‘လေ’ကခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ရှာဟုတ်တဲ့ရှင်သိုင်းပညာဟာမခေပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် မင်း
အဖေကိုတော့ သူ့ပညာက ဘယ်မှီပါ့မလဲ’

ဆင်းဟုန်တိက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဖေဖေက အဲဒီတုန်းကညာလိုက်တာဟာ ကိုယ့်အတွက် အန္တ
ရာယ်ဖြစ်ခဲ့ရတာပေါ့’

‘လေ’က မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

‘ဆက်ပြောပါအုံး’

ဆင်းဟုန်တိက—

‘ကျွန်မအဖေသာ သူ့ကိုညာခဲ့ပေမယ့် သူက သူ့ရဲ့ လူတွေ
ကိုစုပြီး ကျွန်မတို့အိမ်ကိုရောက်လာပါတယ်။ နောက်ပြီး အိမ်
မှာရှိတဲ့အိမ်သားတွေအားလုံးဟာ သူ့အသတ်ကို ခံခဲ့ရတော့
တယ်ရှင်’

ဆင်းဟုန်တိသည် ပြောစမ်းစမ်းနည်းပက်လက်ဖြစ်လာလေ
သည်။

‘လေ’က စကားဆက်လိုက်စေသည်။

‘ဒါနဲ့ မင်းအဖေကော အသတ်ခံရတဲ့အထဲပါသွားလား’

ဆင်းဟုန်တိက—

‘အဲဒီတုန်းက ဖေဖေဟာအသတ်ခံရပါဘူး၊ နောက်မှသစ္စာ
ဖောက်တယောက်ရဲ့လက်ချက်ကြောင့် ကျွန်မအဖေဟာ ဒဏ်ရာ
ပြင်းထန်စွာ ရသွားပါတယ်’

‘လေ’က မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

‘နေပါအုံး အဲဒီသစ္စာဖောက်တဲ့လူဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ
မင်းသိလား’

ဆင်းဟုန်တိက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်ကဲ့သိပါတယ်၊ သူ့နံမည်က ကျင်းအိဝူးလို့ခေါ်တယ်’

‘လေ’က အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်သည်။

‘လှ’တံ သိုင်းသမား ကျင်းအိဝူး ဟုတ်လား’

ဆင်းဟုန်တိက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ် သူပါပဲ’

သူမသည် ပြောယင်း အံ့ကို တင်းတင်း ကြိတ်လိုက်သည်။

‘သူကသာ ကျွန်မအဖေရဲ့ နောက်ကြောကို လှ’တံနဲ့ မထိုး
လိုက်ယင် ရှာဟုတ်တဲ့ရှင်လက်ချက်နဲ့တော့ ကျွန်မ အဖေဟာ
သေနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး’

‘လေ’က သက်ပြင်းတချက်ချလိုက်သည်။

‘အင်း...လူတွေရဲ့အကဲကိုခတ်ရတာ အတော်ခက်ခဲ့ပါတယ်
ဗျာ’

ဆင်းဟုန်တိက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ သူက အစောကြီးထဲက ဗိုလ်မင်းရဲတိုက်
နဲ့ အဆက်အသွယ်ရှိနေတာရှင်’

‘လေ’က စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် နားစွန့်နေ၏။
ဆင်းဟုန်တိက စကားဆက်လိုက်ပြန်သည်။
‘နောက်တော့သူကပဲ ဗိုလ်မင်းရဲတိုက်ကလူတွေကိုဦးဆောင်
ခေါ်လာပြီး ကျွန်မတို့ကို တိုက်ခိုက်တော့တာပဲ။ ကျွန်မက
ဦးလေးနှစ်ယောက်နဲ့ ထွက်ပြေးခဲ့တာ။ ဒီကို ရောက်လာတဲ့အထိ
ပါပဲ’

‘လေ’က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
‘ဟုတ်ပါတယ်။ သူတို့က အမြစ်ကိုပါမကျန်အောင် ခုတ်
ပြစ်လိုက်တဲ့ သဘောပါပဲ’

ဆင်းဟုန်တိက—
‘ကျွန်မတို့ဟာ ပြေးလွှားလာယင်း အခုလို သူတို့နဲ့ပြန်တွေ့
သွားပြီး ကျွန်မရဲ့ဦးလေးဟာ သူတို့လက်ချက်နဲ့ သေဆုံးသွား
ရပြန်တယ်’

သူမသည် ပြောယင်း ‘လေ’အား ဦးညွတ်လိုက်လေသည်။
‘အခုလို ကျွန်မကို ကယ်တင်လိုက်တာကို ကျေးဇူးတင်လို့
မဆုံးပါ့ဘူးရှင်’

‘လေ’သည် ဆင်းဟုန်တိကစကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ
စိတ်မကောင်းဖြစ်လာလေသည်။ ဆင်းဟုန်တိက စကားဆက်
လိုက်ပြန်သည်။

‘လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ရက်လောက်က ဗိုလ်မင်းရဲတိုက်မှာအမိန့်တရပ်
ထုတ်လိုက်ပါတယ်။ အဲဒီအမိန့်က ဘယ်သူမဆို ကျွန်မကိုဖမ်းပြီး
သူတို့ဆီကို ပြန်ပို့ ယင် ငွေ ၁-သောင်းပေးပါမယ်လို့ ကြေငြာ
လိုက်တယ်’

‘လေ’သည် ယင်းစကား ကြားလိုက်ရသောအခါ၊ သူ့
မျက်လုံးအစုံတွင် ထူးခြားသော အရိပ်အယောင်များပေါ်လွင်
လာလေသည်။

‘ဘာပြောတယ်၊ မင်းကို သူတို့ဆီဖမ်းပို့ ပေးယင် ငွေ ၁-
သောင်းရမယ် ဟုတ်လား’

ဆင်းဟုန်တိက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
‘ဟုတ်...’

သူမသည် ကြော်ငြာအမ်းအမ်းဖြစ်ကာ စကားကိုပင် ဆုံး
အောင် မပြောနိုင်တော့ပဲ ‘လေ’အား ငေး၍ ကြည့်နေမိ၏။
သူမ၏ မျက်ဝန်းအစုံတွင် ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်သော အရိပ်
အယောင်များ ပေါ်လွင်လာလေသည်။

‘ရှင်...’
‘ဟား... ဟား ဟား...’

‘လေ’က ဆင်းဟုန်တိကို ကြည့်ကာ အားရပါးရ ရယ်မော
လိုက်သည်။

‘ငွေ ၁-သောင်းဆိုတာ မနဲဘူးကွ၊ ကျုပ်ကလဲ ငွေလိုနေ
တာနဲ့ အတော်ပဲ’

ဆင်းဟုန်တိက ထိတ်လန့်စွာဖြင့် နောက်သို့ ခြေလှမ်းဆုတ်
သွားသည်။

‘လေ’သည် လျှပ်တပျက် သူမ၏ ကိုယ်ခန္ဓာပေါ်ရှိ သွေး
ကြော ၅ ခုအားပိတ်လိုက်လေသည်။ ဆင်းဟုန်တိသည် တကိုယ်
လုံး ထုံထိုင်းသွားပြီး မည်သို့မျှ ရပ်တည်နေနိုင်စွမ်း မရှိတော့ပဲ
မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားလေသည်။

ဆင်းဟုန်တိက နားမလည်သော မျက်လုံးဖြင့် လေအား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

‘ရှင်ကဘယ်သူလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကို ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ’
‘ဟား... ဟား... ဟား...’

‘လေ’က ဆင်းဟုန်တိ၏ အမေးကို မဖြေသေးပဲ အားရ ပါးရ ရယ်မောလိုက်ပြန်လေသည်။

‘ကျုပ်ဟာ အတော်ဆင်းရဲတဲ့ လူတယောက်ပါ။ စာသက်လုံး လက်ထဲမှာ ငွေတရာပြည့်အောင်တောင်ကိုင်ပြီးမသုံးခဲ့ဖူးပါဘူး။ အခုလို ငွေ ၁-သောင်းရမယ်ဆိုတော့ ကျုပ်က ဘယ်လက် လွတ်ခံနိုင်ပါ့မလဲဗျ’

ဆင်းဟုန်တိ၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ ညှိုးငယ် သွားသည်။

‘ရှင်... ရှင်က ငွေ ၁-သောင်း ဆိုငွေကို လိုချင်လို့ ကျွန်မ ကို ဖမ်းပြီး ဗိုလ်မင်းရဲတိုက်ကို သွားပို့ မယ်ဟုတ်လား’

‘လေ’က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ်ကွ’

ဆင်းဟုန်တိက ထိုစကားကြားရသောအခါ ဒေါသအမျက် ချောင်းချောင်းထွက်လာလေသည်။

‘ထွ’

သူမသည် တံတွေးတချက်ထွေးလိုက်ပြီး-

‘ရှင်ကို ကျွန်မ အစက ယောက်ျားကောင်း တယောက်လို့ ထင်နေတာ၊ လက်စသတ်တော့ ရှင်ဟာ ငွေမက်တဲ့ လူယုတ် မာ တယောက်ပဲ’

‘လေ’က ရယ်မောလိုက်သည်။

‘မင်းငါ့ကို ပြောချင်သလို ပြောနိုင်ပါတယ်။ အခုမင်းဟာ ငါ့အတွက် ငွေ ၁-သောင်းရမဲ့ပစ္စည်းဖြစ်နေပြီဗျ။ ကနေ့က စပြီး ကျုပ်ချမ်းသာပြီ’

ဆင်းဟုန်တိသည် ဒေါသထွက်လွန်း၍ စကားပင် မပြော နိုင်ပါတော့ချေ။ သူသည် အံ့ကို တင်းတင်း ကြိတ်လိုက်ပြီး-

‘ကျွန်မက ရှင့်လက်ထဲရောက်နေမှတော့ ရှင်ပြုသမျှ ခံရမှာ ပေါ့လေ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ တနေ့မသေသေးယင်တော့ ရှင် တို့လို လူယုတ်မာတွေကို ကောင်းကောင်းဆိုးမမယ်ဆိုတာ မှတ် ထားစမ်းပါ’

ထိုအချိန်တွင် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မိုးခြိမ်းသံများ ကျယ် လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

မိုးများသည် သဲသဲမဲမဲဖြင့် ရွာသွန်းချလိုက်လေသည်။ ‘လေ’ သည် လေတချက်ချန်လိုက်ရာ သူ၏မြင်းသည် သူ့ထံသို့ ပြေး လွှားရောက်ရှိလာလေသည်။

‘လေ’က ဆင်းဟုန်တိအား မြင်းပေါ်၌တင်ထားပြီး မြင်း အား ဒုန်းစိုင်းဝီးကစ ထိုနေရာမှ ပြေးလွှားထွက်ခွာသွားတော့ သည်။

မြစ်ရေများသည် တသွင်သွင်ဖြင့် စီးဆင်းနေ၏။ လူ
တယောက်၏ ကံကြမ္မာသည် ပဟေဠိဆန်လှပေသည်။ နောက်
နောင် ဖြစ်ပေါ်လာမည့်ကိစ္စရပ်များကို မည်သူကမူ ကြိုတင်
မျှော်မှန်း၍ ရနိုင်မည် မဟုတ်ပါချေ။

* * *

(၅)

မိုးခြိမ်းသံများသည် ဝန်းကျင်တခုလုံးတွင် နားကွဲမတတ်
မည်ဟည်းနေ၏။ မိုးများသည်အညှိုးကြီးစွာ သဲသဲမဲမဲ ရွာချ
နေသည်။

ဝန်းကျင်တခုလုံး မိုးရိပ်များဖြင့် မှောင်မဲ၍နေ၏။

'လေ'သည် မြင်းကိုခန်းစိုင်းစီးနှင်ကာ 'သိန်းတန်'လောင်း
ကစားဂေဟာသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

သိန်းတန်ဂေဟာ—

သိန်းတန်ဂေဟာသည် ဤမြို့ အနီးတဝိုက်တွင် တခုတည်း
သော လောင်းကစားဂေဟာတခု ဖြစ်သည်။

ယင်း သိန်းတန်လောင်းကစားဂေဟာသည် နေ့ ည မရွေး
ပွင့်ထားသည်။ မည်သူမဆိုငွေရှိလျှင် ဝင်ရောက်လောင်းကစား
နိုင်သည်။

ဝဏ္ဏထွန်း စာပေ

'လေ'သည် ယခုကဲ့သို့ လေကြီးမိုးကြီးကြားမှ ဤနေရာသို့
ရောက်ရှိလာသည်မှာ လောင်းကစားလို၍ မဟုတ်ပါ။

သူသည် လူတယောက်နှင့် တွေ့ဆုံရန်အတွက် ထိုဂေဟာသို့
ရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သူတွေ့လိုသောလူမှာ ဗိုလ်မင်းရဲတိုက်မှ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး
ဖြစ်သော ရှာဟူတိတ်ပင် ဖြစ်လေသည်။

* * *

(၆)

ရှာဟူတိတ်သည်။

ဗိုလ်မင်းရဲတိုက်၏ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးတယောက် ဖြစ်သည်။
ထိုသူသည် ဤလောင်းကစားဂေဟာ၏ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးလည်း
ဖြစ်သည်။ မည်သည့်ကိစ္စမျိုးကိုမဆို သူ၏အမိန့်အာဏာကိုသာ
အတည်ပြုကြရလေသည်။

ထို့ကြောင့် မည်သူကမူ သူ့စကားအား မလွန်ဆန်ဝံ့ကြ
ပါချေ။

သူက ခိုင်းလိုက်သည့် အလုပ်တာဝန်များကိုလည်း အလုပ်
သမားများက ကျေနပ်သည်ဖြစ်စေ။ မကျေနပ်သည် ဖြစ်စေ
လိုက်နာပြုလုပ်ရမည် ဖြစ်သည်။

ယခု—

ဝဏ္ဏထွန်း စာပေ

ရာသီဥတုအခြေအနေမှာ အလွန်ဆိုးဝါးနေသည်။ ကနေ့ သူ၏မျက်နှာမှာလဲ ရာသီဥတုကဲ့သို့ ခက်ထန်နေ၏။

(၇)

လွှေစန်းပို့၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် မားမားမတ်မတ်နှင့်တည်ငြိမ်စွာ ရပ်နေ၏။ သူရပ်နေသည့် နေရာမှာ သိန်းတန်ဂေဟာ၏ နောက်ဘက်ခြံဝန်းတွင် မတ်တတ်ရပ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

သူသည် ဤနေရာ၌ အတန်ကြာကြာရပ်နေပြီး ဖြစ်သည်။ သူ၏တကိုယ်လုံးမှာလည်း မိုးရေများဖြင့် စိုရွှံ့နေလေသည်။

သူ၏ မျက်နှာတခုလုံးသည် ရောင်ကိုင်းပြီး ညိုမဲနေ၏။ အကယ်၍သာ မိုးရေက ဆေးကြောမပေးခဲ့လျှင် သူ့မျက်နှာတခုလုံးမှာ သွေးများဖြင့် ချင်းချင်းနီရဲနေမည်သာ ဖြစ်သည်။

သူသည် ဒုက္ခနဲ့ ရင်ဆိုင် တွေ့ကြုံနေရခြင်း ဖြစ်သည်။ အကြောင်းမှာ—

လွှေဟူတိတ်က သေဆုံးသွားခဲ့ပြီး သူကအသက်လျက်နဲ့ ရှိနေသောကြောင့်သာ ဒုက္ခနှင့် ရင်ဆိုင်နေရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သူရပ်နေသော ခြံဝန်း၏ အလယ်တွင် သေးငယ်သော အဆောင်တခု ရှိလေသည်။ ထိုအဆောင်ထဲ၌ အဝါရောင် ပိုးအင်္ကျီရှည် ဝတ်ဆင်ထားသောလူတယောက်က မတ်တတ်ရပ်၍ နေသည်။

ထိုလူသည် အသက် ၄၀ ကျော်ခန့်ရှိပြီး ရုပ်ရေမှာ အလွန် သန့်ပြန့်လေသည်။ ယခု သူသည် အေးစက်စွာဖြင့် လွှေစန်းပို့အား စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

‘ဒီမှာ စန်းပို့ မင်းရှဲ့ညီ အစ်ကိုတဝမ်းကဲ့ လွှေဟူတိတ်ရန်သူ လက်ချက်နဲ့ သေဆုံးသွားတာကို မင်းမရှက်ဘူးလား’

လွှေစန်းပို့က ဦးညွတ်လိုက်သည်။

‘အုပ်ချုပ်ရေးမှူးခင်ဗျား၊ ဒီကိစ္စမှာ ကျွန်တော် အသုံးမကျလို့ ကျွန်တော်အစ်ကို သေဆုံးသွားရတာ သိပ်ရှက်ဖို့ ကောင်းပါတယ်ဗျာ’

အဆောင်ထဲမှာ မတ်တတ်ရပ်နေသောလူမှာ ရှာဟူတိတ်ပင် ဖြစ်သည်။ သူသည် လွှေစန်းပို့အား စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး—

‘မင်းတို့ဟာ ဘယ်လောက် အသုံးမကျသလဲဆိုယင် ကိုယ့် လက်ထဲမှာ ရောက်နေတဲ့ဘဲကင်ကိုတောင် လက်လွှတ်ခဲ့ရတယ် ဆိုတော့ ဒီသတင်းသာ အပြင်လောကကို ရောက်သွားယင် ဘယ်လောက်ရှက်စရာကောင်းတယ်ဆိုတာ မင်းသိသလား’

လွှေစန်းပို့က မောဟိုက်စွာဖြင့် အသက်ရှူပြီး—

‘အုပ်ချုပ်ရေးမှူးခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်တို့ဆီကို ရုတ်တရက် လာပြီး မိန်းကလေးကိုကူညီ ကယ်တင်လိုက်တဲ့ လူဟာ သိုင်းပညာအဆင့်အတော်ကို ထူးခြားပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် တို့က ဘယ်လိုပဲ ယှဉ်ပြိုင်’

လွှေစန်းပို့ စကားမဆုံးမီမှာ—

‘မင်းပါးစပ် ပိတ်ထားလိုက်စမ်း’

ရှာဟူတိတ်က ဒေါသကြီးစွာဖြင့် အော်လိုက်သည်။
လွှေစန်းပို့သည် စကားဆက်မပြောဝံ့တော့ပဲ ခေါင်းငုံ့ထား
လိုက်လေတော့သည်။ အတန်ကြာမှ—

ရှာဟူတိတ်က မျက်မှောင့်ကုပ်သွားလေသည်။

‘နေပါအုံး၊ ဒီလူ ဘယ်ကလာတယ် ဆိုတာကိုကော မင်း
မသိဘူးလား’

လွှေစန်းပို့က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်လေသည်။ ရှာဟူတိတ်က
မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

‘ဘာကွ - မင်းတို့ အတိုက်ခံလိုက်ရတဲ့လူ ဘယ်သူဆိုတာ
တောင် မသိပဲနဲ့ ပြန်လာရသလားကွ’

သူသည် လွှေစန်းပို့အား ထိုသို့ ဆူပူကြိမ်းမောင်း နေစဉ်
မှာပင် လူတယောက်သည် သူ့ထံသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

‘အုပ်ချုပ်ရေးမှူးခင်ဗျား၊ ဧည့်ခန်းမှာ လူတယောက်က
အုပ်ချုပ်ရေးမှူးကို တွေ့ချင်လို့ စောင့်နေပါတယ်’

သူသည် ပြောပြီး လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် အနီရောင်ဖိတ်စာ
တခုအား လှမ်းပေးလိုက်လေသည်။ ရှာဟူတိတ်က ယင်း
ဖိတ်စာအား လှမ်းယူပြီးကြည့်လိုက်ရာ သူသည်ဒေါသအမျက်
ချောင်းချောင်း ထွက်လာလေသည်။

‘ဘယ်ကခွေးကောင်လာဖိတ်တာလဲ၊ ဖိတ်စာ ပေါ်မှာလဲ
စာတလုံးမှ ရေးမထားပါလား’

ဖိတ်စာလာပို့သောသူက ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

ယခုမှသူသည် သူယူလာခဲ့သောဖိတ်စာအား သတိပြု၍
ကြည့်မိလိုက်လေသည်။ ယင်းဖိတ်စာပေါ်၌ ငွေတုံး တတုံးရေး
ဆွဲထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ရှာဟူတိတ်က မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

‘ဘာလဲ၊ ဒီလူက စာမတတ်လို့ပုံနဲ့များ ရေးဆွဲပြသလားမှ
မသိပဲ၊ ဒါဆိုယင်သူနဲ့မည်က ငွေတုံးများဖြစ်နေသလား’

ထိုလူက ခေါင်းတွင်တွင်ညိတ်လိုက်လေသည်။

‘ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်သတိရပါပြီ၊ ကျွန်တော့ကိုသူက သူ့ကို
သူ ငွေတုံးကြီးလို့ပြောပါတယ်’

ရှာဟူတိတ်က မျက်မှောင့်ကုပ်သွားသည်။

‘ဘာငွေတုံးကြီးလဲ၊ ဒီလူဟာ ဆေးမှားလာပြီနဲ့ တူဘယ်၊
သူ့ကိုမြန်မြန် မောင်းထုတ်လိုက်စမ်း’

ထိုလူ၏မျက်နှာတခုလုံးတွင် ဝမ်းသာသည့် အရိပ်အယောင်
များပေါ်လွင်သွားသည်။

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်လဲ သူ့ကိုကြည့်ပြီး လက်ယား နေပါ
တယ်၊ သူ့ကိုဆုံးမပြီးနှင်လွှတ်လိုက်ပါမယ်’

ထိုလူ၏အမည်မှာ ‘အော့မာ’ဖြစ်သည် သိန်းတန်ဂေဟာ
တွင် သူသည်မကြာခဏရန်ဖြစ်တတ်သော လူတယောက်ဖြစ်
သည်။ ထစ်ကနဲ့ဖြစ်လာလျှင် သူကပင် လက်စွမ်းပြုတတ်လေ
သည်။ ထို့ကြောင့် ယခုရှာဟူတိတ်က သူ့အား ထိုလူကိုဂေ
ဟာတွင်းမှ မောင်းနှင်ထုတ်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်သောအခါတွင်

သူသည် လက်စပြင်ပြင်ဖြင့် ထိုနေရာမှ ထွက်သွားလေ တော့သည်။

* * *

(၁)

အော့မာသည် ခြေလှမ်းကျဲကျဲဖြင့် ထွက်သွားပြီးနောက်- မကြာပါချေ။ သူသည် ခြေလှမ်း ကျဲကျဲဖြင့် ပြန်လည် ရောက်ရှိလာလေသည်။

သို့သော် သူထွက်ခွာသွားစဉ်တုန်းက အလွန်လျင်မြန်သွက်လက်စွာဖြင့် လျှောက်သွားသည် ဖြစ်သော်လည်း၊ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာသောအခါတွင် သူ၏ခြေလှမ်းများသည် ယိမ်းယိုင်၍ နေလေသည်။

အကယ်၍ သူ့နောက်မှလူတယောက်ကသာ သူ၏ လယ်ဂုတ်အားဆွဲမထားလျှင် သူသည်မြေပေါ်သို့ လဲကျ သွားမည်သာ ဖြစ်လေသည်။ အမှန်ဆိုရလျှင် ပြီးနေသည့် လူငယ် တယောက်က သူ့အား ကြက်ကလေးတကောင် ဖမ်းဆုပ်ထားသည့်ပမာ ခေါ်ဆောင်လာခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ရှာဟူတိတ်၏နောက်ကွယ်တွင်ရပ်လျက်နေသော လူနှစ်ယောက်သည် ယင်းအချင်းအရာအား မြင်တွေ့လိုက်သည်နှင့် မျက်နှာကွက်ကနဲပျက်သွားလေသည်။ သူတို့သည် ရွှေသို့ ပြိုင်တူလှမ်းထွက်လိုက်ရာ—

‘ဟေ့ကောင်တွေ မင်းတို့နောက်ဆုတ်သွားစမ်း’ ရှာဟူတိတ်က ဟန့်တားလိုက်လေသည်။ အော့မာ၏မျက်နှာ တခုလုံးမှာ ညှိမ့်နေ၏။ လူငယ်သည် ပြုံး၍ ဖမ်းလာသော အော့မာအား မြေပေါ်သို့ပစ်ချလိုက်လေသည်။

လူငယ်သည် ရှာဟူတိတ်အား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ‘ခင်ဗျားက အုပ်ချုပ်ရေးမှူးထင်တယ်’

ရှာဟူတိတ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်နံမည်က ရှာဟူတိတ်ပါ။ ခင်ဗျား နံမည်ကကော’

လူငယ်၏မျက်နှာပေါ်တွင် မထေမဲ့မြင် ပြုလုပ်သည့်အရိပ် အယောင်များ ပေါ်လွင်လာလေသည်။

‘လူတယောက်ဟာ နံမည်ရှိမှတဲ့လား၊ နံမည်မရှိတော့ကော မရဘူးလား’

ရှာဟူတိတ်ကပြုံးလိုက်လေသည်။

‘ခင်ဗျားနံမည်မပြောချင်လဲ ရပါတယ်ဗျာ’ လူငယ်က ပြုံးလိုက်သည်။

‘ဒါပေမယ့် တယောက်နဲ့တယောက် ခေါ်လိုကောင်း အောင်ဆိုယင်တော့ ကျုပ်ကို ငွေတုံးကြီးလို့ ခေါ်နိုင်ပါတယ်’ ရှာဟူတိတ်က ချောင်းတချက် ဟန့်လိုက်သည်။

‘ဒါဖြင့်ယင် ခင်ဗျားကို ငွေတုံးကြီးလို့ခေါ်ပါ့မယ်’ ထိုငွေတုံးကြီးဆိုသူသည် ‘လေ’ ပင် ဖြစ်နေလေသည်။

* * *

‘လေ’က ပြုံးလိုက်သည်။

‘သိုင်းလောကထဲမှာ အသုံးမကျဆုံးဖြစ်နေတဲ့ လူစားမျိုးဟာ ငွေကိုမလိုချင်တဲ့လူပါပဲ’

ရှာဟူတိတ်က-

‘ခင်ဗျားဟာ ဒီလိုလူစားမျိုးတွေ မဟုတ်ဘူးထင်တယ်’

‘လေ’က ပုခုံးတချက်တုန်လိုက်သည်။

‘ကျုပ်ဟာ အမေမေးကတည်းက ငွေမရတဲ့အလုပ်ဆိုယင်ဘာမှမလုပ်ဘူး’

ရှာဟူတိတ်က သူ့အား အတန်ကြာစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး-

‘ခင်ဗျားရွဲပြောပုံဆိုပုံကြည့်ရတာ ငွေလိုချင်လို့ လာတာနဲ့တူတယ်’

‘လေ’က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဒီနေရာဟာ ငွေကို သိန်းနဲ့ချီပြီး လောင်းကစားနေတဲ့ ဝေဟာဖြစ်တယ်မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်ဒီကိုလာဘာဟာလဲ ငွေ ၁-သောင်း လိုချင်လို့ ဖြစ်တယ်’

‘ငွေ ၁-သောင်း ဟုတ်လား’

ရှာဟူတိတ်မျက်နှာ အနည်းငယ်ပျက်သွားသည်။ သို့သော် သူသည် ချစ်ခြင်းပင်ပြီးလိုက်လေသည်။

‘လွယ်ပါတယ်ဗျာ... ဒါဖြင့်ယင်လဲ ခင်ဗျား ကြိုက်တဲ့ အလောင်းအစားကို လောင်းနိုင်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားကံကောင်းမယ်ဆိုယင် ခင်ဗျားလိုချင်နေတဲ့ ငွေ ၁-သောင်းကို ခဏလေးနဲ့ ရနိုင်ပါတယ်’

ဝဏ္ဏထွန်း စာပေ

‘လေ’က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်လေသည်။

‘ကျုပ်က လောင်းကစားဖို့ဇာတာမဟုတ်ဘူး’

ရှာဟူတိတ်က မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

‘ဒါဖြင့် ခင်ဗျားဒီကိုလာတာဟာ ဘာသဘောလဲ’

‘လေ’က ပြုံးလိုက်သည်။

‘လောင်းကစားတယ်ဆိုတာက နိုင်ချင်လဲနိုင်မယ်၊ ဒါပေမယ့် အရှုံးကပိုပြီး များနိုင်ပါတယ်’

ရှာဟူတိတ်က-

‘ခင်ဗျားက မလောင်းဘူးဆိုယင် ခင်ဗျားလိုချင်တဲ့ ငွေ ၁-သောင်းကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရနိုင်မှာလဲ’

‘လေ’က ပြုံးလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော် ပြောတာကို ခင်ဗျား သဘောပေါက်ပါလိမ့်မယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ပဲဆုငွေ ၁-သောင်း ကြော်ငြာထုတ်ထားတယ် မဟုတ်လား’

ရှာဟူတိတ်က ယခုမှပင် သဘောပေါက် လာလေသည်။

‘ဒါဖြင့် အဲဒီမိန်းကလေးကကော ဘယ်မှာလဲ’

‘လေ’က ပြုံးလိုက်သည်။

‘ရှိပါတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် တခုတွေ့ ကြိုတင်ပြောထားပါရစေ၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့ ဗိုလ်မင်းရဲတိုက်ရွဲ လူတွေကို အနှောက်အယှက်ပေးခဲ့ပါတယ်’

ယခုမှ လေ့စန်းပို့က လေ အား မှတ်မိလိုက်လေသည်။

ဝဏ္ဏထွန်း စာပေ

‘အုပ်ချုပ်ရေးမှူးခင်ဗျား၊ ကျုပ်တို့လူတွေကို တိုက်ခိုက်ပြီး မိန်းကလေးကို လုယူသွားတာဟာ ဟောဒီ ငွေတုံးကြီးပဲ’

သူသည် စကားကို တပိုင်းတစဖြင့် ရပ်တန့်ထားလိုက်လေသည်။ အကြောင်းမှာ ရွာဟူတိတ်က သူ၏ပါးပြင်ကို ခပ်ပြင်းပြင်းရိုက်ချလိုက်သောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

လွေစန်းပို့သည် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

‘လေ’က ပြုံးလိုက်သည်။

‘ရှင်းရှင်းပြောရယ် ကျုပ်က ငွေကိုပဲလိုချင်ပါတယ်။ ငွေသာရမယ်ဆိုရင် ကျုပ်ကိုကျုပ်ပြန်သတ်ဖို့ကလွဲလို့ ကျုပ်အဖေကို ဖမ်းပေးပါဆိုရင် ကျုပ်ကဖမ်းပေးမဲ့လူစားပါ’

‘ဟား...ဟား...ဟား’

‘ခင်ဗျားကိုတော့ ကျုပ်သဘောကျသွားပြီဗျာ၊ ခင်ဗျားလို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောတတ်တဲ့လူကို ကျုပ်ကလိုချင်နေတာဗျ’

‘လေ’ကရယ်မောလိုက်သည်။

‘ခုလိုကျုပ်ကို ချီးမွမ်းတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ’

ရွာဟူတိတ်ကရယ်မောလိုက်ရာမှ ရပ်တန့်လိုက်လေသည်။

‘ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျားခေါ်လာတဲ့မိန်းကလေးကကောဘယ်မှာလဲ’

လေက လက်ဝါးဖြန့်လိုက်သည်။

‘ငွေ ၁-သောင်းကောဘယ်မှာလဲ’

ရွာဟူတိတ်က အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်သည်။

‘ဆုငွေ ၁-သောင်းဆိုတာ ကျုပ်တို့ရဲတိုက်ပိုင်ရှင်က ထုတ်ထားတာပါ။ ခင်ဗျားကသာ ဆင်းဟုန်တီကို ကျုပ်လက်ထဲကို အပ်လိုက်ရင် ခင်ဗျားအတွက်ရမယ့်ငွေ ၁-သောင်းကိုတပြားမှမလျော့စေရပါဘူး’

‘လေ’က ခေါင်းတွင်တွင်ခါယမ်းလိုက်လေသည်။

‘ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်က လူအယင်ထုတ်လိုက်ပြီး နောက်ခင်ဗျားတို့က ငွေထုတ်မပေးယင် ဘယ်နဲ့လုပ်မလဲ’ ရွာဟူတိတ်က-

‘ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ကို မယုံဘူးလား’

‘လေ’က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

‘ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်က ငွေကိုပဲယုံတတ်ပါတယ်’ ရွာဟူတိတ် မျက်နှာမို့ကုပ်ကုပ်ဖြစ်သွားလေသည်။

‘ဒါဖြင့်ယင်လဲ ခင်ဗျားကို ကျုပ်တို့ရဲရဲတိုက်ပိုင်ရှင်ဆိုလိုက်ပို့ပေးပါမယ်’

‘လေ’က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘အဲဒါအကောင်းဆုံးပါပဲ’

ထိုစဉ် သဲသဲမဲမဲ ရွာချနေသာ မိုးသည် တဖြေးဖြေးရပ်စဲသွားလေသည်။

သို့သော်- ကောင်းကင်တရုလုံးမှာ မိုးတိမ်များဖြင့် မှောင်မည်း၍ နေသေးသည်။

ဗိုလ်မင်းရဲတိုက်ပိုင်ရှင်၏အမည်မှာ တုကျင်းအော့ပင် ဖြစ်သည်။ ဤနေရာတိုက်တွင် တုကျင်းအော့၏အသံကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် ဖိန့်ဖိန့်တုန်အောင် ကြောက်ရွံ့ကြလေသည်။

တုကျင်းအော့သည် အသက်ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် အချိန်မှစ၍ သိုင်းလောကတွင် ကျော်ကြားခဲ့သူ ဖြစ်လေသည်။ သူ၏ ဓားပညာသည် ပြိုင်ဘက်ကင်းလောက်အောင် အဆင့်မြင့်လှပေသည်။

ထို့ကြောင့် တုကျင်းအော့၏အမည်သည် သိုင်းလောကတခုလုံးတွင် ရေပန်းစားခဲ့လေသည်။

ယခု သူသည် အိုမင်းရင့်ရော်သည့်အရွယ်ဟု မဆိုနိုင်သေးပါ။ သူ၏အသက်မှာ ၄၀ ကျော်မျှသာ ရှိနေသေးသဖြင့် သူသည် လုပ်ငန်းတာဝန်များကို အားမန်အပြည့်အဝဖြင့် လုပ်နိုင်သော အချိန်ကာလတွင် ရှိနေသေး၏။

သို့သော်- လွန်ခဲ့သော (၃)နှစ်လောက်က သိုင်းလောကတွင် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ဖွယ်ရာ သတင်းတခု ထွက်ပေါ်လာခဲ့လေသည်။ ယင်းသတင်းကား တုကျင်းအော့တယောက် သိုင်းပညာလေ့ကျင့်ယင်း လေဖြတ်သွားသဖြင့် သူ့မျက်နှာတခုလုံးမှာ ရုပ်ပျက် ဆင်းပျက်ဖြစ်သွားသည်ဟူသောသတင်းမှာ ပျံ့နှံ့သွားခဲ့လေသည်။

တုကျင်းအော့သည် ယခင်က အလွန်ရုပ်ရည်ချောမောပြီး ဖောကျားပီသသော လူစာယောက်ဖြစ်လေသည်။ ယခုကဲ့သို့ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်လာခဲ့သောအခါတွင် တုကျင်းအော့မှာ

အလွန်စိတ်ထိခိုက်မည်ကို တွေးကြည့်နိုင်ပါသည်။ လူသားတို့သည် အလှအပ ကြိုက်တတ်သည်မဟုတ်ပါလော။

ထို့ကြောင့် တုကျင်းအော့မှာ ယင်းအဖြစ်အပျက်ကို တွေ့ကြုံပြီးနောက် အပြင်သို့ လုံးဝ မထွက်တော့ချေ။

ထို့ကြောင့် အပြင်လူမဆိုသားနှင့် ဗိုလ်မင်းရဲတိုက်ထံမှ လူများကပင် တုကျင်းအော့၏မျက်နှာကိုတွေ့ဖို့ရန်မှာ အလွန်ခက်ခဲလှပေသည်။ ဤသည်မှာ ထာဘဝကျလှပေသည်။

တုကျင်းအော့က စိတ်ဓာတ်ကျပြီး မည်သည့် အလုပ်ကိုမှ လုပ်လိုသော စိတ်ဆန္ဒမရှိတော့ပဲ အခန်းတွင်း၌သာအချိန်ဖြုန်းနေခဲ့သည်မှာ အပြစ်မဆိုသာပေ။

ထို့ကြောင့် ဗိုလ်မင်းရဲတိုက်၏အာဏာများသည် အလိုလိုပင် ရှာဟူတိတ်လက်ထဲသို့ ရောက်ရှိ ကုန်လေသည်။ ရှာဟူတိတ်ကလည်း မိမိအာဏာရရှိရေးအတွက် မိမိအပေါ်သစ္စာရှိသော သိုင်းသမားများကို စည်းရုံး ခေါ်ယူခဲ့လေသည်။

ထို့ကြောင့် (၃)နှစ်အတွင်း ဗိုလ်မင်းရဲတိုက်မှာ အဆင့်မြင့်သော သိုင်းသမားအများအပြားတို့ ရောက်ရှိ လာကြလေသည်။

သို့သော် ဗိုလ်မင်းရဲတိုက်သို့ ရောက်ရှိလာသောသိုင်းသမားများမှာ များသောအားဖြင့် ဥပဒေကျူးလွန်ခဲ့သော လူဆိုးများနှင့် ခိုးဆိုးတိုက်ခိုက်ခဲ့သော ဒဗ္ဗုများဖင် အများအပြားပါဝင်နေကြလေသည်။

သို့သော် ထိုအင်အားစုကို လူအများက ကြောက်ရွံ့နေကြလေသည်။ ထိုအင်အားစုကိုလည်း လူတိုင်းက တွေး၍ စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်လာကြလေသည်။

* * *

‘လေ’သည် ဗိုလ်မင်းရဲတိုက်သို့ရောက်ရှိလာသည်နှင့် ဗိုလ်မင်းရဲတိုက်က သူ့အား အထူးညွှန်သည်အဖြစ်နှင့် ကြိုဆိုညွှန်ခံကြလေသည်။ အကောင်းဆုံးသော အစားအစာ များနှင့် အကောင်းဆုံးသော အရက်များဖြင့် ညွှန်ခံကြလေသည်။

‘လေ’သည် စားသောက်ယင်း ညွှန်ခန်းတခုလုံးအား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်လေသည်။ ယင်းညွှန်ခန်းသည် မြို့စားကြီးဂေဟာထက်ပင် ခမ်းနားကြီးကျယ်ထယ်ဝါလှပေသည်။ ကြမ်းပေါ်၌ခင်းထားသော ကော်ဇောတချပ်ပင် အဖိုးမဖြတ်နိုင်လောက်အောင် တန်ဖိုးရှိသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ညွှန်ခန်း၏နောက်ဖက်တွင် ဇာပုဝါဖြူတထပ် ချထားလေသည်။ ဇာပုဝါဖြူ၏နောက်ကွယ်တွင် သာယာငြိမ်ညောင်းသော တူရိယာခံများက ထွက်ပေါ်နေသည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ပြေပြစ်ကျော့ရှင်း၍ ရုပ်ရည်ချောမောသော မိန်းကလေးများသည် တေးသံ၏ သံစဉ်အလိုက် ယိမ်းနွဲ့ကာ ကခုန်နေကြသည်ကို ဝိုးတဝါး တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ဝဏ္ဏထွန်းစာပေ

‘လေ’သည် အကောင်းဆုံး အစားအစာများကို စားပြီး အကောင်းဆုံးသောအရက်ကို မော့သောက်လိုက်၏။ နတ်မိမယ်တမျှ ချောမောလှပသော မိန်းကလေးများက ကခုန်နေကြသည်ကိုကြည့်ယင်း သူသည် လောကတခုလုံးကိုပင် မေ့လျော့သွားသည်ဟု ထင်လိုက်ရလေသည်။

* * *

မည်မျှကြာသွားမှန်းပင်မသိ။ တူရိယာသံများက ရပ်တန့်သွားလေသည်။ ကခုန်နေကြသော မိန်းကလေးများမှာလည်း ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

‘လေ’သည် ဇာပုဝါအား ဝေးမောကြည့်ယင်း လောကတခုလုံးအား မေ့လျော့နေသည်။ သူသည် လူတယောက်က ညွှန်ခန်းထဲသို့ဝင်လာတော့မှ သတိပြန်လည်ရလေတော့သည်။

* * *

ထိုလူသည် ပိုးထည်အင်္ကျီများကိုဝတ်ဆင်ထားပြီး သူ၏ခေါင်းပေါ်၌ မြို့စားကြီးများဆောင်းလှေ့ရှိသော ဦးထုပ်ကို

ဝဏ္ဏထွန်းစာပေ

ဆောင်းထားသည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်၌ ပါးလွှာသော အနက်
ရောင် ဇောဗုဒ္ဓါဖြူဖုံးအုပ်ထားလေသည်။

ယခု သူသည် လေ၏ ရွှေတည့်တည့်ရှိ ကုလားထိုင်တလုံး
ပေါ်၌ ထိုင်နေသည်။ ထိုလူက သူ့အား ပြုံးပြလိုက်သည်။

‘မင်းနာမည်က ‘ငွေတုံးကြီး’ ဆိုဟုတ်လား’

လေက မျက်တောင်ခတ်လိုက်ပြီး-

‘ခင်ဗျားက ရဲတိုက်ပိုင်ရှင်နဲ့တူတယ်၊ ဟုတ်လား’

ထိုလူက အသာအယာ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်က ဗိုလ်မင်းရဲတိုက်ပိုင်ရှင်ပါ’

လေက သူ့အား စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး-

‘ရဲတိုက်မှူးက ကျုပ်နာမည်ကိုသဘောမကျဘူးနဲ့ တူတယ်’
တုကျင်းအော့ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

‘သဘောကျပါတယ်၊ မင်းနာမည်က ငွေတုံးကြီးပဲဖြစ်ဖြစ်
ရွှေတုံးကြီးပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်နဲ့ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး’

လေက လေပူတချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်လေသည်။

‘တော်သေးတာပေါ့ဗျာ၊ ရဲတိုက်မှူးက အခုလိုသဘော
ပေါက်တာ ကျုပ်ချီးကျူးပါတယ်’

တုကျင်းအော့က ပြုံးလိုက်သည်။

‘မင်းက ငါ့ဆီကို ငွေလိုချင်လို့လာတာလား၊ ငါ့ကို ချီး
ကျူးဖို့ လာတာလား’

လေက ပြုံးလိုက်သည်။

‘အမှန်အတိုင်း ပြောရမယ်ဆိုယင် ကျုပ် ချီးကျူးလိုက်တာ
ရဲတိုက်မှူးကို မဟုတ်ဘူးဗျ’

တုကျင်းအော့က ဒေါသထွက်ပါ။

‘ဆိုစမ်းပါအုံး၊ မင်းက ငါ့ကိုချီးကျူးနေတာ မဟုတ်ယင်
ဘယ်သူ့ကို ချီးကျူးနေတာလဲ’

လေက သူ့နှာခေါင်းအား လက်ညှိုးဖြင့်ညှန်ပြလိုက်သည်။

‘လောကပေါ်မှာ ငွေတသောင်းရဖို့ကို တခဏလေးနဲ့ ရှာ
နိုင်တဲ့လူဟာ အတော်ရှားပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ကတော့
ရှာနိုင်တယ်မဟုတ်လား’

တုကျင်းအော့က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘မင်းပြောတာမှန်တယ်၊ ကျုပ်ကတောင် ဒီလောက်အချိန်
တိုတိုကလေးမှာ ဒီလောက်ငွေကို မရှာနိုင်ခဲ့ဘူး၊ ခင်ဗျားရဲ့
အရည်အချင်းဟာ ချီးကျူးဂုဏ်ပြုထိုက်ပါတယ်’

လေက မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်ကဲ့၊ တခု ဝမ်းနည်းစရာကောင်းတာက အခုအချိန်
ထိ ကျုပ်က ငွေတသောင်းရဲ့အရိပ်ကိုတောင် မတွေ့ရသေးပါ
လားဗျ’

တုကျင်းအော့ကပြုံးလိုက်သည်။

‘လွယ်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်တို့လိုချင်တာက ဆင်းဟုန်တိပါ၊
ခင်ဗျားက သူ့ကို ပို့လိုက်တာနဲ့ မင်းလိုချင်နေတဲ့ ငွေထ
သောင်းကို ချက်ချင်းရသွားမှာပါ’

လေက ခေါင်းခါရမ်းလိုက်သည်။

‘အဲဒီလိုတော့ မဖြစ်ဘူးဗျ’

တုကျင်းအော့က-

‘ဒါဖြင့် လူကြီးမင်းက ဘယ်လိုစီစဉ်ထားပါသလဲ’

လေက သက်ပြင်းတချက်ချလိုက်သည်။

‘ဒီလိုပါဗျာ၊ ခင်ဗျားဟာ ကိုယ့်မျက်နှာကိုတောင်ဖုံးထား
တော့ ကျုပ်က သူ့ကိုလာပို့ဖို့ဆိုတာ စိတ်ဘယ်ချပါ့မလဲဗျာ’
တုကျင်းအော့က-

‘ဒါဖြင့် လူကြီးမင်းက ဘယ်လိုလုပ်မှ စိတ်ချနိုင်မှာလဲ’

လေက အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်သည်။

‘ဒါဖြင့် ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ငွေတဝက် အယင်ပေးထား
ပါသားဗျာ’

တုကျင်းအော့က စဉ်းစားနေစဉ်မှာပင်၊ ရုတ်တရက် လူ
တယောက်၏အသံက ကျယ်လောင်စွာထွက်ပေါ်လာသည်။

‘ဟေ့၊ မင်းက ဘာမို့ လှိုလဲ၊ ဗိုလ်မင်းရဲတိုက်ကို ဘယ်လို
နေရာမျိုး အောင်းမေ့နေလို့လဲ၊ မင်းက လူမလာပဲနဲ့ ငွေ
(၁၀၀၀၀)တောင်အယင်တောင်းတာ မလွန်လွန်းဘူးလားကွ’

ထိုစကားနှင့်အတူ မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသော
လူတယောက်က အခန်းထဲသို့လှမ်းဝင်လာလေသည်။ ထိုလူသည်
အသက်(၃၀)ကျော်ခန့်ရှိမည်ဟု ထင်ရသည်။ အလွန် သန်မာ
ထွားကြိုင်းသောလူဖြစ်သည်။

တုကျင်းအော့နှင့် ရှာဟူတိတ်တို့သည် ထိုလူအားဝင်ရောက်
ဟန်တားခြင်းမပြုပါချေ။

လေက ပြုံးလိုက်သည်။ သူသည် ထိုလူ့ ထံသို့လျှောက်သွား
ပြီး လက်(၂)ဘက်ဆုပ်ကာ အလေးပြုလိုက်လေသည်။

‘ခင်ဗျားက ဗိုလ်မင်းရဲတိုက်ရဲ့ လက်ထောက် ရဲတိုက်မှူး
‘ကောင်းစွန်းပေ’ မဟုတ်လား’

ထိုသူသည် ‘လေ’က မိမိ၏အမည်ကို သိထားသည်ဟုကြား
ရသဖြင့် သူ၏မျက်နှာမှာ ကြည်ကြည်လင်လင် ဖြစ်လာလေ
သည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်နာမည်က ကောင်းစွန်းပေပဲ၊ မင်းက
ဘယ်ကလဲကွ’

လေက ဦးညွတ်လိုက်သည်။

‘ကျုပ်ရဲ့နာမည်က ငွေတုံးကြီးပါ’

ကောင်းစွန်းပေ မျက်နှာတွင် ဒေါသရောက်ထွက်လာသည်။

‘မင်းက မဟုတ်မဟပ်တွေ လာပြောနေပြန်ပြီ’

လေက ပြုံးလိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားပြောတာ မဟုတ်သေးဘူးဗျာ၊ ကျုပ်အခု ဒီကိုလာ
တာဟာ ငွေလိုချင်လို့လာတာပါ၊ ကျုပ်ရဲ့နာမည်ကိုလိမ်ပြော
ချင်လို့ လာတာမဟုတ်ပါဘူး’

ကောင်းစွန်းပေက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

‘မင်းဖာသာမင်း ဘာကိုစွန့်ပဲလာတာ၊ မင်းရဲ့ နာမည်ကို
အမှန်အတိုင်း မပြောတာကိုက မင်းဟာ မရိုးသားဘူးဆိုတာ
ထင်ရှားနေပါတယ်’

လေက ပြုံးလိုက်သည်။

‘ခက်တာပဲဗျာ၊ ကျုပ်နာမည်အရင်းကို မပြောချင်လို့ တွေ့ကရာ နာမည်တခုကို ပြောပြလိုက်တာဟာ ဘာဖြစ်မှာမို့လဲ၊ နောက်ပြီး ဒီငွေရသွားပြီးယင် ခင်ဗျားတို့နဲ့ကျုပ်ဟာ ဘာမှ ဆက်သွယ်စရာ မလိုတော့ဘူး မဟုတ်လား၊ နာမည်အရင်း သိတော့ကော ဘာလုပ်မလို့လဲ’

ကောင်းစွန်းပေ့က ခါးထောက်လိုက်သည်။

‘မင်းနာမည်ကို အမှန်အတိုင်းမပြောယင် မင်းလိုချင်တဲ့ ငွေလဲ မရဘူး၊ ဒီနေရာက ထွက်သွားလို့လဲ မရဘူး ဆိုတာ မှတ်ထားပါ’

လေက ရယ်မောလိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားသဘောက ကျုပ်ကို အကျပ်ကိုင်တယ်ဆိုပါတော့ ဟုတ်လား’

ကောင်းစွန်းပေ့က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘မင်းနာမည်ကို အမှန်အတိုင်းမပြောယင် ကျုပ်နည်း ကျုပ်ဟန်နဲ့ ရအောင်မေးရမှာပဲ’

လေက ရယ်မောလိုက်သည်။

‘ခင်ဗျား ပြောဖို့ ဆိုဖို့ကြည့်ရတာ ကျုပ်ရဲ့ သိုင်းပညာကို စမ်းချင်တယ်နဲ့ တူတယ် ဟုတ်လား’

ကောင်းစွန်းပေ့က ရင်ကော့လိုက်သည်။

‘ဒါပေါ့...ဒါပေါ့’

လေသည် ခါးစည်းကို တင်းတင်း ချည်ထားလိုက်သည်။

‘ဒါဖြင့်ယင်လဲ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် သိုင်းကွက်တကွက်(၂)ကွက် လောက် ကစားကြသေးတာပေါ့’

ကောင်းစွန်းပေ့သည် သူ့အပေါ်အင်္ကျီအား ချွတ်ချလိုက်သည်။

‘ကဲ၊ ဒီလောက်ခေါင်းမာတဲ့လူ ကျုပ်လက်သီးဘယ်လောက် မာတယ်ဆိုတာ သိသွားအောင် ပြရအုံးမှာပေါ့ကွာ’

လေကလည်း ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ရန် အသင့်ပြင်လိုက်လေသည်။

‘ခဏနေအုံး’

ရှာဟူတိတ်က ဟန်တားလိုက်သည်။

လေက သူ့အားလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားက ဘာလုပ်အုံးမလို့လဲဗျ’

ရှာဟူတိတ်က ပြုံးလိုက်ည်။

‘ဘာမှ မလုပ်ပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက် အခုလို ယှဉ်ပြိုင်တာဟာ တခုခုတော့ လောင်းကြေးလုပ်မှ အဓိပ္ပာယ် ရှိမှာပေါ့’

လေက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ကောင်းတယ်၊ ကျုပ်သဘောတူတယ်’

ရှာဟူတိတ်က လေအား လက်ညှိုးညွှန်၍-

‘ခင်ဗျားက သူ့ကိုနိုင်ယင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

ကောင်းစွန်းပေ့ မျက်လုံးအစွန်တွင် ဒေါသ အရိပ်အယောင် များ ထွက်လာသည်။

‘မင်းက ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ သူက ကျုပ်ကို နိုင်မယ် ထင်လို့လား’

ရှာဟူတိတ်က ပြုံးလိုက်သည်။

‘တကယ်လို့ နိုင်သွားခဲ့ယင် ပြောတာပါ’

ကောင်းစွန်းပေ့က ဒေါသအမျက်ချောင်းချောင်း ထွက်လာ သည်။

‘သူက ကျုပ်ကို နိုင်သွားခဲ့ယင် ကျုပ်ရဲ့ ရဲတိုက် လက် ထောက်မှူးနေရာကို သူ့ကိုပေးလိုက်မယ်၊ မင်းကျေနပ်ပြီလား’

လေက ထိတ်ထိတ်ပြာပြာ ဖြစ်သွားသည်။

‘ဟေ့...ဟေ့... အချင်းချင်းတွေပဲ၊ ဒီလိုမလုပ်ကြပါနဲ့ ဟေ့’

ရှာဟူတိတ်က ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲစွာဖြင့် ပြုံးလိုက်ပြီး-

‘လက်ထောက်ရဲတိုက်မှူး ဆုံးဖြတ်တာ မှန်ကန်ပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားသာ သူ့ကို နိုင်အောင်တိုက်ခဲ့ယင် သူ့နေရာကိုခင်ဗျား က လက်ခံရမှာပေါ့’

ကောင်းစွန်းပေ့သည် ရှာဟူတိတ်အား အစိမ်းလိုက် ဝါး စားမတတ် စိုက်ကြည့်နေ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် တယောက် နှင့်တယောက် လုံးဝမတည့်သည်မှာ ထင်ရှားလှပေသည်။

လေက ခေါင်းခါးယမ်းလိုက်သည်။

‘ဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ရာထူးဆိုတာက ကိုက်စားလို့ ရတာမှ မဟုတ်ပဲ၊ ကျုပ်မလိုချင်ပါဘူး’

ကောင်းစွန်းပေ့က သူ့အား ဒေါသကြီးစွာဖြင့် ကြည့် လိုက်သည်။

‘ဟေ့... မင်းက လက်ထောက်ရဲတိုက်မှူး ဆိုတာကို ဘာ များအောက်မေ့နေလို့လဲကွ’

လေက လက်ကာပြလိုက်လေသည်။

‘ဒါတွေကို ကျုပ်မလိုချင်ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ် စိတ်အဝင် စားဆုံးဟာ ငွေတသောင်းပါပဲ’

သူသည် ပြောယင်း တုကျင်းအော့ဘက်သို့ ကြည့်လိုက် သည်။

* * *

ရဲတိုက်မှူး တုကျင်းအော့၏ စကားကို ကြားလိုက်ရသော အခါ လေက ဝမ်းသာသွားလေသည်။ တုကျင်းအော့ ဖြေ လိုက်သည့်စကားမှာ-

‘ခင်ဗျားက သူ့ကိုနိုင်ခဲ့ယင် ငွေ (၁၀၀၀၀) ပေးလိုက် မယ်၊ လက်ထောက်ရဲတိုက်မှူးနေရာကို လိုချင်မှလက်ခံပါ’ လေက ပြုံးလိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားစကား ထည်ပါစေနော်’ တုကျင်းအော့က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘စိတ်ချပါ၊ ကျုပ်က ကတိတည်ပါတယ်’ ထိုစဉ်မှာပင် ကောင်းစွန်းပေ့၏ အသံက ဟိန်းထွက်လာ သည်။

‘သတိထားဟေ့ ... ကျုပ်လက်သီးလာပြီ’

သူ့စကားနှင့်အတူ လက်သီးတလုံးသည် လေ၏ မျက်နှာ ရှိရာသို့ ပစ်သွင်းလာလေသည်။ သူ၏လှုပ်ရှားပုံအား တွေ့မြင် လိုက်ရသည်နှင့် ကောင်းစွန်းပေသည် ပေါ့ပေါ့တန်တန်ထား၍ မဖြစ်မှန်း လေက သိရှိလိုက်လေသည်။

* * *

ကောင်းစွန်းပေ၏ တိုက်ခိုက်မှုမှာ အလွန်လျင်မြန် ထက် မြက်လှပေသည်။ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် အလွန်သန်မာ ထွား ကြိုင်းနေသဖြင့် သူ၏လှုပ်ရှားမှုမှ လေးလံထိုင်းမှိုင်းနေသည်ဟု ထင်ရလေသည်။

သို့သော် တတယ်တိုက်ခိုက်လိုက်သောအခါ သူ၏လှုပ်ရှားမှု မှာ အလွန်သက်လက် ပေါ့ပါးနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

တဒင်္ဂအချိန်အတွင်းမှာပင် သူ၏ လက်ဝါးဖြင့်၎င်း၊ လက် သီးဖြင့်၎င်း (၁၈) ကြိမ်တိတိ တိုက်ခိုက်ခဲ့လေသည်။ သူ၏ သိုင်းကွက်များမှာ အလွန်ထက်မြက်ပြီး သူတိုက်ခိုက်မှုမှာ အား မာန်အပြည့် ရှိနေသည်။

အမှန်အတိုင်းပြောရလျှင် ကောင်းစွန်းပေသည် နယ်နယ် ရရ သိုင်းသမားတယောက် မဟုတ်ချေ။ တော်ရုံ တန်ရုံ လူ တယောက်ဆိုလျှင် သူ၏သိုင်းကွက်(၁၀)ထွက်မျှနှင့်ပင် လဲကျ သေဆုံးသွားမည် ဖြစ်သည်။

သို့သော် လေက အေးဆေးစွာဖြင့် သူ၏ တိုက်ခိုက်မှုကို ရှောင်တိမ်းနိုင်ခဲ့လေသည်။ ကောင်းစွန်းပေ၏ ပြင်းပြင်းထန် ထန် တိုက်ခိုက်သည့်ကြားမှ သူသည် နာမည်နှင့်လိုက်အောင် ပင် လေများပမာ ဝေ့ယမ်းရှောင်တိမ်းနေသည်။

ကောင်းစွန်းပေက အနည်းငယ် ရင်ထိတ်သာသည်။ သူ တိုက်ခိုက်နေသောသူသည် လေကဲ့သို့ ဝေ့ယမ်း လှုပ်ရှားနေ သဖြင့် သူသည် တိုက်ကွက်မည်မျှ ပြင်းထန်စွာနှင့်မတိုက်ခိုက်နိုင် သေးပါချေ။ သို့သော် သူသည် လေအား အနိုင်တိုက်ခိုက်ရ မည် မဟုတ်ပါလော။

ထို့ကြောင့် သူသည် နှစ်ပေါင်းများစွာက လေ့ကျင့်ထား သော အတွင်းအားများကို အသုံးပြုကာ မာန်ဟုန် ပြင်းထန် စွာဖြင့် တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ဤတကြိမ်တွင် သူသည် ဝေ့တိုးကြီးအား အလဲထိုးနိုင် မည်ဟု ယုံကြည်သည်။ သူ့လက်ဝါးနှစ်ဘက်တွင် အတွင်းအား များကို အပြည့်အဝ စုစည်းလိုက်ပြီး လေအား တိုက်ခိုက် လိုက်လေသည်။

လေ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် ရုတ်တရက် ရပ်တန့်သွားသည်။ သူ၏ လက်တဘက်ကိုလည်း ဆန့်ထုတ်လိုက်ပြီး ကောင်းစွန်းပေ၏ လက်ဝါးတဘက်သို့ တွန်းထုတ်လိုက်လေသည်။

‘ဝုန်း’

လက်ဝါးနှစ်ခု ထိတွေ့လိုက်သည်နှင့် ကောင်းစွန်းပေ၏ ကြီးမားသော ခန္ဓာကိုယ်သည် ရပ်တည်နေနိုင်ခြင်းမရှိတော့ပဲ နောက်သို့ လွင့်စင် လဲကျသွားလေသည်။

လေမှာမှ နဖူးပေါ်မှ ချွေးများ အနည်းငယ် ထွက်လာသည်မှအပ အေးဆေးစွာဖြင့် ရပ်နေနိုင်သည်ကို တွေ့ရလေသည်။ လေသည် ပြုံးမြဲဖြင့်-

‘ဟဲ...ဟဲ... အခုလို လက်ထောက်ရဲတိုက်မှူးက ကျွန်ကို ညှာလိုက်တာကို ကျုပ်က အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ’

ကောင်းစွန်းပေ့က ဒေါသ ကြီးစွာဖြင့် သူ့ခေါင်းမှ ဦးထုပ်အား ချွတ်လိုက်ပြီး မြေပေါ်သို့ တအားပစ်ချလိုက်လေသည်။

‘ဟေ... မင်းကနိုင်းယင်နိုင်းတယ်ပေါ့၊ ဘာခနဲစရာလိုလို့လဲ၊ ကျုပ်ရှုံးပြီ ကျုပ်ရှုံးလက်ထောက် ရဲတိုက်မှူးနေရာ မင်းကို ပေးလိုက်ပြီ’

သူသည် တုကျင်းအော့ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

‘ကဲ- အစ်ကိုကြီး၊ အခုချိန်ကစပြီး ကျုပ်တာဝန်အားလုံးကို ပြန်အပ်လိုက်ပြီ၊ ကျုပ်ကို နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ထားတာကို ကျုပ်က ဘယ်တော့မှကျေးဇူးမမေ့ပါဘူးဗျာ’

သူသည် ထိုသို့ပြောပြီးသည်နှင့် ချာကနဲလှည့်ကာ ထွက်သွားမည် အပြုတွင် တုကျင်းအော့က ထိုင်ရာမှ ဆတ်ကနဲ ထလိုက်သည်။

ဟေ- ကောင်းစွန်းပေ့ မင်းမသွားနဲ့’

ကောင်းစွန်းပေ့သည် တုကျင်းအော့၏စကားကို မကြားလိုက်ရသည့်အလား၊ ထိုနေရာမှ ခြေလှမ်းကျဲကျဲဖြင့် ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

* * *

တုကျင်းအော့သည် ထွက်ခွာသွားသော ကောင်းစွန်းပေ့ နောက်ကျောအား ကြည့်ကာ သုံးသပ်ချက်ချပြီး ပြန်လည်ထိုင်ချလိုက်လေသည်။ ရှာဟူတိတ်ကလည်း သက်ပြင်းရှည်တချက် ချလိုက်သည်။

‘အင်း... ကိုယ့်ကိုယ်ကို မာနထောင်နေတော့လဲ ဒီလိုပဲ ခံရမှာပေါ့၊ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ’

သူသည် လေဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး-

‘မင်းရဲ့သတ္တိကိုတော့ ကျုပ် လေးစားပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဒါကြောင့် ဒီရဲတိုက်ရဲ့ လက်ထောက်မှူးနေရာကို ခင်ဗျားဆက်ခံပါလို့ ကျုပ်က ဧတ္တောရပ်ခံပါတယ်’

လေက ပြုံးလိုက်သည်။

‘ကျုပ် ပြောပြီးပါကော၊ ကျုပ်စိတ်ဝင်စားတာက ငွေပါပဲ၊ လက်ထောက်ရဲတိုက်မှူး နေရာကတော့ ဟဲ-ဟဲ’

တုကျင်းအော့ လက်ခုပ်တချက်တီးလိုက်လေသည်။ အစောင့်နှစ်ယောက်က အခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်လာလေသည်။ တုကျင်းအော့က-

‘ဒီ သူရဲကောင်းအတွက် မြင်းတကောင် အသင့်ပြင်ထား
လိုက်ပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့’

အစောင့်များသည် တုကျင်းအော့ကိုအလေးပြုကာ အခန်း
တွင်းမှ ထွက်သွားလေတော့သည်။

တုကျင်းအော့က နောက်ထပ်လက်ခုပ်တချက် တီးလိုက်ပြီး-

‘ဟေ့- ငွေ့ကိုင်လင်းစုံကို ခေါ်လိုက်စမ်း’

ဟု ပြောလိုက်ရာ မကြာပါချေ။ အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်
ဆင်ထားသော အဘိုးအိုတယောက်သည် အစောင့်နှစ်ယောက်
ခြံရံလျက် အခန်းထဲသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

ထိုအဘိုးအိုမှာ ငွေ့ကိုင်လင်းစုံပင် ဖြစ်သည်။ တုကျင်းအော့
က ထိုငွေ့ကိုင်လင်းစုံအား အေးတိအေးစက်သောအသံဖြင့်-

‘ဟော့ဒီ သူရဲကောင်းရဲ့ နာမည်က ငွေ့တုံးကြီးလို့ ခေါ်
တယ်။ တို့ကြေငြာထုတ်ထားတဲ့ ဆုငွေ(၁၀၀၀၀)ကို သူ့ကို
ပေးလိုက်ပါ’

လင်းစုံက မည်သည့်စကားမျှ မပြောတော့ပဲ ခေါင်းညိတ်
ပြုလိုက်သည်။ တုကျင်းအော့က လေဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားက ငွေ့သားချည်းပဲယူမလား၊ ဒါမှမဟုတ်ငွေ့လက်
မှတ်ပဲ ယူမလား’

လေက ပြုံးလိုက်သည်။

‘ငွေ့ကို နေရာမရွေးပဲ လဲနိုင်မယ်ဆိုယင်တော့ ငွေ့လက်မှတ်
ပေးလိုက်ယင်လဲ ဖြစ်ပါတယ်။

လေ၏စကားကြောင့် လင်းစုံ၏မျက်နှာသည် ခက်ထန်သွား
သည်။

‘ဟေ့... ကျုပ်တို့ရဲ့ ရဲတိုက်က ထုတ်လိုက်တဲ့ငွေ့လက်မှတ်
ဆိုယင် မင်းကြိုက်တဲ့နေရာမှာ ငွေ့ထုတ်ယူနိုင်တယ်ဗျ’
လေက ပြုံးလိုက်သည်။

‘ဒါဖြင့်ယင် ကောင်းဒါပေါ့လေ’

တုကျင်းအော့က-

‘ကဲ၊ ခင်ဗျား အခု ငွေ့ကိုင်နောက်လိုက်ပြီး ငွေ့တသောင်း
ထုတ်ယူသွားပါ’

လေက ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေသည်။

‘ကျုပ်က ငွေ့(၅၀၀၀)ကိုပဲ အယင်လိုချင်တာဗျ’

တုကျင်းအော့က ရယ်မောလိုက်သည်။

‘အို... တစ်သောင်းပေးတော့ကော ခင်ဗျားမှာ ဘာဖြစ်
သွားမှာတဲ့လဲ၊ ခင်ဗျားကသာ ကျုပ်တို့ရဲ့ ဗိုလ်မင်းရဲတိုက်မှာ
လက်ထောက်ရဲတိုက်မျိုး နေရာကို လက်ခံမယ်ဆိုယင် ဒီငွေ့
လောက်တော့ ဘာမှ ဖြစ်မှာမဟုတ်ပါဘူး’

လေ၏မျက်ခုံးမွှေးအစုံသည် နဖူးပေါ်သို့ မြင့်တက်သွားလေ
သည်။

‘ဗိုလ်မင်းရဲတိုက်ဟာ ရွှေတွင်းငွေ့တွင်းနဲ့မခြားချမ်းသာတယ်
လို့ ကျုပ်က ကြားခဲ့ဖူးပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အခုမှပဲဒီစကား
ကို ယုံတယ်ဗျ’

တုကျင်းအော့က လက်တချက် ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။

ရွှေ၊ ငွေ၊ ရတနာတွေကို ကျုပ် အထင်မကြီးပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားကသာ ငွေမက်တဲ့လူဆိုယပ်တော့ ဒီနေရာဟာခင်ဗျား နဲ့ အသင့်တော်ဆုံးနေရာ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ မှတ်ထားပါ'

လေက ရယ်မောလိုက်သည်။ သူ၏ ပြုံးနေသော မျက်နှာ ဟန်မူယာမှာ အလွန် ကောက်ကျစ် စဉ်းလဲသော မြေခွေး တကောင်နှင့် တူလှပေသည်။

* * *

(၉)

ယခု လေ၏အိတ်ထဲမှာ ငွေလက်မှတ်(၁၀)ရွက်ရှိနေသည့် အတွက် ယင်း ငွေလက်မှတ်(၁၀)ရွက်မှာငွေသားတစ်သောင်း ကို အချိန်မရွေး၊ နေရာမရွေး လဲလှယ်နိုင်သဖြင့် လေ၏ တကိုယ်လုံးသည် တိမ်တိုက်ထဲတွင် ရောက်ရှိနေသည့် အလား ပေါ့ပါးသွက်လက်၍နေလေသည်။

သို့သော် သူလှမ်းနေသော ခြေလှမ်းများမှာ လေးလေး လံလံရှိနေ၏။ ငွေမက်သောလူတယောက်သည် အသက်ထက် ငွေကို ပို၍ မြတ်နိုးတတ်သည်မဟုတ်ပါလော။

လေ၏ ပုံဟန်ကိုကြည့်လိုက်သည်နှင့် လောဘရမ္မက် အလွန် ကြီးသောလူတယောက်၏ ပုံဟန်မျိုး ဖြစ်ပေါ်နေသည်မဟုတ် ပါလော။

လင်းစုသည် ငွေလဲလက်မှတ်(၁၀)စောင်ကို လေအားပေး လိုက်ရသောအခါ သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် ဝင်းလက်တောက် ပလာလေသည်။ သူသည် လေက ငွေတစ်သောင်းရရှိသွားသည် ကို မနာလိုဝန်တို့နေ၍လော။

သို့မဟုတ် လိုချင်သောဆန္ဒများ ဖြစ်ပေါ်လာနေ၍လော၊ သူ့ကိုယ်တိုင်သာသိမည်သာဖြစ်သည်။

လင်းစုသည် ငွေကြေးမရေမတွက်နိုင်လောက်အောင် ကိုင် တွယ်နေရသော လူတယောက်ပင်ဖြစ်သည်။ သူ၏ လက်ထဲတွင် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ထောင်သောင်းသောငွေများကို ကိုင်တွယ်နေရ သည်။

သို့သော် ယင်းငွေများသည် သူပိုင်ဆိုင်သောငွေများမဟုတ် ပါ။ သူသည် ဗိုလ်မင်းရဲတိုက်တွင် အနှစ်(၃၀)အထိ လုပ်လာ သည့်တိုင်အောင် ငွေတစ်သောင်း ရရှိနိုင်ရန်မှာ မလွယ်ကူလှ ပါချေ။

လေကလည်း ရက်ရောသောလူတယောက်ဖြစ်နေပါသဖြင့် လေက လင်းစုအား ၁၀ တန်ငွေတုံးကလေး တတုံးကို ပေး လိုက်လေသည်။ လင်းစုက ယင်း ငွေများကို ရရှိလိုက်သော် လည်း လေအားကျေးဇူးတင်သည့်အရိပ်အယောင်မျှပင်မရှိပါ။

ဤသည်မှာ သူ့အား အပြစ်တင်ရန် မဆင့်ပါ။ ဥပမာ- သင်သည် လမ်းလျှောက်သွားသောအခါတွင် သင့်ရှေ့မှ လူ တယောက်က ငွေတစ်ထောင်ကောက်ရပြီး သင့်အား ငွေတစ် ကျပ်ပေးလျှင် သင်က ထိုလူအား ကျေးဇူးတင်စကားပြောပါ မည်လော။

သင်ကရာ ကျေနပ်ပါမည်လော။ အချို့သူများကတော့ ကျေနပ်ချင် ကျေနပ်ပါလိမ့်မည်။ သို့သော် လင်းစုက ယင်းလူ အမျိုးအစားမဟုတ်ပါ။

သို့သော်လည်း ကျေနပ်သည်ဖြစ်စေ၊ မကျေနပ်သည်ဖြစ်စေ ငွေတုံးကြီးအပေါ်၌ အပြစ်မဆိုဝံ့ပါ။ အကြောင်းမှာ ယင်းငွေတုံးကြီးသည် တနေ့နေ့ တချိန်ချိန်တွင် ဗိုလ်မင်းရဲတိုက်၏ လက်ထောက်ရဲတိုက်မှူးတယောက် ဖြစ်လာကောင်း ဖြစ်လာလိမ့်မည် မဟုတ်ပါလော။

* * *

တုကျင်းအော့သည် မြင်းကို အသင့်ပြင်ခိုင်းလိုက်လေသည်။ ယခု မြင်းပါမက မြင်းလည်းကိုပင် အသင့်ပြင်ထားပြီးဖြစ်လေသည်။ ယင်းမြင်းလည်းသည် အလွန် ခန့်ငြား ကြီးကျယ်ပြီး မြင်းလေးကောင်ဖြင့်ဆွဲရသော မြင်းလည်းတစင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

အိတ်ထဲတွင် ငွေတစ်သောင်းတန် ငွေလက်မှတ်များ ရှိနေသော လူတယောက်သည် ဤကဲ့သို့မြင်းလည်းမျိုးကို စီးသင့်စီးထိုက်သည်မဟုတ်ပါလော။

ထို့ကြောင့် လေသည် အနည်းငယ်မျှအံ့ဩသွားခြင်း မရှိပါချေ။ သို့သော် သူသည် မြင်းလည်းထဲဆိုလှမ်းဝင်လိုက်သော

အခါတွင် သူ၏ မျက်လုံးအစုံသည် ပြူးကျယ်၍သွားလေတော့သည်။

* * *

(၁၀)

မြင်းလည်း၏အခန်းသည် အထူးပြုပြင်မွမ်းမံထားသဖြင့်သပ်ယပ်နေလေသည်။ အနီရောင် ဖပ်ထိုင်ခုံများနှင့် မြင်းလည်း၏ဘေးဖက်တွင် အနီရောင်ပုဝါများဖြင့် ကာထားသည်။ ခြေနင်းမှာလည်း အနီရောင်ကော်စောများကို ခင်းထားပြီး မြင်းလည်း၏ တဖက်တချက်တွင် အနီရောင် မီးအိမ်များကို ချိတ်ဆွဲထားလေသည်။

ထိုင်ခုံ၏ရှေ့တွင် စားပွဲတလုံးရှိသည်။ စားပွဲပေါ်၌ အကောင်းဆုံးကြေးဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော အရက်ခွက်များ၊ အရက်ခရားတခုနှင့် စားသောက်ဖွယ်ရာများက အသင့်ရှိနေ၏။ ဤပစ္စည်းများသည် မည်သူမဆို မက်မောမိမည်မှာ မလွဲပေ။ မြင်းလည်းထဲ၌ ယင်းကဲ့သို့ ခမ်းခမ်းနားနား ပြုပြင်ထားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် မည်သူမဆို အံ့ဩမိမည်မှာ မလွဲပေ။

သို့သော် လေက ယင်းပြုပြင်ထားသော အဆောင် အယောင်များအပေါ်တွင် အံ့ဩနေခြင်းမဟုတ်ပါချေ။

သူ အံ့ဩနေသည့်အကြောင်းရင်းမှာ သူ၏ ရှေ့ထိုင်ခုံပေါ်
၌ မိန်းကလေးတယောက် ခွေခွေလေး အိပ်ပျော်နေသည်ကို
တွေ့လိုက်ရသောကြောင့်ဖြစ်လေသည်။ ယင်းမိန်းကလေးသည်
သူ့အား သိဆိုပျော်ဖြေခဲ့သော မိန်းကလေးပင် ဖြစ်နေလေ
သည်။

* * *

မြင်းလှည်း၏ ဘီးများသည် စတင် ရွေ့လျားနေပြီ ဖြစ်
သည်။ သို့သော် မြင်းလှည်းအတွင်း၌ စီးနင်းလိုက်ပါလာကြ
သော လူများအဖို့ လှုပ်ခါသွားခြင်းလုံးဝမရှိပါချေ။ ဤမြင်း
လှည်းသည် အထူးပြုပြင်မွမ်းမံထားသည့် မြင်းလှည်း တစ်စင်း
ဖြစ်သည်မှာ မလွဲပါချေ။

ဤမြင်းလှည်းပေါ်၌ စီးနင်းလိုက်ပါနေလျှင် အမောအပန်း
ဖြေနိုင်သည့် အခြေအနေတွင် ရှိနေသည် မဟုတ်ပါလော။

ထို့ကြောင့် ယင်းမြင်းလှည်းဖြင့်စီးနင်းလိုက်ပါသွားပါလျှင်
ကောင်းစွာ အိပ်ပျော်သွားနိုင်မည်မှာ မလွဲပါချေ။

သို့သော် ယခုမှာမူ လေက သုံးညတိုင်တိုင် အိပ်ပျက်ထား
သည့်တိုင်အောင် အိပ်၍ရမည်မဟုတ်ပါချေ။ သူသည် သူမအား
တချိန်လုံးငေး၍သာကြည့်နေလေသည်။ သူ၏ပုံဟန်မှာ ဘဲငန်း
တကောင်က ရွှေဥများဥလိုက်သည့်အလား ငေးငိုင်နေသည့် ပုံ
နှင့် တူလှပေသည်။

သူသည် ရွှေမှ မိန်းကလေးအားကြည့်ယင်း နေမထိ ထိုင်
မထိ ဖြစ်လာသည်။ အမှတ်မထင် သူထိုင်ရာမှ ဆတ်ကနဲ ထ
လိုက်လေသည်။ သူ မတ်တပ်ရပ်လိုက်သောအခါတွင် သူ၏
ဝယ်ထိပ်သည် မြင်းလှည်း၏ ခေါင်မိုးနှင့်တိုက်မိသွားသဖြင့် သူ
သည် ပြန်လည်၍ ထိုင်ချလိုက်ရလေသည်။

စောစောက အိပ်နေသော မိန်းကလေးက ပြုံးလိုက်လေ
သည်။ သူမသည် ပြုံးရုံသာ ပြုံးလိုက်သည်။ လေအား စကား
မပြောပါချေ။ လေကလည်း ထိုမိန်းကလေးအား စကား
မပြောပဲ ကြောင်တောင်တောင်ဖြင့် မြင်းလှည်း ခေါ်ဆောင်
ရာသို့ စီးနင်းလိုက်ပါသွားရလေသည်။

* * *

မြင်းလှည်းသည် လမ်းမပေါ်တွင် ပုံမှန်အတိုင်း မောင်းနှင်
နေ၏။ လေသည် မြင်းလှည်းမောင်းသမားက မည်သူမည်ဝါ
ဖြစ်သည်ကို မသိပါချေ။

ဤမြင်းလှည်းသည် မည်သည့်နေရာသို့ သွားရောက်မည်ကို
လည်း မသိပါ။ ပို၍ဆိုးဝါးသည်မှာ သူသည် မြင်းလှည်း
မောင်းသမားအား မည်သည့်နေရာသို့မောင်းပါဟုပင် မပြော
နိုင်သောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

သူသည် အတန်ကြာ မိန်းကလေးအား ဝေးကြည့်လိုက်ပြီး မှ ပထမဆုံးအကြိမ် ကျောင်းတက်နေရသည့် ကျောင်းသား တယောက်က သူ၏ဆရာအား မဝံ့မရဲဖြင့် မေးလိုက်သော လေသံမျိုးဖြင့်-

‘မင်း... မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ’

သူမက မျက်လွှာချထားလိုက်လေသည်။ သူမ၏နီရဲပြီး ပါးလွှာနေသော နှုတ်ခမ်းမှ သာယာချိုလွင်သော အသံစဉ် ထွက်ပေါ်လာသည်။

‘ကျွန်မ နာမည် ဆွေ့ဖျောင်းပါ’

လေက ထိုအမည်အား ကြားလိုက်ရသောအခါ အံ့အား သင့်သွားလေသည်။

‘ဗျာ... ဆွေ့ဖျောင်း ဟုတ်လား’

မိန်းကလေးက ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

‘ဟုတ်ကဲ့’

လေက ပုခုံးတချက် တွန့်လိုက်သည်။

‘ဒီနာမည်က သိပ်လှတာပဲ၊ အနည်းဆုံး ကျုပ်နာမည်ထက် အဆတရာပိုလှတယ်’

မိန်းကလေးက-

‘ရှင်နာမည်ကကော’

လေက ပြုံးလိုက်လေသည်။

‘ငွေ့တုံးကြီး ပါ’

မိန်းကလေးက လေအားကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်သည်။

‘ကောင်းပါတယ်ရှင်၊ နာမည်မရှိတာထက်စာယင် တော်သေးတာပေါ့’

လေက ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။

‘မင်းက -’

ဆွေ့ဖျောင်း၏မျက်နှာ ညှိုးငယ်လာသည်။ သူမသည် သက်ပြင်းတချက် ချလိုက်သည်။

‘ကျွန်မဟာ မိဘမဲ့ ကလေးတယောက်ပါ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မ နာမည်ဟာလဲ သူများကပေးထားတဲ့ နာမည်ပါ၊ ကိုယ့်နာမည် အရင်း ဘယ်လိုခေါ်ဆိုတာတောင် မသိပါဘူးရှင်’

လေက တိတ်ဆိတ်နေလိုက်သည်။ ဆွေ့ဖျောင်းကလည်း မည်သည်စကားမျှ မပြောကြတော့ပဲ ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသည် ပြန်လည် တိတ်ဆိတ်သွားလေသည်။

ဓမ္မတရက် လေက မိန်းကလေး၏လက်မောင်းအား ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။

‘မင်းက ဘယ်သူလဲ’

မိန်းကလေးက-

‘ကျွန်မက ကချေသည်တယောက်ပါ’

လေက မိန်းကလေး၏လက်မောင်းကို လှုပ်ရှမ်းလိုက်လေသည်။

‘မင်းကို ဘယ်သူကလာခိုင်းတာလဲ’

မိန်းကလေးက လေအား တချက်ကြည့်လိုက်သည်။

‘ရဲတိုက်မှုးပါရှင်’

ဆွေ့ ဖျောင်းသည် ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်သည်။

‘သူက— ရှင် ကျွန်မကိုနှစ်သက်ရမယ်လို့ထင်ပြီး အခုလို...’
လေသည် သက်ပြင်းတချက် ချလိုက်လေသည်။

‘အင်း—မင်းတို့ရဲတိုက်မှုးဟာ ငါ့အပေါ်မှာ ဘာကြောင့်
ဒါလောက်တောင် လိုက်လျောနေရတာပါလိမ့်’

* * *

မြင်းလှည်းသည် မှန်မှန်မောင်းနှင်သွားနေသည်။ မြင်း
လှည်းရပ်တန့်လိုက်သောအခါတွင် ဝန်းကျင်တခုလုံးမှာ မှောင်
မည်းသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။ အဆက်မပြတ် သဲသဲမဲမဲ ရွာနေ
သော မိုးများသည် လုံးဝ ရပ်စဲသွားပြီး ဖြစ်သည်။

မနက်ဖြန်—

မနက်ဖြန်ဆိုလျှင် ရာသီဥတုမှာ သာသာယာယာ ရှိနိုင်မည်
ဟု ယူဆရသည် မဟုတ်ပါလော့။

* * *

(၁၁)

နေခက်တနေ—

ရာသီဥတုသည် သာသာယာယာ ရှိလှပေသည်။ လေသည်
အိပ်နေရာမှ မျက်လုံးဖွင့်လိုက်သည်နှင့် စူးရှတောက်ပနေသော
နေရောင်ခြည်သည် ပြူတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် သူ၏မျက်နှာပေါ်
သို့ ထိုးကျနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

မနေညက သူတို့သည် မြင်းလှည်းထဲ၌မအိပ်ကြပါ။ သူတို့
သည် ခြံဝင်းတခုထဲသို့ရောက်ရှိလာပြီး အလွန် ခမ်းနား လှပ
သော အိမ်တလုံးထဲသို့ ရောက်ရှိလာကြသည်ဟု သူမှတ်မိလိုက်
လေသည်။

ယခု သူ၏ကုတင်ရှေ့တွင် အိမ်ဖော်များသည် အစီအရီ ရပ်
ကာ သူပြောမည့်စကားများကို နားစွင့်နေကြသည် မဟုတ်ပါ
လော့။ သူသည် အိပ်ယာမှထလိုက်လေသည်။

ထိုနေ့က သူသည်အခန်းပြူတင်းပေါက်အား တွန်း ဖွင့်
လိုက်ပြီး ဝန်းကျင်တခုလုံးသို့ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်လေသည်။

ဤနေရာသည် မည်သည့်နေရာဖြစ်သည်ကို သူမသိပါချေ။
ထို့ကြောင့် သူသည် အလွန်သိချင်သော စိတ်ဆန္ဒ ဖြစ် ပေါ်
လာလေသည်။

‘ဒီမှာ အခုတို့ရောက်နေတာ ဘယ်နေရာလဲကွ’

သူက အိမ်ဖော်တယောက်အား စိုက်ကြည့်ရှုမေးလိုက်ခြင်း
ဖြစ်သည်။ အိမ်ဖော်တယောက်က ဦးညွတ်လိုက်ပြီး—

‘ဒီနေရာဟာ အယင်ကတော့ ခရမ်းရောင်ခြံဝင်းလို့ ခေါ်
ပါတယ်ဗျာ၊ အခုတော့ ‘ကောင်း’ဂေဟာလို့ခေါ်ကြပါတယ်’
လေက မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။
‘ဒါဖြင့်ယင် ဒီနေရာဟာ ကောင်းစွန်းပေ့ရှဲ့ နေရာမဟုတ်
လား’

အိမ်ဖော်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူကမရှိတော့ပါဘူး’
လေက မျက်မှောင်ကုပ်သွားပြန်သည်။
‘ဒါဖြင့် သူ့ဘယ်ရောက်သွားသလဲ’
အိမ်ဖော်က—

‘သူ့ဘယ်ရောက်သွားတယ်ဆိုတာ အရေးမကြီးပါဘူး၊ လော
လောဆယ် အရေးကြီးတာက အခုချိန်ကစပြီး ခင်ဗျားဟာ
ဒီနေရာကို ပိုင်ဆိုင်သွားပြီဆိုတာကို ရဲတိုက်မှုရှဲ့အမိန့် ရောက်
ရှိလာပါပြီခင်ဗျာ’

လေက ရယ်မောလိုက်သည်။

‘ဒါဖြင့် ဒီဂေဟာကို အခုချိန်ကစပြီး ဝေ့တုံးကြီးဂေဟာ
လို့ ခေါ်လိုက်ပေါ့ဟုတ်လား’

* * *

ဝေ့တစ်သောင်းဟူသောစာနိဖိုးသည် နည်းသော ဝေ့ကြေး
မဟုတ်ပါချေ။ ထို့ကြောင့် ဝေ့တစ်သောင်းသည် လူသားများ၏

လောတစိတ်များကို လှုံ့ဆော်ပေးနိုင်သော ဝေ့ကြေး ဖြစ်
သည်။

သို့သော် ရာထူး အာဏာသည် လူသားတိုင်း မက်မော
သောအရာမျိုး ဖြစ်သည်မဟုတ်ပါလော။

လူတယောက်သည် ရုတ်တရက် ဝေ့ကြေးချမ်းသာလာပြီး
အာဏာနှင့်ရာထူးဂုဏ်ပါရှိလာမည်ဆိုလျှင် မာနတောင်လွှား
လာကြမည်မှာ မလွဲပေ။

လေသည် ဤနေရာသို့မရောက်လာမီက အလွန်ဆင်းရဲနွမ်း
ပါးသော ခြေသလုံးအိမ်တိုင် ခေးသမားတယောက် ဖြစ်ခဲ့
သည်။ သို့သော် ယခုမှာမူ သူသည် ဝေ့ကြေးလည်း ချမ်း
သာလာသည်။ အာဏာလည်း ရှိလာသည်။

ထို့ပြင် အလွန်လှပချောမောသော ဇနီးလောင်းတယောက်
လည်း ရရှိထားသည် မဟုတ်ပါလော။

သူသည် ယခုဘဝသို့ ရောက်ရှိလာသော်လည်း အကျေနပ်ကြီး
ကျေနပ်နေသည်မှာ သူ့အား အပြစ်ဆိုနိုင်ဖွယ်ရာ မရှိပေ။
သို့သော် လူတယောက်၏ ကံကြမ္မာသည် ရွှေဆက်၍ မည်သို့
ဖြစ်လာမည်ကို မည်သူမှ ခန့်မှန်း၍ မရနိုင်ပါ။ အလွန်ချမ်းသာ
ကြွယ်ဝသောသူသည် တနေ့နေ့တွင် ဆင်းရဲသွားနိုင်သကဲ့သို့
အာဏာရှိသော သူတယောက်ကလည်း တနေ့နေ့တွင် အာဏာ
မဲ့သော လူတယောက်အဖြစ် ရောက်ရှိလာနိုင်သည် မဟုတ်
ပါလော။

ဤသည်မှာ လူတို့၏ ဘဝသံသရာတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်မဟုတ်ပါလော။

* * *

(၁၂)

ယနေ့နံနက်တွင်—

လေက အစားအစာများကို ဗိုက်အဝ စားထားလေသည်။ ခရမ်းခရမ်း ခြံဝင်းပိုင်ရှင်သည် လေအား ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ထောက်ရှိလာပြီး ပြုစုပေးလေသည်။

ထိုခရမ်းရောင် ခြံဝင်းပိုင်ရှင်၏အမည်မှာ 'ကျူးကျင်း' ဖြစ်သည်။ ယနေ့ သူသည်အသက်(၅၀)တမ်းတမ်း ပြည့်သောနေ့ ဖြစ်သည်။ သူသည် အရပ်မပူပါ။ သို့သော်... သူ့အား မြင်တွေ့လိုက်သောလူများသည် သူ့အရပ် ပုထည်ဟုသာ မြင်နေကြလေသည်။

ဤသည်မှာ သူ၏ကိုယ်ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဝလွန်းသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ သူသည် 'လေ'အား တွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် သူ၏အကြောင်းအရာများကို တစ်ခုမကျန် စိတ်ရှည် လက်ရှည် ဖြင့် ပြောပြနေလေသည်။

သို့သော် လေသည် ဤကဲ့သို့ လူမျိုးများအား လုံးဝ မနှစ်သက်ပါချေ။ ယခု အချိန်အခါမျိုး၌ မိမိကသာ ထိုလူအား

ခြံဝင်း အတွင်းမှ မောင်းထုတ်မည်ဆိုလျှင် မောင်းထုတ်နိုင်သည်။ အာဏာအပြည့်အဝရှိနေသည်ကို လေကသိထားသည်။ ထို့ကြောင့် သူကထိုလူအား ခြံဝင်းအတွင်း မောင်းထုတ်ပစ်ရန်အစောင့်အားအမိန့်ထုတ်ရန်စိတ်ကူးရှိစဉ်မှာပင် ဆွေ့ဖျောင်းက အသံတိုးတိုးဖြင့်—

'ကျူးကျင်းဟာ အလုပ်ကို နိုင်နိုင်နင်းနင်း ကျွမ်းကျမ်းကျင်ကျင် လုပ်နိုင်တဲ့ လူတယောက်ဖြစ်တယ်'

ဟု ပြောလာလေသည်။

လေသည် ဆိတ်သားကင်တတိုးကို ခရမ်းဖြင့်ညှပ်၍ ပါးစပ်ထဲသို့ ထည့်မည်ပြုရာမှ မထည့်တော့ပဲ ပြန်လည် ချထားလိုက်လေသည်။ သူသည် ဆွေ့ဖျောင်းအား အံ့အားသင့်စွာ ကြည့်လိုက်သည်။

'ဒီစကားကို ဘယ်သူက ပြောတာလဲ'

ဆွေ့ဖျောင်းက—

'ကျွန်မ ပြောတာပါရှင်'

လေက ပခုံးတချက် တွန့်လိုက်သည်။

'ဒါဖြင့် အယင်ကကော ဘယ်သူပြောခဲ့တာလဲ'

လေမျက်လုံးအစုံတွင် အံ့ဩသည့်အရိပ်အယောင်များဖြင့်—

'အယင်က တယောက်ယောက်က ဒီစကားကို ပြောခဲ့လို့

မင်းကပြောတာ မဟုတ်လား'

ဆွေ့ဖျောင်းက သက်ပြင်းတချက်ချလိုက်သည်။

'အင်း၊ ရှင်ကတော့ ပြောရဆိုရ မလွယ်တဲ့ လူတယောက်

ပါပဲလား'

လေက မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

‘မင်းက ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ’

ဆွေ့ဖျောင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

‘ကဲပါရှင်၊ ရှင့်ဗိုက်ထဲကိုသာ ဝအောင် အယင်စားစမ်းပါ အိုးရှင်’

လေက သဘောကျစွာဖြင့် ရယ်မောလိုက်လေသည်။ ကျူးကျင်းကလည်း လိုက်၍ရယ်မောလိုက်သည်။ သူသည် အားရ ပါးရ ရယ်မောလိုက်ရာတွင် ကျူးကျင်းကလည်း ဟက်ဟက် ပက်ပက် လိုက်၍ ရယ်မောနေ၏။

ရုတ်တရက် လေက ရယ်မောရာမှ ရပ်တန့်လိုက်သည်။ ကျူးကျင်းကလည်း လေကဲ့သို့ပင် ရယ်သံများကို ရုတ်တရက် ရပ် တန့်လိုက်လေသည်။ လေသည် ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ဖြေးညှင်း စွာ ထလိုက်သည်။ သူသည် ကျူးကျင်းထံသို့လျှောက်သွားပြီး

‘ဒီမှာ နေစမ်းပါအုံးဗျ၊ ခင်ဗျားက ဘာတွေ့များ ရယ်စရာ ကောင်းတဲ့အရာတွေ့နေလို့ ဒီလောက်တောင် ရယ်နေရတာလဲ’

ကျူးကျင်းက မည်သို့ ပြန်ဖြေရမှန်း မသိပဲ ဖြစ်နေသည်။ လေက ကျူးကျင်းကိုကြည့်၍ပြုံးလိုက်လေသည်။

‘ကျုပ်ရယ်နေတာတွေ့လို့ လိုက်ပြီး ရယ်တယ် ထင်တယ် ဟုတ်လား’

ကျူးကျင်း၏မျက်နှာသည် ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်နေလေ သည်။ အတန်ကြာမှ သူသည် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး-

ခင်ဗျားပြောတာ ဟုတ်ပါလိမ့်မယ် ထင်တယ်’

လေက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဒါကဘော့ အပြစ်မဆိုသာပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်က ရယ်မော နေလျက်နဲ့ မင်းက လိုက်မရယ်ယင် အလိုက်ကမ်းဆိုး မသိရာ ကျမယ်မဟုတ်လား’

ကျူးကျင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်...ဟုတ်ပါတယ်’

လေသည် သူ့အား တပါတ်ပါတ်၍ လျှောက်လိုက်ပြီး၊ သူ၏ ရှေ့တည့်တည့်၌ ခြေလှမ်းရပ်တန့်လိုက်သည်။

‘ဒါကြောင့် ကျုပ်က မရယ်ပဲ ရပ်လိုက်တဲ့အခါ မင်းက လည်း ချက်ချင်းရယ်မောနေရာက ရပ်လိုက်တာပေါ့ ဟုတ် လား’

ကျူးကျင်း၏နဖူးပေါ်၌ ချွေးသီး ချွေးပေါက်များ ထွက် ပေါ်လာလေသည်။

‘ဟုတ်...ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျားမှမရယ်ပဲ ကျုပ်ကဆက်ပြီး ရယ်မောနေယင် ကျုပ်အနေနဲ့ ရိုင်းရာကျနေမှာပေါ့’

လေက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူသည် ရုတ် တရက် ရှိုက်ကြီးတင်ငိုကျွေးချလိုက်လေသည်။

လေသည် ရုတ်တရက် တစုံတခုအား သတိရလာကာဝမ်း နည်းပက်လက်ဖြင့် ငိုနေသည့်အလား ငိုကျွေး၍နေလေသည်။ ကျူးကျင်းက လေအားကြည့်ကာ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွား လေသည်။

သူသည် မည်သို့ ပြုလုပ်ရမည်မှန်း မသိတော့ပဲ အခက်ကြုံ
နေသည်။ ဆွေ့ဖျောင်းက သက်ပြင်းတချက်ချလိုက်သည်။

သို့သော် သူမသည် စကားတခွန်းမှ ဝင်ရောက်ပြောဆိုခြင်း
မပြုပါချေ။ ကျူးကျင်းသည် လေက အဘယ်ကြောင့် ဤမျှ
ဝမ်းနည်းပက်လက် ငိုကျွေးနေရသည်ကို နားမလည်ပဲ ဖြစ်နေ
သည်။

လေသည် ရှိုက်ကြီးတင်င် ငိုကျွေးနေရာမှ ရုတ်တရက် ရပ်
တန့်လိုက်သည်။ သူသည် အစားအစာများ ထပ်မံစားသောက်
ပြီး အရက်များကို မေ့သောက်နေပြန်သည်။

သို့သော် သူ၏ မျက်လုံးအစုံသည် သံချောင်းကလေး
(၂)ချောင်းပမာ ကျူးကျင်း၏မျက်နှာပေါ်သို့ စိုက်ကြည့်နေ
လေသည်။

ယခု သူ၏ဟန်မူရာမှာ ဝမ်းနည်းနေသည့်အသွင်ကို လုံးဝ
မတွေ့ရတော့ပါ။ ကျူးကျင်းသည် ငေးငိုင်း၍ရပ်နေ၏။ သူ၏
တကိုယ်လုံးသည် ပူရှိန်းရှိန်းဖြစ်လာသည်ဟု ခံစားလိုက်ရလေ
သည်။

လေသည် အစားအစာများကို အေးအေး ဆေးဆေးဖြင့်
ဆက်လက်၍ စားသောက်နေသည်။

သို့သော် သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် အာဏာသားက သူ့ခိုး
များအား ကြည့်သည့်အကြည့်မျိုးဖြင့် ကျူးကျင်း၏ ဝိုင်းစက်
တောက်ပနေသော မျက်လုံးအား စိုက်ကြည့်နေ၏။ သူသည်
ရုတ်တရက် မေးခွန်းထုတ်လိုက်လေသည်။

ဝဏ္ဏထွန်းစာပေ

‘ခုနက ကျုပ်ငိုနေတာ ခင်ဗျားတွေ့တယ်မဟုတ်လား’

သူသည် ယင်းသို့မေးယင်း အရက်ခရားအား စားပွဲပေါ်
သို့ တအားဆောင်ချလိုက်လေသည်။ ကျူးကျင်း၏ မျက်နှာ
တခုလုံးမှာ ညိုမည်းသွားလေသည်။

‘မြန်မြန်ပြောစမ်း၊ ကျုပ်ငိုနေတာ ခင်ဗျားတွေ့သလား
ဆိုတာ’

ကျူးကျင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်ကဲ့ တွေ့ပါတယ်’

ကျူးကျင်း၏အသံသည် တုန်ခါနေသည်။ လေက မျက်
မှောင်ကုပ်ကုပ်သွားသည်။

‘ကျုပ်ငိုနေတာကို ခင်ဗျားကတွေ့ရက်နဲ့ ဘာကြောင့်လိုက်
ပြီး မငိုရတာလဲ’

ကျူးကျင်းက မည်သို့ပြန်ပြောရမှန်းမသိပဲ ပါးစပ်ဖောင်း
လောင်းဖြစ်သွားလေသည်။ လေက ဒေါသ အမျက်ချောင်း
ချောင်း ထွက်လာသည်။

‘ကျုပ်က ရယ်မောနေတဲ့အခါမှာကျတော့ မင်းက မရယ်
ယင် ရိုင်းရာကျတယ်လို့ မင်းကပြောတယ်၊ ခု ကျုပ်ငိုတဲ့အခါ
ကျတော့ မင်းက လိုက်မငိုယင် ဒါလဲရိုင်းတာပဲပေါ့ကွ’

ကျူးကျင်း၏မျက်နှာသည် ရုတ်တရက် သေးဝယ်သွားသည်
ဟုထင်လိုက်ရသည်။

‘ဟုတ် .. ဟုတ်ပါတယ်’

ဝဏ္ဏထွန်းစာပေ

လေက ဒေါသကြီးစွာဖြင့်-

'ဒီမှာ ကျူးကျင်း၊ ငါ ဒီကိုရောက်လာတာမင်းကမကြေ
နပ်လို့ အခုလို ငါ့ကိုမရိုမသေလုပ်လိုက်တာပေါ့ဟုတ်လား'

ကျူးကျင်း၏တကိုယ်လုံးမှာ တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်လာလေ
သည်။ သူသည် ရုတ်တရက် ဒူးထောက်လိုက်သည်။

'ကျုပ်မှာ အပြစ်ရှိမှန်းသိပါပြီ၊ ကျုပ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါခင်
ဗျာ....'

* * *

သိုင်းလောကတွင် ကျင်လည်ကျက်စားနေရသည်မှာ စိတ်
ဝင်စားဖွယ်ရာ အလွန်ကောင်းနေပါသည်။ သိုင်းလောကတွင်
ကြောက်စရာကောင်းသောလူများက အများအပြားရှိနေသကဲ့
သို့ ရယ်ချင်စဖွယ်ရာ၊ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ ကောင်းသောလူတွေ
လည်း မနည်းလှပေချေ။

လေသည် တခါတရံ အလွန်ကြောက်စရာ ကောင်းသော
လူတယောက်ဖြစ်ပြီး တခါတရံတွင် ရယ်စရာကောင်းသော လူ
ဖြစ်နေပေသည်။ ကျူးကျင်းမှာလည်း ယင်းအတိုင်းပင် ဖြစ်
နေ၏။

ခရမ်းရောင် ခြံဝင်းတခုလုံးကို အုပ်ချုပ်နေရသော ကျူး
ကျင်းသည် အလွန်သဘောကောင်းသည်ဟု လူအများက သိ
ထားကြလေသည်။

သို့သော် သူသည် လူတယောက်အား တိုက်ခိုက်သည့်အခါ
မျိုး၌ အခြေအနေမှာ နဂိုအခြေအနေနှင့် လုံးဝ မတူပါချေ။
ကျူးကျင်းသည် လေ၏ရှေ့တွင်မူ ကြောက်ရွံ့သည်။ သတ္တိ
နည်းသည်။ နောက်ဆုံး သူသည် လေအား ဒူးထောက်၍ပင်
တောင်းပန်လာလေသည်။

သို့သော် သူသည် ဒူးထောက်၍ တောင်းပန်နေရာမှ ရုတ်
တရက် ထခိုက်လိုက်လေသည်။ သူ၏ မျက်လုံးအစုံသည် ဓား
သွား (၂)လက်ပမာ လေအား တချက် စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

ရုတ်တရက် သူသည် လက်ထဲမှ လက်နက်ပုန်းများဖြင့် လျှပ်
တပျက် လေ၏ ခန္ဓာကိုယ်ရှိရာသို့ ပစ်လွှင့်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် သူသည် တချိန်တည်းမှာပင် သူ၏ဝဲဘက်လက်
တွင် အရောင်တဖိတ်ဖိတ်တောက်နေသော ဓားတလက်ကို ထုတ်
ယူလိုက်ပြီး လေအား တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။ သူသည် ကိုယ်
ခန္ဓာအလွန်ဝသူဖြစ်သော်လည်း သူ၏ လှုပ်ရှားမှုမှာ လျင်မြန်
သွက်လက်လှပေသည်။

သို့သော် လေ၏ တုန်ပြန်မှုမှာလည်း အလွန်လျင်မြန် သွက်
လက်နေသည်။ ကျူးကျင်းက လက်နက်ပုန်းများဖြင့် သူထံသို့
ပစ်လိုက်သည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် သူသည် စားပွဲပေါ်မှ
ဘဲကင်တကောင်အား ဆွဲယူလိုက်ပြီး ခံပေးလိုက်ရာ-

'ထောက်....'

အပ်ကလေး (၉) ချောင်းသည် ဘဲကင်၏ကိုယ်ပေါ်သို့
အားလုံး စိုက်ဝင်သွားလေသည်။ ထို့နောက် ကျူးကျင်းသည်

သူ၏စားဖြင့် လေ၏ လက်ညှိုးသို့ ထိုးသွင်းလိုက်ရာ - လေက စားပွဲပေါ်ရှိ အရက်ခရားနှင့် ခံပေးလိုက်သည်။

ထိုအခါ ကျူးကျင်းလက်ထဲမှ ဓားသည် အရက်ခရားထဲ သို့ ထိုးဝင်သွားမိလေသည်။ ကျူးကျင်းသည် ဓားကိုပြန်လည် ဆွဲနှုတ်လိုက်ပြီး လက်ညှိုး (၂) ချောင်းဖြင့် လေ၏ မျက်လုံးသို့ တအားထိုးသွင်းလိုက်ပြန်လေသည်။

သို့သော် သူ၏လက်ချောင်းများသည် လေ၏မျက်လုံးထဲသို့ မရောက်ပဲ ပန်းကန်လုံးတလုံးအား ထိုးမိလိုက်လေသည်။ ကျူး ကျင်းသည် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် လေ၏လက်သီးတလုံးသည် သူ၏ မျက်နှာ ပေါ်သို့ တအားထိုးသွင်းမိလိုက်လေသည်။

* * *

‘ဝုန်း’

ဟူသော အသံနှင့်အတူ ကျူးကျင်း၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည် အနောက်သို့ ပက်လက်လန်ကာ လဲကျသွားလေသည်။

သူ၏ ဦးခေါင်းတခုလုံးမှာလည်း ကြယ်ကလေးများ ပွင့် သွားသည်။ လေသည် ဆွေ့ဖျောင်းဘက်သို့ လှည့်၍ ပြီးမြဲ လိုက်လေသည်။

‘ဘယ်နှယ်လဲ၊ မင်းလူက အစစအရာရာ အသုံးကျတယ်ဆိုကွ’ ဆွေ့ဖျောင်းက ပုခုံးတချက် တွန့်လိုက်သည်။

‘ဒါကတော့ရှင် ကျွန်မလဲ သူများရှစ်ကားကြောင့် ပြောရ တာပဲ၊ ကျွန်မလဲ ဘယ်သိပါ့မလဲရှင်’

လေသည် အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်ပြီး-

‘ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို ကျုပ်တခုပြောထားမယ်’

ဆွေ့ဖျောင်းက-

‘ဘာများလဲရှင်’

လေက-

‘နောက်ကို ဘယ်ဟာမျိုးမဆို လူများပြောတိုင်းလဲ မယုံ ပါနဲ့လို့’

* * *

ပေါ်၌ အရာခပ်သိမ်းတို့သည် တမုဟုတ်ချင်း ပြောင်းလဲသွား
နိုင်သည် မဟုတ်ပါလော။

ယခု လေ၏ဘဝသည်လည်း ယခုတဖန် ပြောင်းလဲလာပြန်
လေသည်။ ယခု သူသည် ခြေသလုံးအိမ်တိုင်တဝမှ နေပြီး
အလွန်ချမ်းသာကြွယ်ဝသော ခေတ်ပျက်သူဌေးတယောက်ဖြစ်
လာသည် မဟုတ်ပါလော။

ထို့အပြင် မက ရာထူးအာဏာများမှာလည်း သူ၏ လက်
ဝယ်သို့ ရောက်ရှိလာသည် မဟုတ်ပါလော။

လောကအပေါ်၌ အလွန်ချမ်းသာကြွယ်ဝလာခြင်းသည် ဒီရေ
နှင့် တူလှပေသည်။ သူက ရောက်ရှိလာမည်ဆိုလျှင် သင်္က
တံခါးပိတ်ပြီး သေ့များဖြင့် အသေအချာ ခတ်ထားသည့်တိုင်
အောင် အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်မှ ထိုးဖောက် ဝင်ရောက်လာပေ
လိမ့်မည်။ ယခု လေသည် အလွန်ချမ်းသာကြွယ်ဝသော လူ
တယောက် ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလော။

ယခု သူ လက်ဝယ်ရရှိထားသော ငွေကြေးတို့သည် အိမ်
ထောင်စုရှိရာသို့ အေးအေးဆေးဆေး စားသောက်နိုင်သည့်
အရေအတွက် ရှိနေသည် မဟုတ်ပါလော။

သို့သော် မီးများမီးနှိပ်၊ ရေများ ရေနှိပ် ဆိုသောစကား
အရ လေက ချမ်းသာရာမှ နောက်ထပ်ပို၍ ချမ်းသာရသည့်
အခွင့်အရေးများနှင့် ကြုံတွေ့နေရလေသည်။

တနေ့ သူသည် ညှော်ခန်းထဲ၌ အေးဆေးစွာ ထိုင်နေစဉ်
မမျှော်လင့်ပဲ ထိုနေရာဒေသတွင် နေထိုင်ကြသော သူဌေးကြီး
သုံးယောက်က သူ့ထံသို့ ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

ဆရာတု ဆရာယောင်

(၁)

ထိုရက်များတွင် လေသည် အေးဆေးစွာဖြင့် ဆွေ့ပျောင်း
နှင့်အတူ အနီးတဝိုက်ရှိ ရှုခင်းသာယာလှပသောနေရာများသို့
သွားရောက်လည်ပတ်ကြလေသည်။

တခါတရံ သူတို့နှစ်ယောက်သည် လွင်ပြင်ပေါ်၌ မြင်းကို
အတူယှဉ်၍ စီးကြလေသည်။ တခါတရံ၌လည်း သူတို့နှစ်ယောက်
သည် ပန်းဥယျာဉ်ထဲတွင် စစ်တုရင်များ ကစားနေတတ်ကြ
သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် လွတ်လပ်စွာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေ
ရသော ဘဝမျိုးဖြင့် နေနိုင်ခဲ့ကြလေသည်။ သို့သော် လောက

လူမှုရေးအရ လောကလည်း သူ့ဘူအား ပြန်လည်ညွှန်ကြားခဲ့
နေရသည်။ အလွန်ရင်းနှီးကြောင်း စသည် စိတ်ထဲ၌ မပါပဲ
လောကွတ်ချော်သော စကားများကို ပြောနေရလေသည်။

ယင်းသို့ ယဉ်ကျေးမှုအရ စကားများကိုပြောဆိုပြီးနောက်
ထိုသူဌေးကြီးများသည် သူ့အားအထုပ်ကလေးများကိုလှမ်း၍
ပေးလိုက်ပြီး-

‘ကျုပ်တို့က လက်ထောက်ရဲတိုက်မှုအသစ်ပြောင်းလွှဲလိုက်
ဘယ်ဆိုလို့ အခုလိုလာပြီး ဂါရဝပြုတာပါ ခင်ဗျား’

လေသည် ထိုသူဌေးများ ညွှန်ခန်းထဲမှထွက်ခွာသွားပြီးသည်
နောက် ယင်းအထုပ်ကလေးများအား ဖြည့်၍ ကြည့်လိုက်စာ
အထုပ်ကလေးများတွင် ရွှေ၊ ငွေ၊ ကျောက်သံ ပတ္တမြားများ
ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

‘ဟား...ဟား...ဟား’

လေက အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်သည်။

‘လက်ထောက်ရဲတိုက်မှု လုပ်ရတာ ဘယ်ဆိုးလို့တုန်း’

ဆွေ့ဖျောင်းသည် ထို ရွှေ၊ ငွေ၊ ကျောက်သံ ပတ္တမြားများ
အား လှည့်ပစ် မကြည့်ပဲ လေ၏မျက်နှာကိုသာ အေးတိအေး
စက်ဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။ လေက သူ့အား ပြန်လည်စိုက်
ကြည့်လိုက်ပြီး-

‘ဘယ်လိုလဲကွ၊ ငါ့မျက်နှာမှာ ပန်းတွေပွင့်နေလို့ ဒီလောက်
တောင် စိုက်ကြည့်နေရသလား’

ဆွေ့ဖျောင်းက-
‘ရှင် အခု ဘယ်လိုလူစားမျိုးနဲ့ တူဘယ်ဆိုတာ ရှင်ကိုယ်ရှင်
သိသလား’

‘လေ’က စဉ်းစားပင် မနေတော့ပဲ-
‘ခု...ကျုပ်က ခေတ်ပျက်သဌေးနဲ့တူနေမှာပေါ့ ဟုတ်လား’
ဆွေ့ဖျောင်းက ခေါင်းခါရမ်းလိုက်သည်။

‘ရှင်က ခေတ်ပျက်သဌေးနဲ့ မတူဘူး’
လေက ပြီးလိုက်သည်။

‘ဒါဖြင့် ကျုပ်က လူဆိုး ဒါမြနဲ့ တူနေလို့လား’
ဆွေ့ဖျောင်းက ခေါင်းခါရမ်းလိုက်ပြန်သည်။

‘သူနဲ့ ဒါမြနဲ့လဲ မတူဘူး’
လေက ပုခုံးတချက်တုန်လိုက်သည်။

‘ဒါဖြင့် ငါက ဘာနဲ့ တူနေလို့လဲကွ’
‘ရှင်က လူပေါကြီးတယောက်နဲ့ တူနေတယ်။ လောက
တခုလုံးမှာ ရှင်လိုလူပေါကြီးတယောက်ထဲပဲ ရှိတယ်’

‘ဟား...ဟား...ဟား’

‘လေ’က အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်က လူပေါကြီးပဲ ထားပါတော့၊ မင်းက
ကော’

ဆွေ့ဖျောင်းက မည်သို့မျှ မပြောတော့ပဲ ပါးစပ်ပိတ်ထား
လိုက်လေသည်။

‘လေ’သည် သူမ၏ နှာခေါင်းအား လက်ဖြင့် ညှစ်လိုက်လေသည်။

‘မင်းလဲ လူပေါက်လေးတယောက်ပါပဲကွ၊ ငါပြောတာ မဟုတ်ဘူးလား’

ဆွေ့ဖျောင်းသည်စကားမပြောတော့ပဲ သူမ၏ခြေထောက်ဖြင့် လေ၏ခြေထောက်အား တချက် ဆောင့်နှင်းလိုက်လေတော့သည်။

* * *

‘အား...’

‘လေ’က နာကျင်လွန်း၍ အော်ဟစ်လိုက်လေသည်။

သို့သော် သူ၏ခြေထောက်မှာ နာကျင်နေသော်လည်း သူ၏ရင်ထဲ၌မူ ချိုလွင်၍နေလေသည်။

ဆွေ့ဖျောင်းက စိုးရိမ်တကြီးဖြင့်—

‘နာသွားသလား ဟင်’

လေက ခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်လေသည်။

‘မနာပါဘူး’

ဆွေ့ဖျောင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

‘ဒါဖြင့် နောက်တချက်နင်းပေးရအုံးမလား’

လေက ရယ်မောလိုက်လေသည်။

ဝဏ္ဏထွန်းစာပေ

‘ဟား—ဟား... မလုပ်ပါနဲ့ကွာ’

ဆွေ့ဖျောင်းက မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်သည်။

‘ဒါနဲ့ ရှင်က မနာဘူးဆို’

‘ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ...’

ဤသည်မှာ ယောက်ျားလေးတိုင်း၏ အကျင့်ပင် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း အမျိုးသမီးများသည် အမျိုးသားများအပေါ်၌ အနိုင်ယူတတ်ကြသည်မဟုတ်ပါလား။

• • •

သဌေးများ ညွှန်ခန်းတွင်းမှထွက်ခွာသွားပြီးနောက် မကြာမီမှာပင် နောက်ထပ် လူတသုတ်ရောက်ရှိလာကြပြန်လေသည်။

ထိုလူသိုက်များသည် ငွေကြေး ချမ်းသာသည့် လူများနှင့် မတူပါချေ။ သူတို့ကိုကြည့်ရသည်မှာ ဝက်သတ်သည့် အလုပ်သမားများနှင့် တူလှပေသည်။ အချို့လူများက သူတောင်းစားနှင့် တူလှပေသည်။ အချို့က လူမိုက်များနှင့် တူပြီး အချို့မှာမူ မည်သည့်လူစားမျိုးနှင့်မျှ မတူပါ။

သို့သော် သူတို့အားလုံးသည် မီးတောင် တခုလုံးကို မြို့ချထားသည့်အလား ဒေါသကြီးနေကြလေသည်။ ယင်း လူများသည် စုစုပေါင်း(၃၀)ကျော်မျှ ရှိလေသည်။

ဝဏ္ဏထွန်းစာပေ

သူတို့၏မျက်နှာများမှာ ဒေါသကြီးပြီး နီရဲနေသည်။ သူတို့၏ လက်ထဲတွင်မူ ဒုတ် ဓား ကိုယ်စီဖြင့် ကိုင်ဆောင်ထားကြလေသည်။

‘ဟေ့-ဒိခြံဝင်းကို မီးရှို့ပစ်လိုက်’

‘ဟေ့-တွေ့တဲ့လူကို သက်သာမပေးကြနဲ့’

‘ဟေ့-တယောက်မှမကျန်စေနဲ့ အကုန်သတ်ပစ်ကွာ’

ထိုလူများသည် တယောက်တစ်ဦး ဆူညံစွာ အော်ဟစ်ကာ ခြံဝင်းထဲသို့ ခြေလှမ်းသုတ်သုတ်ဖြင့် ဝင်ရောက် လာကြ လေသည်။

ထိုလူများ၏ ဆူညံ သောင်းကျန်းပုံ များသည် အလွန် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းလှပေသည်။ သို့သော် ထိုအချိန်တွင် ဇေက ထိုလူများအား အနည်းငယ်မျှ ဂရုမပြုပါချေ။

သူသည်အငွေတထောင်းထောင်းရှိနေသော ရေခွေးစည်တွင် ထိုင်လျက် အေးဆေးစွာဖြင့် ရေချိုးနေလေသည်။

* * *

လေသည် အဘယ်ကြောင့် ဤမျှ တည်ငြိမ်စွာ နေနိုင်ပါသနည်း။ သူသည် သူ့နေထိုင်သော ခြံဝင်းတစ်ခုလုံးကိုမီးတင်ရှို့သွားမည်ဆိုသည်ကို အဘယ်ကြောင့် စိုးရိမ်ကြောင့်ကျခြင်းမရှိ ရပါသနည်း။

ဝဏ္ဏထွန်းစာပေ

သို့သော် လေပင်မဟုတ်၊ ဆွေ့ဖျောင်းကလည်း ထိုလူစုအား မကြောက်ပါချေ။

သူမသည် ရေချိုးနေသော လေအား ဆပ်ပြာ တိုက်ပေးနေခြင်းဖြစ်လေသည်။

သူမသည် တကိုယ်လုံး ညစ်ပတ် ပေရေနေသော လေ၏ ခန္ဓာကိုယ်အား သေချာစွာ သန့်ရှင်း ဆေးကြော ပေးနေလေသည်။

အပြင်ဘက်မှာ မိုးပြိုသည်အလား၊ ဆူညံသောင်းကျန်း နေသည်ကို လုံးဝမရွံ့မစိုက်ပါချေ။

လွင်စာပေ

* * *
ဧပြီလ ၁၉၇၀ ခု၊ ဇူလိုင်လ ၁၅ ရက်
ရန်ကင်း ၂၀၇၅၅
(၃)

ယင်းမြို့ထဲ၌ နေထိုင်ကြသောလူများသည်၊ ကျူးကျင်းနှင့် ကောင်းစွန်းပေ တို့မှာ အလွန်ခင်မင်ရင်းနှီးကြသည့် လူနှစ်ယောက်ဟု သိထားကြသည်။

သူတို့သည် သေအတူရှင်မကွာ တွဲခဲ့သူများ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့သည် တချိန်တုန်းက အတူတူ ဒုက္ခခံပြီး အတူတူ နေထိုင်ခဲ့ကြသူများဖြစ်လေသည်။

ယခု-

F-6

ဝဏ္ဏထွန်းစာပေ

ကျူးကျင်းသည် လေ၏ လက်သီးတလုံးတည်းဖြင့်သေဆုံး
သွားရသဖြင့် ကောင်းစွန်းပေသည် လက်ပိုက်၍ ကြည့်နေနိုင်
မည်လော။

* * *

ကောင်းစွန်းပေသည် ဗိုလ်မင်းရဲတိုက်တွင် လက်ထောက်
ရဲတိုက်မှူးအဖြစ် ကင်းတာဝန် ထမ်းဆောင်ခဲ့ရသည်နှင့်၊ သူ၏
သေဖော်သေဖက်ဖြစ်သော ကျူးကျင်းအား ခရမ်းရောင် ခြံ
ဝင်း၏ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးနေရာကို ပေးထား လိုက်လေသည်။

သို့သော် ကောင်းစွန်းပေသည် အဘယ်ကြောင့်မှန်း မသိ၊
ဗိုလ်မင်းရဲတိုက်တွင် အာဏာအပြည့်အဝရရှိထားသော 'ရှာဟူ
တိတ်' နှင့် မတည့်ခဲ့ကြပါချေ။

ထို့ကြောင့် ရှာဟူတိတ်သည် ကောင်းစွန်းပေ၏ သိုင်း
ပညာမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းလောက်အောင် ထက်
မြက်နေသဖြင့် ရှာဟူတိတ်သည် ခံယင်း စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့ရလေ
သည်။

ယခု—

မမျှော်လင့်ပဲ လေကဲ့သို့ ထိတ်တန်းသိုင်းပညာရှင်တယောက်
က ဗိုလ်မင်းရဲတိုက်သို့ အမှတ်မထင် ရောက်ရှိလာသဖြင့် ရှာဟူ
တိတ်သည် ယင်းအခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံပဲ လေအား

အသုံးပြုကာ ကောင်းစွန်းပေအား ရာထူးမှ ဖယ်ရှားပစ်နိုင်ခဲ့
သည်မဟုတ်ပါလော။

သို့သော် ကောင်းစွန်းပေက သူ၏သေဖော်သေဖက်ဖြစ်
သော ကျူးကျင်းတယောက် လေ၏လက်ချက်ဖြင့် သေဆုံး
သွားရသည်ကို မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်နေသည်။

ထို့ကြောင့်—

သူ၏ လူများအား စေလွှတ်ကာ ခရမ်းရောင်ခြံဝင်းသို့ လာ
ရောက် ရန်ရှာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

* * *

ခရမ်းရောင်ခြံဝင်းထဲသို့ လူစုများကဝင်ရောက်လာပြီး ဖြစ်
သည်။ သူတို့သည် မီးတုတ်ကိုမြှောက်ကာ ခရမ်းရောင်ခြံဝင်း
တခုလုံးအား မီးရှို့ရန် ကြံစည်နေကြလေသည်။

ထိုစဉ် ရုတ်တရက် လူရိပ်တခုက ထွက်ပေါ်လာပြီး ထိုမီး
ရှို့ရန်ကြံစည်နေကြသောလူများအား လက်သီးများဖြင့် တရ
ကြမ်းထိုးသွင်းလိုက်လေသည်။

'အား....'

စူးရှသောအသံများက ခြံဝင်းတွင်းမှ အဆက်မပြတ် ထွက်
ပေါ်လာလေသည်။ သူတို့သည် ညာသံပေး၍ ပြန်လည်တိုက်
ခိုက်မည်အပြုတွင် သူတို့၏ ဝမ်းဗိုက်သို့၎င်း၊ ရင်ဝသို့၎င်း၊ ကျော

ပြင်သို့၎င်း၊ ရန်သူ၏လက်သီးဖြင့် ထိမှန်သွားကြသဖြင့် သူတို့သည် ဆက်လက်၍ပြန်လည်တိုက်ခိုက်နိုင်စွမ်းမရှိနိုင်တော့ပဲသူတို့၏လက်ထဲမှတုတ်၊ ဝေး၊ လှံ များစသည့် လက်နက်အားလုံးတို့ကို ကစဉ့်ကလျား ပစ်ချထားခဲ့ပြီးလျှင် တပ်ပါးနှင့်ခြေထောက်တပြေးတည်းညီအောင် ပြေးလွှား ထွက်ခွာသွားကြလေတော့သည်။

သူတို့သည် အားမာန်အပြည့်ဖြင့် ခရမ်းရောင် ခြံဝင်းတွင်း သို့ရောက်ရှိလာကြသည်ဖြစ်သော်လည်း ပြန်ထွက်သွားကြသော အခါတွင် ဒဏ်ရာအသီးသီးဖြင့် ကစဉ့်ကလျား ထွက်ခွာသွားကြရလေသည်။

* * *

လေ—

ယခု လေသည် ရေချိုးပြီးသွားပြီဖြစ်သည်။ သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်၌ သစ်လွင်သော အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။

လေက ပြုံးလိုက်သည်။

‘ဟ— ငါအခုလို သစ်လွင်တဲ့အင်္ကျီတွေကို ဝတ်ဆင်ထားရတာဟာ ဘုံကျောင်းများကို တက်ရောက်မယ့်သူအတိုင်းပဲ’ ဆွေ့ဖျောင်းက ခေါင်းညိတ်၍ ပြုံးလိုက်သည်။

ဝဏ္ဏထွန်းစာပေ

‘ဟုတ်တယ်— ရှင် အခု ဘုံကျောင်းတခုဆီကို သွားရမှာပဲ’ လေက ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။

‘မင်း တကယ်ပြောနေတာလား’

ဆွေ့ဖျောင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

‘တကယ်ပြောတာပေါ့ရှင်’

လေ၏မျက်နှာအခုလုံးမှာ ရှုံ့မဲ့ သွားလေသည်။

‘မင်း ငါ့ကို ဘယ်နေရာမဆို သွားခိုင်းယင် သွားပါ့မယ်၊ ဘုံကျောင်းကိုတော့ မသွားပါရစေနဲ့ကွာ’

ဆွေ့ဖျောင်းက မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်သည်။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲရှင်’

လေက ပုခုံးတချက် တွန့်လိုက်သည်။

‘ဘုံကျောင်းသွားရတာက အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဘုံကျောင်းကို ခုတုံးလုပ်နေတဲ့ ဆရာတုဆရာယောင်တွေ ရင်ဆိုင်တိုးရမှာကို ခေါင်းခဲလို့ပါ’

ဆွေ့ဖျောင်းက လေအား စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး—

‘ရှင်က သူတို့နဲ့ ရင်မဆိုင်ချင်ဘူး ဟုတ်လား’

လေက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်က သူတို့ကို လုံးဝကြည့်လို့မရဘူး’

ဆွေ့ဖျောင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

‘ဒါဖြင့် သိပ်တန်ကျတာပဲ’

လေက မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

ဝဏ္ဏထွန်းစာပေ

‘ဘယ်လိုဟန်ကျတာလဲဗျ’
 ဆွေ့ဖျောင်းက ပြုံးလိုက်သည်။
 ‘အခု ရှင်ကို ဘု ကျောင်းလွတ်လိုက်တာ ဒီလူတွေကို ကိုး
 ကွယ်ဖို့ လွတ်နေတာ မဟုတ်ပါဘူးရှင်’
 လေက ရယ်မောလိုက်သည်။
 ‘ဘာလဲ၊ ကျုပ်က သူတို့ကိုသွားပြီး ရန်တွေမယ် ဟုတ်
 လား’
 ဆွေ့ဖျောင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
 ‘ဟုတ်တယ်၊ ရန်တွေရုံတင်မကဘူး သူတို့ကို အပြတ်နှိမ်နင်း
 ရလိမ့်မယ်’
 လေက ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေသည်။
 ‘ဟာ ... ဒါတော့ မဖြစ်ဘူးထင်တယ်’
 ဆွေ့ဖျောင်းက သူ့အားစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။
 ‘ဒါနဲ့ ရှင်က သူတို့ကို လုံးဝကြည့်လို့ မရဘူးဆို’
 လေက ပြုံးလိုက်သည်။
 ‘ဘုကျောင်းမှာ ဆရာတု၊ ဆရာယောင်များ ရှိသလို
 တကယ် လေးစားကြည်ညိုထိုက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ ရှိပါတယ်
 ဗျာ’
 သူသည် ခေါင်းခါရမ်း၍ စကားဆက်လိုက်ပြန်သည်။
 ‘နောက်ပြီး ကျုပ်ဟာ သူတို့နဲ့ ဘာရန်ညှိမှမရှိပဲနဲ့ ဘာ
 ဖြစ်လို့ သူတို့ကိုသွား နှိမ်နင်းပစ်ရမှာလဲ’
 ဆွေ့ဖျောင်းက သက်ပြင်းတချက်ချလိုက်လေသည်။

‘ရှင်က သူတို့နဲ့ ဘာရန်ညှိမှ မရှိခဲ့ပေမယ် သူတို့ကရှင်ကို
 ရန်ညှိထားနေပြီရှင်’
 လေ၏ မျက်ခုံးမွှေးအစုံသည် နဖူးပေါ်သို့ တက်သွားလေ
 သည်။
 ‘သူတို့က ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်ကို ရန်ညှိထားရတာလဲ’
 ဆွေ့ဖျောင်းက—
 ‘ရှင်က သူတို့ဆရာရဲ့ ရာထူးကို လုယူထားလိုက်သလို ဖြစ်
 သွားလို့ သူတို့က ရှင်ကို ရန်ညှိထားနေတာပေါ့’
 လေက ယခုမှပင် သဘောပေါက် နားလည်လာလေသည်။
 ‘မင်း ဒီလိုဆိုယင် သူတို့တွေဟာ ကောင်းစွန်းပေ့တို့ရဲ့
 လူတွေပေါ့ ဟုတ်လား’
 ဆွေ့ဖျောင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
 ‘ဟုတ်တယ်’
 သူမသည် ဓားကိုယူ၍ လေအား လှမ်းပေးလိုက်ယင်း—
 ‘ကောင်းစွန်းပေ့ ရဲ့ တကယ် အမာခံသမားတွေဟာ ဒီမြို့
 ထဲမှာပဲ ရှိတာမဟုတ်ဘူးရှင်၊ ဒီမြို့နဲ့ ဝေးမိုင်လောက်အကွာမှာ
 ရှိတဲ့ ဘု ကျောင်းမှာလဲ ရှိနေသေးတယ်ရှင်’
 လေက မျက်မှောင်ကုပ်သွားလေသည်။
 ဆွေ့ဖျောင်းက စကားဆက်လိုက်ပြန်သည်။
 ‘အဲ့ဒီဘု ကျောင်းအနီးတဝိုက်မှာ ဈေးကလေးတခုရှိတယ်၊
 အဲ့ဒီဈေးက နေရာသိပ်မကြီးပေမယ် သိုင်းသမားတွေစုဝေးတဲ့
 နေရာတခု ဖြစ်နေတယ်ရှင်’

လေသည် ဆွေဖျောင်း၏ စကားကို စိတ်ဝင်စားလာလေသည်။

‘ကဲ... ဆက်ပြောပါအံ့’

ဆွေဖျောင်းက ပြုံးပြလိုက်ပြီး-

‘အဲဒီသိုင်းသမားတွေထဲမှာ သိုင်းပညာ အတော်လေးထက် မြက်တဲ့ သိုင်းသမားနှစ်ယောက် ရှိတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ သိုင်းပညာများဟာ ကောင်းစွန်းပေ့ထက် အများကြီး သာ လွန်နေတယ်လို့ ကြားရတယ်ရှင်’

လေက ရင်ထိတ်သွားလေသည်။

‘သူတို့နဲ့ ကောင်းစွန်းပေ့ဟာ ဘယ်လိုများ ပတ်သက်နေသလဲဆိုတာ မင်းသိသလား’

ဆွေဖျောင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

‘သူတို့နှစ်ယောက်နဲ့ ကောင်းစွန်းပေ့တို့ဟာ ဆရာတပည့် တွေပါရှင်’

‘ဒါဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ ကောင်းစွန်းပေ့ရဲ့ဆရာတွေ ပေါ့ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

လေက ဆက်၍မေးလိုက်သည်။

‘သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ နာမည်က ဘယ်သူတဲ့တုန်း’

‘တယောက်က ကတိုးထိပ်ကွက်ပါ’

‘နောက်တယောက်ကော’

‘နောက်တယောက်က အဆိပ်ပါရဂူ ဖန်းမုပါ’

လေက အံ့အားသင့်သွားလေသည်။

‘ဟင်... ဒါဖြင့် သူတို့တွေကို အတော်သတိထားရမှာပေါ့ ဟုတ်လား’

ဆွေဖျောင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘အဲဒီလူနှစ်ယောက်ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့(၁၀)နှစ်လောက်ကသိုင်း လောကမှာ အလွန်ထင်ရှား ကျော်ကြားခဲ့တယ်။ သူတို့ကိုမှီပြီး ကောင်းစွန်းပေ့ဟာ အခုလို နေရာကောင်းကောင်း ရသွားတာပေါ့’

လေက အေးတိအေးစက်ဖြင့် ပြုံးလိုက်သည်။

‘ဒီလူဟာ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်ဆိုင် ဆိုင် ဝင်ရှုတ်နေတဲ့ အတွက် စာနေကျယ် ဗုက္ခဏေရောက်သွားနိုင်တယ်ဗျာ’

ဆွေဖျောင်းသည် သူ့အား စိုက်ကြည့်ယင်း-

‘ရှင် ဘယ်တုန်းကစပြီး တရားမျှတတဲ့တုန်းကြီး ဖြစ်လာရတာလဲ’

လေက ပြုံးလိုက်သည်။

‘ကျုပ်က ငွေကို မက်မောနေပေမယ့် အခုတော့ ငွေလဲ မရှိရပြီမို့ သိုင်းလောကအတွက် အကျိုးရှိတဲ့ အလုပ်တွေကို နည်းနည်းပါးပါးတော့ လုပ်ပေးရအံ့မှာပေါ့’

ဆွေဖျောင်းက သူ့အား မျက်စောင်းထိုးလိုက်သည်။

‘အော် - ရှင်အခုလုပ်နေတာတွေဟာ ကျွန်မအတွက် လုပ်ရတာ မဟုတ်ဘူးပေါ့’

လေက ထိတ်ထိတ်ပြာပြာ ဖြစ်သွားသည်။

အော်— မိန်းမကလဲ အထင်မလွဲပါနဲ့ဗျာ’
ဆွေ့ဖျောင်းက မျက်စောင်းထိုးလိုက်လေသည်။
‘ထွဲ့...ဘယ်သူက ရှင့်မိန်းမဖြစ်နေလို့လာပြောနေရတာလဲ
အရှက်လဲ မရှိဘူး’
‘အမေလေး—’

မဆွေ့ဖျောင်း၏ခြေထောက်သည် ငွေ့တိုးကြီး၏ခြေထောက်
ပေါ်သို့ ခပ်ပြင်းပြင်းနင်းချလိုက်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

* * *

(၅)

ကောင်းကင်တခုလုံးတွင် တိမ်တိုက်များလုံးဝမရှိပဲ သာယာ
နေသည်။ ယင်းမြို့၏ အနောက်တောင်ဘက်(၅)မိုင်ခန့် အကွာ
တွင် ဘုံကျောင်းတခုရှိသည်။ ယင်းဘုံကျောင်းသည် အလှူ
ကျယ်ဝန်းပြီး ကြီးမားသော ဘုံကျောင်းဖြစ်သည်။

ယင်းဘုံကျောင်းအား အဝေးမှကြည့်လိုက်လျှင် ခံတပ်တ
နှင့် တူလှပေသည်။ ထိုဘုံကျောင်း၏အနီးတဝိုက်တွင် လူသွား
လူလာတယောက်မျှပင် မတွေ့ရပါ။

ဤဘုံကျောင်းသည် ‘ကျင်းမုန်း’ဘုံကျောင်းပင် ဖြစ်
သည်။ ယင်းဘုံကျောင်းသို့ ရွာသူရွာသား တယောက်တ

မျှပင် လာရောက်ခြင်း မရှိပါချေ။ အကြောင်းမှာ ယင်း
ဘုံကျောင်းအား အုပ်ချုပ်နေသော လူတစ်ဦးသည် လူ
ကောင်းများ မဟုတ်ကြသည်ကို ရွာသူရွာသားများကသိထား
သောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ယင်းဘုံကျောင်းထဲမှာရှိသောလူများသည်၊ သမားတော်
ယောင်ယောင်၊ ဆရာသမားယောင်ယောင်၊ သူတော်စင် အ
ဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထားကြသော်လည်း သူတို့သည်
အတုအယောင်များပင်ဖြစ်ကြသည်ကို လူတိုင်း အကဲခတ် သိရှိ
ထားကြလေသည်။

ဤဘုံကျောင်းတွင် ထမင်းချက်တာဝန်ကို ယူထားသူမှာ
အမျိုးသမီးတယောက်ဖြစ်သည်။ ယင်းအမျိုးသမီးသည် အလွန်
ကြမ်းတမ်းပြီး၊ အလွန်ရန်စွာသော အမျိုးသမီးတယောက်ပင်
ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ရွာထဲရှိ လူအများက ယင်း အမျိုးသမီးအား
‘ဘီလူးမ’ဟု ခေါ်ကြလေသည်။ အမှန်မှာ သူမ၏ အမည်မှာ
‘ကျွေ့ဇေ’ပင် ဖြစ်လေသည်။

* * *

ဘီလူးမ ကျွေ့ဇေသည် အသက်(၄၀)ပင် မပြည့်သေးပါ
ချေ။ သူမသည် သန်တုံးမြန်တုံးအရွယ်ပင်ဖြစ်သည်။

ထိုဘီလူးမသည် ဘုံကျောင်းတွင် နေထိုင်ကြသူများ စား
သောက်ရန်အတွက် ထမင်းဟင်းများကို ချက်ပေးရသည့်အပြင်
ဘုံကျောင်းမှ အထွေထွေကိစ္စများကိုလည်း ပါဝင်ဆောင်ရွက်
နေရသော အမျိုးသမီးတယောက်ဖြစ်သည်။

သို့သော် ဤဘုံကျောင်းအား အုပ်ချုပ်နေသောသူမှာ
သူမ မဟုတ်ပါချေ။

ကျင့်အန့် ဘုံကျောင်းအား အုပ်ချုပ်သောလူတယောက်
ရှိသည်။ ဤ ဘုံကျောင်းကို အုပ်ချုပ်သောသူသည် အသက်
(၆၀)ခန့်ရှိသည်။ သူ့အား အများက ဖုဆင်းဆရာဟု ခေါ်
ကြလေသည်။

သူသည် ယင်းဘုံကျောင်းတွင်နေထိုင်ပြီး သိုင်းသမား
အများအပြားကို အုပ်ချုပ်နေရသူဖြစ်သည်။

သူ၏တာဝန်မှာ လက်ထောက်ရဲတိုက်မှု၊ ကောင်းစွန်းပေ
၏ အမိန့်ကိုနာခံရန်ပင် ဖြစ်သည်။ ကောင်းစွန်းပေက လိုအပ်
သောအချိန်တွင် ပြုလုပ်ရမည့်တာဝန်များကို ပေးလစလျှင်
သူက တသွေမတိမ်းလိုက်နာ လုပ်ဆောင်ပေးရန်သာ ဖြစ်လေ
သည်။

ထို့ကြောင့် ကောင်းစွန်းပေ၏အားအထားရဆုံး တကယ်
အင်အားစုမှာ ဤဘုံကျောင်းထဲ၌ စာည်ရှိနေလေသည်။

* * *

ဝဏ္ဏထွန်းစာပေ

(၆)

ဘီလူးမ ကျွေ့ဝှေးသည် ဈေးခြင်းတောင်းကိုဆွဲ၍ ဘုံ
ကျောင်းပျက်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်လေသည်။

သူမသည် လက်ထဲ၌ ဆွဲလာသော ဆွဲခြင်းတောင်းအား
ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်ပြီး ဖုဆင်းဆရာထံသို့ ရေးကြီး
သုတ်ပျာဖြင့် ပြေးသွားလေသည်။ ဖုဆင်းဆရာသည် သူ၏
သီးသန့်အခန်းထဲတွင် သိုင်းပညာများကို လေ့ကျင့်နေချိန် ဖြစ်
သည်။

ဖုဆင်းဆရာသည် ဘီလူးမ ကျွေ့ဝှေး ရေးကြီးသုတ်ပြာဖြင့်
ရောက်ရှိလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် မကြေမနပ် ဖြစ်သွား
လေသည်။

သူက သိုင်းပညာ လေ့ကျင့်နေချိန်တွင် မည်သည့်ကိစ္စမျှ
အရေးကြီးနေပါစေ၊ သူထံသို့မလာရဟု အမိန့်ချထားလေ
သည်။

ထို့ကြောင့် သူကယခုကဲ့သို့ သိုင်းပညာ လေ့ကျင့်နေသော
အချိန်တွင် မည်သူကမှ သူထံသို့ မသွားဝံ့ပါချေ။ ယခု ဘီလူးမ
ကျွေ့ဝှေးသည် သူ့သိုင်းလေ့ကျင့်နေသောအခန်းတွင်းသို့ လှမ်း
ဝင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ သူသည် မကြေမနပ်
ဖြစ်သွားကာ ဘီလူးမအား စတင်ပြောဆိုမည့်အပြုတွင် ဘီ
လူးမ ကျွေ့ဝှေး၏စကားကြောင့် သူသည် အပြစ်တင်ရန်ပင်
မေ့လျော့သွားလေသည်။

ဝဏ္ဏထွန်းစာပေ

ဆရာ... ငွေတုံးကြီးတို့လူစု ဒီဘက်ကို လာနေတယ်ဆိုတဲ့
သတင်းကို ကျွန်မ ခုတ်ကြားခဲ့ရတယ်'

* * *

ယင်းသတင်းကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် ဖုဆင်းဆရာသည်
ကမန်းကတန်း အင်္ကျီဝတ်လိုက်ပြီး အရေးပေါ် ခေါင်းလောင်း
အား ဆွဲလိုက်လေသည်။

'ဒေါင်-ဒေါင်-ဒေါင်-ဒေါင်'

ဘုံကျောင်းတွင် ခေါင်းလောင်းသံများသည် အဆက်
မပြတ် ထွက်ပေါ်လာနေသောကြောင့် ဘုံကျောင်းထဲမှ သိုင်း
သမားများတို့သည် လက်နက်ကိုယ်စီ ယူဆောင်ကာ တိုက်ခိုက်
ရန် အသင့်ပြင်ထားကြလေသည်။

အချို့ သိုင်းသမားများသည် ဘုံကျောင်း၏အပြင်သို့ထွက်
လာကြပြီးလျှင် ရောက်ရှိလာသော လူများအား ဆီး၍တိုက်
ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်နေကြလေသည်။

ဘီလူးမကွေ့ဇွေးမှာမူ ဘုံကျောင်း၏ အနောက်ဖက်သို့
ပြေးသွားလေသည်။

ဘုံကျောင်း၏ အနောက်ဘက်ခြံဝင်းထဲတွင် ရေတွင်းတခု
ရှိသည်။ ကွေ့ဇွေးသည် ထိုရေတွင်းထဲသို့ ခုန်ချရန် ဟန်ပြင်
လိုက်သည်။ သူမသည် ကိုယ်ကိုယ် သေကြောင်းကြံရာ

မဟုတ်ပါ။ အသက်ဘေးမှ ရှောင်တိမ်းနိုင်ရန် ယင်းရေတွင်း
ထဲသို့ ခုန်ချလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဤရေတွင်းထဲ၌ ရေတစက်မျှမရှိပါ။ လူတရပ်ခန့်မြင့်သော
ကောက်ရိုးများသာ ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ကွေ့ဇွေးက ရေ
တွင်းထဲသို့ ခုန်ချလိုက်သောအခါတွင် လုံးဝ ထိခိုက်ဒဏ်ရာ
ခြင်း မရှိပါချေ။ သူမသည် ရေတွင်းထဲသို့ ခုန်ချလိုက်သည်နှင့်
အပေါ်သို့ မော့ကြည့်လိုက်ရာ ရေတွင်းအဝ၌ လူတယောက်၏
ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော မျက်နှာတခုကပေါ်လာသည်ကိုတွေ့
လိုက်ရလေသည်။

သူမသည် အလွန်ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်သွားလေသည်။ ထိုလူ
အား သူမ ကောင်းစွာ မှတ်မိနေသည်။ ယင်းလူသည်သူမတို့၏
မဟာရန်သူ ရှာဟူတိတ်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ရှာဟူတိတ်သည် သူမအား အတန်ကြာ စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး
အေးစိမ့်သော အသံဖြင့်-

'ဟေ့ - မင်းတို့ရဲ့ဆရာ ကောင်းစွန်းပေ ဘယ်မှာလဲ'
ကွေ့ဇွေးက လေတချက်မှုတ်လိုက်သည်။

'ကျုပ်မသိဘူး'
ရှာဟူတိတ်က မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

'ဒီလူက မင်းကို ရက်ရက်စက်စက် ပစ်ထားတာထက် မင်းက
သူ့အတွက် ဘာဖြစ်သို့ ကာကွယ်ပေးနေရတာလဲ'

ကွေ့ဇွေး၏ မျက်နှာတခုသုံးသည် ညှိမဲသွားလေသည်။

‘ရှင်ပါးဝပ်ပေါက် ပိတ်ထားလိုက်စမ်း’

ရှာဟူတိတ်က မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

‘မင်းက အသက်ရှည်ရှည် နေချင်ယင် ကောင်းစွန်းပေ
ဘယ်မှာရှိသလဲဆိုတာ အမှန်အတိုင်း ကျုပ်ကို ပြောပြပါ’
ကျွေးစားက ခေါင်းမော့၍ မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

‘ကျုပ် အမှန်အတိုင်းပြောပြယင် ရှင်ကကျုပ်ကို တကယ်
ချမ်းသာပေးမှာလား’

ရှာဟူတိတ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

‘မင်းအမှန်အတိုင်းတာ ငါ့ကို ပြောပြစမ်းပါ၊ မင်းကို
တကယ်ချမ်းသာပေးပါမယ်’

‘ဟား...ဟား...ဟား’

ကျွေးစားက အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

‘ဒီမှာ ရှာဟူတိတ်၊ ရှင်အကြောင်းကို ကျုပ်မသိယင်ခက်
မယ်၊ ကျုပ်က အမှန်အတိုင်းပြောပြတော့ကော ရှင်က ကျုပ်
ကို အသက်ချမ်းသာပေးမယ်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျုပ်နားလည်
ထားပါတယ်ရှင်’

ရှာဟူတိတ်က ဒေါသအမျက်ချောင်းချောင်း ထွက်လာ
သည်။

‘မင်း မပြောဘူးလား၊ ပြောမလား ဒါပဲပြော’

ကျွေးစားက ခေါင်းမော့လိုက်သည်။

‘ကျုပ်မပြောနိုင်ဘူး’

ရှာဟူတိတ်က မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး-

‘ကောင်းပြီ၊ မင်းက ကောင်းစွန်းပေ အပေါ်မှာ သစ္စာ
ရှိနေတဲ့အတွက် ဒီမှာ မင်းအတွက်လက်ဆောင်’

သူသည် လက်တချက် ဝှေ့ယမ်းလိုက်ရာ ကတ္တီပါဗူးက
လေးတလုံးက ရေတွင်းအောက်သို့ ကျသွားလေသည်။

ယင်းကတ္တီပါဗူးကလေးသည် ရေတွင်းအောက်သို့ ရောက်
ရှိသွားသည်နှင့် ကတ္တီပါဗူး၏အဖုံးမှာ ပွင့်သွားလေသည်။

ယင်းကတ္တီပါဗူးထဲ၌ အလွန်အဆိပ်ပြင်းသော အပြာရောင်
ကင်းမြီးကောက် အများအပြားရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေ
သည်။ ကျွေးစားက ထိတ်လန့်သွားလေသည်။

သူမသည် လက်ဝါးဖြင့် ထိုကင်းမြီးကောက်များအား ရိုက်ချဲ့
လိုက်ရာ ကင်းမြီးကောက်အချို့သည် သူမ၏လက်ချက်ကြောင့်
သေကြေပျက်စီးသွားပြီ ဖြစ်သော်လည်း ကင်းမြီးကောက်
တကောင်သည် သူမ၏အင်္ကျီထဲသို့ တိုးဝင်သွားလေသည်။

‘မင်းဟာ အတော်ကောက်ကျစ်ယုတ်မာတဲ့လူပဲ’

ဤစကားသည် ကျွေးစားမသဘိုးမိ နောက်ဆုံး ပြော
သွားသောစကားဖြစ်သည်။ ယင်းစကား ပြောပြီးသည်နှင့်
ကျွေးစား၏ခန္ဓာကိုယ်သည် မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်သွားလေ
တော့သည်။

ရှာဟူတိတ် ဆိုသူသည် အလွန်ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်သော
လူတယောက်ပင်ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလော့။ ထိုနည်းတူ

ရှာဟူတိတ်အသုံးပြုသော ကင်းမြီးကောက် များသည်လည်း အလွန်ကြောက်စရာကောင်းနေသည်မဟုတ်ပါလော။

* * *

(၈)

‘လေ’သည်က ယင်းဘုံကျောင်းတွင်းသို့ အမှန်တကယ် ရောက်ရှိလာပြီးဖြစ်သည်။

ဘုံကျောင်းအတွင်းအပြင် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးတွင် တဘက်နှင့်တဘက် တိုက်ခိုက်နေကြသောလူအများ၏အော်ဟစ်နေကြသောအသံများ၊ ဓား ဓားချင်း ဖိစွေတိုက်ခိုက်မိသောအသံများက ဘုံကျောင်းဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးတွင် ဆူညံစွာထွက်ပေါ်နေသည်။

တချက် တချက်တွင် စူးရှစွာအော်ဟစ်လိုက်သောအော်သံများသည် ကြောက်ခမ်းလိလိ ထွက်ပေါ်လာကြသည်။

အမှန်မှာ ကျင့်အန်း ဘုံကျောင်းအား ဦးစီးဦးဆောင်ပြု၍ တိုက်ခိုက်နေသောသူမှာ ‘လေ’ ဟု အမည်တပ်ထားသောလည်း အမှန်တကယ် တိုက်ခိုက်နေသူများမှာ ရှာဟူတိတ်နှင့် သူ၏ဘက်တော်သားများသာ ဖြစ်ကြလေသည်။

ဝဏ္ဏထွန်းစာပေ

လေ သည် လက်နှစ်ဘက်ကိုနောက်ပစ်ထားပြီး အေးဆေးစွာဖြင့် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးအား အကဲခတ်၍ လျှောက်နေသည်။ သူသည် မည်သူ့ကိုမှစ၍ မတိုက်ခိုက်ရသေးပါချေ။

သူ၏ခါးတွင် ဓားပင်ပါမလာပါချေ။ ရှာဟူတိတ်မှာမူ ယင်းတိုက်ပွဲအား ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ဦးဆောင်၍ တိုက်ခိုက်နေခြင်းဖြစ်လေသည်။

ရှာဟူတိတ်သည် ‘လေ’အပေါ်တွင် အလွန်ကြည်ညိုလေးစားဟန်ရှိသည်။

သို့သော် သူသည် ဆင်းဟုန်တိနှင့်ပတ်သက်ပြီး လေ အား စကားတစ်ခုမှမပြောတော့ပါချေ။

လေ သည် ဆင်းဟုန်တိအား သူတို့လက်ထဲသို့ မအပ်ပဲနှင့် ဆုငွေစာစ်သောင်းရရှိလိုက်သည့်အတွက် သူသည် ဆင်းဟုန်တိအား သူတို့ထံလာပို့ရန်ကို မေ့ထားလိုက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ထို့အပြင် မျက်နှာပေါ်၌ ဇာပုဝါဖြင့်အမြဲတမ်း ဖုံးအုပ်ထားတတ်သော ရဲတိုက်မှုတုကျင်းအော့ကလည်း ဆင်းဟုန်တိနှင့် ပတ်သက်ပြီး သတိလုံးဝမရသည့်အလား နေလေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း လေ သည် ဆင်းဟုန်တိအား သူတို့လက်ထဲသို့ လာရောက်မအပ်သေးခြင်း ဖြစ်ပေမည်။

* * *

ဝဏ္ဏထွန်းစာပေ

ကျင့်အနီးဘုံကျောင်းအတွင်း၌ သိုင်းသမားများစွာတို့သည် စုရုံးနေကြသည်။

ထိုစုရုံးနေကြသော သိုင်းသမားအားလုံးတို့သည် ကောင်းစွန်းပေ့အပေါ်တွင် သစ္စာတော်ခံယူထားကြသောလူများဖြစ်နေကြသည်။

ကောင်းစွန်းပေ့သည် တနေ့နေ့ တချိန်ချိန်တွင် သူ၏ပြိုင်ဘက်ဖြစ်သူ ရှာဟူတိတ်အား အလဲထိုးနိုင်ရန် လျှို့ဝှက် ကြံစည်နေသူဖြစ်သည်။

သို့သော် ရှာဟူတိတ်က သူထက်အယင်ဦးစွာ ယင်းသို့လာရောက်တိုက်ခိုက်လိမ့်မည်ဟု ကောင်းစွန်းပေ့က လုံးဝမမျှော်လင့်ခဲ့ပါချေ။

ထို့ကြောင့် ဤတိုက်ပွဲတွင် ကောင်းစွန်းပေ့တို့ လူစုမှာ အရေးနိမ့်သွားရလေသည်။

* * *

(၉)

တိုက်ပွဲပြီးဆုံးသွားသောအချိန်တွင် ကျင့်အနီးဘုံကျောင်း၏ အဆောက်အအုံတခုလုံးမှာ မီးဟုန်းဟုန်း တောက်လောင်နေပြီးဖြစ်သည်။

ရှာဟူတိတ်ကိုယ်တိုင် မီးတုတ်ကိုင်ဆောင်၍ လိုက်လံပြီး မီးရှို့နေခြင်းဖြစ်သည်။

မကြာပါချေ။ ကျင့်အနီးဘုံကျောင်းအဆောက်အအုံ တခုလုံးမှာ မီးတောက် မီးလျှံများ၏ ဝါးမျိုခြင်းကို ခံလိုက်ရလေသည်။

မီးတောက်မီးလျှံများ၏ တောက်ပနေသော အရောင်ကြောင့် မြေပေါ်၌ လဲကျသေဆုံးနေသော လူအများ၏ အလောင်းများ ပြန့်ကျဲနေသည်ကို တွေ့ရမည်ဖြစ်သည်။

ယင်းလူသေအလောင်းများသည် အချို့က ရှာဟူတိတ်၏ လူများဖြစ်သည်။ သို့သော် သေဆုံးသူအများစုမှာ ကောင်းစွန်းပေ့၏အားထားရသောလူများသာ ဖြစ်လေသည်။

‘ဟား...ဟား...ဟား’

ရှာဟူတိတ်သည် ကောင်းစွန်းပေ့အား အောင်နိုင်ခဲ့သဖြင့် သူသည် ကြေနပ်စွာဖြင့် အားရပါးရ အောင်ပွဲ ခံလိုက်လေသည်။

သူသည် ကောင်းစွန်းပေ့၏ အင်အားများကို အောင်မြင်စွာဖြင့် ဖြိုခွဲနိုင်ခဲ့သည်မဟုတ်ပါလော။

သို့သော် သူသည် ကောင်းစွန်းပေ့အား မထုတ်သင်ရသေး၍ မကြေနပ်သေးပါချေ။

ထို့ကြောင့် သူသည် ကောင်းစွန်းပေ့ကိုပါ အပြတ်ရှင်းလင်းထုတ်သင်ပစ်ရန် ထပ်မံ၍ အသင့်ပြင်ဆင်ထားပြန်လေသည်။

* * *

ထိုနေ့ညနေအချိန်--

ဘုံကျောင်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းနေရာတွင် ဈေးကလေးတခု ရှိသည်။

ယင်းဈေးကလေးတွင် လူတယောက်သည် မြေပေါ်သို့ဖင် ထိုင်လျက် ရင်ထုမနာ ငိုကျွေးနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေ သည်။

ထိုငိုကြွေးနေသောလူသည် အနက်ရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင် ထားသောအဘိုးအိုတယောက်ပင် ဖြစ်သည်။

သူသည် သံသက် (၇၀)ခန့်ရှိလိမ့်မည်ဟု ထင်ရ လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဈေးဆိုင်များမှ လူများသည် အခြေအနေ မဟန်မှန်းသိလိုက်ရသဖြင့် မိမိတို့၏ဆိုင်ခန်းတွင်းမှ ပစ္စည်းများ ကိုသိမ်းဆည်းကြပြီး ဈေးထဲမှ အလျှိုလျှို ပြန်သွားကုန်ကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

မကြာပါချေ။

ဈေးထဲတွင် လူတယောက်မှ မရှိတော့ပါချေ။ သို့သော်... ငိုကြွေးနေသော အဘိုးအိုမှာမူ အငိုမရပ်သေးပဲ ဆက်လက် ငိုကြွေးနေဆဲပင် ရှိနေသည်။

ထိုစဉ် ဆံပင်များ ရှုပ်ပွနေသော ကယ်ပါတယောက်က ရုတ်တရက် ဈေးအတွင်းသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

သူသည် ထိုအဘိုးအို ငိုကြွေးနေသော ရွှေ၌ ရပ်လိုက်ပြီး-

‘ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ဒီလောက်ကောင် ငိုနေရတာလဲဗျ’

အဘိုးအိုသည် သူ၏ရှေ့မှ လူတယောက်၏မေးလိုက်သော လေသံကို ကြားလိုက်ရသောအခါ သူ့ရှေ့မှလူတက်သို့ မော့၍ ကြည့်လိုက်သည်။

‘ကျုပ် မိတ်ဆွေတယောက် သေဆုံးသွားလို့ ဝမ်းနည်းပြီး ငိုနေတာဗျ’

ကယ်ပါက သက်ပြင်းတချက်ချလိုက်သည်။

‘သေတဲ့လူက သေသွားပြီပဲ၊ ခင်ဗျားငိုနေတော့ကော ဘာ အကြောင်း ထူးမှာလဲဗျ’

သူသည် ထိုသို့ပြောပြီး အဘိုးအို၏အနီး၌ ထိုင်ချလိုက်လေ သည်။ အဘိုးအိုက ဒေါသကြီးစွာဖြင့်-

‘မင်းက ငါ့ ဘာတွေ့လာပြောနေတာလဲ’

သူတောင်းစားက အေးတိအေးစက်ဟန်ဖြင့်-

‘ကျုပ်က လူစကားပြောနေတာ’

အဘိုးအိုက မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်သည်။

‘ဘာလဲ မင်းက ငါ့ကိုလာပြီး ရန်စနေတာလား’

ကယ်ပါက ပုခုံးတချက်တုန်လိုက်သည်။

‘ကျုပ်က ခင်ဗျားကို လာပြီးရန်စနေတာ မဟုတ်ပါဘူး ဗျာ၊ ခင်ဗျားကိုလာပြီး ကူညီတာပါ’

အဘိုးအိုက မွဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

‘အော်... ဒါဖြင့် ကျုပ်က မင်းကို ကျေးဇူးတင်ရအုံးမယ် ဟုတ်လား’

ကယ်ပါသည် မည်သို့မျှ ပြန်လည်မပြောတော့ပဲ ပါးစပ် ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဈေးတက် ပတ်ဝန်းကျင် တခုလုံးတွင် အမှောင်ထူသည် လွှမ်းမိုးလာလေပြီ။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် လမ်းပေါ်၌ ထိုင်လျက်ပင် ရှိနေသေး၏။

သူတို့သည် အဘယ်ကြောင့် ဤနေရာသို့ လာရောက် ထိုင် နေကြပါသနည်း။

သူတို့သည် မည်သူ့ကို လာရောက်စောင့်မျှော်နေသနည်း။

ရုတ်တရက် ဈေးနားတဘက်စွန်းတွင် လူအချို့ ရောက်ရှိ လာကြသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ထိုလူများသည် ခြေလှမ်းကျဲကျဲဖြင့် ဈေးအတွင်းသို့ရောက် ရှိလာကြလေသည်။

သို့သော် သူတို့သည် ကယ်ပါနှင့် အနက်ရောင် ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသော အဘိုးအိုရှိရာသို့ ဝါးတချိန်ခန့် အကွာသို့ ရောက်ရှိလာသောအခါတွင် သူတို့၏ ခြေလှမ်းများသည် ရုတ် တရက် ရပ်တန့်သွားလေသည်။

* * *

အမှောင်ထူသည် ဝန်းကျင်တခုလုံးတွင် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပို၍ပို၍ နက်ရှိုင်းမှောင်မဲလာလေသည်။

လူ(၁၀) ယောက်-

လျှို့ဝှက်သော လူ(၁၀) ယောက်တို့သည် ထိုင်နေသော ကယ်ပါနှင့်အနက်ရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသော အဘိုးအို အား ဝိုင်းရံထားလိုက်လေသည်။

ကယ်ပါက မလှုပ်မယှက်ထိုင်နေပြီး အနက်ရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသော အဘိုးအိုကလည်း မလှုပ်မယှက် ထိုင်လျက် ရှိနေသည်။

ထိုလူ (၁၀)ယောက်တို့မှာ သစ်သားရုပ် (၁၀)ရုပ်ပမာ အနည်းငယ်မျှ လှုပ်ရှားခြင်းမပြုပဲ ရပ်လျက်နေသည်။

ထိုစဉ် အဝေးမှလွှမ်းဆွေးစွာ ဆိုလိုက်သော တေးသံတခုကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ဖင်းတေးသံသည် ကြားရသူများအဖို့ အလွန် လွှမ်းဆွေး ဖွယ်ရာ ကောင်းလှပေသည်။

အနက်ရောင် ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသော အဘိုးအိုက ရုတ်တရက် လက်သီးလက်မောင်း တန်းလိုက်ပြီး အသံ ကျယ် လောင်စွာဖြင့် အော်ဟစ်လိုက်သည်။

‘ဟေ့ - တုကျင်းအော့ မင်းရဲ့မိုက်ပြစ်ကို တနေ့ကျယ်တော့ မင်းကောင်းကောင်းခံရမှာ သေချာတယ်ကွ’

သူသည် ယင်းသို့ ကြုံးဝါးလိုက်လေသည်။

လွှမ်းဆွေးဖွယ်ကောင်းသော တေးများသည် တစထက်တစ နိုးကပ်လာလေသည်။

ယင်း တေးသီချင်းကိုသီဆိုနေသူမှာ မိန်းကလေးတယောက် ဖြစ်သည်။

လ၏ အလင်းရောင်များက အနည်းငယ် ဖြာကျနေသည့် အတွက် လှပကျော့ရှင်းသော မိန်းကလေး တယောက်က သီဆို၍ ကခုန်ပြီး လမ်းလျှောက်နေသည်ကို မပြီမပြင် တွေ့ရ လေသည်။

ထိုမိန်းကလေးသည် ထိုင်နေသော အဘိုးအိုနှင့် တစထက် တစ နီးကပ်လာသည်။

ရှုတ်တရက် မလှုပ်မယှက်ရပ်နေသော လူ(၁၀)ယောက်တို့ အနက် တယောက်က ခုန်ထွက်လာပြီး သူ့လက်ထဲတွင် ရှည် လျားသော ကြာပွတ်တချောင်းနှင့် ကယ်ပါထံသို့ စတင် ဝင် ရောက် တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ကြာပွတ်သည် သိုင်းပညာလေ့ကျင့်သော လက်နက်များထဲ တွင် သင်ကြားတတ်မြောက်ရန် အခက်ခဲဆုံးသော လက်နက် ပင် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ကြာပွတ်ရှည်ကဲ့သို့သော လက်နက်မျိုးကို အသုံး ပြုသောသူသည် သိုင်းပညာတွင် နယ်နယ်ရရ မဟုတ်မှန်းကို သိုင်းသမားက သိထားသည်။

ယခု ထိုသူသည် ကြာပွတ်ဖြင့် ဝှေ့ရမ်းကာ ပြင်းထန်စွာဖြင့် ကယ်ပါအား တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

သူ၏ကြာပွတ်သည် ကယ်ပါ၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်သို့ ရောက် ရှိသည်နှင့် ကြာပွတ်မှာ ထက်ပိုင်းပြတ်သွားလေသည်။

ထိုလူသည် အခြေအနေ မဟန်သည်ကို တွေ့ရှိလိုက်ရသည် နှင့် နောက်သို့ ကမန်းကတန်း ဆုတ်သွားလေသည်။

သို့သော် ထိုသူ နောက်ကျသွားချေပြီ။ ဖြူပွေးသော အရောင်တခုက ဝင်းလက်သွားပြီး ဓားတလက်သည် သူ၏ ရင်ဝထဲသို့ စိုက်ဝင်သွားပြီး ဖြစ်လေသည်။

* * *

လွမ်းဆွေးစွာ သီဆိုနေသော တေးသံများသည် ရပ်တန့် ခြင်း မရှိသေးပါချေ။ ထို့အတူ မိန်းကလေးကလည်း ကမြဲ ကနေလေသည်။

ကယ်ပါ၏လက်ထဲ၌ (၃)ပေခန့်ရှိသော ဓားသည် သွေး များ စွန်းပေသွားသည်။

ယင်း ကယ်ပါ၏အမည်မှာ ခေါင်းကြီးကယ်ပါဖြစ်သည်။

သိုင်းလောကတွင် သူ၏ အမည်မှာ လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြားခြင်း မရှိသော်လည်း ထိပ်ဘန်း သိုင်းသမား တယောက် ဖြစ်သည်ကိုမူ လူအများက အသိအမှတ်ပြု ထားကြ လေသည်။

ယခု ကယ်ပါနှင့် အနက်ရောင် ဝတ်စုံဝတ်ဆင်ထားသော အဘိုးအိုတို့အား ဝိုင်းရံထားသော လူ(၁၀)ယောက်တို့ အနက် တစ်ယောက် လျှော့သွားပြီ ဖြစ်သည်။

သို့သော်— တစ်ယောက်လျော့သွားသည်နှင့် ကျန်ရှိသော လူ(၁၇)ယောက်တို့၏သိုင်းပညာအား အထင်သေး၍ မရပါချေ။

အနက်ရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသော အဘိုးအိုကိုလည်း အထင်သေးရန် မရပါချေ။ ယင်းအဘိုးအိုသည် သံမဏိလက်ဝါး 'ဖန်းမိုး'ပင် ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့သည် နှစ်ယောက်နှင့်(၁၇)ယောက် ရင်ဆိုင်တွေ့ကြုံနေရသော်လည်း သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ကြောက်ရွံ့သော လက္ခဏာကို လုံးဝ မတွေ့ရပါချေ။

ထိုအချိန်တိုင်အောင် မိန်းကလေးသည် သီချင်းကို သီဆိုနေဆဲပင် ရှိနေသည်။

သူမ၏ ကိုယ်ပေါ်တွင် ဝတ်ဆင်ထားသော ဇာပုဝါသည် အလွန်ပါးလွှာနေလေသည်။

သူမသည် တဏှန်တွင် ကခုန်ပြီးသည်နှင့် လူနှစ်ယောက်သည် တိတ်ဆိတ်စွာ အဘိုးအိုအနီးသို့ ပြိုင်တူတိုးကပ်လာသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်အနက် တယောက်ကသံမဏိစုတ်တံကိုကိုင်ဆောင်ထားသည်။

ကျန်တယောက်က သံမဏိရိုးဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ယပ်တောင်စချောင်းကို ကိုင်ဆောင်ထားလေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ရှေ့သို့ တိုးထွက်လိုက်ပြီး သံမဏိလက်ဝါး ဖန်းမိုး၏ ထွက်ပေါက်အား ပိတ်ဆို့လိုက်လေသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ နယ်နယ်ရရ သိုင်းသမားများမဟုတ်ပါ။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် တချိန်တုန်းက လျှမ်းလျှမ်းတောက်ကျော်ခဲ့ကြားသော သိုင်းသမားများ ဖြစ်ကြလေသည်။

သူတို့သည် ယခု ဗိုလ်မင်းရဲတိုက်သို့ ရောက်လာပြီး အမှုစော်ထမ်းနေခြင်းဖြစ်သည်။

ယခုလည်း သူတို့က ဗိုလ်မင်းရဲတိုက်အတွက် သံမဏိလက်ဝါးဖန်းမိုးအား တိုက်ခိုက်နေခြင်းမဟုတ်ပါလော။

သူတို့၏ တိုက်ခိုက်မှုသည် အလွန် လျှစ်မြန်ထက်မြက်လှပေသည်။

သို့သော် ဖန်းမိုးအမြင်တွင် ထိုလူနှစ်ယောက်၏ သိုင်းပညာမှာ အလွန်နုနယ်ပြီး အတွေ့အကြုံနည်းသော လူနှစ်ယောက်ဟု မြင်မိလေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဖန်းမိုး၏ထွက်ပေါက်များကို ပိတ်ဆို့၍ တိုက်ခိုက်နေသည်မှာ မှန်ကန်သည်ဟု ယူဆရပေမည်။

သံမဏိလက်ဝါး ဖန်းမိုး၏ သိုင်းပညာရပ်မှာ သူတို့ထက် အဆပေါင်းများစွာ ပို၍သာလွန်နေသောကြောင့် ဖန်းမိုးသည် သူတို့၏ပိတ်ဆို့မှုကို လုံးဝမမှုပဲ သူ၏ သံမဏိလက်ဝါးဖြင့် ထိုလူနှစ်ယောက်အား လျှစ်စပျက် တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ထိုသူ၏ သံမဏိစုတ်တံသည် ဖန်းမိုး၏ ရင်ဝသို့ မရောက်မီမှာပင် ဖန်းမိုး၏ သံမဏိလက်ဝါးက ထိုသူ၏ သည်ဂုတ်သို့ တအားခုတ်ချလိုက်လေသည်။

ကျန်လူတယောက်၏ သံမဏိ ယပ်တောင်သည် ဖန်းမိုး၏ ကိုယ်ပေါ်သို့ မရောက်မီ ဖန်းမိုး၏ သံမဏိလက်ဝါးသည် ယပ်တောင်ကို ကိုင်ဆောင်ထားသော လည်မျိုသို့ ဖမ်းဆုတ်ထားလိုက်လေသည်။

* * *

ဖန်းမိုး၏ သံမဏိလက်ဝါးတိုက်ခိုက်မှုမှာ အလွန် လျင်မြန်ထက်မြက်ပြီး ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်လေသည်။ လှမ်းဆွေးစွာ သိဆိုနေသောတေးသံသည် မဆုံးသေးပါ။ ဆွဲဆွဲငင်ငင်ပေါ်ထွက်နေပြန်သည်။ ထိုအချိန်တွင် လူသတ်သမား(၁၀)ယောက်အနက် (၁၅)ယောက်သာ ကျန်ရှိနေလေတော့သည်။

* * *

(၁၁)

ဝန်းကျင်စာရလုံးသည် မှောင်မဲသည်ထက် မှောင်မဲ နေလေသည်။ ညအချိန် ရောက်နေပြီဖြစ်လေသည်။

ဝဏ္ဏထွန်းစာပေ

အမှောင်ထုထဲ၌ မီးဒုတ်များကအစီအရီထွန်းညှိထားသဖြင့် ဝန်းကျင်စာရလုံးမှာ မီးရောင်များဖြင့် ထိန်လင်းနေလေသည်။ ထို့အပြင် မီးအိမ်မီးရောင်မှာလည်း ပေါ်ထွက်လာလေသည်။ ဖန်းမိုးကို ဝိုင်းရံထားသောလူများသည် (၁၅)ယောက်ပင် ရှိနေသေးသည်။ သို့သော် ထိုလူ(၁၅)ယောက်အပြင် မီးအိမ်များနှင့် မီးဒုတ်များကို ကိုင်ဆောင်ထားသောလူများက ထပ်မံဆွက်ပေါ်လာလေသည်။

ထိုထွက်ပေါ်လာကြသော ဗိုလ်မင်းရဲတိုက်မှလူများ ဖြစ်ကြလေသည်။

သံမဏိလက်ဝါး ဖန်းမိုးနှင့် ခေါင်းကြီး ကယ်ပါတို့၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ဟန်မှုန့်ကင်းမဲ့စွာဖြင့် တယောက်မျက်နှာတယောက် စိုက်ကြည့်နေကြသည်မှာ အချိန်မည်မျှ ကြာသွားမှန်းပင် မသိပါချေ။ ဖန်းမိုးက ခေါင်းကြီးကယ်ပါအားရုတ်တရက် မေးလိုက်လေသည်။

‘ဟေ့ ခေါင်းကြီး သူ့ အက ကတာ ကြည့်ကောင်းရဲ့ လားဗျ’

ခေါင်းကြီးကယ်ပါက ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

‘သူကနေတာ သိပ်လှတာပေါ့ဗျာ’

ဖန်းမိုးက ပြုံးလိုက်သည်။

‘သူ့ဆိုနေတဲ့ သီချင်းကကော နားထောင်လို့ ကောင်းရဲ့ လား’

ဝဏ္ဏထွန်းစာပေ

ခေါင်းကြီးကယ်ပါက ပခုံးတချက်တုန်လိုက်သည်။
 'အို...ကယ်နှယ်ပြောလိုက်ပါလိမ့် သူ့အသံက နားထောင်
 ကောင်းလို့ သာယာတာပေါ့ဗျာ'
 ဖန်းမိုးက အတန်ကြာတိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ-
 'ဒါဖြင့် သူ့ကို တို့တွေ့တယ်လို့လုပ်ကြမလဲ'
 ခေါင်းကြီးကယ်ပါက-
 'ကျုပ်တို့ သူ့ကိုယ် ဆုချရမှာပေါ့'
 ဖန်းမိုးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
 'ကျုပ်တို့က သူ့ကို ဆုချသင့်တာပေါ့'
 သူ၏ စကားသံဆုံးသွားသည်နှင့်-
 သူ့ခန္ဓာကိုယ်သည် လျှပ်တပျက် ခုန်ထလိုက်သည်။
 ထိုနောက် သီချင်းသီဆိုကခုန်နေသော မိန်းကလေး၏လည်
 မျိုဆီသို့ သူ၏ သံမဏိလက်ဝါးဖြင့် ခုတ်ချလိုက်လေသည်။
 သူ၏ လှုပ်ရှားမှုသည် အလွန် လျင်မြန်လှပေသည်။
 သူ၏ တိုက်ခိုက်မှုမှာလည်း အလွန် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ
 ကောင်းလှပေသည်။

သို့သော် ထိုတဒ်အချိန်တွင် မီးရောင်အောက်၌ လူတ
 ယောက်က ဖန်းမိုးတို့ထံသို့ လျှပ်တပျက် ခုန်ဝင်လာလေသည်။
 ထိုသူ၏ လက်ဝါးသည် ဖန်းမိုးခုတ်ချသော လက်ဝါးရှိ
 သို့ ခံပေးလိုက်သည်။
 'ဖျောက်-ဖျောက်-ဖျောက်'

ဖန်းမိုး၏မျက်နှာမှာ ကွက်ကနဲပျက်သွားသည်။ မိန်းကလေး
 ၏ လည်မျိုကို ခုတ်ချလိုက်သော သူ၏လက်ဝါးအား ရုတ်တ
 ရက် ပြန်လည်သွင်းလိုက်သည်။
 သူ၏လက်ကောက်ဝတ်နေရာသည် အရိုးကျိုးသွားသည်ဟု
 ခံစားလိုက်ရလေသည်။
 အဝါရောင် ဝတ်စုံဝတ်ဆင်ထားသော လူတယောက်က
 သူ့အား အေးတိအေးစက်ဖြင့် ကြည့်နေသည်ကို ဧတုရလေ
 သည်။
 'ခင်ဗျားက နာမည်နဲ့လိုက်အောင် ခင်ဗျားလက်ဝါးက သံ
 မဏိလောက်မာပါတယ်ဗျာ'
 ဖန်းမိုးက အံ့ဩစွာဖြင့် ထိုသူအား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။
 'မင်းက ဘယ်သူလဲ'
 ထိုလူက ပြုံးလိုက်သည်။
 'ကျုပ်နာမည်က ငွေတုံးကြီးပါ'

(၁၂)

လေ သည် တဖျတ်ဖျတ်နှင့် တိုက်ခတ်နေသော ည၏ လေ
 ပြင်တွင် အေးဆေးစွာဖြင့် ရပ်နေ၏။
 ဖန်းမိုး၏လက်တွင် ဒဏ်ရာရရှိသွားသော်လည်း မိမိမှာလည်း
 မသက်သာလှသည်ကို သူ့ကိုယ်သူသာ သိရလေသည်။

ထိုအချိန်မှ ဆွေ့ပျောင်းသည် သီဆို ကခုန်နေရာမှ ရပ်
တန့်လိုက်ရလေသည်။

တေးသီချင်းသံများက ရပ်တန့်သွားလေသည်။ သူမသည်
လေ၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်သွားလေသည်။

လေက သူမအား ပြန်လည်၍ အသာအယာ သိုင်းဖက်
ထားလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ဖန်းမိုးနှင့် ခေါင်းကြီး ကယ်ပါတို့ ဘက်သို့
တချက်ကြည့်လိုက်ပြီး ပြတ်သားသောအသံဖြင့်-

‘ဘယ်သူမဆို သူ့ကိုသတ်ချင်နေကြတာ၊ အေး-သူ့ကိုသတ်
ချင်ယင်တော့ ငါ့သေမှ သတ်လို့ရမယ်ဆိုတာ မှတ်ထားပါ’

* * *

ဖန်းမိုးသည် သိုင်းလောကတွင် (၁၀) နှစ်ကျော် ကျင်
လည်ကျွက်စားခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

သူသည် တိုက်ပွဲပေါင်းများစွာတို့ကိုလည်း ရင်ဆိုင် တိုက်
ခိုက်ခဲ့ဖူးသူဖြစ်သည်။

သူတိုက်ခိုက်ခဲ့သော တိုက်ပွဲများတွင်လည်း အနိုင်ရခဲ့သော
အကြိမ်ပေါင်းများစွာလည်း ရှိခဲ့လေသည်။

သို့သော် တကြိမ်တခါမျှ ကြောက်ရွံ့ တုန်လှုပ်ခဲ့သော စိတ်
များမရှိခဲ့ပါချေ။

ဝဏ္ဏထွန်းစာပေ

ယခုတကြိမ်မှာမူ ဤလူငယ်နှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်ရသောအခါ
သူသည် အလွန်ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်သောစိတ်များက အတိုင်း
အဆမရှိ ထွက်ပေါ်လာခဲ့လေသည်။

သူသည် ငွေတုံးကြီးအား အစိမ်းလိုက်ဝါးစားချင်လောက်
အောင် မုန်းတီးနေလေသည့်တိုင်အောင် သူသည် သူ၏ လက်
များကို မလှုပ်ဝံ့ပါချေ။

‘ငါက သူ့ကို မယှဉ်ပြိုင်နိုင်တာဟာ အသက်ကြီးသွားလို့
များလား’

ဟု ကိုယ့်ကိုကိုယ်ကြိတ်၍ မေးမိလေသည်။

ယခင်ယခင် အချိန်များတွင် သူသည် ဤ မေးခွန်းမျိုးကို
တကြိမ်တခါမှ မစဉ်းစားမိခဲ့ပါချေ။ ယခုမူ သူသည် သူ့ကိုယ်
သူ အိုမင်းရင့်ရော်နေသည်ကိုလည်း သတိရမိလေသည်။

သူ၏အသက်မှာ အိုမင်းရင့်ရော်နေသည် ဖြစ်သော်လည်း
သူ၏ စိတ်များမှာမူ အိုမင်းရင့်ရော်ခြင်းမရှိပဲ နုပျိုတုန်းပင်
ရှိသေးသည်။

သို့သော် ယခုမှာမူ သူသည် ကိုယ်ရောစိတ်ပါ အိုမင်းရင့်
ရော်လာသောအခါ ယခုကဲ့သို့ သူ့ကိုယ်သူ အိုမင်းရင့်ရော်
လာသည်ဟု သတိရလာလေတော့သည်။

စိတ်၏ အိုမင်းရင့်ရော်ခြင်းသည် လူတယောက်အား လျင်
မြန်စွာ အိုစာသွားစေနိုင်သည် မဟုတ်ပါလော့။

သူသည် ဤသို့ တွေးတောယင်း လျှပ်တပျက်မခံချင်သော
စိတ်များက တမုတ်ဟုတ်ချင်း ပြန်လည် ထွက်ပေါ်လာလေ
သည်။

ဝဏ္ဏထွန်းစာပေ

သူ၏ လက်တဖက်မှ မြားကလေးတစင်းသည် လေရှိရာသို့ ပစ်လွှင့်သွားလေသည်။ ကယ်ပါခေါင်းကြီးသည် နှစ်ပေါင်း များစွာ ဤလက်နက်များကို အသုံးပြုခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

ယခု သူသည် ထို လက်နက်ပုန်းများကို အသုံးပြုရန်မှာ လိုအပ်နေသည် မဟုတ်ပါလော့။

ယခု သူသည် ယင်းလက်နက်ပုန်းများကို အသုံးပြုသော အခါတွင် ငွေတုံးကြီးက သူ့ပေါ်တွင် အလွန်အထင်ကြီးလာ လိမ့်မည်ဟု ယူဆလိုက်လေသည်။

* * *

(၁၃)

ကယ်ပါခေါင်းကြီးသည် လျှပ်တပျက် လက်နက်ပုန်းများ ဖြင့် လေရှိရာသို့ ပစ်လိုက်သောအခါ မည်သူမဆို လက်နက် ပုန်းများက လေအား လာရောက် ထိမှန်သွားလိမ့်မည်ဟု ထင် နေလေသည်။

သို့သော် လေသည် အေးတိအေးစက်ဖြင့်ရပ်နေပြီး သူ၏ မျက်လုံးအစုံသည် ကယ်ပါခေါင်းကြီး၏ လျှပ်ရှားမှုများကို သတိထားကြည့်နေသည်။

ထို့ကြောင့် ကယ်ပါခေါင်းကြီး၏ ပစ်လွှင့်လိုက်သောမြား ကလေး(၂)စင်းသည် သူ့ထံသို့ပစ်လွှင့်လာသည်ကိုတွေ့ရသည်။

ဝဏ္ဏထွန်းစာပေ

နှင့် သူသည် ရုတ်တရက် နောက်သို့ ပက်လက်လှန်ချလိုက်ပြီး ပင့်လွှင့်လိုက်သော မြားနှစ်စင်းကို ရှောင်တိမ်းလိုက်လေသည်။

ခေါင်းကြီးကယ်ပါ၏ ပစ်လွှင့်လိုက်သော မြား(၂)စင်း သည် သူ၏ ကိုယ်ခန္ဓာဘေးမှ သိသိကလေး လွတ်၍ သွားလေ သည်။

သူသည် ရင်ထိတ်၍သွားလေသည်။

ထို့နောက် သူ၏လက်ထဲမှ ဓားဖြင့် လျှပ်တပျက် လေ၏ ရင်ဝဆီသို့ ထိုးသွင်းလိုက်သည်။

ကယ်ပါခေါင်းကြီး၏ ပစ်လွှင့်လိုက်သောလက်နက်ပုန်းသည် လေအား ထိမှန်ခြင်းမရှိသည်ကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ သူသည် ရင်ထိတ်သွားလေသည်။

ထို့နောက် သူ၏လက်ထဲမှ ဓားဖြင့် လျှပ်တပျက် လေ၏ ရင်ဝဆီသို့ ထိုးသွင်းလိုက်သည်။

လေသည် ရေထဲမှ ငါးကလေးတကောင်အလား ကယ်ပါ ခေါင်းကြီး ထိုးသွင်းလာသော ဓားကို ပွတ်ကာ သိကာဖြင့် ရှောင်တိမ်းလိုက်လေသည်။

ထိုစဉ် လူ(၂)ယောက်သည် လျှပ်တပျက် ကယ်ပါခေါင်း ကြီးအား ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ထိုသို့ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်သော လူ(၂)ယောက်မှာ ဝိုင်းရံထားသော(၁၅)ယောက်အနက်က (၂)ယောက် ဖြစ် သည်။

ဝဏ္ဏထွန်းစာပေ

ထိုလူ(၂)ယောက်တို့ ကိုင်ဆောင်ထားသောလက်နက်များ မှာ ဓားများပင်ဖြစ်လေသည်။

သူတို့သည် ဓားကိုဝှေ့ ယမ်းကာ ခေါင်းကြီး ကယ်ပါအား ဝဲယာမှ ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

သူတို့၏ တိုက်ခိုက်မှုများမှာ အလွန် လျင်မြန်လှပေသည်။ သို့သော် ကယ်ပါခေါင်းကြီး၏ တိုက်ခိုက်မှုသည် သူတို့ ထက် ပို၍ လျင်မြန်လှပေသည်။

‘အား...’

ထိုလူသည် နာကျင်လွန်း၍ စူးရှစွာ အော်ဟစ် လိုက်ပြီး နောက်သို့ ပြန်လည်ဆုတ်သွားရလေသည်။

သူတို့၏ကိုယ်ပေါ်၌ ကယ်ပါခေါင်းကြီး၏ တိုက်ခိုက်လိုက်သော ဓားချက်ကို ထိမှန်ကာ သွေးများဖြင့် ချင်းချင်းနီနေလေသည်။

‘ကဲ- ဘယ်နဲ့နေသေးလဲ’

ကယ်ပါခေါင်းကြီးက မဲပြုံးပြုံး၍ပြောလိုက်လေသည်။

သို့သော် ထိုလူ(၂)ယောက်သည် သူတို့ကိုယ်ပေါ်မှ ဒဏ်ရာများကို ဝရုမစိုက်ပဲ လျပ်တပျက် ထပ်မံ တိုက်ခိုက်လိုက်ရာ သူတို့၏ဓားသည် ကယ်ပါခေါင်းကြီး၏ ခါးသို့ခုတ်မိသွားလေသည်။

ခေါင်းကြီးကယ်ပါသည် ထိုလူ(၂)ယောက်မှာ ဤမျှဒဏ်ရာ ပြင်းထန်စွာရရှိထားသည့်တိုင်အောင် ယင်းကဲ့သို့ ကိုယ့်ကိုကိုယ်

သေရမည်ကို ကြောက်ရွံ့ခြင်းမရှိပဲ၊ ယင်းကဲ့သို့ သူ့အားပြန်လည်တိုက်ခိုက်နေသည်ကို အံ့ဩသွားလေသည်။

သူသည် ကြောင်အံ့အံ့ဖြစ်နေစဉ်မှာပင်၊ ထိုလူ(၂)ယောက်အနက် ကျန်ရှိသော လူတယောက်၏ဓားသည် သူ၏ရင်ဝဆီသို့ တအားထိုးသွင်းလိုက်လေသည်။

ထိုလူ၏လက်ချက်ကြောင့် သူ၏တကိုယ်လုံးမှာ သွေးများဖြင့် ချင်းချင်းနီရဲသွားလေသည်။

ထိုလူ(၂)ယောက်တို့သည် ခေါင်းကြီးကယ်ပါအား နောက်ဆုံးအကြိမ် တိုက်ခိုက်လိုက်ပြီးနောက် သူတို့သည် မြေပေါ်သို့ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ဆိုသလိုပင် မြေပေါ်သို့လဲကျပြီး သေဆုံးသွားလေသည်။

ထိုအခါ ခေါင်းကြီးကယ်ပါသည် သေဆုံးသွားကြသော သူတို့အား မျက်လုံးပြူး၍ကြည့်ကာ-

‘ဝုန်း-’

ဟူသောအသံနှင့်အတူ သူ၏ ကိုယ်ခန္ဓာသည် မြေပေါ်သို့ လဲကျသေဆုံးသွားလေတော့သည်။

* * *

ကယ်ပါခေါင်းကြီး မြေပေါ်သို့ လဲကျ သေဆုံးသွားပြီးနောက် ဖန်းမို့သည် လေနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်တန့်လိုက်လေသည်။

လေက သက်ပြင်းတချက်ချလိုက်သည်။

ခင်ဗျားရဲ့မိတ်ဆွေကယ်ပါခေါင်းကြီးကတော့ ကြွသွားပြီး ဖန်းမို့က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘သူကြွသွားပေမယ် အနည်းဆုံး ရန်သူတက်က လူ(၂) ယောက်ကလဲ သူနဲ့အတူ အဖော်လိုက်သွားရတာပဲဗျ’
လေက ပြုံးလိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားလဲ သူတို့လို ကြံချင်လို့ အဖော်လိုက်ရှာနေတယ်နဲ့ တူတယ်၊ ဟုတ်လား’

ဖန်းမို့က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

‘ကျုပ်အတွက် အဖော်ရှာစရာ မလိုတော့ပါဘူး၊ ကျုပ်မိတ်ဆွေ ကယ်ပါခေါင်းကြီးက သိပ်ကြာကြာ စောင့်နေမှာမဟုတ်ဘူးဗျ’

သူတို့သည် ထိုသို့ပြောပြီးသည်နှင့် သူ၏ခါးမှခေးငယ်လေး တလက်ကိုဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး သူ၏ဝမ်းဗိုက်ဆီသို့ ထိုးသွင်းလိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဝိုင်းရံထားသော လူများသည် မမျှော်လင့်သော အဖြစ်အပျက်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့် အံ့ဩသွားကြလေသည်။

သို့သော် လေကမူ ထိုအဖြစ်အပျက်ကိုတွေ့ရ၍ အံ့ဩသွားခြင်း မရှိပါချေ။

ဖန်းမို့၏ သဘောကို နားလည်သွားကြလေသည်။

လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြားသော သိုင်းသမားတယောက်သည် ကိုယ်အသက်ကိုသာ စွန့်လွှတ်ခဲ့သည်။

သို့သော် ... အရှုံးစော့ မခံချင်ကြပါ။ ဤသည်မှာ ကျော်ကြားသော သိုင်းသမားတယောက်၏ ခံယူချက်ပင် ဖြစ်သည်မဟုတ်ပါလော။

* * *

(၁၄)

ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်နေသော တိုက်ပွဲသည် ယခုအချိန်တွင် အရှုံးအနိုင်ကို ခွဲခြား သိမြင်လာနိုင်ပြီ ဖြစ်လေသည်။

ကောင်းစွန်းပေ၏ အားထားရသော အင်အားစုများသည် မရှုမလှ ရှုံးနိမ့်သွားခဲ့ပြီဖြစ်လေသည်။

ကောင်းစွန်းပေမှာ သိုင်းလောကတွင် လုံးဝ ခေါင်းမထောင်နိုင်ပါတော့ချေ။

သူသည် လူကသာ အသက်ရှင်လျက်ရှိနေသေးသော်လည်း သူ၏အဆောက်အအုံတခုလုံးသည် အမြစ်ပါမကျန် ပြိုလဲပျက်ဆီးသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။

ရှာဟူတိတ်သည် ယခုအချိန်တွင် ကောင်းစွာ အောင်ပွဲခံနေမည် ဖြစ်လေသည်။

ကောင်းစွန်းပေ၏ နေရာကို ငွေတူးကြီးက အစားထိုး
နေရာယူထားပြီး ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလော။

ထို့ကြောင့် ယခုအချိန်တွင် ယင်းမြို့ကလေးအား ငွေတူး
ကြီးမြို့ဟုပင် ပြောင်းလဲခေါ်ဝေါ်နေကြလေသည်။

ဇာတ်လမ်းအရ ဤနေရာတွင် အဆုံးသတ်ရမည်ဖြစ်သည်။

သို့သော် အမှန်အတိုင်းပြောရမည်ဆိုလျှင် ဤဇာတ်လမ်းက
မဆုံးသေးပါချေ။

ဤလောကတစ်ခုတွင် ဖြစ်ပေါ်နေသော အကြောင်းအရာ
များတို့သည် တကယ် အဆုံးအသတ်နိုင်ရန်မှာ အလွန်ပင်ခက်ခဲ
လှသည် မဟုတ်ပါလော။

တခါတရံ သင်ကဇာတ်လမ်းပြီးဆုံးသွားသည်ဟု ထင်မှတ်
နေသော်လည်း တခါတရံတွင် နောက်ထပ် ဖြစ်ပေါ်လာသော
အကြောင်းအရာများသည် ပို၍ပင်စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ ကောင်း
လှသည် မဟုတ်ပါလော။

* * *

(၁၅)

ဤသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပို၍ နက်ရှိုင်းလာပြီ ဖြစ်လေ
သည်။

ဝဏ္ဏထွန်းစာပေ

ဗိုလ်မင်းရဲတိုက်ဝန်းကျင် တခုလုံး၏ ထက်ကောင်းကင်တွင်
ကြယ်ကလေးများသည် ပြည့်နှက်လျက် ရှိနေသည်။

သို့သော်...

လေသည် ယင်းကြယ်ကလေးများအား တွေ့မြင်နိုင်ခြင်း
မရှိပါချေ။

သူသည် ရေလုံပြုတ်ချက်ထားသော ဟင်းနှင့်ထမင်း တပန်
ကန်ကို တွေ့လိုက်ပြီး သောက်ရေတခွက်ကိုလည်း တွေ့ရသေး
သည်။

ယခု သူ့နေထိုင်သောအခန်းသည် ခါတိုင်းကဲ့သို့ ခန့်ညား
ထယ်ဝါသော အခန်းမျိုးမဟုတ်တော့ပဲ ယခု သူသည်အချုပ်
ခန်းတခုထဲ၌ နေထိုင်ရသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

* * *

တောထဲ၌ ငှက်များ ကုန်သွားလျှင် လေး၊ မြားတို့သည်
ချောင်ထိုးခံရသည်မှာ မဆန်းပါ။ ထို့အတူ တောအုပ်ထဲ၌
တောတွင်း တိစ္ဆာန်များ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့လျှင် အမဲလိုက်
ခွေးတို့သည် စွန့်လွှတ်ခြင်း ခံရလိမ့်မည်ပင်။ ဤဆောင်ပုဒ်သည်
မည်သည့်အခါမှ မှားယွင်းသွားလိမ့်မည်မဟုတ်ပါချေ။

အကြောင်းမှာ လူသားတို့သည် ကိုယ်ကျိုးကိုသာ ဦးစား
ပေး လုပ်ဆောင်တတ်သော သတ္တဝါတမျိုးပင် ဖြစ်သည်
မဟုတ်ပါလော။

ဝဏ္ဏထွန်းစာပေ

လေသည် ဗိုလ်မင်းရဲတိုက်သို့ စတင် ရောက်ရှိလာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ချမ်းသာကြွယ်ဝလာပြီး လက်ထောက်ရဲတိုက်မှ ရာထူးကိုပင် ရရှိလာခဲ့လေသည်။

အပြင်ဘန်းကနေ ကြည့်မည် ဆိုလျှင် လေသည် အလွန် ကုသိုလ်ကံကောင်းသော လူတယောက်ဟု ယူဆရပေလိမ့်မည်။

သို့သော် ဤကဲ့သို့ ကံကောင်းသည့် ကိစ္စမျိုးမှာ ဤကမ္ဘာ လောကတစ်ခုတွင် မည်သည့်အခါမှ ရှိလိမ့်မည်မဟုတ်ပါချေ။

ထို့ကြောင့် လေနှင့်ပတ်သက်ပြီး မှန်ကန်စွာဖြင့် သုံးသပ်ရ မည်ဆိုလျှင် သူသည် အင်အားစုနှစ်ခု ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက် နေသည့်ဗိုလ်မင်းရဲတိုက်သို့ ရောက်ရှိလာသည်နှင့် သူ့အားအသုံး ချခြင်း ခံလိုက်ရလေသည်။

သူသည် ဗိုလ်မင်းရဲတိုက်၏ အလွန်ထက်မြက်သောလက်နက် တခုသဖွယ် အသုံးပြုခြင်းကို ခံလိုက်ရလေသည်။

ဗိုလ်မင်းရဲတိုက်သည် အပြင်မှ မြင်တွေ့လိုက်ရပါက အလွန် အင်အားတောင့်တင်းပြီး၊ အားထားရသော ပုဂ္ဂိုလ်များအပြည့် အဝရှိသော အင်အားစုတခုဖြစ်သည်ဟု ယူဆရမည်ဖြစ်လေ သည်။

သို့သော် အမှန်တကယ်တွင်မူ ဗိုလ်မင်းရဲတိုက်တွင် အင်အား စု နှစ်ခြမ်း ပြိုကွဲနေပြီဖြစ်သည်။

ယင်းပြိုကွဲနေသော အင်အားစုနှစ်ခုတို့သည် တခုနှင့် တခု အင်အားချင်းညီမျှနေသောကြောင့်၊ သူတို့သည် တစုနှင့်တစု

အတိအလင်း တိုက်ခိုက်မှုမပြုဝံ့ကြပဲ ကြိတ်၍သာ လျှို့ဝှက်စွာ ဖြင့် တစုနှင့်တစု တိုက်ခိုက်နေကြလေသည်။

ယင်းအင်အားစုနှစ်ခု၏ခေါင်းဆောင်များမှာ ကောင်းစွန်း ပေနှင့် ရှာဟူတိတ်တို့ပင် ဖြစ်သည်။

ရှာဟူတိတ်က ကောင်းစွန်းပေအား မကြောက်ပါချေ။

သို့သော် သူသည် ကောင်းစွန်းပေအား တိတ်တဆိတ် ထောက်ခံအားပေးနေသော လူစု တခုပေါ်တွင်မူ ကြောက် ရွံ့နေလေသည်။

ထို့အပြင် ကောင်းစွန်းပေတွင် တိတ်တဆိတ် လျှို့ဝှက် ထားသော လက်အောက်ငယ်သားများ အများအပြားလည်း ရှိနေသေးသည် မဟုတ်ပါလော။

ရှာဟူတိတ်သည် ကောင်းစွန်းပေ၏ လျှို့ဝှက်ထားသော လက်အောက်ငယ်သားများကိုနည်းအမျိုးမျိုးဖြင့်စုံစမ်းထောက် လှမ်း၍ ကျင့်အန်းဘုံကျောင်းမှ ဆရာကြီးဖုဆင်း သိုင်းလော ကတွင် အလွန်ကျော်ကြားနေသော သံမဏိဖုန်းမိုနှင့်ကယ်ပါ ရိုက်မှ ခေါင်းကြီးကယ်ပါတို့အပြင် အာမခံဌာနမှ ဌာနမှူး ဆင်းကူးရှုန်တို့သည် နောက်ကွယ်မှနေပြီး ကောင်းစွန်းပေ အား ထောက်ခံအားပေးနေကြလေသည်။

ယင်းထောက်ခံ အားပေးနေကြသော အင်အားစုသည် အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းသော အင်အားစုပင် ဖြစ် သည်။

အထူးသဖြင့် ကောင်းစွန်းပေအား ထောက်ခံအားပေးနေသော လူအမည်စာရင်းတခုသည် ဆင်းကူးရှုန့်၏လက်ထဲ၌ ရှိနေသည်။

ထို့ကြောင့် တုကျင့်အော့သည် ယင်းအမည်စာရင်းကို ရရှိနိုင်ရန်အတွက် ဆင်းကူးရှုန့်နှင့် ပထမဦးစွာရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ရမည်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့သည် လူသတ်သမားများအား စေလွှတ်ကာ ဆင်းကူးရှုန့်အား လုပ်ကြံရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

သို့သော် - ဆင်းကူးရှုန့်သည် တနေနေ့တွင် သူ့အတွက် အန္တရာယ်ရှိလာလိမ့်မည်ဟု ကြိုတင်တွက်ထား၍လားမသိ၊ သူသည် ထိုအမည်စာရင်းပါသော စာရွက်စာတမ်းများအား သူ၏သမီးဖြစ်သူ ဆင်းဟုန်တိလက်ထဲသို့ သိမ်းဆည်းထားရန် အပ်နှံထားလိုက်လေသည်။

သူသည် ကြိုတင်တွက်ဆထားသည့်အတိုင်း ထိုအမည်စာရင်းရှိသည့်စာရွက်စာတမ်းများကို သူ၏သမီးလက်ထဲသို့ အပ်နှံလိုက်ပြီးနောက် (၅)ရက်ခန့်အကြာတွင် သူ၏တပည့်တယောက်က သူ့အပေါ်တွင် သစ္စာဖောက်သူအား လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်လိုက်လေသည်။

ရှာဟူတိတ်သည် ထိုစာရွက်စာတမ်းများကိုမရရှိလိုက်သည့်အတွက် ဆင်းဟုန်တိအား လိုက်လံရှာဖွေဖမ်းဆီးနေရခြင်းဖြစ်သည်။ ဆင်းဟုန်တိအား ဖမ်းဆီးနိုင်ရန်အတွက်သူတို့သည် ဆုငွေတစ်သောင်းကိုပင် ကြေငြာထုတ်ခဲ့သေးသည် မဟုတ်ပါလော့။

လေသည် မမျှော်လင့်ပဲ ဆင်းဟုန်တိအား ကယ်တင်လိုက်မိသည်။

ဆင်းဟုန်တိအား လာအပ်လျှင် ဆုငွေတစ်သောင်းရရှိမည်ဟု ဗိုလ်မင်းရဲတိုက်မှ ကြေငြာချက်ထုတ်ထားသည့် သတင်းကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် သူသည် ဆုငွေတစ်သောင်း ရရှိနိုင်ရန် ဗိုလ်မင်းရဲတိုက်သို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

သို့သော် ထိုအချိန်မှာပင် ဗိုလ်မင်းရဲတိုက်မှအခြေအနေက ပြောင်းလဲသွားပြီဖြစ်လေသည်။ အကြောင်းမှာ ဆင်းကူးရှုန့်၏ အမည်စာရင်းပါသော စာရွက်စာတမ်းသည် (၂)စောင် ရှိနေသည်။ တစောင်မှာ သူ၏တပည့်ဖြစ်သူ ကျင်းဝီဝူး လက်ထဲသို့ အပ်ထားလိုက်သည်။

ကျင်းဝီဝူးမှာ သူ၏ဆရာဖြစ်သူ ဆင်းကူးရှုန့် ယေဆုံးသွားသည်နှင့် ယင်းအမည်စာရင်းပါသော စာရွက်စာတမ်းများအား ရှာဟူတိတ်၏လက်ထဲသို့ သွားရောက်အပ်နှံလိုက်သောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် လေက ဆင်းဟုန်တိအား ဖမ်းဆီးထားပြီး ဗိုလ်မင်းရဲတိုက်တွင် ဆုငွေတစ်သောင်း သွားရောက်ထုတ်ယူသောအခါ ဆင်းဟုန်တိမှာ ဗိုလ်မင်းရဲတိုက်အနေဖြင့် တန်ဖိုးမရှိတော့ပါချေ။

သို့သော် တုကျင့်အော့သည် ငွေတုံးကြီးအား လက်မလွှတ်ချင်ပါချေ။ သူသည် ငွေတုံးကြီးက မိမိ၏ အကြံအစည်ထဲ

တွင် ပါဝင်ဆောင်ရွက်နိုင်မည့်လူတယောက်ဟု သုံးသပ်မိလိုက်
သောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် ငွေတုံးကြီးအား ကောင်းစွန်းပေ
တို့လူနှင့် ရင်ဆိုင်ပေးရန် စဉ်းစားမိလေသည်။

ထို့နောက် သူသည် လေအား ငွေတစ်သောင်းကိုအလှူပေး
တကူ ထုတ်ပေးလိုက်သည့်အပြင် ဗိုလ်မင်းရဲတိုက်တွင် ရှိသော
ဆွေဖျောင်းအမည်ရှိ မိန်းကလေးတယောက်ကိုလည်း လက်
ဆောင်အဖြစ် ပေးလိုက်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ငွေတုံးကြီးက ငွေဆိုငွေ ရွှေဆိုရွှေ လိုတ
နေသည့်အပြင် ဗိုလ်မင်းရဲတိုက်တွင်လည်း ဒုတိယခေါင်းဆောင်
အဖြစ် နေရာရရှိလာလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် သူသည် ဘဝ၏အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်ရှိ
နေသည် မဟုတ်ပါလော။

သို့သော် ယခုမှာမူ ရွာဟူတိတ်၏ အလွန် ကြောက်စရာ
ကောင်းသောရန်သူများမှာလည်း နှလံမထနိုင်လောက်အောင်
ပြိုင်လဲပျက်စီးသွားပြီမဟုတ်ပါလော။

ထို့ကြောင့် သူတို့သည် ကောင်းကြီးကိုလည်း အသုံး ပြုရန်
မလိုအပ်တော့သဖြင့် သူတို့၏ အချုပ်ခန်းတွင် ချုပ်နှောင်ထား
လိုက်လေသည်။

* * *

(၁၆)

ညနေဆည်းဆာချိန် မရောက်မီကပင်
ရွာဟူတိတ်က သူ့အားရိုသေလေးစားနေသေးသည်မဟုတ်
ပါလော။

သို့သော် လေသည် ဆွေဖျောင်းကိုယ်တိုင်ဖျော်ပေးသော
ဖျော်သီးအရက်တခွက်ကိုမော့၍ သောက်လိုက်ပြီးနောက် သူ့
အတွက် အဝစအရာရာအားလုံးတို့သည် တမဟုတ်ချင်းပြောင်း
လွဲသွားလေတော့သည်။

သူသည် ယခုအချိန်တွင် ဗိုလ်မင်းရဲတိုက်၏ လက်ထောက်
ရဲတိုက်မှူးတယောက်မဟုတ်တော့ပါချေ။

ဆွေဖျောင်း၏ ဟန်အမူအရာမှာလည်း ရေခဲထက်ပင်
အေးစက်နေသေးသည်။ လေသည်ကောင်းစွာမှတ်မိလိုက်သည်။

ဆွေဖျောင်းက သူ့အား အချုပ်ခန်းထဲတွင် ချုပ်ထားရန်
အမိန့်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်ကို သူ့ကောင်းစွာ မှတ်မိနေသေး
သည်။ လေ၏ အသည်းနှလုံးတွင် နာကျင်သောဝေဒနာပြင်း
ထန်စွာ ခံစားလိုက်ရလေသည်။

သူသည် ဆွေဖျောင်းမှာ သူ့အပေါ်တွင် မေတ္တာရှိလိမ့်
မည်ဟု သူကမျှော်လင့်ထားသည်။ ထို့အပြင် ဆွေဖျောင်း
အား တစုံတယောက်က အကြပ်ကိုင် ခေခိုင်းလိုက်၍သာ မိမိ
အား လာရောက်စည်းရုံးနေခြင်း ဖြစ်သည်ဟုလည်း စိတ်ထဲ၌
တေးမိလိုက်သည်။

ဆွေ့ပျောင်းသည် မိမိ၏အပေါ်တွင် ဤမျှ ရက်စက်မည် မဟုတ်။ သူမသည် တစုံတယောက်က စည်းရုံးခိုင်း၍သာ မိမိအား ဤသို့လာရောက်စည်းရုံးနေခြင်းဖြစ်ရမည်ဟုလည်း သူက သုံးသပ်မိသည်။

သို့သော် ယခု ဖြစ်ပျက်နေသော အခြေအနေများသည် သူ့တွေးထင်သည့်အတိုင်း မဟုတ်ပါချေ။

ဆွေ့ပျောင်းကိုယ်တိုင်ကိုယ်က မိမိအား မချစ် မနှစ်သက်ပဲ မိမိအား အသုံးချလို၍သာ ချစ်ချင်ဟန် ဆောင်နေသည်ကို ယခုမှ ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်းသိလာရလေသည်။

ထို့ကြောင့် သူ၏စိတ်ထဲတွင် တည်ဆောက် ထားသော အချစ်ဗိမာန်မှာလည်း ပြိုလဲပျက်စီးသွားရပြီးဖြစ်လေသည်။

ဆွေ့ပျောင်းသည် သူ့အားတိုက်သော စပျစ်သီး အရက်ခွက်ထဲတွင် ဆေးမှုန့်များ ဖြူးထည့်လိုက်သည်ကို လေက မသိ၍ မဟုတ်ပါ။

သို့သော် သူသည် ဆွေ့ပျောင်းက မိမိအပေါ်တွင် မည်မျှ အထိ ခင်တွယ်မှု ရှိ မရှိကို သိလိုသဖြင့် သူမ ဆေးခတ်ထားသောစပျစ်ရည်ကိုငြင်းပယ်ခြင်း မရှိပဲ သောက်ချလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

အမှန်မှာ သူသည် ဆွေ့ပျောင်းက သူ့အား လှမ်းပေးလိုက်သော စပျစ်အရက်ခွက်ကို လျှင်မြန်စွာဖြင့် အခြား ခွက်တခွက်ဖြင့် လဲလှယ်လိုက်သည်ကို ဆွေ့ပျောင်းက မသိလိုက်ပါချေ။

ထို့နောက် သူသည် သတိမေ့သွားသည့်ဟန်ဖြင့် မြေပေါ်သို့ လှဲချလိုက်လေသည်။

ဆွေ့ပျောင်းက အစောင့်အကြပ် နှစ်ယောက်အား အမိန့်ပေးလိုက်သည့် အသံကို ကြားလိုက်ရသောအခါတွင် သူ၏ ရင်ထဲ၌ ဆွေ့ပျောင်းအား လွန်စွာ နာကျည်းသွားလေသည်။

ဆွေ့ပျောင်းသည် သူ့အား အရက်ခွက်ထဲတွင် ဆေးခပ်၍ တိုက်ပြီး အချုပ်ခန်းထဲတွင်ချုပ်ထားရန် အစောင့်အား အမိန့်ပေးလိုက်သည်သာမကပဲ သူမကိုယ်တိုင်ပင် လေ၏ကိုယ်ပေါ်မှ သွေးကြော(၇)နေရာတို့အား ပိတ်လိုက်လေသည်။

သို့သော် လေကမမူပါချေ။ ဆွေ့ပျောင်း၏ သွေးကြောပိတ်ပညာမှာ မညံ့သော်လည်း သူ၏သွေးကြောနေရာများအား လက်မဝက်ခန့် ရှေ့ထားလိုက်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ဆွေ့ပျောင်းအနုဖြင့် လေမှာမေ့ဆေး မေ့ထားထားသည့်အမြင် သွေးကြောများလည်း ပိတ်ထားခြင်းခံရပြီး အချုပ်ခန်းထဲတွင်လည်း ချုပ်ထားသည့် အတွက် လေသည် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ဤနေရာမှ ထွက်ပြေး သွားနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ဟု စိတ်ချ ယုံကြည်လိုက်လေသည်။

သို့သော် ဤကမ္ဘာလောကတစ်ခုလုံးတွင် လေအား ဖမ်းချုပ်ထားနိုင်သော အချုပ်ခန်းဟု ယနေ့အထိ မရှိသေးပါချေ။

ထို့ကြောင့် လေ၏ အချုပ်ခန်းအား စောင့်ရန် တာဝန်ကျသော လူသည် အချုပ်ခန်းထဲ၌ ငွေတုံးကြီးအား မတွေ့ရတော့

သည်ကို တွေ့ရှိရသောအခါ တုန်လှုပ် ချောက်ချားသွားလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် လေသည်အလွန်စည်ကားသော စားသောက်ဆိုင်တခုသို့ ဝင်၍ အစားအသောက်များကို အားရ ပါးရ စားသောက်နေလေတော့သည်။

* * *

လေသည် မည်သို့သောလူစားမျိုး ဖြစ်နေသတည်း။

သူသည် သာမန်သိုင်းသမားတယောက်လော။

သို့မဟုတ် ငွေနှင့်ရာထူးကို မက်မောတတ်သောလူတယောက်လော။

သူ့အပေါ်တွင် မည်သူက မည်သို့ပင် အမြင်ရှိနေပါစေ သူသည် အလွန်လုပ်ရည်ကိုင်ရည် ပြည့်ဝသော လူတယောက် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု သူ့ကိုယ်သူ ဝန်ခံရပေလိမ့်မည်။

သူသည် သိုင်းသမားတယောက် ဘဝဖြင့် ထိုအာဏာလွှဲကြီးထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားခဲ့သည်။

သူသည် ဆန့်ကျင်နေသော အင်အားစု နှစ်ခုကြားမှာ ကောင်းမွန်စွာ နေထိုင်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

ဤသည်ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သူ၏ လုပ်ရည်ကိုင်ရည်ကို သိနိုင်လေသည်။ သူသည် ဆင်းဟုန်တိ၏ ကိစ္စကို အသုံးပြုပြီး မိုလ်မင်းရဲတိုက်ထဲသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့သည်မှာ အချိန် အခါနှင့် ပါးနပ်သော အကြံဉာဏ်တို့ကြောင့် ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလော့။

ထို့အပြင် ငွေအလွန်မက်မောသည့်လူတယောက်အဖြစ် ဖန်ဆောင်နေသည်မှာလည်း အလွန်ပင်သဘာဝ ကျလှပေသည်။

လူအများကပင် သူ့အား ငွေကို မက်မောသည့် လူဟုတ်မာတယောက်ဟုသတ်မှတ်ကြသည်မဟုတ်ပါလော့။

သို့သော် သူ၏ဟန်ဆောင်မှုသည် အခြားလူအား ဖုံးကွယ်နိုင်ခဲ့သော်လည်း တုကျင့်အော့အပေါ်တွင်မူ လိမ်ရန် မရပါချေ။ အကြောင်းမှာ 'တုကျင့်အော့'သည် ဤကမ္ဘာ မြေပြင်လောကပေါ်တွင် အသက်ထင်ရှား မရှိတော့ခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

* * *

သိုင်းလောကတွင် တုကျင့်အော့တယောက် သိုင်း ပညာလေ့ကျင့်ယင်း လေဖြတ်သွားသည်ဟူသောသတင်းမှာ အမှန်တကယ်မဟုတ်ပါချေ။

အဖြစ်အပျက်မှာ တုကျင့်အော့အစစ်သည် ဤကမ္ဘာ မြေပြင်ပေါ်တွင် အသက်ထင်ရှားမရှိပဲ သေဆုံးသွားပြီး ဖြစ်လေသည်။

သူ့သေဆုံးသွားရသည့်အကြောင်းရင်းအမှန်မှာ တ စုံ တယောက်ကသူ့အားချောင်းမြောင်းလုပ်ကြံသတ်ဖြတ်လိုက်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ဤသို့ဆိုလျှင်—

တုကျင့်အော့အား လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်လိုက်သောသူမှာ မည်သူဖြစ်နေသနည်း။

တုကျင့်အော့အား လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်သောသူမှာ တုကျင့်အော့၏ အချစ်ဆုံးမိန်းကလေးတယောက်ပင်ဖြစ်သည်။

ထိုမိန်းကလေးအမည်မှာ ဆွေ့ဖျောင်းပင်ဖြစ်လေသည်။

* * *

ဤသို့ဆိုလျှင်—

တုကျင့်အော့အဖြစ်ဟန်ဆောင်နေသူကား မည်သူဖြစ်နေသနည်း။

လေသည် ယင်းအဖြေကို စုံစမ်းလေ့လာနေဆဲပင်ရှိနေသေးသည်။

ထို့ကြောင့် လေက သူ့အားချုပ်နှောင်ထားသော အချုပ်ခန်းထဲမှ ဖောက်ထွက်လွတ်မြောက်လာသည်နှင့် တုကျင့်အော့အဖြစ်ဟန်ဆောင်နေသောလူကို လိုက်လံစုံစမ်းနေလေသည်။

လေသည် ဗိုလ်မင်းရဲတိုက်၏ နောက်ဘက် အဆောင်သို့ တိတ်တဆိတ်ရောက်ရှိလာသည်ကို မည်သူကမျှမသိလိုက်ပါချေ။ ရှာဟူတိတ်သည် လေက သူတို့ချုပ်နှောင်ထားသည့်အခန်းတွင်းမှ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားသည့်သတင်းကိုကြားလိုက်ရသည်နှင့် သူ၏အားထားရသော သိုင်းသမား(၁၂)ယောက်တို့အား အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

သူက ထိုသိုင်းသမား(၁၂)ယောက်တို့အား ပေးလိုက်သည့် အမိန့်မှာ—

‘မင်းတို့အားလုံး လေကိုတွေ့တဲ့နေရာမှာအရှင်မထားနဲ့’ ဟု ဖြစ်သည်။

သူ၏ အားအထားရသော သိုင်းသမား(၁၂)ယောက်မှာ ဗိုလ်မင်းရဲတိုက်တွင် သိုင်းပညာအလွန်ထက်မြက်သော သိုင်းသမားများပင်ဖြစ်ကြလေသည်။

သို့သော်—

လေသည် မည်သည့်နေရာမှ ထွက်ပြေးသွားခြင်းမရှိပဲ ဗိုလ်မင်းရဲတိုက်၌ပင်ရှိနေသည်ကို ထိုသိုင်းသမားများက လုံးဝ မျှော်လင့်မထားမိချေ။

• • •

တုကျင့်အော့အဖြစ်ဟန်ဆောင်နေသူမှာ မည်သူ ဖြစ်နေသသနည်း။

လေက တိုတောင်းသောအချိန်အတွင်းမှာပင် ထိုလူအားသိရှိလိုက်လေသည်။

ထိုသူမှာ တချိန်လုံး အနက်ရောင်ဇာပုဝါဖြင့် သူ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံးကို ဖုံးအုပ်ထားသော တုကျင့်အော့အတူမှာ ဆင်းကူးရှိန်အား သစ္စာဖောက်သွားသော ကျင်းဝိဇ္ဇာပင်ဖြစ်လေသည်။

ကျင်းဝီဝူးသည် အသက်နုနယ်သေးသဖြင့် သူသည်ငွေ၏ဆွဲဆောင်မှုကို ခံနိုင်ရည်မရှိပါချေ။

ထို့အပြင် မိန်းမများ၏ ဆွဲဆောင်မှုကိုလည်း ခံနိုင်ရည်မရှိသောလူတယောက်ပင်ဖြစ်လေသည်။

သူသည် ကျော်ကြားမှုကို မက်မောသူဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဆွေ့ဖျောင်း၏ ညွှတ်ကွင်းထဲသို့ ဆင်းသက်မိပြီး ဆွေ့ဖျောင်း၏ခိုင်းစေချက်ကို တသွေမတိမ်း လိုက်နာလုပ်ဆောင်ခဲ့လေသည်။

သူသည် သူ၏ဆရာသမားကိုပင် ဆွေ့ဖျောင်း၏ ခိုင်းစေချက်ကြောင့် ပြန်လည်လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်မိခဲ့လေသည်။

ထို့ပြင် သူသည် ရဲဘော်များကိုလည်း သစ္စာဖောက်ခဲ့လေသည်။

သို့သော် သူသည် အစစအရာရာတွင် အောင်မြင်နေသည်ဟု ထင်နေရသော အချိန်တွင်မှာပင် ငွေတုံးကြီးက သူ၏လျှို့ဝှက်ချက်နှင့် ဗိုလ်မင်းရဲတိုက်၏ လျှို့ဝှက်ချက်များအားလုံးကို စုံစမ်းသိရှိသွားပြီဖြစ်လေသည်။

သို့သော် လေသည် သူ့အားဆုံးမရန်အခွင့်ကို လုံးဝ မရလိုက်ပါချေ။

အကြောင်းမှာ ယခုအချိန်တွင် သူသည် ထိုက်သင့်သော အပြစ်ဒဏ်ကို ခံလိုက်ရပြီဖြစ်လေသည်။

* * *

ဆွေ့ဖျောင်း၏ မျက်နှာတခုလုံးမှာ ချိုလွင်၍နေလေသည်။ ကျင်းဝီဝူးသည် ဆွေ့ဖျောင်း၏မျက်နှာအား အောင်မြင်သော အပြုံးဖြင့် ကြည့်လိုက်လေသည်။

ယခုအချိန်တွင် သူတို့၏ အကြံအစည်များ အားလုံးမှာ အောင်မြင်နေသည်မဟုတ်ပါလော။

ထို့ကြောင့်လားမသိ ဆွေ့ဖျောင်းသည် ကျင်းဝီဝူးအား သူမ၏ အခန်းတွင်းသို့ ဖိတ်ခေါ်လိုက်ပြီး အောင်ပွဲခံသည့် အထိမ်းအမှတ်ဖြင့် ညှော်ခံကျွေးမွေးခြင်းဖြစ်သည်။

ယနေ့ညတွင်ဆွေ့ဖျောင်းသည် ခါတိုင်းညများထက်ပင်ပို၍ လှပနေသည်မဟုတ်ပါလော။

ယခု ကျင်းဝီဝူးသည် ဆွေ့ဖျောင်းနှင့် တွေ့ဆုံရန် အတွက် တိတိတိတ်ပုန်းချိန်းတွေ့ရန် မလိုတော့ပဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပင် လွတ်လပ်စွာ သွားလာတွေ့ဆုံနိုင်ပြီမဟုတ်ပါလော။

ကျင်းဝီဝူးသည် စိတ်ထဲတွင် ယင်းသို့ တွေးလိုက်သောအခါ တွင် လွန်စွာပီတိဖြာနေသည်။

‘သောက်လိုက်ပါအိုးရှင်...’

ဆွေ့ဖျောင်းသည် စပျစ်သီးအရက်တခွက်ကို ကျင်းဝီဝူးအား လှမ်းပေးလိုက်လေသည်။

ကျင်းဝီဝူးသည် ဆွေ့ဖျောင်း လှမ်းပေးလိုက်သော စပျစ်အရက်ခွက်ကို လှမ်းယူ၍ ပြေးညှင်းစွာသောက်နေသည်။

သူသည် ထိုသို့သောက်နေယင်း သူ၏ မျက်လုံး အစုံသည် ဆွေ့ဖျောင်း၏ တကိုယ်လုံးအား လှမ်းမိုးနေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရလေသည်။

သူ၏ မျက်လုံးအစုံမှာ ရမက်၏ အခိုးအငွေ့များ လှမ်းမြို့နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ကျင်းဝီဝူးသည် ဆွေ့ဖျောင်းတိုက်သည့် စပျစ်သီး အရက်အား သောက်လိုက်ပြီး နောက်ဘက်ကို လှမ်းပေး လိုက်လေသည်။

‘ကောင်းလိုက်တဲ့အရက်ခွက် နောက် တခွက်လောက် ထပ်ထည့်ပေးပါအုံး’

သို့သော်...

ဆွေ့ဖျောင်းက ထပ်မံ ငှဲ့ပေးခြင်းမပြုပါချေ။

သူမသည် အေးဆေးစွာဖြင့် စားပွဲပေါ်မှ သစ်သီးများ လှီးသော ဓားကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး ပန်းသီး တလုံးအား ခွဲလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ ကျင်းဝီဝူးသည် ထိုင်ရာမှထလာသည်။

ထို့နောက် သူသည် ဆွေ့ဖျောင်း၏ အနီးသို့သွားပြီး ဆွေ့ဖျောင်း၏ခန္ဓာကိုယ်အား သိမ်းကြုံးပွေ့ဖက်ထားရန် ခုန်အုပ်လိုက်လေသည်။

သို့သော် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ဆွေ့ဖျောင်းထံသို့မရောက်မီမှာပင် မြေပေါ်သို့ သတိမေ့ကာ လဲကျ သွားလေတော့သည်။

* * *

အချိန်မည်မျှကြာသွားမုန်းပင် မသိပါချေ။

ကျင်းဝီဝူးပြန်လည်သတိရလာသောအခါတွင် ဆွေ့ဖျောင်း၏လက်ထဲတွင် ကိုင်ဆောင်ထားသော သစ်သီးလှီးသော ဓားသည် သူ၏ ဝမ်းဗိုက်တွင် ထိုးစိုက်နေသည်ကို အံ့ဩစွာ တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

သူသည် အံ့ဩခြင်း ထိတ်လန့်ခြင်းနှင့် နာကျင်သောဝေဒနာများကို တပြိုင်နက်ရလိုက်သောကြောင့် သူသည် ထပ်မံ၍ သတိမေ့သွားပြန်လေသည်။

သို့သော် သူသည် သေဆုံးသွားခြင်းမရှိသေးပါချေ။

သို့သော်...

သူက ချက်ခြင်းပင် သေလိုက်ရသည်က ပို၍ ကောင်းနေသေးသည်ဟု ခံစားလိုက်ရသည်။

သေခြင်းစာရားသည် လူသားတိုင်းအတွက် အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းသည်ဖြစ်သော်လည်း လူတိုင်းသည်ဝေဒနာခံစား၍ သေရမည့်အချိန်ကို စောင့်မျှော်နေရသည်ထက် ချက်ခြင်းသေသွားရသည်က ကောင်းနေသည်မဟုတ်ပါလော။

ယခု သူသည် မိန်းမတို့၏ပရိယာယ်မှာ မည်မျှကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းသည်ကို သဘောပေါက် နားလည်လိုက်လေသည်။

အလွန်လှပချောမောသော ဆွေ့ဖျောင်း၏ မျက်နှာသည် အလွန် အဆိပ်ပြင်းသော မြေဟောက် တကောင်ထက်ပင် ကြောက်စရာကောင်းနေသည်ကို သူ တွေ့မြင်လာလေသည်။

ယခု သူမသည် စပျစ်သီးအရက်ခွက်ကို ကိုင်ဆောင်ကာ အေးဆေးစွာဖြင့် ကျင်းဝီဝူး သတိရလာသည်အထိ စောင့်နေလေသည်။

သူမသည် ကျင်းဝီဝူးသတိရလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ သူမက အရက်ခွက်အား မြှောက်ပြလိုက်သည်။

‘ဟောဒီအရက်ခွက်ထဲမှာ အဆိပ်မပါပါဘူးရှင် မေ့ဆေးသာ နည်းနည်းကလေး ထည့်ထားတာပါ’

ကျင်းဝီဝူးသည် ဒေါသထွက်လွန်း၍ အံကိုတင်းတင်းကြိတ်နေသည်။ ဆွေ့ဖျောင်းသည် စားပွဲပေါ်မှ ပန်းသီးတလုံးအား ကောက်ယူလိုက်ပြီး ပြုံးပြလိုက်သည်။

‘ရှင်ကောင်းကောင်းသတိရလာပြီမဟုတ်လား ကျွန်မ ပန်းသီးလှီးတဲ့ခင်းကို ပြန်ပေးပါရှင်’

ဆွေ့ဖျောင်း၏ ပန်းသီးလှီးသောခင်းသည် ယခု အချိန်ထိ ကျင်းဝီဝူး၏ ဝမ်းဗိုက်ပေါ်၌ ထိုးစိုက်လျက်ပင်ရှိနေသေးသည် မဟုတ်ပါလော။

‘မင်း-တော်တော်ယုတ်မာတဲ့မိန်းမ’

ကျင်းဝီဝူးသည် အသံကုန်ဟစ်အော်လိုက်ပြီး ဆွေ့ဖျောင်းအား တိုက်ခိုက်ရန် ထလာမည်အပြုတွင်-

သူသည် လှုပ်ရှားလိုက်သောအခါတွင် သူ၏ တကိုယ်လုံးအား ကြီးနှင့်တုတ်နှောင်ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ လေသည်။

ဆွေ့ဖျောင်းသည် သူ့အားကြည့်ကာ တခစ်ခစ်ဖြင့် ရယ်မောလိုက်လေသည်။

‘ဒီလိုမပြောပါနဲ့ရှင်- ရှင်ကော တယ်လိုလူစားလဲ ဆိုတာကိုယ်ကိုယ်ကိုလဲ ပြန်ကြည့်ပါအုံးရှင်-’

ကျင်းဝီဝူးသည် မည်သို့မျှပြန်မပြောတော့ပဲ ပါးစပ် ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။ သူပြုလုပ်သည့် အလုပ်များကိုလည်း ပြန်လည် စဉ်းစားမိပြီး နောင်တကြီးစွာ ရခဲ့လေသည်။

သူသည် ဆွေ့ဖျောင်းအား ဒေါသကြီးစွာဖြင့် ကြည့်နေရုံမှတစ်ပါး မည်သို့မျှပြန်မပြောနိုင်ပဲ ဖြစ်နေသည်။

ဆွေ့ဖျောင်းက အေးတိအေးစက်ဖြင့်-

‘ဘာလဲ၊ ရှင်က ရှင်ကိုရှင် ဗိုလ်မင်းရဲတိုက်ပိုင်ရှင်ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့များထင်နေသလား’

သူမသည် ထိုသို့ပြောပြီး အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

ဒီမှာ ကျွန်မ ရှင်းရှင်းပြောမယ်၊ ရှင်ကို ကျွန်မက ချစ်နေလို့မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မက ရှင်ကိုခိုင်းလို့ရလိမ့်မယ်လို့ ထင်နေလို့ ရှင်ကို ချစ်ဟန်ဆောင်ပြီး စည်းရုံးသိမ်းသွင်းလိုက်တာရှင်’

သူမသည် အားရပါးရရယ်မောနေရာမှ ရပ်တန့်လိုက်ပြီး ရုတ်ခမ်းကို မဲ့လိုက်လေသည်။

‘ထပ်ပြီး ရှင်းရှင်းပြောရမယ်ဆိုယင် ရှင်ဟာ ကျွန်မ ကြီးဆုံးရာ က ရတဲ့ အရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်ပါပဲရှင်’

သို့နောက် သူမသည် ခါးထောက်လိုက်ပြီး-

‘အခုတော့ ကပွဲလဲပြီးသွားပြီ၊ ကျွန်မမှာကြီးဆုံးဖို့ အရုပ်လဲမလိုတော့ဘူးရှင် -’

သူမ၏စကားကြောင့် ကျင်းဝိဝူး၏ မျက်နှာတခုလုံးသည် ညိုမည်း၍သွားလေသည်။

ကျင်းဝိဝူး၏ ဟန်မူယာအား ဆွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် ဆွေ့ ဖျောင်းသည် တခစ်ခစ်ဖြင့် ရယ်မောလိုက်ပြန်သည်။

သူမ၏ ရယ်မောနေသံသည် ချိုလွင်၍နေသည်။

သူမ၏မျက်နှာသည်လည်း အလွန်လှပ၍ နေလေသည်။

သို့သော် သူမသည် ဤမျှ ကော်ကော်ကျစ်စဉ်းလဲပြီး ဤမျှ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ယုတ်မာလိမ့်မည်ဟု မည်သူကမှ ထင်မည် မဟုတ်ပါချေ။

သူမသည် ယင်းကဲ့သို့ အားရပါးရ ရယ်မောနေစဉ်မှာပင် အခန်းဝသို့ လူတယောက်က လာရောက်ရပ်နေသည်ကို ရုတ် တရက်ဆွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ဆွေ့ဖျောင်းက ထိုလူအား အံ့ဩစွာဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

သူမ၏ အခန်းဝသို့ရောက်ရှိလာသောလူမှာ ရှာဟူတိတ်ပင် ဖြစ်သည်။

ထူးခြားသည်မှာ သူ၏ ရင်ဝတွင် ဓားတလက်က စိုက်ဝင်နေ ခြင်းဖြစ်သည်။

* * *

လွင်စာပေ

အမှတ် ၁၃၀၊ ၆-ထပ်

စာအုပ်စာပေ

အမှတ် ၁၅၊ ၁၃၀၊ ၆
စာအုပ် ၄ ခု

မတရားမှု၏နောက်ဆုံးလမ်း ရန် ၂၀၇၄၄

‘ဝုန်း...’

ရှာဟူတိတ်၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် တချက်မျှ တုန်ခါသွားပြီး အလွန်တန်ဖိုးကြီးသော ဓားပေါ်သို့ လဲကျ သွားလေသည်။

ကျင်းဝိဝူးက ရှာဟူတိတ်အား ကြည့်ကာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ် သွားလေသည်။

‘ရှာဟူတိတ်...’

ဟု ထိတ်လန့်စွာ အော်ဟစ်လိုက်လေသည်။

ဆွေ့ဖျောင်း၏မျက်နှာမှာလည်း ကွက်ကနဲ ပျက်သွားလေ သည်။

သူမ၏မျက်နှာတခုလုံးမှာ ထိတ်လန့်မှုကြောင့် သွေးရောင် ပင်မရှိတော့ချေ။

သူမသည် ရှာဟူတိတ် လဲကျသွားသည်ကို ထိတ်လန့်သွားခြင်းမဟုတ်ပါ။

သူမ အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားသည်မှာ သူမကိုယ်တိုင် သွေးကြော (၇) နေရာကို ပိတ်ထားပြီး အလုံခြုံဆုံးသောအချုပ်ခန်းထဲ၌ ချုပ်နှောင်ထားခဲ့သော ငွေတုံးကြီးဆိုသူအား တွေ့မြင်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

* * *

လေသည် ထပ်မံရောက်ရှိလာပြီးဖြစ်သည်။ သူသည်မည်သို့မှ မထွက်သာနိုင်သည့်အခြေအနေမျိုးမှ ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

လေသည် အခန်းဝတွင် မလှုပ်ယှက် ရပ်နေလေသည်။ သူမ၏မျက်နှာတခုလုံးမှာလည်း မည်သည့်လှုပ်ရှားမှုမျှမတွေ့ရပဲ အသက်မဲ့သော သစ်တုံးပမာ ထုံထိုင်းနေ၏။

ထို့နောက် သူသည် အခန်းထဲသို့ ဖြေးညှင်းစွာ လှမ်းဝင်လိုက်ပြီး ကျင်းဝီဝူးအား စိုက်ကြည့်လိုက်လေသည်။

‘သူ ပြောတာမှန်တယ်၊ တကယ်တော့ မင်းဟာ ခွေး တကောင်နဲ့တူတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူက ခွေးမနဲ့တူတယ်ဗျ’

လေ၏ တသက်တာတွင် အမျိုးသမီးတယောက်အား ဤကဲ့သို့ ခွေးနှင့်နှိုင်းယှဉ်ပြောဆိုသည်မှာ ယခုအကြိမ်သည် ပထမဆုံးအကြိမ် ဖြစ်လေသည်။

နောက်ဆုံးအကြိမ် ဖြစ်ပါစေဟုလည်း သူ့စိတ်ထဲ၌ကြိတ်၍ ဆုတောင်းမိလေသည်။

ကျင်းဝီဝူးက လေအား စိုက်ကြည့်လိုက်လေသည်။ ‘ခင်ဗျားကို ကျုပ်တခုလောက် အကူအညီတောင်းချင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ကူညီနိုင်ပါ့မလား’

လေက ကျင်းဝီဝူးအား ပြန်လည်စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး— ‘ဘယ်လိုကူညီရမလဲဆိုတာ ပြောပါ’

ကျင်းဝီဝူးက အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။ ‘ခင်ဗျား တတ်နိုင်သင် ကျုပ်ကို အခုချက်ခြင်းပဲ သတ်ပစ်လိုက်စမ်းပါ’

လေ၏မျက်လုံးအစုံသည် ထူးခြားသည့်အရိပ်အယောင်များ ပေါ်လွင်လာလေသည်။

‘မင်း တကယ်ပြောနေတာလား’ ကျင်းဝီဝူးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘တကယ်ပြောနေတာပါ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုသင် ခုချိန်မှာ ကျုပ်ဟာ သေသင့်သေထိုက်တဲ့ လူတယောက် ဖြစ်နေလို့ပါ’

လေက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ‘ဟုတ်တယ်၊ မင်းဟာ မင်းရဲ့ဆရာ ဆင်းကူးရှန်ကို သတ်ပစ်လိုက်တာဟာ မဟာအမှားတခုပါပဲ၊ နောက်ပြီး ဒီမိန်းမရဲ့ စကားကို နားထောင်မိတာ မင်းအတွက် မဟာအမှားပဲပေါ့’

ကျင်းဝိဝူးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားပြောတာမှန်ပါစမ်း၊ လောကကြီးဟာ အကျယ် ကြီးဖြစ်နေပေမယ့် ကျုပ်အတွက်ကတော့ နေစရာမရှိတော့ပါဘူး’

သူသည် ထိုသို့ပြောပြီးနောက် တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရလာပြီး-

‘ဒါနဲ့ ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်က ကျင်းဝိဝူးဖြစ်တယ်ဆိုတာကို စောစောထဲက သိထားတယ် ဟုတ်လား’

လောက ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

‘ဟုတ်တယ် -’

ကျင်းဝိဝူးက မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

‘ကျုပ်က ကျင်းဝိဝူးဖြစ်တယ်ဆိုတာကို ခင်ဗျားကို ဘယ်သူက ပြောလိုက်လို့လဲ’

လောက ပြုံးပြလိုက်လေသည်။

‘အဘိုးကြီးဘယောက်က ပြောပြလို့ ကျုပ်ကသိရတာပါ’

‘ဘယ်သူများပါလိမ့်’

လောက ဆွေ့ဖျောင်းအား တချက်ကြည့်လိုက်ပြီး-

‘လင်းစုပေါ့ဗျ’

ဆွေ့ဖျောင်းသည် ထိုစကားကိုကြားလိုက်ရသော အခါ တွင် သူမ၏မျက်လုံးအစုံမှာ ပြူးကျယ်သွားလေသည်။

သူမ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာလည်း ချောမောလှပခြင်း မရှိတော့ပဲ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းသော အရိပ်အယောင်ဖြစ်နေပေသည်။

‘လင်းစု၊ လက်စဆတ်တော့ သူက သစ္စာဖောက်သွားတာကို’

လောကမူ အေးတိအေးစက်ဖြင့်-

‘သူ သစ္စာဖောက်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ သူဟာ သူ့ရဲ့ သခင်ပေါ်မှာ သစ္စာရှိတာ’

သူသည် ယင်းသို့ပြောယင်း ကျင်းဝိဝူးနှင့် ဆွေ့ဖျောင်းအား တချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

‘လင်းစုဟာ သူ့ရဲ့သခင် လုပ်ကြံခံရတာကိုသိလို့ ကျုပ်ဆီကို စာရေးပြီး တိုင်ကြားလိုက်တာပါ’

ဆွေ့ဖျောင်းက သူ့အား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

‘နေပါအုံး၊ ရှင့်ကို တိုင်ကြားရလောက်အောင် ရှင်က ဘာမို့လို့လဲ’

လောက ပြုံးလိုက်သည်။

‘ကျုပ်ဟာ နေပြည်တော်က လွတ်လိုက်တဲ့ တကိုယ်တော် ထောက်လှမ်းရေးဆမား လေပါ’

ထိုစကားကြားလိုက်ရသောအခါ ဆွေ့ဖျောင်းသည် လွန်စွာထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားပြီး သူ၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာလည်း သွေးရောင်ပင်မရှိတော့ပါချေ။

လေ သည် အခန်းပြင်ဘက်သို့ ပြေးညှင်းစွာ လှမ်း၍ အပေါက်ဝသို့ ရောက်သည်နှင့်-

‘ကဲ-မင်းတို့အထဲဝင်လာခဲ့ကြစမ်း’

သူ့အသံဆိုးသွားသည်နှင့် အာဏာသား (၃) ယောက်တို့သည် လက်ထိပ်များ ကိုယ်စီကိုင်ဆောင်၍ ဝင်ရောက်လာပြီး ကျင်းဝီဝူးနှင့် ဆွေ့ဖျောင်းတို့အား ဖမ်းဆီးလိုက်လေသည်။

ကျန် အာဏာသား နှစ်ယောက်တို့သည် ရှာဟူတိတ်၏ အလောင်းအား မ ယူမည်ပြုစဉ် တချိန်လုံး မလှုပ်မယှက် လဲလျောင်းနေသော ရှာဟူတိတ်က ရုတ်တရက် လှုပ်ရှားလာပြီး သူ၏ခြေထောက်နှစ်ဖက်ဖြင့် သူ့ကို မ ယူရန်ပြင်နေသော အာဏာသားနှစ်ယောက်၏ ဒူးပေါ်သို့ တအားကန်ချလိုက်ရာ-

‘ဝုန်း...ဝုန်း.....’

အာဏာသား နှစ်ယောက်တို့သည် မည်သို့မျှ မရှောင်တိမ်းနိုင်တော့ပဲ နောက်သို့ လွင့်စင်သွားလေသည်။

မမျှော်လင့်ပဲ ယင်းကဲ့သို့ဖြစ်လာသဖြင့် လေ ပင် ရုတ်တရက် ကြောင်အံ့အံ့ ဖြစ်သွားလေသည်။

ထို့နောက် သူသည် သတိရ၍ ရွှေသို့ပြေးသွားသောအခါ ရှာဟူတိတ်၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် ကြမ်းပေါ်ရှိ လျှို့ဝှက်အပေါက် တခုထဲသို့ ကျသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ရှာဟူတိတ် ကျသွားသော အပေါက်ရှိရာသို့ လျင်မြန်စွာ ပြေးသွားလေသည်။

သို့သော် သူသည် ထိုနေရာသို့ ရောက်ရှိသွားသောအခါ ယင်းအပေါက်သည် ပြန်လည်ပိတ်သွားလေသည်။

လေ သည် လက်မှိုင်ချသွားလေသည်။

ရှာဟူတိတ်၏အကြောင်းကို သူကောင်းစွာ သိထားသည်။

ရှာဟူတိတ်အား ဖမ်းမိမိနိုင်လျှင် သိုင်းလောကတခုလုံးမှာ အေးချမ်းစွာ နေနိုင်မည်မဟုတ်ပါချေ။

ရှာဟူတိတ်သည် တနေ့နေ့တချိန်ချိန်တွင် နာမည်တမျိုးဖြင့် သိုင်းလောကသို့ ထပ်မံဝင်ရောက် ဒုက္ခပေးလိမ့်အံ့မည်ဟုလည်း သူက ယုံကြည်ထားသည်။

သူသည် မည်သို့ ဆက်လက်လုပ်ဆောင်ရမည်ကို အတန်ကြာစဉ်းစားလိုက်ပြီးနောက် သူ၏ အာဏာသားများဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

‘ကဲ မင်းတို့ အဲဒီတရားခံတွေကို နေပြည်တော်ကို ခေါ်သွားကြပါ။ မှုခင်းတခုလုံးရဲ့ အကျိုးအကြောင်းအဖြစ်အပျက်ကိုတော့ ကျုပ်က စာရေးပြီး အစီရင်ခံလိုက်ပါမယ်’

အာဏာသားများသည် လေအား ဦးညွှတ်၍ အလေးပြုလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် သူတို့သည် ဆွေ့ဖျောင်း နှင့် ကျင်း ဝီ ဝူး တို့အား ခေါ်ဆောင်သွားလေတော့သည်။

* * *

(၃)

လေသည် ကြမ်းပေါ်၌ ကျုံ့ကျုံ့လေးထိုင်၍ ယခု အချိန်လောက်ဆိုလျှင် ရှာဟူတိတ်တယောက်မှာ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားပြီဟု သူယုံကြည်နေသည်။

သူသည် မည်သို့ ဆက်၍လုပ်ဆောင်ရမည်ကို သေချာစွာ စဉ်းစားပြီးနောက် သူသည် ထိုနေရာမှာပင် အထက်သို့ အစီရင်ခံစာတစောင် ရေးသားလိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် လင်းစုက လေ၏အနီးသို့ ရောက်၍လာလေသည်။

သူသည် လေအား ကြည်ညိုလေးစားစွာဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး 'အခုလို မတရားမှုတွေကို ခွဲခြားပြီး ဥပဒေ စိုးမိုးရေးကို သက်စွန့် ကြိုးပမ်း တာဝန် ထမ်းဆောင်တာဟာ ခင်ဗျားကို ကျုပ်က ချီးကျူးဂုဏ်ယူလို့ မဆိုးပါဘူးဗျာ'

လေသည် သူရေးပြီးသော အစီရင်ခံစာအား လင်းစု၏ လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်လေသည်။

'ကျေးဇူးပြုပြီး ဒီစာကို လူတယောက်ယောက် စေလွှတ်ပြီး နေပြည်တော်ကို ရောက်အောင် ပို့ပေးပါ။ ကျုပ်ကတော့... ရွာဟူတိတ်နောက် လိုက်ရအုံးတော့မယ်'

သူသည် လင်းစုအား ယင်းသို့ ပြောပြီးနောက် ချာကန် လှည့်ကာ ဗိုလ်မင်းရဲတိုက်မှ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

* * *

အချိန်ကား နေဝင်ဆည်းဆာအချိန်ဖြစ်သည်။
အနောက်လေသည် ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်နေသောကြောင့် ကြွရွက်များသည် လေနှင့်အတူလွင့်ပါပြီး ပလူပျံနေသည်။

အချို့ ကြွရွက်များသည် ရှေ့တောင်လမ်းပေါ်သို့ ကျသွားသည်။

အချို့ ကြွရွက်များမှာမူ လေ၏ခေါင်းပေါ်သို့ ကျလာလေသည်။

လေသည် မြင်းကို မှန်မှန်ပင် မောင်းနှင်၍ သွားနေသည်။ သူ၏ရင်ထဲ၌ လေးလံ၍နေလေသည်။

ရွာဟူတိတ်အား အချိန်မီ မဖမ်းမိနိုင်လျှင် သိုင်းလောက တခုလုံးသည် နောက်ထပ်သွေးမြေကျမည့် လုပ်ရပ်များ ပေါ်ထွက်လာလိမ့်မည်ဟု သူက ယုံကြည်ထားလေသည်။

ရွာဟူတိတ် ယခုကဲ့သို့ လွတ်မြောက်သွားခြင်းမှာ သူ၏ ပေါ့ဆမှုကြောင့် ဖြစ်သည်ဟု ကိုယ့်ကိုကိုယ် အပြစ်တင်နေမိသည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် ရွာဟူတိတ်အား အလျင်အမြန်ဖမ်းဆီး နိုင်ရန်အတွက် သူသည် ဆက်၍ကြိုးစား ဆောင်ရွက်ရမည် မဟုတ်ပါလော။

ယခုအချိန်မှာ ရွာဟူတိတ်က ထွက်ပြေးလွတ်မြောက် သွားသော်လည်း သူရရှိထားသော ဒဏ်ရာမှာ ပြင်းထန်နေသဖြင့် အချိန်မီဖမ်းဆီးနိုင်မှ ဖြစ်မည်ဟု သူက စိတ်စောနေ၏။

ထို့ကြောင့် သူသည် သူ၏နောက်မှ မြင်းတကောင်ကလိုက် ပါနေသည်ကို သတိမပြုမိပဲ ဖြစ်နေသည်။

* * *

လေ၏နောက်မှ လိုက်လာသော မြင်းတကောင်၏ အပေါ်တွင် ကျစ်ဆံမြီးနှစ်ခု ကျစ်ထားသော မိန်းကလေးတယောက် ဖြစ်လေသည်။

ယင်းမိန်းကလေးမှာ လေ အပေါ်တွင် အထင်လွှဲနေသော ဆင်းဟုန်တိပင် ဖြစ်လေသည်။

ယခုမှာမူ ဆင်းဟုန်တိက အားလုံးကို နားလည် သဘောပေါက်သွားပြီး ဖြစ်သဖြင့် သူမသည်လေ၏ နောက်သို့ တောင်းပန်ရန် ယခုကဲ့သို့ လိုက်လာခြင်းဖြစ်လေသည်။

လေသည် နောက်မှလိုက်လာနေသော မြင်းခွာသံအား ကြားလိုက်ရပြီး ဖြစ်သည်။

သူသည် နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဆင်းဟုန်တိ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် သူသည် မြင်းကို ရုတ်တရက် ဒုန်းစိုင်းမောင်းနှင်၍ လျင်မြန်စွာ ထွက်ခွာ သွားလေတော့သည်။

သူ၏နားထဲတွင် ဆင်းဟုန်တိ၏ အော်၍ ခေါ်လိုက်သော အသံသဲ သဲ ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

သူသည် မြင်းကိုမရပ်မိရန် ကျိုးစားနေရလေသည်။

သူကဲ့သို့သော မင်းမှုထမ်းတယောက်သည် ပြည်သူပြည်သားများအတွက် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ သက်စွန့်ကြိုးပမ်း တာဝန်များကို ထမ်းဆောင်နေရသဖြင့် သံယောဇဉ်ကြီးကို လုံးဝ တွယ်နှောခြင်း မရှိလေအောင် ရှောင်တိမ်းရမည် မဟုတ်ပါလော။

ထို့ကြောင့် သူသည် ဆင်းဟုန်တိ၏ အော်ဟစ်ခေါ်နေသံကို ကြားရသော်လည်း အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ကာ မြင်းကိုသာ ဒုန်းစိုင်းမောင်း ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

* * *

အချိန်သည် လျင်မြန်စွာ ကုန်ဆုံးခဲ့လေသည်။ သုံးနှစ်ဟူသော အချိန်ကာလသည် ကြာမြင့်သော အချိန်ဟု မဆိုနိုင်ပါချေ။

သို့သော် ထိုသုံးနှစ်ကာလသည့် အရာရာကိုပြောင်းလဲစေနိုင်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။

သို့သော် သုံးနှစ်တာအချိန် ကုန်ဆုံးသွားသည့်တိုင် ရှာဟူတိတို့၏ အရိပ်အယောင်ကိုပင် မတွေ့ရပါသေးချေ။

ရှာဟူတိတ်တယောက် သေဆုံးသွားပြီလော။

သို့မဟုတ် သူသည် နောင်တရပြီး တနေရာရာတွင် သွားရောက် ဇာတ်မြုပ်၍ အေးချမ်းစွာဖြင့် နေထိုင်လေပြီလော—

သို့သော် ရှာဟူတိတ်အကြောင်းအား လေက ကောင်းစွာ သိထားသည်။

ရှာဟူတိတ်သည် လွယ်လွယ်နှင့် လက်လျော့မည့်လူစားမျိုး မဟုတ်။ သူသည် အသက်ရှင်သန်နေသည့်ကာလပတ်လုံး သူ၏ ရည်မှန်းချက်ကို မနားမနေ ပြုလုပ်နေမည်သာ ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် လေသည် နယ်ကိုဆန့်ကာ ရှာဟူတိတ်ကို ရှာပုံ
တော်ပွင့်ရလေတော့သည်။

* * *

ဆည်းဆာရောင်ခြည်များသည် အေးချမ်း သာယာသော
ကူးတို့ဆိပ်ပေါ်သို့ ထိုးကျနေ၏။ ဤအခေါက်သည် တတက်
ကမ်းသို့ ကူးရန် နောက်ဆုံးအခေါက်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ကူးတို့ဆိပ်လှေပေါ်၌ ခရီးသည်တဦးတည်းသာ ရှိနေသည်
ဖြစ်သော်လည်း လှေသမားသည် ကြီးဖြေ၍ ထွက်ခွာရန်ဟန်
ပြင်နေ၏။

‘ဧကလေး စောင့်လိုက်ပါအုံးဗျာ၊ ခရီးသည်တယောက်
နောက်ထပ် လာနေပြီထင်တယ်’

လှေပေါ်မှ ခရီးသည်က ထွက်ရန် ဟန်ပြင်နေသော လှေ
သမားအား ဟန်တားလိုက်သည်။

လှေသမားသည် ကမ်းပေါ်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ လူရိပ်
တခုမှ မခတ္တရသဖြင့်—

‘ဘယ်မှာလဲဗျာ၊ ကျုပ် တယောက်မှမတွေ့ရပါလား’

လှေပေါ်၌ ရောက်ရှိနေသော ခရီးသည်မှာ အသက်(၂၀)
ကျော်ခန့်ရှိသော လူငယ်တယောက်ပင် ဖြစ်သည်။

ထိုလူငယ်သည် ရုပ်ချောသူမဟုတ်သော်လည်း ယောက်ျား
ပီသပြီး ခန့်ညား၏။

သူ၏ ကိုယ်ပေါ်၌ အပြာရောင်အင်္ကျီရှည်တထည် ဝတ်ဆင်
ထားသည်။

သူက လှေသမားအား ပြုံးပြလိုက်ပြီး—

‘ခပ်ဗျား သေသေချာချာနားထောင်ကြည့်ပါလား၊ ဒီတက်
ကို လာနေတဲ့ မြင်းခွာသံကြားရပါလိမ့်မယ်’

လှေသမားက နားစွင့်လိုက်တော့မှ မြင်းခွာသံ သဲ့သဲ့
ကြားလိုက်ရလေသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ မြင်းခွာသံတော့ ကြားနေရတယ်’

သူ၏စကား မဆုံးမိမှပင် မြင်းဖြူတကောင်သည် ကူးတို့
ဆိပ်သို့ ဦးတည်၍ ပြေးလွှားလာနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ
လေသည်။

မြင်းပေါ်၌ အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေး
တယောက် စီးနင်းလိုက်ပါလာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေ
သည်။

မိန်းကလေး၏ ဆံကေသာပေါ်တွင် အနီရောင်ပန်းတပွင့်ကို
ပန်ဆင်ထားသဖြင့် ထိုမိန်းကလေးအား ကြည့်ရသည်မှာ အလွန်
လှပသော ပန်းချီလေးတချပ်နှင့် တူလှပေသည်။

လှေထိုးသားသည် မြင်းဖြူပေါ်မှမိန်းကလေးအား ကြည့်
ကာ ဝေးငိုင်သွားလေတော့သည်။

မြင်းသည် ကမ်းစပ်သို့ ရောက်ရှိလာသည်နှင့် ရပ်တန့်သွား
လေသည်။

ထို့နောက် မိန်းကလေးသည် မြင်းပေါ်မှ လျင်မြန်စွာ ခုန်ဆင်းလိုက်ပြီး လှေပေါ်သို့ လွှားကနဲ ခုန်တက်သွားလေသည်။

သူမ၏ ခြေထောက်နှစ်ဘက်သည် လှေပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွားသည်နှင့် တည်ငြိမ်စွာ ရပ်တည်နေနိုင်ခြင်း မရှိပဲ လဲကျသွားမတတ် ဖြစ်သွားလေသည်။

ထို့ကြောင့် အပြာရောင် ဝတ်ဆင်ထားသော လူငယ်က မိန်းကလေးအား အချိန်မီ ပေးမထားလိုက်သည်။

‘မိန်းကလေး— ခင်ဗျား ဒဏ်ရာရလာတယ်ထင်တယ်... ဟုတ်လား’

မိန်းကလေးက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လေသည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မရဲ့နောက်မှာ ရန်သူတွေ့လိုက်လား နေတယ်၊ လှေကို အမြန်ဆုံးထွက်မှဖြစ်မယ်’

မိန်းကလေး၏ ကိုယ်ပေါ်တွင် ဝတ်ဆင်ထားသော အဖြူရောင်ဝတ်စုံမှာ သွေးကွက်များဖြင့် တထည်လုံး ပေကျနေ၏။

အပြာရောင် ဝတ်ဆင်ထားသောလူက နားစွင့်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ်ဗျာ— ခင်ဗျားရန်သူတွေ့ နောက်ကနေ လိုက်လာနေကြပြီ’

သူသည် ထိုသို့ ပြောပြီးနောက် ကမ်းပေါ်သို့ တက်သွားပြီး မိန်းကလေး၏ မြင်းကိုဆွဲကာ လှေပေါ်သို့ တင်လိုက်လေသည်။

‘ကဲ— လှေသမား၊ ခပ်မြန်မြန်လေး ထွက်ပါတော့ဗျာ’ လှေသမားသည် ဝါလုံးရှည်ဖြင့် ကမ်းစပ်အား ထောက်၍ လှေကို ကမ်းစပ်မှ ခွာလိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် မြင်း(၁၀)ကောင်ခန့်တို့သည် လေ၏အဟုန်ဖြင့် ကမ်းစပ်သို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

ရွှေဆုံးမှရောက်ရှိလာသောလူသည် အရပ်ရှည်ရှည်၊ ပိန်ပိန်ပါးပါး ဖြစ်သည်။

ထိုလူသည် နောက်မှရောက်ရှိလာသော လူများ၏ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သည်ဟု ခန့်မှန်းရလေသည်။

‘ဟေ့— ရပ်လိုက်’

သူသည် လှေကိုကမ်းစပ်မှ ခွာနေသော လှေသမားအား လှမ်း၍ ဟန့်တားလိုက်သည်။

လှေသမားသည် အပြာရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော လူငယ်အား လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

အပြာရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက လှေသမားလက်ထဲမှ ဝါလုံးရှည်အား လှမ်းယူလိုက်ပြီး ရေထဲသို့ထောက်၍ လှေအား ကမ်းစပ်မှ ထွက်ခွာသွားစေသည်။

ကမ်းပေါ်မှ ရှိသောလူက ဒေါသအမျက်ချောင်းချောင်း ထွက်သွားသည်။

သူသည် မြင်းပေါ်မှ လျင်မြန်စွာ ခုန်ဆင်းလိုက်ပြီး သိန်းငှက်တကောင်ပမာ လှေပေါ်သို့ ခုန်တက်သွားလေသည်။

အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေး၏ မျက်နှာမှာ ကွက်ကနဲ ပျက်သွားလေသည်။

ယခုအချိန်တွင် သူမသည် ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာ ရထားပြီး ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူမသည် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ထိုလူနှင့် ရင်ဆိုင်နိုင်မည် မဟုတ်ချေ။

ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်ရှိသောလူသည် လှေပေါ်သို့ ရောက်လှဆဲဆဲ အချိန်တွင် အပြာရောင် ဝတ်ဆင်ထားသောလူက လက်ထဲမှ ဝါးဖြင့် ထိုလူအား ရိုက်ချလိုက်ရာ-

‘ပလုံ...’

ထိုလူသည် လှေပေါ်သို့ မရောက်နိုင်စော့ပဲ ရေထဲသို့ပြုတ်ကျသွားလေတော့သည်။

ထိုလူသည် ရေပေါ်သို့ ခေါင်းပြုလှာသော အခါတွင် လှေသည် အတော်ဝေးဝေးသို့ ရောက်ရှိသွားပြီးဖြစ်လေသည်။

* * *

(၂)

ကူးတို့လှေသည် ကမ်းစပ်နှင့် အလွန်ဝေးလံစွာသောနေရာသို့ ရောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်ရာ၊ အဖြူရောင် ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးက ယခုမှပင် စိတ်သက်သာရာ ရသွားလေသည်။

သူမသည် အပြာရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောလူအား ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

‘ကျွန်မကို အခုလို ကူညီတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်’ အပြာရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော လူငယ်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်လေသည်။

‘မလိုပါဘူးဗျာ’

အပြာရောင် ဝတ်ဆင်ထားသော လူ၏ အသံက အေးတိအေးစက်နိုင်လှပေသည်။

အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောမိန်းကလေးက ထပ်မံဦးညွှတ်လိုက်လေသည်။

‘ကျွန်မကို ကယ်တင်လိုက်တဲ့အတွက်၊ ရှင်နာမည်ကိုတစ်ဆိတ်လောက် သိပါရစေရှင်’

အပြာရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော လူငယ်က ခေါင်းကိုထပ်မံခါယမ်းလိုက်ပြန်သည်။

‘မလိုပါဘူးဗျာ’

အပြာရောင် ဝတ်ဆင်ထားသော လူ၏ လေသံမှာ အေးတိအေးစက်နိုင်လှပေသည်။

မိန်းကလေးသည် စကားဆက်မပြောနိုင်တော့ပဲ တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် လှေထဲ၌ လိုက်ပါသွားရာ၊ မကြာမီမှာပင် တဘက်ကမ်းစပ်သို့ ရောက်ရှိသွားလေတော့သည်။

မိန်းကလေးက ငွေတုံးကလေးတုံးကိုယူ၍ လှေသမားအား ပေးလိုက်လေသည်။

‘ကျွန်မနဲ့ ဟောဒီညွှန်သည်အတွက် ကူးတို့ခပါ’

လှေသမားက မိန်းကလေးပေးသောငွေအား ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့် လက်ခံယူလိုက်လေသည်။

အပြာရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောလူမှာမူ မိန်းကလေးအား နှုတ်ပင်မဆက်တော့ပဲ ကမ်းပေါ်သို့တက်ကာ ခြေလှမ်း ကျဲကျဲဖြင့် လျှောက်သွားလေတော့သည်။

မိန်းကလေးသည် မြင်းကိုကမ်းစပ်ပေါ်သို့ ဆွဲတင်ထားပြီး အပြာရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ၏ နောက်ကြောအား ငေးကြည့်ကာ ထိုနေရာ၌ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

* * *

(၃)

ဆိပ်ကမ်းသို့ တမိုင်ခန့်အကွာတွင် မြို့ကလေးတမြို့ ရှိသည်။

ထိုမြို့ကလေးကို လူအများက ပင်လယ်ကွေ့မြို့ဟု အမည်ပေးထားသည်။

ယင်းမြို့ကလေးမှာ အလွန်သေးငယ်လှသဖြင့် တည်းခိုခန်းဟူ၍ တခုထဲသာရှိလေသည်။

ဝဏ္ဏထွန်းစာပေ

ထို့ကြောင့် အပြာရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောလူက ယင်းတည်းခိုခန်းထဲသို့ ရောက်ရှိလာပြီး တခဏအကြာတွင် အပြာရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးကလည်း တည်းခိုခန်းသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

အပြာရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောသူသည် ဝင်လာသောမိန်းကလေးအား လှည့်၍ပင်မကြည့်ပဲ ဆိုင်လုလင်အား ထမင်းဖင်းများကို မှာကြားလိုက်ပြီး၊ သူ၏အခန်းထဲသို့ပြန်လည်ဝင်ရောက်သွားလေတော့သည်။

သို့သော် နောက်တနေ့ နံနက်တွင် သူသည် ထို တည်းခိုခန်းမှ ထွက်ခွာသွားရန် ကျသင့်သော အခငွေများကို သွားရောက်ပေးရာတွင် ဆိုင်လုလင်က သူ၏ငွေကို လက်မခံတော့ပါချေ။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ခင်ဗျားရဲ့အခန်းခန့် ထမင်းဖိုးအားလုံးကိုမိန်းကလေးတယောက်ကရှင်းပေးပြီးပါပြီခင်ဗျာ’

အပြာရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောလူက မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်သည်။

သူ-အခုဘယ်မှာလဲ’

ဆိုင်လုလင်က အပြာရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောလူအား စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး-

‘သူ-ထွက်သွားပါပြီခင်ဗျာ’

* * *

F.11

ဝဏ္ဏထွန်းစာပေ

ဗိုလ်မင်းရဲတိုက်သို့ ရောက်ခဲ့စဉ်တုန်းကလည်း အလှမယ်
ဆွေ့ဖျောင်းနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ရသည်။

ထိုအချိန်က သူသည် လူငယ်တယောက်ပီပီချစ်ဘတ်သော
နှလုံးသား ရှိနေသောကြောင့် ဆွေ့ဖျောင်းအပေါ် တကယ်
မေတ္တာရှိခဲ့လေသည်။

သို့သော် ဆွေ့ဖျောင်းမှာ ချစ်ချင်ဟန်ဆောင်ကာ သူ့အား
ပရိယာယ်ဆင်ရန် လုပ်ကြံလိုက်သည်ကိုခံလိုက်ရသဖြင့်၊ သူသည်
မိန်းကလေးများအပေါ်တွင် ယုံကြည်သော စိတ်များ လုံးဝ
ကင်းဝေးသွားခဲ့လေသည်။

ယခုတဖန်သူသည် မမျှော်လင့်ပဲ ရန်သူ၏လက်မှ ထွက်ပြေး
တိမ်းရှောင်လာသော မိန်းမလှလေးတယောက်နှင့် လာရောက်
ဆုံတွေ့ရပြန်လေသည်။

ယင်းမိန်းကလေးသည် သူ့အပေါ်တွင် လိုက်လျောလာသည်
ကို သူ့နားလည်ထားသည်။

သို့သော် လူသည် ဆွေ့ဖျောင်း၏သိမ်းစားမှုများကို ရရှိခဲ့
သောကြောင့် သူက ယင်းမိန်းကလေးအပေါ်တွင် တတ်နိုင်
ဆုံးရှောင်ရှားခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

သို့သော် သူသည် ယင်းမိန်းကလေးအား ရှောင်ရှား၍ မရ
မှန်း ရိပ်စားမိလိုက်လေသည်။ အကြောင်းမှာ သူ၏ နောက်
တွင် မြင်းခွာသံတခုကို ကြားလိုက်ရသည်မဟုတ်ပါလော။

လူ ချန် ချန်း

အပြာရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောလူသည်မည်သူဖြစ်သနည်း။
သူကား ရှာဟူတိတ်အား ဖမ်းဆီးရန် လိုက်လံ စုံစမ်းနေ
သော လေပင် ဖြစ်နေ၏။

သူသည် ဗိုလ်မင်းရဲတိုက်သို့ တာဝန်အရ သွားရောက်စုံစမ်း
သောအခါ မိန်းကလေး ဆင်းဟုန်တီနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ရသည်။

ဆင်းဟုန်တီအား အကြောင်းပြု၍ သူသည် ဗိုလ်မင်းရဲတိုက်
ထဲသို့ ချောမောစွာဖြင့် ဝင်ရောက်နိုင်ခဲ့လေသည်။

သို့သော် သူသည် ဆင်းဟုန်တီအားအသုံးချရန် ဝင်ရောက်
ရသည့်အတွက် ယနေ့တိုင် စိတ်မကောင်းခဲ့ပါချေ။

လေသည် ရွှေ့သို့ ခြေလှမ်းကြကြပြင်လျှောက်နေသည်။ သူ့
နောက်တွင် မြင်းခွာသံက မနှေးမမြန် မောင်းနှင် နေသည်ကို
ကြားနေရသည်။

မြို့ကလေးထဲမှထွက်လာပြီး ဆယ်မိုင်ခန့်နေရာသို့ ရောက်
လာသောအခါ သူ့ရွှေ့တွင်လူ(၁၀)ယောက်ခန့်က လမ်းပိတ်၍
ရပ်နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

သူသည် သက်ပြင်းတချက်ချလိုက်လေသည်။ မလိုအပ်သည့်
အနှောက်အယှက်များကို ထပ်မံ၍ ရင်ဆိုင်ရလိမ့်ဦးမည်ဟု သူ
သိထားလေသည်။

‘ဟိတ်... မိတ်ဆွေရပ်လိုက်စမ်းပါ’

ရွှေ့ဆုံးမှလူတယောက်ကသူ့ အား ဟန့်တားလိုက်လေသည်။
ယင်းလူမှာ သူကဝါးလုံးဖြင့်ထိုးချ၍ ရေထဲသို့ကျသွားသောလူ
ပင်ဖြစ်သည်။

လေက လျှောက်နေသောခြေလှမ်းကို ရပ်တန့် လိုက်လေ
သည်။

‘ခင်ဗျားတို့ ဘာလုပ်မလို့လဲဗျ’

ပိန်ပိန်ပါးပါးရှိသောလူက—

‘ဘာလုပ်ရမှာလဲ မင်းငါ့ကို ဝါးလုံးနဲ့ ထိုးချလိုက်တာ မှ
သွားပြီပေါ့ဟုတ်လား’

လေက ပြုံးလိုက်လေသည်။

‘ဒါတော့ ခင်ဗျားတို့က လူအများနဲ့ ဒဏ်ဆရာနေတဲ့ မိန်း
ကလေးတယောက်ကိုစော်ကားတာကိုးဗျ’

လေ၏စကားကြောင့် ပိန်ပိန်ပါးပါးရှိသောလူက ဒေါသ
ကြီးစွာဖြင့်—

‘ခင်ဗျားဘာပြောတယ် ကျုပ်တို့ကမိန်းကလေးတယောက်
ကို လိုက်ပြီးစော်ကားနေတာမဟုတ်ဘူးကွ’

လေက မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

‘ဒါဖြင့်—’

လေ၏ စကားမဆုံးမီ မှာပင် ပိန်ပိန်ပါးပါးရှိသောလူက
ကြားဖြတ်လိုက်သည်။

‘ဒီမှာ မင်းရဲ့မိန်းမက အိမ်က ထွက်ပြေး သွားယင် မင်း
လိုက်ခေါ်တာဟာ စော်ကားတယ်လို့ပြောရမှာလား’

ထိုလူ၏စကားကြောင့် အံ့အားသင့်သွားသည်။

‘ဘယ်လို ဒီမိန်းကလေးက မင်းရဲ့မိန်းမဟုတ်လား’

ပိန်ပိန်ပါးပါးလူက ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်လေသည်။

‘မဟုတ်ပါဘူးဗျာ ကျုပ်က ဒီလောက်တောင် ကု သိုလ်
မကောင်းသေးပါဘူး၊ သူက ကျုပ်သခင်ရဲ့မိန်းမပါ’

လေက ထိုလူ၏စကားကြောင့် မျက်မှောင်ကုတ် သွား လေ
သည်။

‘မင်းသခင်က ဘယ်သူလဲဗျ’

ပိန်ပိန်ပါးပါးလူက လေအားတချက် စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

‘စီးမင်းယု၊ မိတ်ဆွေ ဒီနာမည် ကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား၊’
လေက အံ့အားသင့်သွားသည်။

‘စီးမင်းယု ဟုတ်လား၊’
ပိန်ပိန်ပါးပါးရှိသောလူက နှုတ်ခမ်းမဲ့လိုက်သည်။

‘ဟုတ်ပါ့ဗျား ခင်ဗျားသိပြီမဟုတ်လား၊’
ထိုစဉ်မှာပင် သူ့နောက်သို့ အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော
မိန်းကလေးက ရောက်ရှိလာပြီးဖြစ်သည်။

သူက ကမန်းကတန်းဝင်ရောက် ဖြေရှင်းလိုက်လေသည်။

‘အစ်ကိုကြီး သူပြောတာ စာခုမှမဟုတ်ပါဘူးရှင် ကျွန်မက
စီးမင်းယုရဲ့မိန်းမမဟုတ်ဘူးရှင်’

ပိန်ပိန်ပါးပါးရှိသောလူက ခေါင်းကို တွင်တွင် ခါ ယမ်း
လိုက်လေသည်။

‘ဒီမှာ လူချန်းချန်း ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့နဲ့ အသာတကြည်
ပြန်လိုက်ခဲ့ယင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်’

ထိုစကားကြောင့် အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းက
လေး၏မျက်နှာမှာ ကွက်ကနဲပျက်သွားလေသည်။

‘အို ကျွန်မက ရှင်တို့ပြောတဲ့ လူချန်းချန်းမဟုတ်ပါဘူး
ရှင်တို့ပြောတဲ့ လူချန်းချန်းကို ကျွန်မကလဲ ဘယ်မှာရှိတယ်ဆို
တာ သိချင်နေတာပါ’

ပိန်ပိန်ပါးပါးရှိသောလူက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

‘ဒီမှာလူချန်းချန်း ခင်ဗျားကျုပ်တို့ကိုလာပြီး ဟန်ဆောင်
မပေါ်နဲ့ဗျား၊ ခင်ဗျား ကျုပ်တို့ ခေါ်တဲ့နောက်ကို အသာ
တကြည် လိုက်ချင်လိုက်ခဲ့ မဟုတ်ယင်တော့ ကျုပ်တို့ကတော့
ခင်ဗျားကို ရတဲ့နည်းနဲ့ ခေါ်ယူရမှာပဲ’

အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးက ခေါင်းကို
ဖြေးညှင်းစွာဖြင့် ခါယမ်းလိုက်လေသည်။

‘ကျွန်မက ရှင်တို့ပြောနေတဲ့ လူချန်းချန်းမဟုတ်ဘူး ရှင်တို့
ကျွန်မကို အထင်လွဲနေတာ စီးမင်းယုရဲ့ မိန်းမဆိုတာလဲမဟုတ်
ဘူး၊ ရှင်တို့က သက်သက်အကြောင်းရှာပြီး နောက်ယှက်နေ
တာပဲ-’

ပိန်ပိန်ပါးပါးရှိသော လူက စိတ်မရွည်စွာဖြင့်-

‘ခင်ဗျား ကျုပ်တို့ခေါ်တဲ့နောက်ကို ကောင်းကောင်းမွန်
မွန် လိုက်ခဲ့မလား၊ မလိုက်ဘူးလား ဒါပဲပြော’

မိန်းကလေးက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်လေသည်။

‘ကျွန်မက ရှင်တို့နောက်ကို ဘာဖြစ်လို့ လိုက်ခဲ့ရမှာလဲ’

ပိန်ပိန်ပါးပါးရှိသော လူက-

‘အေး... ခင်ဗျား အသာတကြည်မလိုက်ယင်တော့ နောက်မှ
ကျုပ်တို့ကို အဆိုးမဆိုနဲ့-’

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ကို တချက်ခုန်
လိုက်ပြီး မိန်းကလေးအား အတင်းဝင်ရောက် ထိုက်ခိုက်လိုက်
လေသည်။

မိန်းကလေး၏ သိုင်းပညာမှာလည်း မခေလှပါချေ။
သူမသည် ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာ ရရှိထားသူ ဖြစ်သော်လည်း
ထိုလူ၏ တိုက်ခိုက်မှုကို လုံးဝမမှုပဲ ပြန်လည် တိုက်ခိုက်လိုက်
လေသည်။

လေသည် သူမ၏အိမ်တွင်းရေးကိစ္စမို့ ဝင်ရောက် စွက်ဖက်
ခြင်းမပြုလိုပါ။ ထို့ကြောင့် သူမသည် ထိုလူများ၏ဘေးနားမှ
ထွက်ခွာရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် လူလေးယောက်သည် ဓားကိုယ်စီဖြင့် သူ၏
သွားလမ်းကို ပိတ်ဆို့၍ ရပ်တန့်လိုက်လေသည်။

‘ဒီမှာမိတ်ဆွေ ခင်ဗျား ဒီနေရာက ဘယ်မှမသွားပါနဲ့ဗျာ’
လေက မျက်မှောင်ကုတ်သွားလေသည်။

‘ဘာဖြစ်လို့ ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်ကို တားနေရတာလဲ’
ထို လူလေးယောက်အနက် ဓားမကိုင်ထားသောလူက-

‘မင်းက တို့ကိစ္စထဲမှာ ဝင်နေမိလို့ တို့သခင်ဆီကို အယစ်
ရောက်အောင်သွားပြီး ကျုပ်တို့သခင်ရဲ့ သဘောကိုနာခံရလိမ့်
မယ်...’

လေက ပြုံးလိုက်သည်။

‘ရှင်းရှင်းပြောစမ်းဗျာ ဘာလဲ ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်ကိုပါ
ဖမ်းမလို့ဆိုပါတော့’

ဓားမကိုင်ထားသောလူက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘မင်း သဘောပေါက်ယင်လဲ ပြီးတာပဲလေ’

လေက ပြုံးလိုက်သည်။

‘ကဲ ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်ကို ဘယ်နေရာကိုခေါ်သွားမှာလဲ’
ဓားမကိုင်ထားသောလူက ပြုံး၍ ပြောလိုက်သည်။

‘လူရင်း- ကျေးရွာပါ’

လေက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘လူရင်းကျေးရွာဆိုတာ အလွန်ကြောက်စရာ ကောင်းတယ်
လို့ သိုင်းလောကမှာ သတင်းထွက်နေတယ် အဲဒါဟုတ်လား’
ဓားမကိုင်သောလူက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

‘မဟုတ်ပါဘူးဗျာ ကျုပ်တို့ရဲ့သခင် စီးမင်းယုက သဘော
အလွန်ကောင်းပါတယ်၊ မင်း ဟိုရောက်သွားယင် တို့သခင်ရဲ့
သဘောကို သိလာပါလိမ့်မယ်’

လေ၏ မျက်နှာသည် တင်းမာ ခက်ထန်လာလေသည်။

‘ကျုပ်ကလဲ ဒီလောက် သတင်းကြီးနေတဲ့ လူရင်းကျေးရွာ
ကို တခေါက်လောက်တော့ ရောက်အောင်သွားချင်တယ်၊ ဒါ
ပေမယ့် အခုနေတော့ အဲဒီနေရာကို ကျုပ် မသွားချင်သေး
ဘူး’

ဓားမကိုင်ထားသော လူက မဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

‘မင်း မသွားချင်လို့လဲ မဖြစ်ဘူးဗျ’

လေက မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

ဓားမကိုင်ထားသောလူက-

‘မင်းက ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တဲ့ ကိစ္စထဲကို ဝင်ရှုပ်ချင်တာကိုး- ဒါကြောင့်...’

ထိုလူ၏စကားမဆုံးမီမှာပင် လေက ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

‘ကျုပ်သဘောပေါက်ပြီ တကယ်လို့ ကျုပ်က မလိုက်ဘူးဆို ယင် မင်းတို့က ကျုပ်ကို အတင်းအကြပ်ခေTမယ် ဆိုပါတော့ ဟုတ်လား-’

ထိုလူက ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

‘ဟုတ်ပါတယ် အိမ်တွင်းရေးဟာ အပြင်ကို မပေါက်ကြားစေရဘူး မဟုတ်လား၊ ခုလို မင်းကို အကြပ်ကိုင်ရတာလဲမလွဲ မရှောင်ဆာလို့ပါ-’

လေက မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်လေသည်။

‘ဝင်းနည်းပါတယ် ဒီနေရာကို အခု ကျုပ်လောလောဆယ် မသွားချင်သေးဘူး’

ထိုလူက လေအား ပြောလိုက်ပြန်သည်။

‘ဒီမှာမိတ်ဆွေ ကျုပ်တို့က ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ပြောနေ တုန်း လိုက်လာစမ်းပါဗျာ-’

လေက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

‘ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့နောက်ကို လိုက်ဖို့ စိတ်မကူး သေ ဘူးဗျ’

ခင်းမကိုင်ထားသော လူက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်လေသည်။

‘ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပြောလို့မှ မရယင်’

သူသည် သူ၏ ဓားအား ဝှေ့ရမ်း ပြလိုက်လေသည်။ ထို ခေါ် ခားလေးလက်သည် လေးဘက်လေးတန်မှနေ၍လေအား ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်လာလေသည်။

ထို လူလေးယောက်တို့သည် တယောက်နှင့် တယောက် အချက်ပြလျှင် သဘောပေါက် နားလည်ထားသဖြင့် သူတို့ လေးယောက်၏ တိုက်ခိုက်မှုသည် လေ၏ တကိုယ်လုံးအား လွှမ်းခြုံထားလိုက်လေသည်။

ထိုတိုက်ပွဲသည် အလွန်ထက်မြက်ပြီး ပြင်းထန်သောတိုက်ပွဲ များပင် ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် လူရင်းကျေးရွာ၏ ဓားသိုင်းက မည်မျှပင် ထက် မြက်နေ စေကာမူ တိုက်ခိုက်လိုက်သော ဓားချက်များမှာ လေ၏ ကိုယ်ခန္ဓာပေTသို့ ကျရောက်နိုင်စွမ်းမရှိပါချေ။

လေက နှုတ်ခမ်းဒေါင့်မှာ ပြုံးရောင် သမ်းလာလေသည်။

‘ကျုပ်က လူတွေကို မသတ်ချင်ပါဘူးဗျာ- ဒါပေမယ့် မလွဲမရှောင်သာယင်တော့ သတ်ရမှာပဲ’

ထိုလူလေးယောက်သည် အချင်းချင်း အပြန်အလှန် တချက် ကြည့်လိုက်ပြီး သူတို့သည် ဓားကို တချက် ဝှေ့ယမ်းလိုက်ပြီး လေအား ထပ်မံတိုက်ခိုက်လိုက်ပြန်သည်။ ဤတကြိမ်တွင် သူတို့ လေးယောက်၏ တိုက်ခိုက်မှုသည် ပို၍ ပြင်းထန် လာသဖြင့် တိုက်ပွဲမှာလည်း ပို၍ ပြင်းထန်ထိရောက်လာလေသည်။

ယင်းကဲ့သို့ ထက်မြက်သော ခားပညာမျိုးသည် သိုင်း လောကတွင် ကျွမ်းကျင်စွာ တတ်မြောက်ထားသူမှာ အတော်

ပင် ရှားလှပေသည်။ သို့သော် သူတို့သည် လေအားမထိဝံ့ကြပါ။

‘ဝုန်း-ဝုန်း-’

အဘယ့်ကြောင့်မှန်း မသိ။ သူတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်များသည် အဝေးသို့လွင့်ကျသွားလေတော့သည်။

ဘေးမှရပ်ကြည့်နေသော လူရှစ်ယောက်ခန့်သည် သူတို့၏ လူများကို အဝေးမှရပ်ကြည့်နေလေသည်။

ထိုရှစ်ယောက်မှာ လေက မည်သို့တိုက်ခိုက်လိုက်သည်ကိုပင် မတွေ့ရပဲ သူတို့လူများ လွင့်ကျသွားသည်ကို အံ့ဩနေလေတော့သည်။

‘ယား-’

ထို့နောက် သူတို့သည် ညာသံပေးကာ လေအား တဟုန်ထိုး ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်ကြလေသည်။

ပထမတွင် လေက တယောက်နှင့်လေးယောက် တိုက်ခိုက် လိုက်ရသည်။

ယခုတကြိမ်မှာမူ တယောက်နှင့် ရှစ်ယောက် ရင်ဆိုင်တိုက် ခိုက်ရမည်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် လေကပေါ့ပေါ့တန်တန်မထားဝံ့တော့ပါချေ။

ခက်သည်မှာ သူက မည်သည့် လက်နက်ကိုမှ မဆောင်ထား သဖြင့် သူ၏ လက်နှစ်ဘက်ဖြင့်သာ ရန်သူများကို ရင်ဆိုင်တိုက် ခိုက်ရသောကြောင့် သူသည် အတော် သတိထား၍ ပြန်လည် တိုက်ခိုက်နေရလေသည်။

ယင်း ရှစ်ယောက်တို့သည် လုရင်းကျေးရွာမှ အားထားရ သော သိုင်းသမားများ ဖြစ်ကြလေသည်။

တော်ရုံတန်ရုံသိုင်းသမားနှင့် ယှဉ်လိုက်လျှင် သူတို့က အသာ စီးသာ ရခဲ့သည်က များလေသည်။

ယခုမှာမူ သူတို့သည် သိုင်းပညာတွင် အလွန်အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်သော လေနှင့် ရင်ဆိုင်နေရသဖြင့် မကြာမီ အချိန် မှာပင်....

‘အား....’

ဟူသော အသံများသည် အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်လာပြီး သူတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်များသည် တယောက်ပြီးတယောက် အဝေး သို့ လွင့်ထွက်သွားကြကုန်လေသည်။

အဖြူရောင်မိန်းကလေးအား ဟန့်တားနေသော လူနှစ် ယောက်မှာ သူတို့လူများ အခြေအနေမဟန်မှန်းသိလိုက်ရသဖြင့် နောက်သို့ဆုတ်သွားကြလေသည်။

မှတ်သိတ်ဗလဖြစ် ဖြစ်နေသောလူက မျက်နှာအလုံး ညှိမဲ နေ၏။

‘ဒီမှာမိတ်ဆွေ အခု ခင်ဗျားရဲ့လုပ်ရပ်တွေကို လုရင်း ကျေး ရွာက ဘယ်တော့မှ မေ့နိုင်မှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ခင်ဗျား မှတ် ထားပါ’

လေက အေးတိအေးစက်ဖြင့်-

‘ခင်ဗျားတို့ မကျေနပ်ယင် နောက်ထပ် ကျုပ်ကိုလိုက်ရှာ ပြီး တိုက်ခိုက်နိုင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားတို့ အဖေတို့က

တယောက်မှ မသေသေးပါဘူး သူတို့ကို ခဏ အိပ်ခိုင်းထား
တာပါ'

သူသည် ထိုသို့ပြောပြီးသည်နှင့် အင်္ကျီများကို အသာအ
ယာ ပြင်ဝတ်လိုက်ပြီး အဖြူရောင်မိန်းကလေးအား လုံးဝလှည့်
မကြည့်ပဲ ထိုနေရာမှ ချာကနဲလှည့်ကာ ခြေလှမ်းကျက်ဖြင့်
လမ်းမကြီးဘက်သို့ ဦးတည်လျှောက်သွားလေသည်။

အဖြူရောင်ဝတ်ထားသော မိန်းကလေးက သူ၏ မြင်းပေါ်
သို့ ခုန်တက်လိုက်ပြီး မြင်းကို ခြေဖနှောင့်နှင့် အသာကလေး
တို့လိုက်ရာတွင် မြင်းသည် ခြေလှမ်းမှန်မှန်နှင့် လမ်းမကြီး
ဘက်သို့ ဦးတည်သွားလေတော့သည်။

* * *

လေသည် ရှေ့သို့ ခြေလှမ်းသုတ်သုတ် လျှောက်သွားလေ
သည်။

အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောမိန်းကလေးက မြင်းကို မှန်
မှန်မောင်းနှင်၍ လေ၏နောက်မှ လိုက်လာနေသည်။

သူတို့သည် တယောက်နှင့်တယောက် လုံးဝ စကားမပြော
ကြပဲ တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် လျှောက်နေကြလေသည်။

သူတို့သည်နေဝင်ချိန်သို့ ရောက်သောအခါ အိချင်မြို့အား
စတင် တွေ့မြင်ရပြီး ဖြစ်လေသည်။

* * *

လေသည်ဆက်၍လျှောက်သွားရာ မကြာမီမှာပင် လတက်
ရည်နှင့် သွားရေစာများ ရောင်းချသောဆိုင်တဆိုင်အား တွေ့
မြင်လိုက်ရလေသည်။

လေသည် ဆက်၍မလျှောက်တော့ပဲ ဆိုင်ထဲသို့ဝင်လိုက်လေ
သည်။

အဖြူရောင် မိန်းကလေးအား ကြည့်ကာ အနည်းငယ်
ကြောင်အံ့အံ့ ဖြစ်သွားလေသည်။

လေက မိမိအား သူ၏ နောက်သို့ မလိုက်စေလို၍သာ
ယခုကဲ့သို့ မြို့ထဲသို့မဝင်ပဲ လတက်ရည်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်သွားခြင်း
ဖြစ်သည်ဟု သဘောပေါက်လာသည်။

သူမသည် တချက်မျှပြီးလိုက်ပြီး မြင်းကိုလှည့်လိုက်ပြီးလျှင်
လေလှမ်းဝင်သွားသောလတက်ရည်ဆိုင်ရှေ့၌ မြင်းကို ရပ်တန့်
လိုက်လေသည်။

သူမသည် လေနှင့်ကပ်လျက်ရှိသော စားပွဲတခုအနီး၌ ထိုင်
ချလိုက်သောအခါတွင် လေက မနေနိုင်တော့ပါ။

'ဒီမှာ လူချန်းချန်း...၊ မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ဝါ့နောက်ကို
စကောက်ကောက်လိုက်ပြီး နောက်ယှက်နေရတာလဲ'

အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးက ပြုံးလိုက်
သည်။

'ဒီလိုမပြောပါနဲ့ အစ်ကိုကြီးရယ်၊ ကျွန်မက အစ်ကို့ကို
လိုက်ပြီး နှောင့်ယှက်နေတာ မဟုတ်ပါဘူးရှင်'

လေက သူမအား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

‘ဒါဖြင့် မင်း ဘာဖြစ်လို့ငါ့နောက်ကို တကောက်ကောက် လိုက်နေရတာလဲ’

အဖြူရောင်မိန်းကလေးက ပြုံးလိုက်၍ -

‘အော် - ဒါကတော့ အစ်ကိုကြီးက ကျွန်မကို နှစ်ကြိမ် တိတိ အသက်ကယ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား’

လေက ဆတ်ကနဲ မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။

‘ဒီမှာ လူချန်းချန်း လှရင်းကျေးရွာဆိုတာ မင်းအသိဆုံး ဖြစ်မှာပါ။ လှရင်းကျေးရွာဟာ သူတို့ရဲရန်သူကိုတော့ ဘယ် တော့မှ လက်လွတ်မခံဘူးဆိုတာ မင်းသိတယ်မဟုတ်လား’

အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးက ခေါင်း ညိတ်လိုက်လေသည်။

‘ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်’

လေက ဒေါသကြီးစွာဖြင့်-

‘နားလည်ယင် ဘာဖြစ်လို့ မင်းရဲ့ အရှုပ်အထွေးပြဿနာထဲ မှာ ငါ့ကို ဆွဲသွင်းရတာလဲ’

အဖြူရောင် ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးက လေ၏ စကားကြောင့် ပုခုံးတချက် တွန့်လိုက်လေသည်။

‘ပထမအကြိမ်တုန်းကတော့ ဒီပြဿနာထဲမှာ အစ်ကိုကြီး ဟာ အစ်ကိုကြီး ဝင်ရှုပ်မိတာပါ’

မိန်းကလေး၏စကားကြောင့် လေသည် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေသည်။

‘မင်းပြောတဲ့အတိုင်းပဲ ထားပါတော့လေ၊ အခု မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ငါ့နောက်ကို တကောက်ကောက် လျှောက်လိုက် နေရတာလဲ’

အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးက သက်ပြင်း တချက်ချလိုက်သည်။

‘ဒီလိုပါရှင်၊ အခု ရှင်က ဒီအရှုပ်အထွေး ပြဿနာထဲမှာ ပါနေပြီမဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် ကျွန်မရှင်နဲ့လက်တွဲပြီး ရင်ဆိုင် သင့်တယ်လို့ ယူဆလို့ ရှင်နောက်ကို တကောက်ကောက် လိုက် နေရတာပါ’

လေက မိန်းကလေး၏စကားကြောင့် ဒေါသအမျက်ချောင်း ချောင်းထွက်လာသည်။

‘ဒီမှာ လူချန်းချန်း ကျုပ် မင်းကို ရှင်းရှင်းပြောလိုက်မယ်၊ မင်း ငါ့နောက်ကို တကောက်ကောက်လျှောက်လိုက်နေယင် ငါ့အတွက် ပိုပြီး အန္တရာယ်များတယ်ဆိုတာကော မင်းနားလည် ရဲ့လား’

မိန်းကလေးက ပြုံးလိုက်သည်။

‘ကျွန်မနာမည် လူချန်းချန်း မဟုတ်ပါဘူးရှင်... တကယ် တော့ လူချန်းချန်းဟာ ကျွန်မရဲ့အမှားညီအစ်မပါ။ ကျွန်မရဲ့နာမည် က လူယန်းယန်းပါ။ ကျွန်မ အခုဒီနေရာရောက်လာတာကလဲ နှစ်

ပေါင်းများစွာပျောက်ဆုံးနေတဲ့ ကျွန်မရဲ့အမှားညီအစ်မ လူချမ်း
ချမ်းကို လာရှာတာပါ’

လေက အေးတိအေးစက်ဖြင့်—

‘မင်းဟာ လူချမ်းချမ်းပဲဖြစ်ဖြစ် လူယန်းယန်းပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ
သတိပေးရလိမ့်မယ်’

မိန်းကလေးက—

‘ဟုတ်ကဲ့... ပေးပါရှင်’

လေက အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။

‘မင်းက ငါ့နောက်ကို တကောက်ကောက်လိုက်နေအုံးမယ်
ဆိုယင်တော့ ငါသတ်ပစ်ရလိမ့်မယ်’

လူယန်းယန်းက ပုခုံးတချက်တုန်လိုက်သည်။

‘ဒါဖြင့်လဲ ရှင်ကြိုက်သလိုလုပ်ပါ။ ကျွန်မကတော့ ... ရှင်
နောက်ကို လိုက်နေမှာပဲ’

မိန်းကလေး၏စကားကြောင့် လေက မျက်မှောင်ကုပ်သွား
လေသည်။

‘မင်းက ဘာသဘောလဲကွ’

လူယန်းယန်းက—

‘ရှင်းပါတယ်လေ.... ကျွန်မက ရှင်နောက်ကို မလိုက်လို့
မဖြစ်တော့ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ရှင်ကကျွန်မကိုသတ်ချင်ယင်လဲ
သတ်လိုက်ပါလို့ ပြောနေတာပဲ’

လေက ဒေါသချောင်းချောင်း ထွက်လာလေသည်။

‘မင်းက ဒီလောက်တောင် ခေါင်းမာနေယင် ကျုပ်က
မင်းကို ညှာမယ်များ ထင်နေသလား’

သူသည် ထိုသို့ ပြောပြီးနောက် ခုတ်တရက် လက်ဝါးဖြင့်
လူယန်းယန်း၏ ငယ်ထိပ်သို့ ခုတ်ချလိုက်လေသည်။

သူသည် ဒေါသကြီးစွာဖြင့် ခုတ်ချလိုက်သဖြင့် သူ၏ လက်
ဝါးသာ လူယန်းယန်းသာ ထိမှန်သွားလျှင် သူ၏ အသက်မှာ
ဆုံးရှုံးသွားမည်ကို သူမက သိရှိထားလေသည်။

သို့သော် သူမက လေ၏တိုက်ခိုက်မှုကို လုံးဝ ရှောင်တိမ်း
ခြင်းမရှိပဲ မျက်လုံးများကို အသာအယာ မှိတ်ထားလိုက်လေ
သည်။

‘ဝုန်း’

လေ၏လက်ဝါးက ခုတ်ချလိုက်ပြီး ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် သူ၏လက်ဝါးသည် လူယန်းယန်း၏ခေါင်းပေါ်
သို့ ရောက်လုဆဲဆဲမှ ဘေးသို့ချော်၍ ခုတ်ချလိုက်သဖြင့် သူတို့
ဘေးနားတွင်ရှိသော စားပွဲအား ထိမှန်သွားပြီး စားပွဲမှာ
လေ၏လက်ဝါးဒဏ်ကြောင့် ထက်ပိုင်းကျိုးပဲ့ သွားလေသည်။

လေက ဒေါသကြီးစွာဖြင့်—

‘ဒီမှာ လူယန်းယန်း မင်းကို ငါတကာယ် မသတ်ဘူးလို့ မင်း
ထင်နေသလား’

လူယန်းယန်းက ခေါင်းကို အသာအယာ ယမ်းခါပြလိုက်
သည်။

‘မထင်ပါဘူးရှင်’

လောက မျက်မှောင်ကုပ်သွားလေသည်။

‘ဒါဖြင့် မင်းက ငါ့လက်ဝါးနဲ့ ခုတ်ချတာကို မခရှောင်
တာလဲ’

လုယန်းယန်းက သက်ပြင်းတချက်ချလိုက်သည်။

‘ကျွန်မရဲ့ အခုလက်ရှိ အခြေအနေကို ရှင်အသိဆုံးပါ။ အခု
ဆိုယင် လုရင်းကျေးရွာဟာ ကျွန်မကို မရမကလိုက်သတ်တော့
မှာပဲ။ ရှင်နောက်ကိုမှမလိုက်ရယ် ကျွန်မဟာ သူတို့ရဲ့အသတ်
ခံရမှာတော့ အမှန်ပါပဲ။ ဒါကြောင့် ကျွန်မဟာ သေရမယ့်
အတူတူ ရှင်လက်ချက်နဲ့ သေရတာကမှ ပိုကောင်းလိမ့်မယ်လို့
ထင်ပါတယ်’

လောက သူမအား စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး-

‘မင်း’

သူသည် စကားကို မည်သို့ဆက်ပြောရမှန်း မသိတော့ပဲ
စကားတပိုင်းတဖြင့် ရပ်တန့်သွားလေသည်။

လုယန်းယန်းက ပြုံးပြလိုက်လေသည်။

‘ကဲပါ- အချိန်မရှိတော့ဘူးရှင်- ကျွန်မတို့ မြို့ထဲဝင်ယင်
ကောင်းလိမ့်မယ် ထင်တယ်’

လေသည် လုယန်းယန်းအား တချက်မျှစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး
မည်သည့်စကားမျှ မပြောမတော့ပဲ ဆိုင်ထဲမှ လှမ်းထွက်လိုက်
လေတော့သည်။

လုယန်းယန်းက ဆိုင်ထဲမှ ထွက်ခွာသွားနေသောလေအား
ကြည့်၍ တချက်ပြုံးလိုက်ပြီး နောက်မှ လိုက်သွားလေတော့
သည်။

လင်စာပေ

*
အမှတ်* ၁၅/၁၃၀၊ *၀၀၀၀
တောင် ငူ မြို့
ရက်၊ ၂၁၇၄၄

လေနှင့်လုယန်းယန်းတို့သည် မြို့ထဲသို့ အချိန်မီဝင်ရောက်
သွားလေသည်။

သူတို့သည် တည်ခိုခန်းတခုတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားကြပြီး
လျှင် အခန်းနှစ်ခန်းငှား၍ အနားယူကြလေသည်။

နောက်တနေ့ နံနက်စောစော သူတို့သည် ယင်းမြို့မှ ပြန်
လည် ထွက်ခွာလာပြီး လုယန်းမြို့သို့ ဦးတည်သွားကြလေသည်။

ယင်းတလျှောက်လုံးတွင် လုယန်းယန်းကသာ ပြုစုလုပ်ကိုင်
ပေးသဖြင့် လေသည် လုယန်းယန်းအပေါ်တွင် တင်းထားသော
စိတ်များသည် လျော့ကျသွားလေတော့သည်။

ထိုနေ့ညနေ အချိန်လောက်တွင် သူတို့သည် လုယန်းမြို့သို့
ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

လုယန်းမြို့သည် အလွန်စည်ကားပြီး သာယာသောမြို့တို့ဖြစ်သည်။

တချိန်တုန်းက ယင်းလုယန်းမြို့သည် နေပြည်တော်အဖြစ် သတ်မှတ်ခြင်းခံရသောကြောင့် ကိုမြို့တွင်ရှိသော အဆောက်အအုံများသည် အလွန်ပင်ခန့်ညား ထယ်ဝါကြလေသည်။

လေသည် ထိုမြို့တွင်းရှိ လူအတည်းနည်းပါးသော တည်းခိုခန်းတခုသို့ လှမ်းဝင်လိုက်ပြီး အခန်းနှစ်ခန်း ငှားရမ်း တည်းခိုကြလေသည်။

ယခုအခါတွင် သူတို့နှစ်ယောက်သည် အတော်ကလေးရင်း နီးစားပြီ ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့သည် ထမင်းစားသောက်ပြီးနောက် သူတို့သည် ညှော်ခန်းတွင်း၌ ထိုင်၍ စကားပြောနေကြသည်။

‘ဒါနဲ့ အိမ်က ဘယ်မှာလဲ’

လေသည် လုယန်းယန်း၏အကြောင်းအား စတင်မေးမြန်းလိုက်လေသည်။ လုယန်းယန်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

‘ကျွန်မမှာ အိမ်ဆိုတာ မရှိပါဘူးရှင်’

လေက လုယန်းယန်း၏ စကားကြောင့် မျက်မှောင်ကုပ်သွားလေသည်။

‘ဘယ်လို- မင်းမှာ အိမ်မရှိဘူး ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့်ယင်မင်းရဲ့မိဘတွေကော’

လုယန်းယန်းက သက်ပြင်းတချက်ချလိုက်သည်။

‘ကျွန်မ ဝယ်ဝယ်ကလေးထဲက မိဘနှစ်ပါးစလုံး ဆုံးရှုံးသွားပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မက ကျွန်မအစ်မ လုချန်းချန်းနဲ့နေထိုင်ပြီး ကြီးပြင်းလာရပါတယ်’

လေက မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်လေသည်။

‘ဒါဖြင့် မင်းတို့နှစ်ယောက်က ဘယ်သူနဲ့အတူ နေတာလဲ’ လုယန်းယန်းက-

‘ကျွန်မတို့ဟာ သိုင်းဆရာတယောက်နဲ့ အတူ နေပါတယ် သူက ကျွန်မတို့ကို ကျွေးမွေးပြုစုပြီး သိုင်းပညာတွေ သင်ပေးခဲ့ပါတယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်လောက်တုန်းက ကျွန်မရဲ့ အစ်မ လုချန်းချန်းဟာ ဘာမှမပြောဆိုပဲ အိမ်ကထွက်သွားလို့ ကျွန်မက တယောက်ထဲ ကျန်ရစ်ခဲ့တာပါ’

လုယန်းယန်းက စကားကို ခေတ္တခဏရပ်တန့်လိုက်ပြီး အတန်ကြာမှ စကားကို စလိုက်ပြန်သည်။

‘ကျွန်မဆရာရဲ့ နာမည်က အိတန်းလို့ခေါ်ပါတယ်’

လေက-

‘အခု မင်းထွက်လာတာကိုရော သူ့ကို ပြောခဲ့ရဲ့လား’

လုယန်းယန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘သူ့လဲ ကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်လို့အခုလိုကျွန်မက လုချန်းချန်းကို လိုက်ရှာခဲ့တာပါ’

လေက မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်သည်။

‘မင်းရဲ့အဖြစ်က ဒီလိုကိုး- မင်းတို့မှာ ဆွေမျိုးတယောက် တလေမှ မရှိဘူးလား’

လှယန်းယန်းက အတန်ကြာ စဉ်းစားလိုက်ပြီး ခေါင်းညိတ် လိုက်သည်။

‘ဦးလေးတယောက်ကတော့ ချီကူးမြို့မှာရှိတယ်လို့ ပြော တာပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့က တခါမှ အသွားအလာမရှိ ပါဘူးလေ’

လေက-

‘ဒါဖြင့် တို့က ချီကူးမြို့ကိုအယင်ဆုံးသွားပြီး မင်းရဲ့ ဦးလေး ကို လိုက်ရှာကြတာပေါ့’

လှယန်းယန်းက လေအား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

‘ဘာလဲ အစ်ကိုက ကျွန်မကိုပစ်သွားချင်လို့ပေါ့ဟုတ်လား၊’ လေက သက်ပြင်းတချက်ချလိုက်သည်။

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းဦးလေးဆီကို အယင်ရောက်အောင် သွားပြီးမှ ဘာကိုဆက်လုပ်သင့်တယ်ဆိုတာကို တိုင်ပင်ယင် ကောင်းပါတယ်’

လှယန်းယန်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

‘ကျွန်မ အဲဒီကိုမသွားချင်ဘူး၊ လှချန်းချန်းကို အယင်လိုက် ရှာရအုံးမယ်’

လေက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘အေးပါ လှချန်းချန်းကိုလဲ လိုက်ရှာမှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် မင်းဦးလေးဆီကိုတော့ အယင်ရောက်အောင် သွားရလိမ့်မယ်၊ မင်းအစ်မ လှချန်းချန်းလဲ ဟိုကိုရောက်ချင်ရောက်နေမှာပါ’

လှယန်းယန်းက သဘောတူကြောင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်လေ သည်။

* * *

နောက်တနေ့တွင် လေနှင့် လှယန်းယန်းတို့သည် လမ်းမ ကြီးအတိုင်း အရှေ့ဘက်သို့ ဦးတည်၍ သွားကြလေသည်။ မကြာပါချေ။

သူတို့သည် ချီကူးမြို့၏ နယ်စပ်ကလေးသို့ ရောက်ရှိသွားကြ လေသည်။

ထိုမှတစ်ဆင့် သူတို့သည် တောအုပ်တခုသို့ ဖြတ်ကျော်ခဲ့မိ သောအခါတွင် ရုတ်တရက်သွားလက်စ ခြေလှမ်းကို ရပ်တန့် လိုက်လေသည်။ လှယန်းယန်းက အံ့အားသင့်သွားသည်။

‘အစ်ကိုကြီးဘာဖြစ်လို့ ရပ်လိုက်ရတာလဲ’

လေက ပုခုံးတချက်တုန်လိုက်လေသည်။

‘တို့သွားနေတဲ့လမ်းမှာ အနှောက်အယှက်ကလေးတွေ တွေ့ ရပြန်ပြီလေ’

လှယန်းယန်းသည် လေ၏စကားကြောင့် တုန်လှုပ်သွား လေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် လူတစုသည် ပုန်းကွယ်ရာမှ ထွက်ပေါ်လာ လေသည်။

ထို့နောက် သူတို့နှစ်ယောက်အား ဝိုင်းရံ ထားလိုက်လေသည်။

ကျန်လူများသည် လူရင်းကျေးရွာက လူများဖြစ်ကြသည်ကို လေက နားလည်လိုက်လေသည်။

လူအယောက်နှစ်ဆယ်ခန့်သည် ဓားရှည်ကိုယ်စီ ကိုင်ဆောင်ထားပြီး သူတို့၏ သွားရာလမ်းကို ပိတ်၍ ရပ်ထားလေသည်။ သူတို့၏ ဝဲဘက်၌ လှံတံ ကိုင်ဆောင်ထားသော လူဆယ်ယောက်ခန့် ရပ်နေ၏။

ယာဘက်တွင်မူ လေးသည်တော်ဆယ်ယောက်ခန့်က အသင့်စောင့်ကြပ်နေ၏။ လေက ထိုဝိုင်းရံထားသော လူများအား ကြည့်ကာ မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်လေသည်။

‘သူတို့ကတော့ တို့ကို မရ ရတဲ့နည်းနဲ့ဖမ်းဖို့တော့ ကြိုးစားနေပြီကွ’

လုယန်းယန်းက လေသံတိုးတိုးဖြင့်—

‘အစ်ကိုကြီး ကျွန်မတို့ ပြေးကြမယ်လေ’
သေက အေးတိအေးစက်ဖြင့် ပြုံးလိုက်သည်။

‘တို့ပြေးလို့ လွယ်မလို့ မင်းကထင်သလား’

လုယန်းယန်းက မည်သို့မျှပြန်မပြောတော့ပဲ ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ဓားရှည်ကို ကိုင်ဆောင်ထားသောအတိုးအိုက ရွှေအိ တိုးလာလေသည်။

သူသည် လုယန်းယန်းအား လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်၍ အလေးပြုလိုက်လေသည်။

‘ကျုပ်က သခင်မကြီးကို ဂါရဝပြုပါတယ်’
လုယန်းယန်းက မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

‘ရှင်က ဘယ်သူလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကို သခင်မလို့ ခေါ်ရတာလဲ’

လုယန်းယန်း၏စကားကြောင့် အတိုးအိုက ပြုံးလိုက်သည်။

‘ကျုပ်က လူရင်းကျေးရွာက အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ‘မင်ဝမ်’ ပါ။ သခင်မကြီးကို နှေးစဉ်နဲ့အမျှ ထွေမြင်နေရလို့ သခင်မကြီးလို့ ခေါ်တာပေါ့’

လုယန်းယန်းက သက်ပြင်းတချက် ချလိုက်သည်။

‘ရှင် လူမှားနေပြီရှင်၊ ကျွန်မနာမည်က လုယန်းယန်းပါ။ ရှင်တို့ ပြောနေတဲ့ လုချန်းချန်း မဟုတ်ပါဘူး’

မင်ဝမ်က ပြုံးလိုက်လေသည်။

‘သခင်မကြီးက ရယ်စရာပြောနေတာကိုး၊ ကဲပါလေ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်တို့နောက်ကိုတော့ လိုက်ခဲ့ပါ’

လုယန်းယန်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

‘ရှင်ကို ကျွန်မရှင်းရှင်းပဲပြောမယ်၊ လုချန်းချန်းဟာ ကျွန်မရဲ့ အစ်မ၊ ကျွန်မနာမည်က လုယန်းယန်းပါ။ ရှင်တို့ ကျွန်မကို လူမှားစေချင်ဘူး’

မင်ဝမ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့နောက်ကို ခဏလေးဖြစ်ဖြစ် လိုက်ခဲ့ပါ
ဟိုကျယ် မှားတယ် မမှားဘူးဆိုတာ တခါတည်း ရှင်း
သွားမှာပါ’

လုယန်းယန်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။
‘ရှင်တို့ခေါ်တဲ့နောက်ကို လုံးဝမလိုက်နိုင်ဘူး’
မင်ဝမ်က မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

‘ဒီမှာ လုချန်းချန်း၊ ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့ လုရင်းကျေး
ရွာကို သစ္စာဖောက်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့်လဲ
သခင်ကြီးက ကျုပ်တို့ကိုဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ပြန်ခေါ်ခဲ့ရမယ်လို့ အမိန့်
ပေးထားတယ်၊ အဲဒီတော့ တယောက်နဲ့တယောက် မျက်နှာ
မပျက်ရအောင် ကျုပ်တို့နောက်ကို အသာတကြည် လိုက်ခဲ့
ပါခင်ဗျာ...’

လုယန်းယန်းက ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင် ယမ်းလိုက်သည်။
ထို့နောက်—

‘ကျွန်မဟာ လုချန်းချန်းမဟုတ်ပါဘူးလို့ ရှင်တို့ကို ဘယ်
နှစ်ခါ ပြောရမလဲ’

မင်ဝမ်က လက်နှစ်ဘက်ဆုပ်ရန် မြောက်လိုက်သည်။
‘ဒါဖြင့်လဲ နောက်မှ ကျုပ်အဆိုးမဆိုပါနဲ့’
သူသည် ပြောယင်း လက်တချက် ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။
သူ့နောက်တွင် ဓားသမား (၂၀) ခန့်က လုယန်းယန်း
အား ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်ကြလေသည်။

လုယန်းယန်းက ဓားနှစ်လက်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီးလျှင် သူမ
အား ဝိုင်းရံထားသော ဓားသမားများအား ခုခံတိုက်ခိုက်
နေလေသည်။

သူမသည် ပျော့ပြောင်းနွဲ့နှောင်းသည်ဟုထင်ရသော်လည်း
သူမ၏ ဓားနှစ်လက်ဖြင့် ဝှေ့ယမ်းတိုက်ခိုက်သောအခါ ဓား
သမားများက သူမအနီးသို့ မကပ်နိုင်ပဲဖြစ်သွားလေသည်။

တဖက်က လှံတံကိုင်ထားသော လူ (၁၀)ယောက်ခန့်
နှင့် ဓားရှည်ကိုင်ထားသော လူ ရှစ်ယောက်ခန့်တို့ကလဲ လေ
အား ဝိုင်းရံ၍ တိုက်ခိုက်ကြလေသည်။

ယင်းသို့ တိုက်ခိုက်ကြသောအခါတွင် ထို လှံတံကိုင်ထား
သော လူ (၁၀) ယောက်တို့သည် လုရင်းကျေးရွာမှ အထူး
လေ့ကျင့်ထားသောသိုင်းသမားဖြစ်ကြသည်ကို လေကသဘော
ပေါက် နားလည်လိုက်လေသည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် ထိုလူများအား ပေါ့ပေါ့တန်တန်
ထားဝံ့တော့ပဲ သူ၏ခါးတွင်စည်းထားသော အပြာရောင်
ခါးစည်းအား ဖြုတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် သူသည် ခါးစည်းအား ဝေ့ယမ်း၍ လက်နက်
သဖွယ် အသုံးပြုကာ တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ယခု လူနှစ်စုသည် လုယန်းယန်းနှင့် လေတို့ နှစ်ယောက်
အား နေရာခွဲ၍ သဲသဲမဲမဲ တိုက်ခိုက်နေကြရာတွင် လေ၏ ခါး
စည်းသည် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လာသော ရန်သူများ၏ လှံ
တံများအား ရစ်ပတ် တအားဆွဲလိုက်ရာ—

လှတံများသည် တလက်ပြီးတလက် အဝေးသို့ လွင့်၍ ကျသွားလေသည်။

လှတံကိုင်ထားသောလူများသည် သူတို့၏ လှတံများ အဝေးသို့လွင့်ကျသွားသဖြင့် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ကာ နောက်သို့ ဆုတ်သွားကြလေသည်။

ခေးရှည်များ ကိုင်ဆောင်ထားသောလူများသည် လေအား ဆက်၍မတိုက်ခိုက်ဝံ့ဘဲ ရပ်တန့်သွားလေတော့သည်။

မင်ဝမ်၏ မျက်နှာတခုလုံးမှာ ညိုမည်းသွားလေသည်။

‘ဟေ့—မင်းတို့အားလုံး နောက်ဆုတ်...’

မင်းဝမ်၏ အမိန့်ပေးသံကြောင့် သူ၏လူများသည် အား လုံးနောက်သို့ဆုတ်သွားကြလေတော့သည်။

ထိုအခါမှ လေသည် သူ၏ခါးစည်းအား ခါးတွင်ပြန်လည် စည်းထားလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် မင်ဝမ်အား အတန်ကြာစိုက်ကြည့်နေ၏။ မင် ဝမ်ကလည်း သူ့ကိုပြန်လည်စိုက်ကြည့်နေ၏။ အတန်ကြာမှ လေက မဲ...ပြုံးပြုံးလိုက်လေသည်။

‘ခင်ဗျားတို့ အခုလိုအလိုက်သိတာ ခင်ဗျားတို့အဖို့ ကံ ကောင်းတယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့ဗျာ’

သူသည် ပြောပြီး နောက်သို့လှည့်လိုက်ရာ လှယန်းယန်း၏ ထိတ်လန့်စွာ အော်ဟစ် သတိပေးလိုက်သောအသံကို ကြား လိုက်ရလေသည်။

‘သတိထား အစ်ကိုကြီး...’
ထိုစဉ်မှာပင် မြားတစင်းသည် လေ၏နောက်ကျော တည့် တည့်သို့ ပစ်လွှင့်လာလေသည်။

လှယန်းယန်း၏ သတိပေးသံကြောင့် လေက ရုတ်တရက် လျှင်မြန်စွာ ရှောင်တိမ်းလိုက်လေသည်။

သူ နောက်ကျသွားချေပြီ။ မြားတစင်းသည် သူ၏ ဝဲဘက် ပုခုံးသို့ ထိမှန်သွားလေသည်။

‘အုန်း...’
လေသည် မည်သို့မျှမဟန်နိုင်တော့ပဲ မြေပေါ်သို့ လဲကျ သွားလေသည်။

* * *

‘ယား...’
မင်ဝမ်သည် ဤသို့ ညာသံပေးပြီး လေရှိရာသို့ ပြေးဝင် လာရာ လှယန်းယန်းက လက်တချက် ဝေ့ယမ်းလိုက်သည်။

ကြက်ဥခန့်ရှိသော အနက်ရောင်အလုံးလေးတလုံးကို သူမ ၏ လက်မှ ပစ်လွှင့်လိုက်ရာ ထိုအနက်ရောင် အလုံးလေးသည် ပြေးဝင်လာသော မင်ဝမ်နှင့် လေ၏ အကြားသို့ ကျသွား လေသည်။

‘ဖောက်...’

ယင်းအလုံးကလေးသည် မြေပြင်နှင့် ထိမှန်ပြီး ပေါက်ကွဲ
သွားသည်။

သူတို့၏ ဝန်းကျင်တွင် မီးခိုးလုံးများသည် စာမုဟုတ်ချင်း
ထောင်တက်လာလေသည်။

မင်ဝမ်သည် ယင်းမီးခိုးလုံးများတွင် အဆိပ်များ ပါရှိ
မည်ဟု ထင်မှတ်ကာ လှမ်းနေသော ခြေလှမ်းကို ရပ်တန့်လိုက်
ပြီး နောက်သို့ ကမန်းကတန်း ဆုတ်သွားလေသည်။

ထို့နောက်တွင် လူယန်းယန်းသည် လေတချက်ချန်၍ အ
ချက်ပေးလိုက်ရာ သူမ၏ မြင်းဖြူသည် သူမထံသို့ ပြေးလွှား
လာလေသည်။

လူယန်းယန်းသည် မြေပြင်ပေါ်၌ ဒဏ်ရာ ရရှိနေသော
လေအား ဖေးမလိုက်သည်။

ထို့နောက် လေအား သူမ၏မြင်းပေါ်သို့ တင်လိုက်ပြီး
နောက် သူမကိုယ်တိုင်လဲ လွှားကနဲခုန်တက်ကာ ထိုနေရာမှ
ဒုန်းစိုင်းမောင်းနှင့်၍ ပြေးလွှားသွားလေတော့သည်။

* * *

သံ ယော ဇဉ်

ဤနေရာသည် လှိုက်ကုတခုဖြစ်သည်။

လေက သတိရလာသောအခါတွင် ရှေးဦးစွာ သူတွေ့လိုက်
ရသည်မှာ ကြယ်ကလေးပမာ တောက်ပနေသော မျက်ဝန်း
အစုံအား တွေ့လိုက်ရလေသည်။

သူသည် လွဲနေရာမှ ဆတ်ကနဲ ထထိုင်လိုက်သည်။

‘အား...’

သူ၏ ဝဲဘက်ပုခုံးမှ ပြင်းထန်သောဝေဒနာကို ခံစားလိုက်
ရသဖြင့် ပြန်လည်လဲကျသွားလေသည်။

‘မထနဲ့အိုးလေ-အစ်ကို’

လုယန်းယန်းက ချိုလွင်သောအသံနှင့် လေအားပြောလိုက်
လေသည်။

ထို့နောက် သူမသည် လေကို ပြုံးပြလိုက်ပြုံး—

‘ရှင်ပခုံးမှာ မြားတစင်းထိမှန်သွားလို့ ကျွန်မက ဆွဲနုတ်
လိုက်ပြုံး ကျွန်မဘတ်သမျှ မှတ်သမျှတော့ အစ်ကို့ကိုပြုစုထား
တာပဲ’

လေက သက်ပြင်းတချက်ချလိုက်သည်။

‘အစ်ကို့ကို ပြုစုပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ညီမရယ်’

လုယန်းယန်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

‘ကျေးဇူးတင်စရာမလိုပါဘူးရှင် ... အစ်ကို့ အခုလိုဖြစ်သွား
ရတာကလဲ ကျွန်မကြောင့်ပါပဲ’

သူမသည် ထိုသို့ပြောယင်းမှ သူမ၏ မျက်ဝန်းအစုံမှ မျက်
ရည်များသည် စီးဆင်းကျလာလေသည်။

လေက မျက်မှောင်ကုပ်သွားလေသည်။

‘မင်းက ငါ့ကို တကယ် ကျေးဇူး သိတတ်တယ်ဆိုယင် ဝေါ
ပြောတဲ့အချက်နှစ်ချက်ကို မင်းလိုက်နာရမယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ မင်း
လိုက်နာနိုင်ပါ့မလား’

လုယန်းယန်းက လေအား တချက်စိုက်ကြည့်လိုက်ပြုံး—

‘ဘာများလဲ အစ်ကိုရယ် ...’

လေက လုယန်းယန်းအား ပြန်လည်စိုက်ကြည့်လိုက်ပြုံး—

‘ပထမအချက်ကတော့ ကျုပ်ဟာ မိန်းမတွေ မျက်ရည်ကျ
တာ မကြိုက်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်ရွှေမှာ မင်းဘယ်တော့မှ
မျက်ရည်မကျပါနဲ့’

‘ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို့ ကျွန်မ မငိုတော့ပါဘူး’

သူမသည် ထိုသို့ပြောယင်း ကျလာသော မျက်ရည်များကို
ကမန်းကတန်း သုတ်ပစ်လိုက်လေသည်။

လေက ပြုံးလိုက်လေသည်။

‘နောက်တချက်ကတော့ ကျုပ် အခု ဗိုက်အရမ်းဆာနေ
တယ်၊ အဲဒါ မင်းက စားဖို့ တခုခုကြံဖန်ပါအုံး’

လုယန်းယန်းက ပြုံးလိုက်သည်။

‘ကောင်းပါပြီရှင် ကျွန်မ စားစရာတခုခု သွားရှာ လိုက်
ပါအုံးမယ်’

* * *

ညအချိန်ရောက်လာသောအခါတွင် ဝန်းကျင်တခုလုံးသည်
အေးချမ်းလာလေသည်။

လှိုက်ဂူထဲသို့ တိုးဝှေ့ဝင်ရောက်လာသော လေများသည်
အရိုးခိုက်လိုက်လောက်အောင်ပင် အေးစိမ့်နေ၏။

လေသည် လုယန်းယန်းရှာလာသော ယုန်သား ကင်အား
ဗိုက်အဝစားထားသော်လည်း သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ အင်္ကျီပါးလွှာမှု
နှင့် လှဲလျောင်းသောနေရာမှာ စိုထိုင်း၍ အေးစက် နေသော
ကြောင့် သူ၏တကိုယ်လုံးသည် တောင့်တင်းသွားမတတ် ခိုက်
ခိုက်တုန်အောင်ချမ်းနေလေသည်။

ထို့ထက် ပို၍ဆိုးဝါးနေသည်မှာ သူ၏ပုခုံးတွင် ရရှိထားသော ဒဏ်ရာများက နာကျင်သောဝေဒနာမှလည်း ခံစားနေရ၏။

သူသည် နာကျင်သောဝေဒနာကို ကြိတ်၍ တောင်ခံ နေသော်လည်း ကြာရှည်ခံနိုင်စွမ်းမရှိပါ။

ထို့ကြောင့် သူသည် တညည်းညည်း တညည။ ဖြစ်နေသည်။

လူယန်းယန်းမှာလည်း လေကဲ့သို့ပင် တကိုယ်လုံး ခိုက်ခိုက် တုန်အောင် ချမ်းနေလေသည်။

လေက ယင်းကဲ့သို့ ချမ်းလှသောဒဏ်ကို ပြင်းထန်စွာခံစားနေရသည်ကို တွေ့မြင်ရသဖြင့် သူမသည် အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ကာ လေ၏အနီးသို့ ထိုင်ချပြီး လေနှင့် ကျောခြင်း ကပ်ထားလိုက်လေသည်။

သူမသည် သူမ၏ ကိုယ်ငွေ့ဖြင့် လေ၏ ခံစားနေရသော ဝေဒနာအား အနည်းငယ်သက်သာလာစေရန် ယင်းကဲ့သို့လေ၏အနီးသို့ ချည်းကပ်ထားခြင်းဖြစ်လေသည်။

လေသည် သူမ၏ ကိုယ်ငွေ့အား ထိတွေ့လိုက်တော့မှပင် အေးချမ်းမှုဒဏ်မှ အနည်းငယ် သက်သာရာရသွားလေသည်။

‘ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ညီမရယ်’

သူသည် လူယန်းယန်းအပေါ်တွင် တကယ်ပင် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ကျေးဇူးတင်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

‘ကျေးဇူးတင်စရာ မလိုပါဘူးရှင်၊ အစ်ကို အခုလို ဒုက္ခရောက်ရတာ ကျွန်မကြောင့်ပါ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မမှာ အစ်ကို့ကို အစွမ်းကုန်ပြုစုရမယ့် တာဝန်ရှိနေပါတယ်’

လေသည် သက်ပြင်းရှည်တချက်ကို ရှည်လျားစွာ ချလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် လေသည် မျက်လုံးကို အသာအယာမှိတ်ထားလိုက်လေသည်။

* * *

နှေးထွေးသော နေရောင်ခြည်သည် လှိုက်ဂူထဲသို့ ထိုးကျနေ၏။ လေသည် သူ၏ မျက်နှာပေါ်သို့ နေရောင်ထိုးကျလာမှ အိပ်ယာမှ နိုးလာလေသည်။

လေသည် အိပ်ယာမှ နိုးလာချိန်တွင် သူသည် သူ၏နဘေးတွင် အိပ်နေသော လူယန်းယန်း၏ ကိုယ်လုံးအား တင်းကြပ်စွာ ပွေ့ဖက်ထားသည်ကို သတိပြုမိ လိုက်လေသည်။

သူသည် ရင်ထဲ၌ တချက် လှုပ်ရှားသွားလေသည်။

ထို့နောက် သူသည် အိပ်နေရာမှ ကမန်းကတန်းလူးလှိုမ့်၍ ထထိုင်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် လူယန်းယန်းကလည်း နိုးလာလေသည်။

လေက မိမိအား သေချာစွာ စူးစိုက် ကြည့်နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသောအခါတွင် သူမ၏ ပါးပြင်တရုလုံးမှာ နီရဲသွားလေသည်။

‘အစ်ကိုရယ် အတော်သက်သာသွားပြီလားဟင်’

သူမက ထိုသို့ပြောယင်း ထထိုင်လိုက်သည်။ လေက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ် ကနေ့တော့ နည်းနည်းသက်သာသွားပါပြီ’ လုယန်းယန်းသည် လေ၏ ပုခုံးမှဒဏ်ရာအား သေချာစွာ ကြည့်လိုက်လေသည်။

‘အင်း ဟုတ်တယ် ဒဏ်ရာကတော့ အခြေအနေတော်တော် ကလေးကို ကောင်းသွားပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် လှုပ်ရှားလို့မရသေးဘူးရှင်’

လေက သက်ပြင်းတချက် ချလိုက်လေသည်။

‘အင်း-ကြည့်ရတာ အစ်ကိုတို့ နောက်ထပ် ဒီမှာ ၃-၄ ရက်လောက် အနားယူရအုံးမယ်နဲ့တူတယ်’

လုယန်းယန်းက ပြုံးလိုက်လေသည်။

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါမှလည်း အစ်ကိုရဲ့ဒဏ်ရာက လုံးလုံး ပျောက်သွားမှာပေါ့’

သူမသည် ပြောယင်း လေ၏ ရှစ်ပွဲနေသော ဆံကေသာအား လက်ကလေးဖြင့် ပြုပြင်ပေးနေလေသည်။

‘ကဲ...အစ်ကို ခဏနေလိုက်အုံး၊ ကျွန်မ စားစရာတွေ သွားပြီး ရှာဖွေလိုက်အုံးမယ်’

သူမသည် ထိုသို့ပြောပြီးသည်နှင့် လေ၏အနီးမှ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

* * *

လေသည် လှိုက်ဂူအတွင်း၌ တယောက်ထဲ ထိုင်နေသည်။

သူသည် တသက်နှင့်တကိုယ် မည်သည့်အခါမှ မိန်းကလေးတယောက်အပေါ်တွင် တခါမျှ သံယောဇဉ်မငြိတူယ်ဘူးပေ။

မည်သည့် မိန်းကလေးကိုမှလည်း မေတ္တာမရှိခဲ့ပါချေ။

ဤသို့ဆိုလျှင်-

သူ၏ အသည်းက ကျောက်တုံးကျောက်ခဲကဲ့သို့ မာကျောနေ၍လား မဟုတ်ပါ။

သူသည် သာမန်လူသားတယောက်ဖြစ်ပြီး သူ့တွင်ချစ်တစ်သော အသည်းနှလုံးလည်းရှိပါသည်။

မေတ္တာကိုလည်း အခြားလူများနည်းတူ ခံစား တတ်ပါသည်။

သို့သော် သူ၏တာဝန် သူ၏လုပ်ဆောင်ရမည့် လုပ်ငန်းသည် သူ၏ အသည်းနှလုံးအား မာကျောစေခဲ့သည်။

သူ၏ ခံစားချက်များကိုလည်း ပြတ်သားစေခဲ့သည်။

သူသည် သင်တန်းဆင်းကာနီးတွင် သူ့အား လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးလိုက်သော ဆရာ၏စကားကို ယခုတိုင်ပင် သူ၏နားထဲ၌ ကြားယောင်နေမိသည်။

ဒီမှာ မင်းတို့ကို ဆရာက အပင်ပန်းခံပြီး လေ့ကျင့် သင်ကြားပေးခဲ့တာဟာ တိုင်းပြည်ရှဲတာဝန်ကို တာဝန်ကျေပြန်စွာ ထမ်းဆောင်နိုင်ဖို့အတွက်ဖြစ်ပါတယ်။ မင်းတို့ မှတ်ထားရမှာက မင်းတို့ဟာ နေပြည်တော်က အားထားရတဲ့ လက်ရွေးစင် ထောက်လှမ်းရေးသမားတယောက် ဖြစ်တယ်။ ထောက်လှမ်းရေးသမားစာယောက်ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ သံယောဇဉ်မရှိရဘူး။ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှလည်း မချစ်မိဖို့ အလွန်အလွန် သတိထားရလိမ့်မယ်။ နောက်ပြီး မင်းတို့ရဲ့ အသည်းနှလုံးကိုလည်း သံမဏိလို မာနိုင်သမျှ မာထားရမယ်။ အေး-တကယ်လို့ မင်းတို့ကသာ သံယောဇဉ် ဖြစ်လာမယ်။ မေတ္တာရှိလာမယ်ဆိုယင်တော့ မင်းတို့ရဲ့ လည်ပင်းကို မင်းတို့ဖာသာ ကြီးကွင်းစွတ်လိုက်သလိုပဲ မှတ်ပေတော့....'

* * *

လေသည် လွင့်ပျံ့နေသော အတွေးများကိုရပ်လိုက်သည်။ အေးစိမ့်သော လေများသည် တသွင်သွင် တိုက်ခတ်လာသည်ကို တွေ့ရှိရသဖြင့် ပြုံးမိလေသည်။ လေသည် သူ၏အမည်အရင်းမဟုတ်ပါချေ။

သင်တန်းတက်စဉ်တုန်းက သူတို့အား ပေးထားသော နာမည်သာ ဖြစ်သည်။

ထိုသင်တန်းတွင် သူတို့ ရဲဘော်ရဲဘက်သစ်တန်းသားလေးယောက် ရှိသည်။

ယင်း သင်တန်းသားလေးယောက်အား သင်တန်း ဆရာက 'မိုး-လေ-ဆောင်း-ရွှေ' ဟူသော သင်္ကေတကိုသာ အမည်အဖြစ် အသုံးပြုရန်ပေးခဲ့သည်။

သို့မှသာလျှင် ထောက်လှမ်းရေးဌာနချုပ်က သူတို့ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုများကို အမြဲမပြတ် စောင့်ကြပ်ကြည့်ရှုနိုင်မည် မဟုတ်ပါလော့။

လေသည် သင်တန်းမှ ဆင်းလာပြီးကတဲက လေ ဟူသော အမည်ကိုသာ အသုံးပြုခဲ့လေသည်။

ယခု သူသည် မိမိ၏ နာမည်ရင်းကိုပါ စိမ်းနေ သယောင်ယောင်ဖြစ်နေသည်။

'ဟေ့ - အစ်ကိုကြီး ဘာတွေ့တွေးပြီး ငေးနေတာလဲ'

လူယန်းယန်းအသံကြောင့် လေ၏အတွေးများမှာ ရုတ်တရက် ပြတ်သွားလေသည်။

လူယန်းယန်းသည် ယုန်ငယ်နှစ်ကောင်နှင့် ငှက်တကောင် ဆွဲယူလာနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

လေက ဝင်လာသော လူယန်းယန်းအား ပြုံးပြလိုက်လေသည်။

‘ဘာမှ မဝေးပါဘူးကွာ... မင်းကို စိတ်မချလို့ပါ’
လေ၏ စကားကြောင့် လုယန်းယန်း၏ မျက်နှာ တခုလုံး
မှာ ပီတိဖြာသွားလေသည်။

လေသည် မိမိအပေါ် သံယောဇဉ်ကြီး တွယ်မိနေသည်ကို
သူက ကောင်းစွာရိပ်စားလိုက်မိလေသည်။

‘ကဲ-အစ်ကို့ရေ မီးမွှေးကြပါစို့ ကျွန်မတောင် ဗိုက်သာ
လာလို့’

ထို့နောက် သူတို့သည် မီးမွှေး၍ ယုန်သားများကို ကင်ကာ
စားသောက်ကြလေသည်။

* * *

အချိန်သည် မသိမသာ တရွေ့ရွေ့ဖြင့် ကုန်မှန်းမသိ ကုန်
သွားလေသည်။

လေ၏ ဒဏ်ရာသည်လည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပျောက်လှ
ပျောက်နည်း ရှိလာလေသည်။

နောက်တရက် နှစ်ရက်ဆိုလျှင် ဒဏ်ရာများ လုံးဝပျောက်
ကင်းသွားပြီး ပြန်လည်လှုပ်ရှားလာနိုင်တော့မည်ဖြစ်သည်။

လုယန်းယန်းသည် နံနက် အိပ်ရာမှ နိုးလာသည်နှင့် စား
သောက်ဖို့အတွက် သူမ၏ မြင်းကိုစီးကာ တောရိုင်း တိရိစ္ဆာန်
များကို သွားရောက်ဖမ်းယူပြီး သစ်သီးဝလံများကို ရှာဖွေယူ
လာရလေသည်။

ညနေဆည်းဆာအချိန်တွင်မူ သူမသည် လေနှင့်အတူ လှိုက်
လှိုက်မှ ထွက်လာပြီး အနီးတနားတဝိုက်တွင် လမ်းလျှောက်
တတ်ကြသည်။

ထိုသို့နေယင်းမှ သူတို့နှစ်ယောက်သည် သမီးရည်းစားမက
လင်မယားမကျသောဘဝသို့ပင် ရောက်ရှိလာကြလေသည်။
လေ၏ အသည်းနှလုံးမှာလည်း ကျောက်တုံး ကျောက်ခွံကဲ့သို့
မာကျောခြင်းမရှိတော့ပဲ အရည်ပျော်နေလေသည်။

တခါတရံတွင် သူသည် မည်သည့်နေရာမှ မသွားတော့ပဲ
လုယန်းယန်းနှင့်အတူ ယခုကဲ့သို့ လူသူမရှိသည့်နေရာ၌ပင် အတူ
တကွ ပျော်ရွှင်စွာနေထိုင်ရန်ကိုပင် စိတ်ကူးပေါက်မိလေသည်။

* * *

သံယောဇဉ်ပျောက်ဆုံးခြင်း

နောက်တနေ့ နံနက်-

လုယန်းယန်းသည် ခါတိုင်းနေ့ကဲ့သို့ပင် သူမ၏ လက်စွဲ
တော်မြင်းကိုစီးကာ စားသောက်ဖွယ်ရာများကို ရှာဖွေရန်
အတွက် လှိုက်ဂူအတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

လေသည် လုယန်းယန်း ပြန်လာလျှင် သားကောင်များကို
အသင့်ချက်ပြုတ်နိုင်ရန် အနီးတဝိုက်တွင်ရှိသော သစ်ခြောက်
သစ်ကိုင်းများကို စုဆောင်းရှာဖွေနေ၏။

ထိုစဉ်မှာပင် သူ၏နားထဲတွင် မြင်းတီသံတချက်ကြားလိုက်
ရပြီး မြင်းခွာသံစိတ်စိတ် ပြေးလွှားနေသောအသံများကို ကြား
လိုက်ရလေသည်။

လေသည် ထိုမြင်းခွာသံမှာ လုယန်းယန်း ပြန်လာသည့်
မြင်းခွာသံဟု တထစ်ချယုံကြည်လိုက်လေသည်။

သို့သော် သူသည် သစ်ကိုင်းခြောက်များ ကောက်နေရာမှ
မော့ကြည့်လိုက်စောအခါ ပြီးနေသော သူ၏ မျက်နှာသည်
ရုတ်တရက် ရပ်တန့်သွားလေသည်။

တဆက်တည်းမှာပင် သူ၏မျက်နှာပေါ်တွင် အံ့ဩသည့်
အသွင်များ ပြောင်းလဲလာသည်။

အကြောင်းမှာ လုယန်းယန်း၏ မြင်းဖြူသည် သူ့ထံသို့
ဒုန်းစိုင်းပြေးလာနေသည်။

သို့သော် မြင်းပေါ်၌ လုယန်းယန်း မပါလာခဲ့သောကြောင့်
ဖြစ်သည်။

သူ၏ ရင်ထဲတွင် ထိတ်ကနဲဖြစ်သွားသည်။

ထို့နောက် သူသည် ပြေးဝင်လာသောမြင်းအား ဇက်ကြီး
မှနေ၍ ဖမ်းဆွဲထားလိုက်လေသည်။

သူသည် အခြေအနေမဟန်မှန်း ချက်ခြင်း သိလိုက်သည်။

သူသည် မည်သို့ပြုလုပ်ရမည်ကို အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်
လေသည်။

ထို့နောက် သူသည် မြင်းပေါ်သို့ လွှားကနဲ ခုန်တက်လိုက်
ပြီး-

‘ကဲ ဖေ့ သားကြီးရေ၊ မင်းရှဲသခင်ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ
ငါ့ကိုအမြန်ဆုံး လိုက်ပို့ ပေးပါကွာ’

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် မြင်းဇက်ကို ဆွဲလိုက်
လေသည်။

ထိုအခါ မြင်းဖြူသည် သူ၏စကားကို သဘောပေါက်နား
လည်သည့်အလား လည်တချက်ဆန့်၍ ရှည်လျားစွာ ဟီလိုက်
ပြီး လာလမ်းအတိုင်း အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာဖြင့် ပြေးလွှားသွား
လေတော့သည်။

မြင်းဖြူသည် အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာဖြင့် တောင်ကုန်းတခုနှင့်
တောအုပ်တခုသို့ ဖြတ်ကျော်လာပြီးနောက် တောင်စောင်း
ကလေးတခုသို့ရောက်ရှိလာပြီး ထိုတောင်စောင်းကလေးမှပင်
ရပ်တန့်လိုက်လေသည်။

လေသည် မြင်းပေါ်မှဆင်းလိုက်ပြီး လုယန်းယန်းအား ထို
တောင်စောင်းအနီးတဝိုက်သို့ ရှာဖွေအကဲခတ်ကြည့်လိုက်သော
အခါ ထိုနေရာတွင်ရှိ မြက်ပင်များ သစ်ကိုင်းများတို့သည်
ကျိုးပဲ့ပျက်စီးနေသည်ကိုသာ တွေ့လိုက်ရလေသည်။

အချို့သောနေရာများတွင်မူ သွေးကွက်များကိုပင် တွေ့ရှိ
လိုက်ရသောကြောင့် သူ၏ရင်ထဲတွင် လုယန်းယန်းအတွက်စိုး
ရိမ်ပူပန်သွားလေသည်။

ဤနေရာတွင် လုယန်းယန်းသည် လူအချို့နှင့် တွေ့ဆုံ
တိုက်ခိုက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ခဲ့သည်မှာ ထင်ရှားနေ၏။

ထို့နောက်တွင် သူသည် မြင်းပေါ်သို့ ပြန်လည်ခုန်တက်
လိုက်ပြီး အနီးတဝိုက်တွင် လှည့်ပတ်မောင်းနှင်ကာ—

‘လုယန်းယန်း—လုယန်းယန်း...’
ဟု တကြော်ကြော်ဖြင့် ကျယ်လောင်စွာ အော်ခေါ်နေ၏။
သို့သော် သူ၏ ပဲ့တင်သံမှအပ အခြား မည်သည့်အသံကိုမူ
မကြားရပါတော့ချေ။

ထို့ကြောင့် လေသည် မြင်းကို ရပ်တန့် လိုက်လေသည်။
ဤအတိုင်းသာဆိုလျှင် လုယန်းယန်းအား လူတစုက ဖမ်း
ဆီးခေါ်ဆောင်သွားသည်မှာ သေချာနေလေသည်။
ဤသို့ဆိုလျှင် မည်သူတို့က လုယန်းယန်းအား ဖမ်းဆီး
ခေါ်ဆောင်သွားသနည်း၊ သူသည် အဖြေမရှာပဲ ဆီပြီးဖြစ်
လေသည်။

အမှန်တကယ် လုယန်းယန်းအား ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွား
သောလူစုမှာ လုရင်းကျေးရွာက လူများဖြစ်ရမည်ဟု တထစ်ချ
ယုံကြည်ထားလိုက်လေသည်။

လွင်စာပေ
အမှတ် ၁၅/၁၃၈၊ ၆လမ်း
တောင်ငူမြို့
ရက် ၂၀၇၅

လျှို့ဝှက်သော လူရင်း ကျေးရွာ

လူရင်းကျေးရွာသည် ကျော်ကြားသော သိုင်းသမားများ နေထိုင်သော အုပ်စုတခုဖြစ်သည်။

သိုင်းလောကသားအားလုံးတို့သည် ထိုလူရင်းကျေးရွာ၏ အကြောင်းကို မသိသူမရှိသလောက်ပင် ရှားပါးနေသည်။

သို့သော် ထိုလူရင်းကျေးရွာသည် မည်သည့်နေရာ၌ ရှိသနည်း၊ ထိုလူရင်းကျေးရွာသည် မည်သည့်နေရာ၌ရှိနေသည်ကို မည်သူတဦးတယောက်ကမှ သေချာစွာ မသိရှိကြပါချေ။

ဤအချက်သည်သိုင်းလောက၏ အလျှို့ဝှက်ဆုံးသောလျှို့ဝှက်ချက်တခုပင်ဖြစ်လေသည်။

ယင်းလျှို့ဝှက်ချက်အား အချို့သော သိုင်းသမားများက ရှာဖွေဖော်ထုတ်ရန် ကြိုးစားကြလေသည်။

အချို့သိုင်းသမားမှာမူ ထိုလူရင်းကျေးရွာအား လိုက်လံ ရှာဖွေခဲ့ကြလေသည်။

သို့သော် ထိုလူများသည် နှစ်ပေါင်း အတော်ကြာခဲ့သည့် တိုင်အောင် ရှာဖွေဖော်ထုတ်သော်လည်း လူရင်းကျေးရွာသည် မည်သည့်နေရာတွင်ရှိသည်ကို မည်သူကမှ မသိရသေးပါချေ။

ယင်းလျှို့ဝှက်ချက်အား ရှာဖွေဖော်ထုတ်ရန် ကြိုးစားခဲ့သော သိုင်းသမားများသည် တယောက်မကျန် အားလုံးသည် လူ့လောကအတွင်းမှ စွန့်ခွာသွားကြရလေသည်။

ထို့ကြောင့် နောက်ထပ် မည်သူတဦးတယောက်မှ ယင်းလျှို့ဝှက်ချက်အား မဖော်ထုတ်ဝံ့တော့ပဲ ဖြစ်သွားကြလေသည်။

လေသည် ယခုကဲ့သို့ သိုင်းလောကတွင် တကိုယ်တည်း သွားလာ လှည့်ပတ်နေလည်မှာလည်း ထိုလျှို့ဝှက်ချက်အား ဖော်ထုတ်ရန်ပင် ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် ယခု အချိန်ထိအောင်ပင် ဒီ လူရင်းကျေးရွာ အကြောင်းကိုသာ ကြားနေရသည်။ လူရင်းကျေးရွာကလူဟု ဆိုသော လူများနှင့်လည်း တွေ့ဆုံရလေသည်။

ထို့အပြင် လူရင်းကျေးရွာ၏ အရှင်သခင်ဖြစ်သူ လူချန်းချန်းအား လိုက်လံရှာဖွေနေသော လူယန်းယန်းနှင့်လည်း တွေ့ဆုံခဲ့ရသည်။

သူသည် လူရင်းကျေးရွာအကြောင်းကို ရင်ထဲ၌အလွန်ပင်
စိတ်ဝင်စားလာသည်ဖြစ်သော်လည်း လူရင်းကျေးရွာအပေါ်
လုံးဝစိတ်မဝင်စားသည့် တကိုယ်တော်သိုင်းသမား တယောက်
၏ ဘဝဖြင့် ဟန်ဆောင်နေခဲ့ရလေသည်။

ထိုအချိန်မှာမူ သူသည် သတင်းကျော်ကြားနေသော လူ
ရင်းကျေးရွာကို လိုက်လံရှာဖွေရတော့မည်ဖြစ်သည်။

သို့သော် သူရရှိခဲ့သော သဲလွန်စများမှာ မသေချာမရေ
ရာဖြစ်နေပုံသဖြင့် ဤအတိုင်းသာဆိုလျှင် သူသည် သူသိချင်
နေသော လူရင်းကျေးရွာအား ရှာဖွေနိုင်ပါ့မည်လော။

* * *

စီး မင်း ယု

နေဝန်းနီသည် တောင်စွယ်၏ နောက်ကွယ်သို့ ငုံ့လျှိုး
သွားပြီ ဖြစ်သည်။

လေသည် မြင်းဖြူအား စီးကာ မြင်းဇက်ကြီးအား လွှတ်
ထားပြီး မြင်း၏ခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့ စီးနင်းလိုက်ပါလာ
လေသည်။

တောအုပ်တခုသို့ ဦးတည်နေသော လမ်းကလေးတခုပေါ်
သို့ ရောက်ရှိလာသောအခါတွင် မြင်းဖြူက ရပ်တန့်သွားလေ
သည်။ မြင်းဖြူက သူ့အလိုအလျောက် ရပ်တန့်လို၍ ရပ်တန့်
သွားခြင်းမဟုတ်ပါ။

လူနှစ်ယောက်က မြင်းအား ဟန့်တားလိုက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

မြင်းအား ဟန့်တားလိုက်သော လူနှစ်ယောက်မှာ ကိုယ် ကြပ်အင်္ကျီများကိုဝတ်ဆင်ထားကြသောလူများဖြစ်လေသည်။

သူတို့၏ ခေါင်းပေါ်၌ ခမောက်များကိုဆောင်းထားကြ ပြီး သူတို့၏ခြေထောက်ပေါ်တွင်မူ မြက်ဖိနပ်များကို ဝတ် ဆင်ထားကြလေသည်။

အပေါ်ယံအားဖြင့်ကြည့်လျှင် သူတို့မှာ လယ်သမားများ ဖြစ်ကြသည်ဟု ထင်နေရသော်လည်း အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်နေ ပြီဖြစ်သော လေက အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်နှင့် ထို လူနှစ် ယောက်မှာ သိုင်းသမား ဖြစ်ကြသည်ကိုအကဲခတ်မိလေသည်။

‘ဒီမှာမိတ်ဆွေ၊ ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်သွားနေတာကို ခင်ဗျား တို့က ဘာဖြစ်လို့ တားထားရတာလဲ’

လေက ပြုံး၍မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်အနက် အသားညိုညိုရှိသော လူတယောက် က-

‘ဒီလမ်းဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့ကိုယ်ပိုင်လမ်း ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါ ကြောင့်မို့လဲ ခင်ဗျားကို ကျုပ်တို့က ဟန့်တားရတာပါ’

လေက ရွှေသို့လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ သူတို့နှင့် မနီးမဝေးတွင် အိမ်တလုံးရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

‘အော်-ခင်ဗျားတို့က ဒီအိမ်ထဲကလူတွေပေါ့ ဟုတ်လား၊ အသားညိုသောလူက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်တို့က အဲဒီအိမ်ထဲက လူတွေပါ’

လေက ပြုံးလိုက်သည်။

‘ဟာ- ဒါဆိုယင် အတော်ပဲဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့အိမ်မှာပဲ ကျုပ်ကို တညလောက်တည်းခိုခွင့်တောင်းရမှာပဲ’

အသားညိုသောလူက မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

‘ခင်ဗျားကို ကျုပ်တို့အနေနဲ့ကတော့ လက်ခံလို့မရဘူး၊ ခင်ဗျား ဒီမှာခဏစောင့်နေပါ၊ ကျုပ်တို့သခင်ကို သွားပြော ပြီး ခွင့်တောင်းပေးပါမယ်’

သူသည် ထိုသို့ပြောပြီး နေရာမှလှည့်ကာ လျှောက်သွား လေသည်။ လေကမြင်းပေါ်မှဆင်းလိုက်ပြီး ကျန်ရှိသောလူ အား ပြုံးပြလိုက်လေသည်။

‘ဒါနဲ့ ဒီအနီးတဝိုက် အိမ်တွေမရှိဘူးလား၊ ခင်ဗျားတို့ အိမ်တလုံးပဲရှိတယ်ဟုတ်လား’

ထိုစဉ်မှာပင် အသားညိုသောလူက ပြန်လည် ရောက်ရှိလာ လေသည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီအနီးတဝိုက်မှာရှိတဲ့ လယ်တွေလဲ ကျုပ် တို့ရဲ့လယ်တွေပါ၊ ကဲကဲ ကျုပ်သို့ရဲ့သခင်က ခင်ဗျားကိုဖိတ် ခေါ်နေပါတယ်၊ ကျုပ်တို့နဲ့ အိမ်ထဲကိုသွားကြမယ်’

လေက ပြုံးပြလိုက်လေသည်။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ-’

ထို့နောက် သူသည် မြင်းကိုဆွဲကာ ထိုလူနှစ်ယောက်၏ ခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့ လိုက်ပါသွားလေသည်။

* * *

လေ၏စိတ်ထဲ၌ သံသယများစွာ ဖြစ်ပေါ်နေ၏။ သူ့အား
လာရောက် ဟန်တားနေသော လူနှစ်ယောက်မှာ တမင်သက်
သက် သူ့အား လာရောက်စောင့်နေသည်မှာ သေချာနေ၏။

ထိုလူနှစ်ယောက်၏ မျက်လုံးများမှာလည်း သူ့စီးလာသော
မြင်းဖြူအား အကြိမ်ကြိမ် အကဲခတ်ကြည့်နေသည်ကို သူ့စိတ်
ပြုမိလေသည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် ထိုလူတို့၏နောက်မှ သတိကြီးစွာဖြင့်
လိုက်ပါလာရလေသည်။

မကြာပါချေ။

သူတို့ အားလုံးသည် ထိုအိမ်ရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာကြလေ
သည်။

ထိုအိမ်ကလေးအနီးသို့ ရောက်ရှိသွားတော့မှ ယင်းအိမ်
ကလေးသည် အိမ်တလုံးတည်းမဟုတ်ပဲ အိမ်တန်းလျား သုံးလုံး
ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရှိလိုက်ရလေသည်။

ယင်း အိမ်တန်းလျားသုံးလုံးတို့၏ အနေအထားကို အကဲ
ခတ်ကြည့်လျှင် တကယ် လယ်သမားတယောက်၏ အိမ်ဖြစ်
သည်မှာ သေချာလှသည်။

သို့သော်— လေ၏စိတ်ထဲ၌ သူ့အား လာရောက် ဟန်တား
သော လူနှစ်ယောက်မှာ ယင်းအိမ်တန်းလျားနှင့် မည်သို့မျှ
မဟပ်စပ်ဟု စိတ်ထဲ၌ ခံစားမိလေသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်သည် လေအား အလယ်ခန်းတွင်းသို့ပို့ပေး
လေသည်။

လေသည် သူ၏မြင်းကို အိမ်ရှေ့၌ ချည်နှောင်ထားခဲ့ပြီး
အခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သောအခါတွင် သူ၏ မျက်ခုံးမွှေး
အစုံသည် နဖူးပေါ်သို့ မသိမသာ တွန့်တက်သွားလေသည်။

ထိုအိမ်ခန်းထဲ၌ လူသုံးယောက်ရှိနေသည်။ ထိုလူသုံးယောက်
မှာ ယောက်ျားတယောက်နှင့် မိန်းမနှစ်ယောက် ဖြစ်သည်။
ယောက်ျားသည် အသက် (၄၀) ခန့် ရှိလိမ့်မည်ဟု ထင်မှတ်
ရသည်။

သို့သော် ထိုလူ၌ နှုတ်ခမ်းမွှေးများမရှိသဖြင့် သူ၏မျက်နှာ
တခုလုံးမှာ နူးညံ့နေ၏။ သူ၏ကိုယ်ပေါ်တွင် ခရမ်းရောင် ပိုးဖဲ
အင်္ကျီရှည်ကို ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။

သူ၏မျက်လုံးအစုံမှာလည်း အရောင်တောက်ပ၍ စူးရှ နေ
လေသည်။

အကယ်၍ ထိုလူသည် လယ်သမားတယောက်သာ ဖြစ်ပါက
ယင်းကဲ့သို့ ဝတ်စားဆင်ယင်မည် မဟုတ်ပါချေ။

ဤသို့ဆိုလျှင် ထိုလူကား မည်သူနည်း။

သို့သော် လေက သူ့အား စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိပါ။

သူ့စိတ်ဝင်စားသည်မှာ ထိုအခန်းတွင်း၌ရှိသော မိန်းကလေး
နှစ်ယောက်ကိုပင် ဖြစ်သည်။

သူသည် ခရမ်းရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော လူနှင့် ပုခုံးချင်း
ယှဉ်၍ ရပ်နေသော မိန်းကလေးအား တွေ့မြင်လိုက်သည်နှင့်
သူ၏ ခြေလှမ်းများသည် ထိုမိန်းကလေးဆီသို့ အမှတ်မထင်
ရှေ့သို့လှမ်းမိသွားသည်။

သူ၏နှုတ်မှလည်း နာမည်တခုကို လွှတ်ကနဲ ခေါ်မိလိုက်
လေသည်။

‘ယန်းယန်း ယန်းယန်း... မင်းကို ငါလိုက်ရှာနေလိုက်ရ
တာကွယ်၊ မင်း ဘယ်ကိုလျှောက်သွားနေတာလဲဟင်’

ထိုမိန်းကလေးသည် သူ့အား ကြောင်အမ်းအမ်းနှင့် ကြည့်
နေသည့်အပြင် လေက ရှေ့သို့လှမ်းလာသည်ကိုပင် ကြောက်
ရွံ့ကာ သူမ၏ဘေးနားတွင်ရှိသော လူ၏နောက်ကွယ်သို့ မသိ
မသာ ဆုတ်သွားလေသည်။

ထိုလူက ရယ်မောလေသည်။

‘ဒီမှာမိတ်ဆွေ၊ မင်းလူမှားနေပြီ...၊ သူက ကျုပ်ရဲ့ ဇနီး
ချမ်းချမ်းပါ’

လေသည် လှမ်းနေသော ခြေလှမ်းကို တုန့်ကနဲရပ်လိုက်ပြီး
မယုံကြည်နိုင်သော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ထိုမိန်းကလေးအား ဝေး
ကြည့်နေလေသည်။

ထိုလူက ရယ်မောလိုက်လေသည်။

‘ခင်ဗျားပြောတဲ့ လူယန်းယန်းဟာ ကျုပ်ဇနီးရဲ့ညီမပါ၊
ခင်ဗျားက ယန်းယန်းကို သိနေလို့လား’

လေက ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျုပ်က သူနဲ့သိနေတာ ကြာပါပြီ’

ထိုလူက ပြုံးလိုက်သည်။

‘ဒါဖြင့် ခင်ဗျားက ယန်းယန်းရဲ့ မိတ်ဆွေဆိုတော့ ကျုပ်
တို့ရဲ့ မိတ်ဆွေပေါ့၊ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားနာမည်က’

လေက လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်၍ အလေးပြုပြီး-

‘ကျုပ်နာမည် လေ လို့ ခေါ်ပါတယ်’

ထိုလူက ပြုံးလိုက်သည်။

‘ဟုတ်ကဲ့- အခုလိုခင်ဗျားနဲ့တွေ့ရတာ ကျုပ်သိပ်ဝမ်းသာ
ပါတယ်၊ ကျုပ်နာမည်ကတော့ စီးမင်းယုပါ’

‘ဗျာ’

လေ၏ မျက်လုံးအစုံသည် ပြူးကျယ်သွားလေတော့သည်။

‘ခင်ဗျားက စီးမင်းယု ဟုတ်လား’

ထိုလူက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်- ကျုပ်က စီးမင်းယုပါ ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ’

လေက မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

‘နေပါအုံး၊ ခင်ဗျားဟာ လုရင်းကျေးရွာက စီးမင်းယု
ဟုတ်လား’

ထိုလူက လေ၏စကားကြောင့် ပုခုံးတချက်တုန်သွားသည်။

‘ဟုတ်ပါတယ် ဘာဖြစ်လို့လဲ’

လေ၏ရင်ထဲ၌ အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်သွားလေသည်။

‘ဒါဖြင့် ဒီနေရာဟာ လုရင်းကျေးရွာပေါ့ ဟုတ်လား’

စီးမင်းယုက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

‘မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ကျုပ်တို့က ရှောင်လစ်ကျောင်းကို သွား
သည်ယင်း လုရင်းကျေးရွာကို အပြန်မှာ မိုးချုပ်သွားလို့ ဒီကို
ဝင်လာပြီး တညလာတည်းခိုတာပါ’

လေက မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

‘ဒါနဲ့ နေပါအုံး၊ လူယန်းယန်းဟာ ခင်ဗျားဇနီးရဲ့အမ္မာ
ညီအစ်မဆိုတာ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား’

စီးမင်းယုက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လေသည်။

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ’

လေက မျက်မှောင်ကုပ်သွားလေသည်။

‘ဒီလိုပါ— ဒါဖြင့်ခင်ဗျားတို့က ဘာဖြစ်လို့ လူယန်းယန်းကို လုချန်းချန်းလို့ အထင်မှားပြီး လိုက်ပြီး ဖမ်းဆီး ခေါ်ဆောင် နေရတာလဲ’

လေ၏စကားကြောင့် စီးမင်းယု၏ မျက်လုံးအစုံသည် နဖူးပေါ်သို့ မြင့်တက်သွားလေသည်။

‘ဟောဗျာ၊ ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်ကြတာလဲ’

သူသည် လုချန်းချန်းအား တချက်ကြည့်လိုက်ပြီး—

‘ကျုပ်က ကျုပ်ဇနီးနဲ့အတူ လုရင်းကျေးရွာက ထွက်လာပြီး ရှောင်လင်ကျောင်းကို သွားလည်ကြတယ်၊ အခုလဲအတူတူ ဖြစ်လာကြတယ်၊ ဘယ်ကလာပြီး လူယန်းယန်းကို မရမကလိုက်ပြီး ဖမ်းဆီးရမှာလဲဗျ’

လေက စိတ်ရှုပ်သွားသည်။

‘ဒါတော့ ကျုပ်လဲမသိဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ လုရင်းကျေးရွာက အုပ်ချုပ်ရေးမှူး မင်ဝမ်ဆိုတဲ့လူက လူတစ်စုကို ဦးဆောင်ပြီး လူယန်းယန်းကို အတင်းလိုက်ပြီး ဖမ်းနေတယ်ဗျ’

စီးမင်းယုက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားပြောတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မင်ဝမ်ဟာ ကျုပ်ရဲ့ လူယုံတော်တယောက်ပါ၊ ကျုပ်သွားနေတဲ့ နေရာမှန်သမျှကို ခေါ်သွားတဲ့ လူတယောက်ပါ၊ မင်ဝမ်ဟာ ကျုပ်အနားမှာ အမြဲတမ်း ရှိနေပါတယ်’

လေသည် ထိုစကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ အတော်ပင် အံ့ဩသွားလေသည်။

‘အခုလဲ လူယန်းယန်းကို သူတို့ ဖမ်းခေါ်သွားလို့ ကျုပ်က လိုက်ရှာနေတာဗျ’

စီးမင်းယုက လေ၏ စကားကြောင့် မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

‘ကဲ... တယောက်ယောက်က မင်ဝမ်ကို သွားခေါ်လိုက်စမ်းပါ’

ကိုယ်ကြပ် အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားတော လူတယောက်က စီးမင်းယုအား ဦးညွတ်ပြီး အတွင်းဘက်သို့ဝင်သွားလေသည်။

စီးမင်းယုက လေအား ကုလားထိုင်တလုံးအား ညွှန်ပြကာ ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။

‘ကဲ—ထိုင်ပါ မိတ်ဆွေ’

လေက ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် စီးမင်းယု ညွှန်ပြသော ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

မကြာပါခေ—

ကိုယ်ကြပ်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားသောလူက အသက် (၄၀) ခန့်အရွယ်ရှိသော လူတယောက်အား ခေါ်ဆောင်၍ အခန်းထဲသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာလေတော့သည်။

လေက ဝင်လာသောလူအား လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ သူတွေ့ခဲ့သော မင်ဝမ် မဟုတ်မှန်း သိလိုက်ရလေတော့သည်။ မင်ဝမ်သည် စီးမင်းယုအား ဦးညွတ်၍ အရိုအသေပြုလိုက်သည်။

‘သခင်ကြီးက ကျုပ်ကိုခေါ်တယ်ဆိုလို့ ဘယ်လိုအမိန့်များ ရှိပါသလဲ ခင်ဗျာ’

စီးမင်းယုက လေအားညွှန်ပြလိုက်သည်။

‘မင်ဝမ်— မင်း သူ့ကို တွေ့ဖူးသလား’

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

မင်ဝမ်ဆိုသောသူသည် နားမလည်နိုင်သော မျက်လုံးအစုံဖြင့် လေအား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက်သူသည်ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါရမ်းလိုက်သည်။

‘သူ့ကို ကျုပ် တခါမှ မတွေ့ဖူးပါဖူး သခင်ကြီး’

စီးမင်းယုက ပြုံး၍ လေဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

‘ကဲ— မိတ်ဆွေ၊ မင်ဝမ်ဆိုတာ သူပဲ၊ ခင်ဗျား တွေ့ခဲ့တဲ့

လူကကော သူဟုတ်ရဲ့လား’

လေက ခေါင်းတွင်တွင်ခါရမ်းလိုက်သည်။

‘သူမဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ’

စီးမင်းယုက လေ၏စကားကြောင့် မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

‘အင်း— ဒါဖြင့် လုယန်းယန်းကို လုချန်းချန်းနဲ့အထင်မှား ပြီး လူတစုက လိုက်ပြီး ဒုက္ခပေးနေတယ်နဲ့တူတယ်’

သူသည် ယင်းသို့ပြောလိုက်ပြီး မင်ဝမ်အား လက်တချက် ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်သည်။

‘မင်းကိစ္စ မရှိတော့ဘူး— သွားနိုင်ပြီ’

မင်ဝမ်သည် စီးမင်းယုအား အလေးပြုလိုက်ပြီး အတွင်းခန်းဖက်သို့ ပြန်လည်ဝင်သွားလေသည်။

စီးမင်းယုက နားမလည်နိုင်စွာဖြင့်မျက်မှောင်ကုပ်၍ လေအားစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

‘လုယန်းယန်းဟာ ကျုပ်ရဲ့ ခယ်မတယောက်ပါပဲ၊ အခု သူ့ဖြစ်နေတဲ့ ကိစ္စမှာလဲ ကျုပ်ဟာ ကူညီရမယ် တာဝန် ရှိပါတယ်။ အဲဒီတော့ မိတ်ဆွေက ဒီမှာပဲတည့်လောက်တည်းလိုက်ပါ။ ကျုပ်တို့အနေနဲ့ သူ့ကို ဘယ်လိုလိုက်ရှာရမယ်ဆိုတာကိုလဲ အေးအေးဆေးဆေး ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကြတာပေါ့’

သူသည် ထိုသို့ပြောနေယင်းမှ နောက်တွင်ရပ်နေသော အနီရောင် ဝတ်ထားသော မိန်းကလေးဖက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး—

‘ရှောင်ဟုန်း— ဧည့်သည်ကို ထမင်းကျွေးဖို့ သွားပြင်လိုက်စမ်း’

* * *

ယခု လေသည် အရက်သောက်ပြီး၍ စည်းစိမ် ရစ်နေ၏။ သူသည် အိပ်မက်များ တခုပြီးတခု ဆက်၍မက်နေလေသည်။ သူသည် အလွန်ရှည်လျားပြီး ကြီးမားသော မြေတကောင် နှင့် လုံးထွေးသတ်ပုတ်ပြီး အဆိပ်မိသွားသည်ဟု အိပ်မက်တွင် ခံစားခဲ့ရသည်။

သူသည် မြင်းဖြူကိုစီးကာ ကြီးမားသော တောင်များကို တလုံးပြီးတလုံး မောင်းနှင် ဖြတ်ကျော် သွားသည်ကိုလည်း ခံစားရမိလေသည်။

ထို့နောက် သူသည် ရွက်လှေတစင်းအား ပင်လယ်ပြင်သို့ ရွက်လှင့်၍ လိုက်ပါနေသည်ကိုလည်း အိပ်မက်မက် နေမိလေ သည်။

ယင်းသည် အိပ်မက်များပင် ဖြစ်ကြသည်။

သို့သော် အိပ်မက်ဆိုသည်မှာ ကောင်းသည့် အိပ်မက်ဖြစ် စေ၊ မကောင်းသည့်အိပ်မက်ဖြစ်စေ ယင်းအိပ်မက်သည် နောက် ဆုံးတော့ အိပ်ယာမှနိုးလာလျှင် ပျောက်ဆုံးသွားမည် မဟုတ် ပါလော့။

* * *

လေသည် အိပ်မက်ထဲမှ နိုးလာပြီးဖြစ်လေသည်။ သူ၏ မျက်လုံးအစုံကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်နှင့် အခန်းဝ တွင်ရှိသော အဖြူရောင်အင်္ကျီစမှာ လျှပ်တပျက် အခန်းဝမှ ထွက်ပြေးပျောက်ကွယ်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ဝဏ္ဏထွန်း စာပေ

အ ရက် ၏ တန် ခိုး

လေသည် အရက်သမားတယောက် မဟုတ်ပါ။

သို့သော် သူသည် အရက်ကို ကောင်းစွာ သောက်နိုင်လေ သည်။

သို့သော် သူသည် စီးမင်းယု ချပေးသောအရက်ကို (၃-၄) ခွက်လောက် သောက်ပြီးသည်နှင့် သူ၏ခေါင်းထဲတွင်မဟုတ် နိုင်တော့ပဲ မူးနောက်နောက် ဖြစ်လာလေသည်။

အရက်ဟူသည် လူကိုဒုက္ခမေးနိုင်သည့် အရာတမျိုး ဖြစ်လေ သည်။

ထို့ပြင် အရက်သည် လူတယောက်အားလည်း စည်းစိမ်ပေး နိုင်သည့် အရာတမျိုး ဟူ၍လည်း ဆိုနိုင်သည်။

ဝဏ္ဏထွန်း စာပေ

သူသည် ခေါင်းကို ပိုခိုကြည်လင် သွားစေရန် ခါယမ်း
လိုက်သည်။

ယခု သူသည် အိပ်နေယင်းမှ အိပ်မက်မက်နေခြင်း မဟုတ်
ပဲ၊ အိပ်ယာမှ နိုးနေသည်ကို သိရှိရလေသည်။

အခန်းမှာ လျှပ်တပျက် ထွက်ခွာသွားသော အဖြူရောင်
ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးမှာ လူယန်းယန်းပင်ဖြစ်ရမည်
ဟုလည်း သူက ယုံကြည်သည်။

‘ယန်းယန်း...ယန်ယန်း...ယန်းယန်း’

သူသည် အိပ်နေရာမှ ထထိုင်လိုက်ယင်း လှမ်းအော်လိုက်
လေသည်။

တချိန်ထဲမှာပင် သူသည် လူယန်းယန်းနောက်သို့ လိုက်သွား
ရန် ထလိုက်လေသည်။

သူသည် မတ်တပ်ရပ်ရန် လိုက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်သော
အခါတွင် သူ၏ တကိုယ်လုံးမှာ ခုန်အားများ လုံးဝမရှိတော့
ပဲ ပျော့ခွေနေသည်ကို ခံစားလိုက်ရလေသည်။

‘ဟင်...’

သူသည် တချက် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ် သွားလေသည်။

ထို့နောက် သူသည် ဝန်းကျင် တခုလုံးအား တချက်စေ့
ကြည့်လိုက်ပြီးသောအခါ အံ့ဩဖွယ်ရာများကို တခုပြီး တခု
ဆက်တိုက်တွေ့ရှိလာပြန်လေသည်။

သူ ပထမဆုံး အံ့ဩနေရသည့်အရာမှာ သူ၏ တကိုယ်လုံး
သည် အပြင်းဖျားပြီး နလံထေ ၁၀ လူများကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည့်
ခံစားချက်များအတိုင်း ခံစားလိုက်ရသည်။

သူ ဒုတိယအံ့ဩခြင်းအချက်မှာ သူသည် လယ်သမား၏
အခန်းတွင် ရှိနေသည်မဟုတ်တော့ပဲ၊ အလွန်ထယ်ဝါခန့်ငြား
သော အခန်းတခုထဲသို့ ရောက်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရှိလိုက်ခြင်း
ကြောင့်ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ဤနေရာသည် မည်သည့်နည်းနှင့်မဆို လယ်
သမားအိမ်မဟုတ်သည်ကိုတော့ သူက နားလည်လိုက်လေသည်။

‘အိမ်ရှင်တို့...အိမ်ရှင်တို့’

သူသည် အသံကျယ်လောင်စွာဖြင့် အော်ဟစ်၍ခေါ်လိုက်
သည်။

သို့သော် သူက အကြိမ်ကြိမ် အော်ဟစ် ခေါ်လိုက်သော်
လည်း မည်သူတဦးတယောက်မှ ပြန်သွားသည့်အသံကိုမူ သူ
မကြားလိုက်ရပါ။ ထို့ကြောင့် သူသည် အိပ်နေရာမှ လူးလိမ့်၍
ထလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် သူသည် အခန်းတံခါးအား ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်
နှင့် ပင်လယ်ပြင်ပေါ်မှ ဖြတ်ကျော် တိုက်ခတ်လာသော လေ
သည် သူ့ထံသို့ တိုးဝင်လာလေသည်။

သူသည် ဝန်းကျင်အား လှမ်းကြည့်လိုက်သော အခါတွင်
သူ၏ မြင်ကွင်းတခုလုံးမှာ ပင်လယ်ရေများကိုသာတွေ့ရှိရလေ
သည်။

သူ၏ တကိုယ်လုံးသည် ပျော့ခွေနေသဖြင့် သူ၏ အတွင်း
အားများကို ရှူရှိုက်ကြည့်လိုက်လေသည်။

သို့သော် သူ၏ အတွင်းအားများသည် မည်သည့် နေရာသို့
လျော့ကျသွားမှန်းမသိပဲ လုံးဝကွယ်ပျောက်သွားသည်ကို ရိပ်
စားမိလိုက်လေသည်။

သိုင်းလောကတွင် ရှိသော သိုင်းသမားတိုင်းသည် သူ၏
သိုင်းပညာရပ်များနှင့် အတွင်းအားတို့ အားလုံး ပျောက်ပျက်
သွားသည်ကို သူတို့ကိုယ်တိုင် သေဆုံးသွားရမည်ထက် ပို၍
ကြောက်ရွံ့ကြလေသည်။

ယခု လေသည် မိမိကိုယ်တိုင် သေရမှာထက်၊ အလွန်
ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းသော အဖြစ်အပျက်များနှင့် ကြုံ
တွေ့နေရပြီ မဟုတ်ပါလော။

ကျန်း

လေသည် သဲသောင်ပြင်ရှိ ကျောက်တုံးတုံးပေါ်သို့သွား
ရောက် ထိုင်နေ၏။

ပင်လယ်မှတိုက်ခတ်လာသော လေများသည် လေ၏ ကိုယ်
ပေါ်သို့ တသွင်သွင်တိုက်ခတ်နေသောကြောင့် သူ၏ နောက်က
နေသော ဦးနှောက်တခုလုံးမှာ ကြည်ကြည်လင်လင်ဖြစ်လာလေ
သည်။

ယခု သူတွေ့ကြုံခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်မှာ အိပ်မက်မဟုတ်
မှန်း သိလိုက်ရလေသည်။

သူသည် အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းသော လူတစ်ဦး
ထောင်ချောက်တခုထဲသို့ တိုးဝင်နေမိသည်ကို ရိပ်စား မိလိုက်
လေသည်။

သူသည် စီးမင်းယုနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ခြင်းမှာ တိုက်တိုက် ဆိုင်ဆိုင်တွေ့ဆုံမိခြင်းမဟုတ်ပဲ၊ တွေ့ဆုံနိုင်ရန် ကြိုတင်အကူအညီဆောင်ရွက်ခြင်းဖြစ်ရမည်ဟု သူကယုံကြည်မိလေသည်။

စီးမင်းယု၏ဇနီး လှချန်းချန်းသည် တကယ်ပင်လှယန်းယန်း၏ အမ္မာအစ်မပင် ဖြစ်နေသလော...။

သို့မဟုတ် လှချန်းချန်းနှင့် လှယန်းယန်းတို့မှာ အမ္မာညီအစ်မ မဟုတ်ပဲ တယောက်တည်းပဲ ဖြစ်နေပြီလော။

ဤသို့ဆိုလျှင် အဘယ်ကြောင့် လူတစုက လှယန်းယန်းအား လိုက်၍ နှောက်ယှက်နေရသနည်း။

ထိုလူစုသည် လှရင်းကျေးရွာက လူများဟု ပြောကြသည်။ သို့သော် စီးမင်းယုမှာမူ ယင်းကိစ္စကို လုံးဝမသိပါဟု ဆိုခဲ့လေသည်။

စီးမင်းယုပြောသော စကားသည် မှန်ကန်ပါမည်လော။

ထို့အပြင် လှရင်းကျေးရွာသည် မည်သည့် အဖွဲ့စည်းနှင့်မှ အဆက်အသွယ်ပြုလုပ်ခြင်းမရှိဟု လေက သိရှိထားလေသည်။

အကယ်၍သာ သူတို့သည် အခြားဂိုဏ်းမှ အဖွဲ့အစည်းတခုခုနှင့် ဆက်သွယ်မှုရှိနေလျှင်၊ လှရင်းကျေးရွာသည် လျှို့ဝှက်စွာ နေနိုင်မည် မဟုတ်တော့ချေ။

ထို့ကြောင့် စီးမင်းယု၏ စကားမှာလည်း လေအဖို့ ယုံနိုင်စရာအကြောင်း လုံးဝမရှိပါပေ။

ယခု သူသည် လှရင်းကျေးရွာနှင့် ရင်ဆိုင် နေရသည်မှာ သိသာလှပေသည်။

မိမိ၏ အကြံကိုလည်း လှရင်းကျေးရွာက သိရှိသွားကြပြီလော။ အကယ်၍ လှရင်းကျေးရွာက မိမိ၏အကြံကို သိသွားလျှင် သူတို့အနေနှင့် မိမိအား အသေသတ်ပစ်နိုင်သည် မဟုတ်ပါလော။

ယခုမှာမူ မိမိအား အသေသတ်ပစ်ခဲ့ပဲ မိမိ၏ သိုင်းပညာရပ်များကိုသာ ဖျက်ဆီးလိုက်ပြီး ဤကျွန်းသို့ အဘယ်ကြောင့် လာရောက်ထားပစ်ခဲ့ရသနည်း။

သူသည် စီးမင်းယုတို့၏ ပြုမူချက်ကို နားမလည်နိုင်ပဲ ဖြစ်နေ၏။

သူသည် ထိုသို့တွေ့ယင်းမှ သက်ပြင်းတချက်ချလိုက်သည်။ ယခု သူ့အနေနှင့် အရေးကြီးဆုံးမှာ သူ၏သိုင်းပညာရပ်များ ပြန်လည်ရရှိရန်ပင် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် တင်ပလွှင်ခွေထိုင်ကာ ပျောက်ကွယ်ငဲ့လျှိုးသွားသော သူ၏အတွင်းအားများကို ပြန်လည်ဖော်ထုတ်ရန် ကြိုးစား၍ နေလေသည်။

* * *

အချိန်မည်မျှကြာသွားမှန်းပင်မသိ။ သူသည် အာရုံစူးစိုက်စွာဖြင့် သူ၏အတွင်းအားများကိုကြိုးစား၍ရှာဖွေဖော်ထုတ်နေရာမှ သူ၏ဝမ်းဗိုက်တွင် ချက်ရှိသောနေရာတစ်ခုတွင် အပူငွေ့ကလေးတခုကို စမ်းသပ်တွေ့ရှိလိုက်ရလေသည်။

သူသည် အလွန်ဝမ်းသာသွားလေသည်။
ထို့နောက် သူသည် ယင်းအပူငွေ့အား အစထုတ်ယူနေ၏။
ထိုစဉ်မှာပင် အနှောက်အယှက်တခုက ပေါ်လာ လေတော့
သည်။

‘ရှင်က ဒီကို ရောက်နေတာကိုး၊ ကျွန်မဖြင့် လိုက်ရှာနေ
လိုက်ရတာ၊ နေရာအနှံ့ပဲ’

လေသည် မိန်းကလေးတယောက်၏ စကားသံကြောင့်
မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ မိမိအား လယ်သမားအိမ်
တွင် ထမင်းဟင်းနှင့် အရက်တို့ကို ညှော်ခံကျွေးမွေးခဲ့သော အနိ
ဏ္ဍိုင်ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ
လေသည်။

သူသည် ထိုမိန်းကလေးအပေါ်တွင် အတော်ပင် သတိထား
နေရလိမ့်မည်ဟု ဆီထားလိုက်သည်။

သို့သော် သူသည် မည်သည့်ကိစ္စကိုမျှ မဖြစ်သည့်အလား
တည်ငြိမ်သောအသံဖြင့်—

‘ကျုပ်အိပ်ရာကနိုးလာတဲ့အခါ အိမ်ထဲမှာ ဘယ်သူ့ကိုမျှ
မတွေ့ရတာနဲ့ ကျုပ် တယောက်တည်း ဒီကိုလာထိုင်နေမိတာ
ပါ—’

မိန်းကလေးက ပြုံးလိုက်သည်။

‘ကျွန်မနာမည် ရှောင်ဟုန်းပါ၊ ဒီနေရာမှာက လေ သိပ်
တိုက်ပါတယ်၊ အိမ်ထဲပြန်ကြရအောင်’

ဝဏ္ဏထွန်းစာပေ

လေသည် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး သူမခေါ်ဆောင်ရာနောက်
သို့ လိုက်ပါသွားလေတော့သည်။

* * *

သူတို့သည် အိမ်ခန်းထဲသို့ ရောက်ရှိလာသည်နှင့် စားပွဲပေါ်
တွင် ထမင်းဟင်းများအသင့်ပြင်ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေ
သည်။

‘ကဲ—ရှင်လဲ ဗိုက်ဆာနေချော့မယ်၊ ထမင်းစားလိုက်ပါအုံး
ရှင်—’

လေသည် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး မိန်းကလေး ကျွေးသော
ထမင်းဟင်းများကို စားသောက်လိုက်လေသည်။ သူသည် ထိုသို့
စားသောက်ယင်းမှ—

‘ဒါနဲ့ ညီမကို အစ်ကိုတခု မေးရအုံးမယ်၊ အခု ကျုပ်တို့
ရောက်နေတဲ့နေရာဟာ ပင်လယ်ကျွန်းတကျွန်းနဲ့တူတယ်၊ ဟုတ်
လား’

ရှောင်ဟုန်းက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါလူရင်းကျွန်းလို့ ခေါ်ပါတယ်’

လေက မျက်မှောင်ကုပ်သွားလေသည်။

‘ဟုတ်လား၊ ကျုပ်ကတော့ လယ်သမား အိမ်တအိမ်မှာ
ထမင်းဟင်း စားသောက်နေတယ် ဆိုတာကိုပဲ၊ သတိရလိုက်

ဝဏ္ဏထွန်းစာပေ

တယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ် အိပ်ရာကနေနိုးလာတဲ့အခါမှာ ဘယ်နှဲ့ ဒီကျွန်းကိုရောက်လာတာလဲ’

ရှောင်ဟုန်းက ပြုံးလိုက်သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါက ဒီလိုရှိပါတယ်၊ အစ်ကိုကြီးက ထမင်းစားသောက်ပြီးတဲ့နောက် အရက်ကို အလွန်အကျွံ သောက်ပြီး အပြင်တခေါက် ထွက်သွားပါသေးတယ်’

လေက ရှောင်ဟုန်း၏စကားကြောင့် မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

‘ဟုတ်လား...’

ရှောင်ဟုန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ အဲဒီအချိန်မှာ သခင်မရောက်လာလို့ အခန်းထဲမှာ ရှင့်ကို မတွေ့လို့၊ ကျွန်မကို လိုက်ရှာခိုင်းတာနဲ့ ကျွန်မက ရှင့်ကိုလိုက်ရှာတဲ့အခါမှာ ရှင့်ဟာ မြေနှစ်ကောင်နဲ့ ထွေးလုံးသတ်ပုတ်နေတာကိုတွေ့ရလို့ ကျွန်မကပဲ ရှင့်ကိုပြန်ကယ်ခဲ့ရတာပါ၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီအချိန်မှာ ရှင့်က မြေရဲ့ အဆိပ်ကြောင့် သတိမေ့နေပါတယ်’

လေသည် အံ့သြစွာဖြင့် ရှောင်ဟုန်း၏ စကားကို နားစွင့်နေ၏။

ရှောင်ဟုန်းက သူ၏စကားကို ဆက်လိုက်ပြန်သည်။

‘ရှင့်မှာလဲ မြေအဆိပ် တော်တော် ပြင်းပြင်းရထားတယ်၊ နောက်ပြီး ဆေးဝါးကလဲ အဆင်သင့်မရှိတာနဲ့ ရှင့်ကို ဒီနေရာ ခေါ်လာရတာပါပဲရှင်’

လေက သက်ပြင်းတချက် ချလိုက်သည်။

‘ဒီလိုဆို ခင်ဗျားတို့ရဲ့သခင်ကို ကျုပ်က ကျေးဇူးတင်ရမှာပေါ့၊ ဒါနဲ့ ကျုပ်သတိရလာတဲ့အခါမှာ ခင်ဗျားတို့ သခင်မကို တွေ့လိုက်သလိုပဲ’

ရှောင်ဟုန်းက ခေါင်းညိတ် လိုက်လေသည်။

‘ဟုတ်ကဲ့ရှင့် သူက ရှင့်ကို လာကြည့်သွားပါတယ်’

လေက ရှောင်ဟုန်းအား သူ့နားမလည်သည့် အရာများကို ဆက်၍ မေးလိုက်သည်။

‘အော်...ဒါနဲ့ ဒီလူရင်းကျွန်းဆိုတာ ဘယ်နေရာပါလိမ့်၊ ကျွန်တော်လဲ တခါမှ မကြားဘူးပါလား’

ရှောင်ဟုန်းက ပြုံးလိုက်လေသည်။

‘ဟုတ်ကဲ့ရှင့်၊ ကျွန်မလဲ သူတို့ခေါ်လာလို့သာရောက်လာရတာပါ၊ ဘယ်နေရာလဲဆိုတာ ကျွန်မလဲ မသိပါဘူးရှင်’

လေက ပုခုံးတချက် တွန်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်ကဲ့ ဒါနဲ့ ကျုပ်တကိုယ်လုံး အတော် အားနည်းနေတယ်၊ အားရှိအောင် တခုခုကျွေးပါလားဗျာ’

ရှောင်ဟုန်းက ခေါင်းညိတ်လေသည်။

‘ဟုတ်ကဲ့ ရှင်ကောင်းကောင်းအနားယူလိုက်၊ ကျွန်မ အားရှိတဲ့ အစားအစာကိုသွားယူပြီး ပို့ခိုင်းလိုက်ပါမယ်’

* * *

လူ့စာပေ

မေတ္တာ ၁၅/၁၃၁၊ ၆ လမ်း၊
တောင် ငူ မြို့ ၊
ရန်၊ ၂၀၂၅၅

လူ ယန်း ယန်း

နေဝန်းနီသည် ပင်လယ်၏ရေပြင်ပေါ်သို့ ထွက်ပေါ်လာ
နေ၏။ လေကအိပ်ယာမှ ထလာသော အချိန်တွင် အိမ်ပေါ်
ရွှောင်ဟုန်းက ရောက်ရှိလာလေသည်။ သူမသည် လေအား
ပြုံးပြလိုက်လေသည်။

‘အစ်ကိုကြီး သခင်မက ရှင်ကိုလာကြည့်မလို့တဲ့’
လေက အိပ်ယာမှ ကမန်းကတန်းထလိုက်လေသည်။

‘အားနာစရာကြီးဗျာ’

ထိုစဉ်မှာပင် လူချန်းချန်းက လေအိပ်နေသောအခန်းထဲသို့
လှမ်းဝင်လာလေသည်။

‘ဘယ့်နှယ်လဲ ရှင်နေကောင်းသွားပြီလား’

လေက လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်၍ အလေးပြုလိုက်သည်။
‘ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် အတော်နေကောင်းသွားပါပြီ။ ကျွန်
တော့်ကို အခုလို ပြုစုပေးတာကိုလဲ အထူးပဲ ဝမ်းသာပါတယ်
ကျေးဇူးလဲတင်ပါတယ်’

လူချန်းချန်းက သက်ပြင်းတချက်ချလိုက်သည်။
‘ရှင်ဟာ ကျန်မညီမရဲ့ မိတ်ဆွေဆိုတော့ လူရင်းတွေပါပဲ
စာမှ အားနာစရာမလိုပါဘူး’

သူမသည် သက်ပြင်းရှည်တချက်ကိုချလိုက်သည်။
ပြုံး စကားဆက်ပြောပြန်သည်။

‘ညီမလေးတယောက်လဲ ဘယ်ကိုရောက်နေမှန်းမသိဘူး သူ
အတွက် ကျွန်မစိတ်ပူလိုက်တာရှင်’

လေက လူချန်းချန်းအားကြည့်လိုက်ပြီး-
‘ခင်ဗျားက သူ့ကို လူလွတ်ပြီး လိုက်မရှာဘူးလား’

လူချန်းချန်းက ခေါင်းညိတ် လိုက်လေသည်။
‘ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မမှာ ဒီညီမလေးတယောက်ထဲရှိတယ် လိုက်
ရှာတာပေါ့’

လေက မျက်မှောင်ကုပ်သွားပြီး-
‘ဒါနဲ့ လူယန်းယန်းကို လိုက်ပြီး ဖမ်းဆီးနေတဲ့ လူတစ်ဦးဟာ
ခင်ဗျားတို့ လူရင်းကျေးရွာက လူတွေ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာက
ကော သေချာတယ်နော်’

လူချန်းချန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
‘ဟုတ်ပါတယ်ရှင် ဒီသတင်းကိုကြားရလို့ ကျွန်မက ညီမ
လေးအတွက် ပိုပြီးစိတ်ပူနေတာပေါ့’

ထိုစဉ်မှာပင် ရှောင်ဟုန်းက ထမင်းဖောင်းများကို လာ
ရောက်ပို့ထားသဖြင့် လုချန်းချန်းက ထိုင်ရာမှ ထလိုက်လေ
သည်။

‘ကဲ့ ရှင်လဲအားရှိသွားအောင် ထမင်း စားလိုက်ပါအုံး။
ကျွန်မလဲ ကိစ္စကလေးနဲ့ရှိသေးလို့ နောက်မှပဲ လာခဲ့ပါအုံး
မယ်’

သူမသည် ပြောယင်း အခန်းထဲမှ ထွက်သွား လေတော့
သည်။

* * *

အချိန်သည် တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွားလေသည်။

လေသည်လည်း ဤ လုရင်းကျွန်းသို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်မှာ
(၇)ရက်တိုင်တိုင်ရှိသွားပြီဖြစ်သည်။

သူသည် နံနက်စောစော ထ၍ သူ၏ ပျောက်ကွယ် သွား
သော အတွင်းအားများကို ပြန်လည်ရရန် လေ့ကျင့်ပြီး မိုးလင်း
ကာနီးမှ ပြန်လည်၍ တရားအိပ်လိုက်လေသည်။ ထို့ကြောင့်
သူသည် တနေ့တခြားကျန်းမာလာပြီး ခွန်အားလည်းအနည်း
ငယ် ထိုးတက်လာသည်။

ထိုနေ့ညနေ အချိန်တွင် ရှောင်ဟုန်းက ပြာယိပြာယာဖြင့်
လေ၏ အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်လာလေသည်။

‘အစ်ကိုကြီး ကြည့်စမ်း ဟိုမှာ ဘယ်သူလာနေလဲလို့’

ထိုစဉ်မှာပင် လုချန်းချန်းက လေ၏အခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်
လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့် လေက ကမန်းကတန်းထိုင်
ရာမှ ထလိုက်ပြီး လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်၍ အလေးပြုလိုက်လေ
သည်။

‘သခင်မကို လေးစားပါတယ်’
ရှောင်ဟုန်းက ပြုံးလိုက်သည်။

‘သူ့ကို သေသေချာချာကြည့်လိုက်ပါအုံး။ ရှင် လူမှားနေပြီ’
ရှောင်ဟုန်း၏ စကားကြောင့် လေက အံ့အားသင့်သွား
လေသည်။

ထိုနောက် သူသည် လုချန်းချန်းအား သေသေ ချာချာ
စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

ရှောင်ဟုန်းက ပြုံးလိုက်လေသည်။
‘သူ့ကို မမှတ်မိတော့ဘူးလား အစ်ကို၊ သူက ကျွန်မတို့
ဆခင်မရွဲ အမှုာညီအစ်မ လုယန်းယန်းလေ ...’

လေ၏ မျက်လုံးအစုံသည် အံ့ဩလွန်း၍ ပြူးကျယ်သွား
လေသည်။

သူသည် သေချာစွာ ထပ်မံကြည့်လိုက်လေသည်။

သို့သော် ယခု မိန်းကလေးမှာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲသည့်ဟန်
မူယာရှိနေသည်ကိုသာ တွေ့လိုက်ရသည်။ လုချန်းချန်းနှင့်ခွဲမရ
အောင် အလွန်ဆင်နေသဖြင့် ယခု သူ့ရွေး၌ ရောက်နေသော
မိန်းကလေးသည် လုချန်းချန်းလော၊ လုယန်းယန်းလောဟုပင်
သူခွဲခြားမရတော့ပေ။

လေ၏ဟန်မူယာကြောင့် မိန်းကလေး၏ မျက်လုံးအစုံသည် မျက်ရည်ဥများ လိမ့်ဆင်းကျလာလေတော့သည်။

‘အစ်ကို ကျွန်မကို တကယ်မမှတ်မိတော့ဘူးလား ဟင်...’ သူမသည် ထိုသို့ပြောယင်း လေ၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်လာလေသည်။ လေက သူမအား ပြန်လည်သိုင်းဖက်ထားလေသည်။

‘ယန်းယန်း...ယန်းယန်း...ယန်းယန်းရယ်...’

ဟု အသံတိုးတိုးဖြင့် အဆက်မပြတ် ခေါ်လိုက်မိလေသည်။ လူယန်းယန်းက လေအား မောကြည့်လိုက်ပြီး-

‘အစ်ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီကိုရောက်လာတာလဲဟင်...’

လေက ပြုံးပြလိုက်လေသည်။

‘ညီမ ပျောက်ဆုံးနေတာကိုတွေ့ရလို့ ရှာယင်းက ညီမရဲ့ အစ်မနဲ့တွေ့ပြီး ဒီကိုရောက်လာတာပါ’

သူသည် လူယန်းယန်း၏ ပုခုံးအား အသာအယာ ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်လေသည်။

‘ပြောစမ်းပါအုံး၊ မင်းကို ဘယ်သူတွေ့က ဖမ်းသွားတာလဲလို့-’

လူယန်းယန်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်လေသည်။

‘မပြောတတ်ဘူးရှင်၊ သူတို့ကိုယ်သူတို့တော့ လူရင်းကျေးဇူးကလူတွေ့လို့ ပြောနေကြတာပဲ’

လေက လူယန်းယန်း၏ အဖြစ်အပျက်ကို ဆက်၍ မေးလိုက်လေသည်။

‘ဒါနဲ့ မင်းဘယ်လိုလုပ် လွတ်မြောက်လာရတာလဲ’

လူယန်းယန်းက လေအား စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး-

‘ကျွန်မကို ခေါ်သွားပြီး အခန်းထဲမှာ ပိတ်လှောင်ထားပါတယ်၊ ကျွန်မက သူတို့အလစ်မှာ ဒီကို ထွက်ခွာပြေးလာတာပါ...’

သူမသည် လေအား မျက်နှာပျက်စွာဖြင့် ကြည့်လိုက်လေသည်။

‘အစ်မက ညီမကိုပြောတယ်၊ အစ်ကို မိထားတဲ့အဆိပ်ဟာ အတော့်ကို ဆိုးဝါးတယ်တဲ့၊ သူက အစ်ကို့ကို အစွမ်းကုန် ကုပေမယ့် အသက်ကိုသာ မသေအောင် ဟန့်တားနိုင်မယ်၊ ခုအစ်ကို့မှာရှိတဲ့သိုင်းပညာတွေကိုတော့ ပြန်ကောင်းလာအောင် ကုနိုင်လိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောတယ်အစ်ကို၊ အခုလိုဖြစ်ရတာ ကျွန်မစိတ်မကောင်းပါဘူး’

သူမသည် ပြောယင်း ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် ငိုကြွေးလိုက်လေသည်။

လေက သူမ၏ ဆံကေသာအား အသာအယာ ပွတ်သပ်ယင်း-

‘မငိုပါနဲ့ ညီမရယ်- အစ်ကို စိတ်မကောင်းအောင် မလုပ်ပါနဲ့ကွာ’

လူယန်းယန်းက ရုတ်တရက် တစုံတခုကို သတိရလာလေသည်။

‘အော်- ခုမှသတိရတယ်၊ မမက ပြောတယ်၊ အဆိပ်တွေကို ကုသတဲ့နေရာ အလွန်ကောင်းတဲ့ သမားတော် တယောက်

ရှိတယ်လို့ ပြောတယ်၊ အဲဒါ သူ့ကို သွားပင့်ပြီး ကုယင် အစ်ကို
မှာ မျှော်လင့်ချက်ရှိတယ်လို့ ပြောတယ်’

လေသည် လုယန်းယန်း၏ စကားကြောင့် ဝမ်းသာ သွား
လေသည်။

‘ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူများပါလိမ့်’

လုယန်းယန်းက လေအား ကြင်နာစွာ ကြည့်လိုက်ပြီး-

‘သမားတော်ကြီး ကျွမ်းစုလို့ ပြောပါတယ်’

လေက မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ပြီး-

‘သမားတော်ကြီး ကျွမ်းစုဟုတ်လား၊ ဒီပုဂ္ဂိုလ်က အတော်
ကို နာမည်ကြီးတယ်၊ မင်းအစ်မ အခုလိုအစ်ကို အတွက် ကြီး
စားတာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ ပြောလိုက်ပါ’

လုယန်းယန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်ကဲ့အစ်ကို၊ ကဲ-ညီမလဲ အစ်မဆီသွားလိုက်အုံးမယ်
အစ်ကိုလဲ ကောင်းကောင်း အနားယူနေနော်’

လေက ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လေသည်။

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျာ-’

လေသည် လုယန်းယန်း၏ နောက်ကျောကို ဝေးကြည့်ကာ
ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

* * *

လုယန်းယန်းထွက်ခွာသွားပြီးနောက် အိမ်ဖော် မိန်းကလေး
တယောက်သည် လေ စားသောက်ပြီးသော ထမင်းဟင်း ပန်း
ကန်များကို လာရောက်သိမ်းဆည်းနေ၏။

သူမသည် လေအား ဤအိမ်သို့ ရောက်ရှိလာသည့်အချိန်မှ
စ၍ လာရောက် ပြုစုပေးနေရသော အိမ်ဖော်ဖြစ်သည်။ သူမ၏
အမည်မှာ ရှောက်ဆွေ ဖြစ်သည်။ ရှောက်ဆွေသည် အသက်
(၁၅)နှစ်လောက် ရှိလိမ့်မည်ဟု ထင်ရသည်။ သူမသည် အလွန်
ရိုးသား၍ စိတ်စေတနာကောင်းသော မိန်းကလေးတယောက်
လည်းဖြစ်သည်။

လေက အကဲခတ်လိုက်မိလေသည်။

ထို့ကြောင့် လေသည် ယင်း မိန်းကလေးထံမှ အကူအညီ
တခုကို တောင်းခံလျှင် ရလိမ့်မည်ဟု ထင်လေသည်။

‘ရှောက်ဆွေ-’

သူသည် အသံကို အချိုသာဆုံးထား၍ ယင်းမိန်းကလေး
အား လှမ်းခေါ်လိုက်လေသည်။

သူမသည် ပန်းကန်ကို သိမ်းဆည်းနေယင်း မော့ကြည့်
လိုက်လေသည်။

သူမသည် ပန်းကန်သိမ်းယင်းမှ ပြန်မေးလိုက်လေသည်။

‘ဘာအလိုရှိပါသလဲ အစ်ကိုကြီး-’

လေက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

‘ဘာမှမလိုပါဘူးကွာ၊ မင်းကို အစ်ကိုစကားတခွန်းလောက်
မေးချင်လို့ပါ’

ရှောက်ဆွေက သူ့အား မျက်လုံးပြူးကျယ်စွာဖြင့် ကြည့်
လိုက်သည်။

‘ကျွန်မကို ဘာများမေးမလို့လဲ အစ်ကိုကြီး’

လေက သူမ၏မျက်နှာအား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

‘ခုနက ရောက်လာတဲ့ လူယန်းယန်းဟာ မင်းတို့ရဲ့သခင်မ
လုချန်းချန်းပဲ မဟုတ်လား’

လေ၏စကားကြောင့် ရှောက်ဆွေ၏ မျက်နှာတခုလုံးသည်
ထိတ်လန့်အံ့ဩသည့် အရိပ်အယောင်များ ပေါ်လွင်လာသည်။
သူမသည် အံ့ဩစွာဖြင့် လေအား ငေးကြည့်နေသော်လည်း
စကားကိုမူ တလုံးမှမပြောပါချေ။

လေက သူမအား ပြုံးပြလိုက်လေသည်။

‘ဘယ်လိုလဲ ငါပြောတာ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား’

ရှောက်ဆွေက—

‘အစ်ကိုကြီး ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ’

သူသည် ချက်ခြင်းပင် သူမ၏စကားမှားသွားမှန်းသိသဖြင့်
ဟင်းပန်ကန်များကိုယူကာ အခန်းတွင်းမှ လျင်မြန်စွာပြေးထွက်
သွားလေသည်။

* * *

လေသည်ကုတင်ပေါ်၌ လဲလျောင်းနေ၏။
သို့သော် မျက်လုံးအစုံသည် ပြူးကျယ်နေ၏။

ဝဏ္ဏထွန်း စာပေ

သူသည် ကူးတို့ဆိပ်၌ လူယန်းယန်းအား မမျှော်လင့်ပဲ တွေ့
ဆုံလိုက်ရသောအချိန်မှ စ၍ သူသည် အလွန်ရှုပ်ထွေးလှသော
ခရုအိုမိတ်တခုတွင်းသို့ ဝင်ရောက်မိသည့်အလား ဒုက္ခအမျိုးမျိုး
နှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရလေသည်။

သူသည် ခေါင်းအေးအေးထားပြီး စဉ်းစား ချင့်ချိန်တတ်
သော လူတယောက်ဖြစ်သည်။

သူသည် မည်သည့်အရာများကိုမဆို ခွဲခြား သိမြင်နိုင်သော
အစွမ်းလဲ ရှိသည်။ ယခုမှာမူ သူ တွေ့ကြုံ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသော
အကြောင်းအရာများအားလုံးတို့သည် တခုမှ ပီပီပြင်ပြင်မရှိပဲ
အလွန်ပင် ရှုပ်ထွေးခြင်းမက ရှုပ်ထွေးလာနေသည်ကို တွေ့ရ
လေသည်။

လူယန်းယန်းနှင့် လုချန်းချန်းတို့သည် တကယ်ပင် ရုပ်ချင်း
ခွဲမရလောက်အောင် တူနေသော အမှာညီအစ်မ ဖြစ်နေ
သလော။ သို့မဟုတ် လုချန်းချန်းသည် လူယန်းယန်းပင် ဖြစ်
သည်။ ထို့အပြင် လူယန်းယန်းသည် လုချန်းချန်းပင် ဖြစ်နေ
သလော။

လုချန်းချန်းသည် လုရင်းကျေးရွာ၏ အရှင်သခင် စီးမင်းယု
၏ ဇနီးဖြစ်သည်မှာ တကယ်ပင် ဟုတ်မှန်နေသလော။ လုရင်း
ကျေးရွာ၏ အရှင်သခင် စီးမင်းယုသည် မိမိအား ယခုကဲ့သို့
လုပ်ကြံရန် လုရင်းကျွန်းပေါ်သို့ လာရောက် ပို့ဆောင်ထားရ
သနည်း။

ဝဏ္ဏထွန်း စာပေ

လှရင်းကျေးရွာသည် မည်သည့်နေရာ၌ ရှိနေသည်ကို ယခု
အချိန်ထိ သဲလွန်စ စိုးစဉ်းမျှ မရခဲ့သေးပါ။ သူသည် ရွှေသို့မည်
သို့ဆက်လက်လုပ်ဆောင်ရမည်နည်း။

ယင်းသို့ တွေးယင်း လေသည် တညလုံး အိပ်မပျော်နိုင်ပဲ
မိုးစင်စင် လင်းခဲ့လေတော့သည်။

* * *

အာရုဏ်ဦး၏ နေရောင်သည် ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အခန်း
ထဲသို့ တိုးဝင်နေ၏။ လေသည် နေရောင်ခြည်များ သူ့ကိုယ်
ပေါ်သို့ ထိုးကျနေသဖြင့် အိပ်ယာထဲမှ ပြင်းရိစွာဖြင့် ထထိုင်
လိုက်သည်။

ထိုစဉ် ရုတ်တရက် အရာဝတ္ထုတခုကို တွေ့မြင်လိုက်ရသော
ကြောင့် သူ၏ မျက်လုံးအစုံသည် ပြူးကျယ်သွားလေသည်။
အကြောင်းမှာ သူအိပ်နေသော အခန်းတွင်း၌ အဝတ်ထုပ်
ကလေးတထုပ် ရောက်ရှိနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သူသည် ထိုအထုပ်အား ဖြည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ၎င်း
အထုပ်ထဲ၌ အဝတ်အစား တစုံနှင့် ကြွေဗူးကလေး တဗူးကို

တွေ့ရှိလိုက်ရလေသည်။ ထိုအဝတ်အစားများမှာ တံငါသည်များသာ ဝတ်ဆင်တတ်သော အဝတ်အစားများဖြစ်လေသည်။

ထို့ပြင် ထိုအထုပ်အောက်၌ စာတစောင်ကိုလည်း တွေ့ရှိရလေသည်။ သူသည် ထိုစာကိုကြည့်၍ မျက်မှောင်ကုပ်သွားလေသည်။

‘ဒီအထုပ်ကို ဘယ်သူကများ အခန်းထဲ လာပို့သွားမလိမ့်’

သူသည် ယင်းသို့တွေးယင်း စာကို ဖောက်ဖတ်လိုက်လေသည်။

‘လေ-’

‘ကြေဗူးထဲမှာ ပါရှိတဲ့ ဆေးရည်ကိုသောက်လိုက်ပါ။ ရှင့်မှာ လျော့သွားတဲ့ ခုန်အားတွေ ပြန်ရှိလာပါလိမ့်မယ်။ ဒီနေ့ည သန်းကောင်ယုံရောက်တဲ့အချိန်မှာ ဒီအဝတ်အစားများကိုဝတ်ဆင်ပြီး အိမ်ရှဲအရှေ့ဘက်ကို ဦးတည်ပြီး ရေကူးသွားပါ။ ရေကူးသွားတဲ့အခါမှာ အသုံးပြုဖို့ ရှင်ထိုင်နေကျ ကျောက်တုံးအနီးမှာ အထူးပြုလုမိထားတဲ့ ပျဉ်ပြားတချပ်ကို တွေ့ရှိရပါလိမ့်မယ်။ ဒီပျဉ်ပြားကိုအသုံးပြုပြီး ရေကူးသွားနိုင်ပါတယ်။ တဘက်ကမ်းကို ရောက်သွားတာနဲ့ကျိနန်းနယ်ကိုရှင်အရောက်သွားပါ-

ပုံ-နွေ

လေသည် ထိုစာအား ဖတ်ပြီးလိုက်သည်နှင့် အလွန်အံ့ဩသွားလေသည်။

နွေသည် မိမိနှင့်အတူ သင်တန်းဆင်းလာသော မိန်းကလေးတယောက်၏ အမည်သင်္ကေတပင် ဖြစ်သည်။

ဤစာကိုဖတ်ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် နွေသည် လျှို့ဝှက်စွာဖြင့် ဤလုရင်းကျွန်းကို ရောက်ရှိနေသည်မှာ ထင်ရှားလှပေသည်။

ဤသို့ဆိုလျှင် နွေသည် ဤအိမ်ပေါ်ရှိ အိမ်ဖော်မလေးရှောင်ဟုန်းလော၊ သို့မဟုတ် ရှောက်ဆွေလော၊ သို့တည်းမဟုတ် အခြားအခြားသော လူတယောက်ပင်လော။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် သင်တန်းအတူတက်ခဲ့ကြသော်လည်း တယောက်နှင့် တယောက် ရုပ်ဖျက်ထားကြသဖြင့် မည်သူက မည်သူ့ကို မှတ်မိလိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

နွေရောက်ရှိလာသည်မှာ သူ၏အထက်အရာရှိ တယောက်က ကြိုတင် စီမံပေးထားခြင်း ဖြစ်သည်။

သူသည် နွေရောက်ရှိလာသည်ကို သိလိုက်ရသောကြောင့် သူ၏ စိတ်အစဉ်သည် ပြန်လည်တက်ကြွလာလေသည်။

သူသည် ယင်းစာကို ဖတ်ပြီးသည့်နောက်တွင် စာကိုမီးရှို့ပစ်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက်သူသည် အထုပ်ထဲမှကြေဗူးအား ယူလိုက်သောအချိန်တွင်-

‘ဒေါက်... ဒေါက်... ဒေါက်’

အခန်းတံခါးခေါက်သံကို ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရလေသည်။

ဝဏ္ဏထွန်း စာပေ

သူသည် ကြွေးငွေအား အိပ်ထဲ၌ လျှင်မြန်စွာ ဖွက်ထားလိုက်
ပြီး အင်္ကျီအား ကုတ်ဝတ်အောက်သို့ ကမန်းကဘန်း ပစ်သွင်း
လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် အခန်းတံခါးမှာပွင့်သွားပြီး ရှောက်ဆွေ့က
နံနက်စာများ ယူဆောင်၍ အခန်းတွင်းသို့ ရောက်ရှိလာသည်
ကို တွေ့ရလေသည်။

သူသည် ရှောက်ဆွေ့ကို အကဲခတ်ကြည့်နေမိသည်။

သို့သော်... ရှောက်ဆွေ့သည် ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် မျက်နှာ
ထား ပြုံးရွှင်ရွှင်ဖြင့် ထမင်းဟင်းများကို နေရာတကျထားပြီး
စားပွဲကုလားထိုင်များအား သန့်ရှင်းပေးနေ၏။

‘ရှောက်ဆွေ့’

လေသည် အသံတိုးတိုးဖြင့် ခေါ်လိုက်သည်။

ရှောက်ဆွေ့ကလေ၏ခေါ်သံကြောင့်သူ့အား မော့ကြည့်
လိုက်လေသည်။

လေက ပြုံးပြလိုက်လေသည်။

‘အော်... ဒါနဲ့ နွေ့ဆိုတာကို သိသလားဟင်’

ရှောက်ဆွေ့က နားမလည်သော မျက်လုံးဖြင့် လေအား
မော့ကြည့်လိုက်လေသည်။

‘ရှင် အစ်ကို ဘာပြောတာလဲဟင်’

လေက သက်ပြင်းတချက်ချလိုက်လေသည်။

‘အော်... နွေ့ဆိုတာကို သိသလားလို့ မေးတာ’

ရှောက်ဆွေ့က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်လေသည်။
‘အစ်ကိုမေးတာ လူနာမည်လား၊ ဒါမှမဟုတ် ဘာကိုမေး

တာလဲ’

‘အော်... နွေ့ရာသီမှာ ဒီကျွန်းမှာလာပြီး နေရတာ တော်
တော်ကောင်းတယ်လို့ ပြောမိတာပါ’

ရှောက်ဆွေ့က ပုခုံးတချက် တွန့်လိုက်လေသည်။

‘အစ်ကိုကလဲ ကြံကြံဖန်ဖန် ပြောတော့မယ်’

သူမသည် စားသောက်ဖွယ်ရာများကို ထားခဲ့ပြီး ပြန်လှည့်
ထွက်သွားလေသည်။

* * *

‘ဒီမှာ ခဏလောက်နေပါအုံးဗျ’

လေက ဟန့်တားလိုက်လေသည်။

ရှောက်ဆွေ့က လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

‘ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ အစ်ကိုကြီး’

လေက ပြုံးပြလိုက်လေသည်။

‘ဒါနဲ့ ရှောင်ဟုန်းတယောက်ကော ဒီကနွေ့လာတာမတွေ့
ရသေးပါလား၊ ဘယ်သွားနေသလဲ’

‘ရှောက်ဆွေ့က လေ၏စကားကြောင့် ပြုံးလိုက်သည်။

‘ရှင်မသိသေးပဲကိုး၊ သူတို့ ဒီကနွေ့မနက်ကပဲ ဒီကျွန်းပေါ်
ကနေ ထွက်သွားကြပြီရှင်’

လေက အံ့ဩသွားလေသည်။

‘ဗျာ’

လေက အံ့ဩသွားသဖြင့် လွတ်ကနဲပင် အသံထွက်သွားလေသည်။

ရှောက်ဆွေ့က ပြုံးလိုက်လေသည်။

‘သူတို့မရှိလဲ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ရှင်ကိုပြုစုဖို့ ကျွန်မ တာဝန်တွေအားလုံး လွှဲပေးသွားတယ်ရှင်’

လေက ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

‘ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ သူတို့ ဘယ်သူတွေနဲ့ သွားကြတာလဲဗျ’

ရှောက်ဆွေ့က—

‘ရှောင်ဟုန်းနဲ့ သခင်မတို့ပေါ့’

ထိုစကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ လေသည် ရင်ထဲ၌ လေးလံ၍သွားလေသည်။

ရှောက်ဆွေ့သည် အခန်းဝန်းသို့ ရောက်ရှိပြီးမှ လေအား ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

‘အစ်ကိုကြီးကို သတိတခု ပေးရအုံးမယ်’

လေက မျက်မှောင်ကုပ်၍ မေးလိုက်လေသည်။

‘ဘာများလဲ’

ရှောက်ဆွေ့က ပြုံးလိုက်လေသည်။

‘အစ်ကိုကြီး... ဒီကျွန်းကနေ ထွက်ပြေးဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့နော်’

လေက ရယ်မောလိုက်လေသည်။

‘ကျုပ်က ဒီကျွန်းက ထွက်ပြေးနိုင်လောက်အောင် အင်အားမရှိသေးပါဘူးဗျာ’

ရှောက်ဆွေ့က ပြုံး၍ ပြောလိုက်လေသည်။

‘ဒါပဲကောင်းပါတယ်လေ၊ တချိန်တုန်းက လူတယောက် ဒီကျွန်းက ထွက်ပြေးသွားလို့ နောက်တော့ ငါးမန်းကိုက်လို့ မရှုမလှဆုံးသွားတော့တာပေါ့ရှင်...’

လေက မျက်မှောင်ကုပ်သွားလေသည်။

‘မြစ်ထဲမှာ ငါးမန်းတွေရှိတယ် ဟုတ်လား’

ရှောက်ဆွေ့က ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

‘ဟုတ်ကဲ့၊ မြစ်ထဲမှာ ငါးမန်းတွေအများကြီး ရှိတယ်ရှင်’
လေသည် ရှောက်ဆွေ့၏ စကားကြောင့် စိတ်ဓာတ်အကြီးအကျယ် ကျသွားလေသည်။

* * *

လေသည်။ အပြင်ဘက်တွင် လ ရောင်သည် ထိန်ထိန်လင်း
နေ၏။

ဝန်းကျင်တခုလုံးမှာ လေတဟူးဟူး တိုက်ခတ်နေသော
အသံမှအပ ပကတိတိတ်ဆိတ်ပြီး ငြိမ်သက်နေ၏။

လေသည် ဝန်းကျင်သို့ တချက် အကဲခတ် ကြည့်လိုက်ပြီး
နောက် ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ ခုန်ထွက်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် သူသည် သူ့အမြဲထိုင်နေသော ကျောက်တုံးရှိ
ရာသို့ ဦးတည်ပြေးလွှားသွားလေသည်။

စာရွက်ပေါ်မှ ဖော်ပြထားသည့်အတိုင်း ထိုကျောက်တုံး
အောက်၌ ရှည်လျားသော ပျဉ်ပြားတချပ်ကို တွေ့ရှိလိုက်ရ
လေသည်။

ယင်းပျဉ်ပြားသည် အထူး မွမ်းမံထားသဖြင့် လှေ၏ဦးပိုင်း
ပုံနှင့် တူလှပေသည်။

သူသည် ထိုပျဉ်ပြားအား ကောက်ယူလိုက်ပြီး ရေစပ်ရှိရာ
သို့ ဦးတည်ပြီး တဟုန်ထိုး ပြေးလွှားသွားလေသည်။

ရေစပ်သို့ ရောက်ရှိသွားသောအခါ သူသည် ယူဆောင်
လာသော ပျဉ်ပြားပေါ်သို့ မှောက်လျက် ရေထဲသို့ ခုန်ဆင်း

လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် သူသည် ခြေလက်များကိုအသုံး
ပြုကာ စာထဲတွင် ညွှန်မြည့်အတိုင်း အရှေ့ဘက်သို့ တိုးလျှိုး

ကာ ကူးခတ်သွားလေတော့သည်။
ထိုပျဉ်ပြားသည် အထူးစိမ့် ပြုလုပ်ထားသဖြင့် ရေပေါ်၌
သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်တခုလုံးအား ခံထားနိုင်စွမ်းရှိလေသည်။ ရေပြင်

ဝဏ္ဏထွန်းစာပေ

ငါးမန်း

လေသည် ကြွေဗူးလေးထဲမှ ဆေးရည်များကို သောက်သုံး
လိုက်ပြီး နောက်အတန်ကြာသာသောအခါတွင် သူ၏ ခန္ဓာ
ကိုယ်မှ သွေးကြောများသည် အတားအဆီးမရှိပဲ လည်ပတ်
သွားနိုင်လာနိုင်လေသည်။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်တွင်း လျော့သွားသော ခွန်အားများလည်း
အခြေအနေများစွာ တိုးတက်လာလေသည်။

ထို့နောက် သူသည် တံငါသည် အဝတ်အစားများ ဝတ်
ဆင်ထားလိုက်လေသည်။

သူသည် သူ၏ခါးကို သေချာစွာ စစ်ဆေးပြီးနောက်
ပြတင်းပေါက်အား လက်ဖြင့် အသာအယာ တွန်းဖွင့်လိုက်

ဝဏ္ဏထွန်း စာပေ

ပေါ်တွင် လှိုင်းတံပိုးများသည် တစထက်တစ လှရမ်းကျန်းနှင့်
ဝေး၍ဝေး၍ သွားလေသည်။

* * *

မည်မျှအချိန်ကြာမြင့်စွာ ကူးခတ်နေရမှန်းမသိ။

နီရဲသောနေဝန်းသည် ပင်လယ်ရေပြင်ပေါ်မှတက်လာလေ
သည်။ ယခုမှ လေသည် စားသောက်ဖွယ်ရာများကို ယူမလာ
မိသည်ကို နောင်တကြီးစွာ ရနေလေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင်—

ရေပြင်ပေါ်၌ အရာဝတ္ထုနှစ်ခုသည် သူ့ထံသို့ ဦးတည်၍
ရွေ့လျားလာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ယင်း အရာ
ဝတ္ထုနှစ်ခုသည် ငါးမန်းနှစ်ကောင်၏ အမြီးပိုင်းများ ဖြစ်နေ
သည်ကို လေက ချက်ခြင်းပင်ရိပ်စားမိလိုက်လေသည်။

သူသည် ရင်ထဲ၌ ထိတ်ကနဲ ဖြစ်သွားလေသည်။ ငါးမန်း
ဟူသည့် သတ္တဝါသည် အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော
သတ္တဝါဖြစ်လေသည်။ သို့သော်လည်း သူ၏လက်ထဲတွင် ငါး
မန်းအားတိုက်ခိုက်ရန်အတွက် လက်နက်များမပါရှိပါချေ။

သူသည် ငါးမန်းအား မည်သို့ခုခံရမည်ကို တွေးတောနေ
စဉ်မှာပင် ငါးမန်းသည် သူ့ထံသို့ ချဉ်းကပ် လာလေသည်။

ဝဏ္ဏထွန်း စာပေ

လေသည် ရင်ထဲ၌ ချောက်ချား တုန်လှုပ်သွားလေသည်။ သူ
သည် ထို ငါးမန်းနှစ်ကောင်အား မည်သို့ရင်ဆိုင်ရမည်နည်း။

* * *

လေသည် ခွန်အားရှိသမျှ လျင်မြန်စွာ ကူးခတ်သွားလေ
သည်။ ငါးမန်းနှစ်ကောင်သည် သူ့နောက်မှ ပြေးညှင်းစွာဖြင့်
လိုက်လာနေသည်။

ထိုစဉ် လူသံတခုကို ကြားလိုက်ရလေသည်။
'ဖေဖေ ဟိုမှာ ငါးမန်းတွေ လူတယောက်ရှိ နောက်ကို
လိုက်နေကြစာယ်'

တဆက်တည်းမှာပင် အခြားလူတယောက်အသံက ငယ်မ
ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

'ဟုတ်တယ်ဟေ့ ငါ့လှံတံ မြန်မြန်သွားယူခဲစမ်း'
လေသည် ခေါင်းမော့ ကြည့်လိုက်သောအခါ သူ့ထံသို့
ရွက်လှေတစင်း လျင်မြန်စွာဦးတည်လာနေသည်ကို တွေ့ရလေ
သည်။

သူသည် ထိုရွက်လှေကလေးအား တွေ့မြင်လိုက်ရသော
ကြောင့် လွန်စွာမှ ဝမ်းသာသွားလေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ရွက်လှေငယ်ပေါ်မှ လူသည် လေ၏ နောက်
သို့ လိုက်လံနေသော ငါးမန်း၏နောက်သို့ လှံတံတလက်ဖြင့်
ဖမ်းလွှတ်လိုက်လေသည်။

ဝဏ္ဏထွန်း စာပေ

ရှေ့ဆုံးမှ လိုက်လာနေသော ငါးမန်းသည် ထိုလူပစ်လွတ်
လိုက်သောလူ တံနှင့် ထိမှန်သွားသဖြင့် သွေးများသည် နီရဲ၍
လာလေသည်။

နောက်မှလိုက်နေသော ငါးမန်းသည် လေ၏ နောက်သို့
မလိုက်တော့ပဲ သွေးညှိနံ့ ရနေသော ငါးမန်းအားဝင်ရောက်
တိုက်ခိုက် ကိုက်ဖြတ်နေလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ဒဏ်ရာရထားသော ငါးမန်းနှင့် နောက်ထပ်
ရောက်နေသော ငါးမန်းတို့သည် ထွေးလုံး တိုက်ခိုက်နေလေ
သည်။

ထိုစဉ်—

လေသည် ရွက်လှေအနီးသို့ရောက်လာသောအခါ ရွက်လှေ
ပေါ်မှ လူငယ်တဦးက ကြိုးကို လေရှိရာသို့ ချပေးလိုက်ရာ
လေသည် ရွက်လှေပေါ်သို့ ကြိုးကိုဆွဲ၍ ခုန်တက် လိုက်လေ
သည်။

ရွက်လှေပေါ်၌ အဘိုးအိုတယောက်နှင့် (၁၀)နှစ် (၁၇)
နှစ်ခန့်လူငယ်တယောက်ပါရှိလေသည်။

သူတို့သည် တံငါသည်များဖြစ်ကြလေသည်။ လေက အဘိုး
အိုအားကြည့်ကာ ဦးညွတ်လိုက်လေသည်။

‘အခုလို ကျုပ်ကို ကယ်တင်လိုက်တဲ့အတွက် အများကြီး
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ’

အဘိုးအိုက လက်ကာပြလိုက်လေသည်။

ဝဏ္ဏထွန်းစာပေ

‘ကိစ္စမရှိပါဘူးကွာ ဒါနဲ့ မင်းက ဘာကြောင့် ပင်လယ်ထဲ
မှာ ရောက်နေရတာလဲ’
လေက ပြုံးပြလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော်က လှေငယ်တစင်းနဲ့ ထွက်လာတာပါ အဲဒါ
လှိုင်းပုတ်ပြီး လှေငယ်က မောက်သွားလို့ပါ’
အဘိုးအိုသည် စားသောက်ဖွယ်ရာများကိုယူ၍ လှမ်းပေး
လိုက်လေသည်။

‘ကဲ—အားရှိသွားအောင် စားလိုက်ပါအုံး’
သူသည် လူငယ်ဖက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး—

‘သား... ဒီညွှေသည့်အတွက် အဝတ်အစား တစုံလောက်
ထုတ်ပေးလိုက်စမ်းပါ’

လေသည် အဘိုးအို ယူလာသော စားသောက်ဖွယ်ရာ
များကို ကူညီချပေးယင်း—

‘ဒါနဲ့ ဦးတို့က ဘယ်သွားမှာလဲဗျာ...’

အဖိုးအိုက—

‘ကျုပ်တို့က ငါးသွားဖမ်းမလို့ပါ’

လေက အဖိုးအိုအား ကြည့်လိုက်ပြီး—

‘ဦးတို့ ငါးဖမ်းယင်၊ တနေ့ ငွေဘယ်လောက်—လောက်
ရသလဲဗျာ’

အဖိုးအိုက သက်ပြင်းတချက်ချလိုက်သည်။

‘ဘယ်လောက်မှ သိပ်မရပါဘူးကွာ၊ အများဆုံးရယင် ငွေ
တစ်ကျပ်သားပေါ့’

F.17

ဝဏ္ဏထွန်းစာပေ

လေသည် အိတ်ထဲမှ ငွေ(၅)ကျပ်အားထုတ်ယူ၍ အဖိုးအို
အား လှမ်းပေးလိုက်လေသည်။

‘ဒါဖြင့် ဦးထိုက် ငါးသွားပြီး ဖမ်းမနေပါနဲ့တော့ ကျွန်
တေ့ကို ကုန်းပေါ်ထိ လိုက်ပြီး ပို့ပေးပါ’

အဖိုးအိုက ငွေ(၅)ကျပ် ရရှိလိုက်သဖြင့် လွန်စွာ ဝမ်းသာ
သွားသည်။

‘ကောင်းပါပြီလေ’

သူသည် ရွက်လှေအား နောက်သို့ ပြန်လည်ကွေ့လိုက်လေ
တော့သည်။

* * *

လွင်စာပေ

အမှတ် ၁၅/၁၃၈၊ ၆ လမ်း

ဘောင် ငူ ရွှေ

ရက် ၂၁၇၅၅

မိန်းကလေး ရှောက်ဆွေ

ဤနေရာသည် ဆန်တုံးနယ်၏ ဆိပ်ကမ်းမြို့တမြို့ဖြစ်သည်။

ဤမြို့ကလေးသည် အချက်အချာကျသော မြို့ကလေးတမြို့
လည်းဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ အလွန်စည်ကားလှပေသည်။

လေသည် ထိုမြို့ထဲတွင်ရှိသော တည်းခိုခန်းတခု၌ အခန်း
ငှား နေလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ဆိုင်လုလင်အား အဝတ်အစားတစုံ ဝယ်ပေးပါ
ရန် မှာကြားလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် သူသည် စားသောက်ဖွယ်ရာများကို မှာကြား
ပြီးနောက် အခန်းထဲ၌ အိပ်၍ အနားယူလေသည်။

သူသည် နောက်တနေ့ နေ့လည်ထိ အိပ်ပျော် သွားလေသည်။

သူအိပ်ရာမှ နိုးလာသောအခါတွင် သူ၏ တကိုယ်လုံးမှာ ခွန်အားများ မမျှော်လင့်ပဲ ပြန်လည် ရရှိလာသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် လွန်စွာဝမ်းသာသွားလေသည်။

တဆက်တည်းမှာပင် သူသည် ခံပြင်းသောစိတ်များ တဖူဖူပေါ်ပေါက်လာလေသည်။

သူသည် မည်သည့်နည်းနှင့်မဆို လူရင်းကျေးရွာအား မတွေ့တွေ့အောင် လိုက်ရှာမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

နေ့လည်စာ စားပြီးနောက်၊ သူသည် တည်းခိုခန်းမှ ထွက်လာလေသည်။

သူသည် ဆိုင်ထဲမှ မထွက်ခွာမီ ဆိုင်လုလင်အား—

‘ဒီမှာ မိတ်ဆွေ...လူရင်းကျေးရွာ ဘယ်မှာ ရှိသလဲ ဆိုတာ မင်းသိသလား?’

ဆိုင်လုလင်က အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီး ခေါင်းခါရမ်းလိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားပြောတဲ့လူရင်းကျေးရွာကိုကျွန်တော်မကြားဖူးဘူးဗျ၊ ဒီနယ်တဝိုက်မှာတော့ ဒီကျေးရွာနာမည်ကို မကြားဖူးဘူး’

လေသည်မေး၍ မရသည့်နောက်၊ တည်းခိုခန်းမှ ထွက်လာပြီး၊ ဟိုက်ယန်းမြို့သို့ ဦးတည်ထွက်ခွာသွားလေသည်။

* * *

လေသည်ဟိုက်ယန်းမြို့သို့ရောက်ရှိလာသောအခါတွင်လည်း လူရင်းကျေးရွာ၏အကြောင်းကို စုံစမ်းမေးမြန်းကြည့်သည်။

သို့သော်မည်သူကမှထိုကျေးရွာကိုမသိသဖြင့်လူရင်းကျေးရွာကို စုံစမ်း၍မရသည့်အဆုံး လက်မှတ်ချလိုက်လေသည်။

ထို့နောက်လေသည် ကျီနန်းမြို့သို့ ဦးတည် ထွက်ခွာသွားပြန်လေသည်။

* * *

ကျီနန်းနယ်သည် အလွန်သာယာသောနယ်တနယ်ဖြစ်သည်။ ထိုနယ်ရှိ အိမ်တိုင်းအိမ်တိုင်းမှာ ကိုယ်ခြံဝင်းနှင့် ပန်းမျိုးစုံလင်စွာစိုက်ထားကြလေသည်။

လေသည် ကျီနန်းမြို့သို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ၊ ညနေဆည်းဆာအချိန်ပင် ဖြစ်နေလေသည်။

သူသည် ကျီနန်းမြို့တွင်းရှိ တည်းခိုခန်းတွင်းသို့ဝင်၍ အခန်းတခန်းငှားပြီးနောက်၊ အပြင်ဘက်ရှိ စားသောက်ဆိုင် တဆိုင်သို့သွားရောက်ကာ တယောက်တည်းစားသောက်နေလေသည်။

သူသည် ထိုသို့ တယောက်တည်း စားသောက်နေယင်းမှ သူ့စားပွဲအနီးရှိ ဝိုင်းပွဲစားသောက်နေသောလူများက ပုံပြင် အကြောင်းများကိုစိတ်ဝင်စားစွာပြောနေကြသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

အချို့လူများက ပုပြင်ကိုလာရောက် နားထောင် ကြည့်
များဖြစ်ကြသည်။

ထို့အပြင် ယင်းလူများသည် ပုပြင်လာရောက်နားထောင်
လို၍ နယ်ပေါင်းများစွာကရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်သည်ဟုလည်း
လေကကြားမိလိုက်လေသည်။

သူသည် နားမလည်သောကြောင့် အစားအသောက်များ
လာရောက်ချပေးသော ဆိုင်လုလင်အား စုံစမ်းလိုက်သည်။

‘နေပါအုံးဗျ၊ ပုပြင်ပြောတယ်ဆိုတာ ဘာကို ဆိုလိုတာ
လဲဗျ’

ဆိုင်လုလင်က သူ့အားအကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

‘အစ်ကိုကြီးက ဒီနယ်က မဟုတ်ဘူးနဲ့တူတယ်၊

လေက ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

‘ဟုတ်ပါတယ် ခရီးသည်တယောက်ပါ’

ဆိုင်လုလင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဒါကြောင့် အစ်ကိုက ဒီအကြောင်းတွေကိုမသိတာကိုး’

ဆိုင်လုလင်သည် ခေါင်းတချက်ငြိမ်လိုက်ပြီး-

‘ဒီလိုဗျ၊ ကျွန်တော်တို့ ကျိနန်းနယ်မှာ ပုပြင်ပြောတဲ့ အ
လေတခုရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ပုပြင်ပြောတဲ့နေရာမှာ သုံး
လေးခုလောက်ရှိပါတယ်။ ဒီနယ်မှာရှိတဲ့ လူတိုင်း လူတိုင်းဟာ
ပုပြင်ပြောတဲ့အရပ်မှာ သွားနားထောင်ကြတယ်ဗျ၊ အဲဒီမှာပရိ
သတ်တွေနဲ့ တော်တော်စည်ကားတယ်ဗျ၊ တခါတလေ ပြော

တဲ့ပုပြင်က အလွန်ကောင်းတဲ့အခါမှာဆိုယင်တော့ ဒီနယ်အနီး
တဝိုက်မှာရှိကြတဲ့ မြို့ရွာကလူတွေပါလာပြီး နားထောင်ကြ
တယ်ဗျ--

လေက ရယ်မောလိုက်သည်။

‘ဒါဖြင့် ဒီနေ့ညတော့ ကျုပ်လဲ ဗဟုသုတရအောင် နား
ထောင်မှနဲ့တူတယ်’

ထိုစဉ်မှာပင် သူ၏ဝဲဘက်စားပွဲမှ လူတယောက်က သူ့အား
ကြည့်ကာ လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်လိုက်ပြီး-

‘ဒီက နောင်ကြီးက ပုပြင် သွားနားထောင်မယ် ဆိုယင်၊
ကျုပ်နဲ့ အဖော်လိုက်ခဲ့ပါလားဗျ၊ ကျုပ်ကလဲ ပုပြင်နား
ထောင်ချင်လို့ အခြားနယ်က ရောက်လာတာပါ’

လေက ပြန်လည်ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

‘ဟာ-ဒါဆိုအတော်ပဲ၊ ဟန်ကျလိုက်တာ၊ အဖော်ပါတော့
ပိုကောင်းတာပေါ့ဗျာ...’

ထိုလူကရယ်မောလိုက်သည်။

‘ကျုပ်နာမည်က ဝူးရှောက်ဖုန်းလို့ ခေါ်ပါတယ်၊ မိတ်ဆွေ
ကို ကျုပ်က ခင်မင်တတ်ပါတယ်’

လေက ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်ကဲ့-ကျုပ်ကလဲ ခင်မင်တတ်ပါတယ်၊ ကျုပ် နာမည်
ကတော့ ‘လေ’ လို့ခေါ်ပါတယ်’

ဝူးရှောက်ဖုန်းသည် လေ၏ စားပွဲရှိရာသို့ လျှောက်လာ
သည်။

ထို့နောက် သူသည် ဆိုင်လုလင်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး-

‘ကဲ-ကျုပ်စားပွဲပေတက ဟင်းခွက်တွေကို ဒီဘက်စားပွဲ
ရွှေ့ခဲ့ပေးပါ’

ဆိုင်လုလင်သည် ဝူးရွှောက်ဖုန်း၏ ဟင်းပန်းကန်များကို
လေ၏ စားပွဲပေတသို့ ရွှေ့ပြောင်းပေးလိုက်လေသည်။

* * *

ဝူးရွှောက်ဖုန်းသည် လေ၏ရွှေ့သို့ အရက်တခွက်ကို ငဲ့ပေး
လိုက်ယင်း-

‘ကျုပ်တို့ ဆန်တောင်းနယ်မှာ ပုပြင်ပြောတဲ့ အလေ့အ
ရှိတယ်ဗျ၊ ပုပြောတဲ့လူဟာ ပုတခု နဲ့စည်းဝါးနှစ်ခုနဲ့ အချက်
ကျကျတီးပြီး ရွှေးရွှေးတုန်းက အကြောင်းအရာများကို အသံ
နေ အသံထားနဲ့ ပြောပြလေ့ရှိပါတယ်၊ တခါတခါပြောမယ်
ပုပြင်က လူကြိုက်များတဲ့ပုပြင်ဖြစ်တယ်ဆိုယင် ရွှာနီးချုပ်စံ
က လူတွေထောင် အစုလိုက် အပြုံလိုက်လာပြီး ပုပြင်ကို စိတ်
ဝင်စားစွာ နားထောင်ကြတယ်လေ’

ဝူးရွှောက်ဖုန်း၏ ပြောစကားကို လေက စိတ်ဝင်စားစွာ
နားစွင့်နေ၏။

ဝူးရွှောက်ဖုန်းက စကားဆက်လိုက်ပြန်သည်။

ဝဏ္ဏထွန်းစာပေ

‘အခု ဒီမို့မှာ ပုပြင်ပြောတဲ့နေရာ (၃) နေရာရှိပါတယ်၊
ဒါပေမယ့် လူထူညယျာဉ်မှာ အခုပုပြင်ပြောတဲ့ မိန်းကလေး
တယောက် ရောက်လာတယ်။ အဲဒီမိန်းကလေးဟာ အသံကလဲ
ကောင်း၊ အပြောကလဲ သိပ်ပိုင်တဲ့အတွက် ကျုပ်တို့ပါနေစဉ်
ရက်ဆက်လာပြီး နားထောင်နေရတယ်ဗျ’

လေက ပြုံးလိုက်သည်။

‘တယ်ဟုတ်ပါလားဗျ၊ ခင်ဗျားပြောတာနဲ့ ကျုပ်တောင်
မှ တော်တော် နားထောင်ချင်လာပြီ’

ဝူးရွှောက်ဖုန်းက သူ့ရင်ဘတ်ကို လက်ဖြင့်ပုတ်လိုက်သည်။

‘စိတ်ချ၊ ကနေ့ည ခင်ဗျားကို ကျုပ်လိုက်ပို့ ပေးပါမယ်’
လေက ဦးညွတ်လိုက်သည်။

‘ဒါဆိုယင် ခင်ဗျားကို ကျေးဇူးတင်လိုက်တာဗျာ’

ဝူးရွှောက်ဖုန်းသည် ဆိုင်လုလင်အား လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

ဆိုင်လုလင်က ရောက်ရှိလာသောအခါတွင် သူက ငွေတုံး
ကလေးတုံးကို ထုတ်ပေးလိုက်ပြီး-

‘ဟောဒီက ရပ်ဝေးက မိတ်ဆွေအတွက် ခုံနေရာလေးတခု
ကို တဆိတ်ကြိုတင်ထားပေးပါဗျာ’

ဆိုင်လုလင်သည် ဝူးရွှောက်ဖုန်းပေးသော ငွေတုံးကလေး
ယူကာ ဆိုင်ထဲမှ ပြေးလွှားထွက်ခွာသွားလေသည်။

လေက မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

‘ပုပြင်သွားနားထောင်တာတောင်မှ ခုံနေရာ ကြိုတင်ဝယ်
ထားရတယ်၊ ဟုတ်လားဗျ’

ဝဏ္ဏထွန်းစာပေ

ဝူးရှောက်ဖုန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
'ဟုတ်ပါတယ်၊ နို့မဟုတ်ယင် နေရာမရပဲ ကျုပ်တို့ မဖတ်
တတ်ရပ်ပြီး နားထောင်နေရမယ်ဗျ'

လူထုဥယျာဉ်သည် သိတ်မဝေးလှပါ။

လေတည်းခိုနေထိုင်နေသောတည်းခိုခန်းနှင့်ဆိုလျှင် နှစ်လမ်း
ထဲသာခြားသည်။

လေသည် ညနေအချိန်ရောက်လာသောအခါတွင် ဝူးရှောက်
ဖုန်းအား တည်းခိုခန်းထဲ၌ အသင့်ပြင်ကာစောင့်နေလေသည်။
မကြာပါချေ။

ဝူးရှောက်ဖုန်းကရောက်ရှိလာပြီး သူတို့ နှစ်ယောက်သည်
လူထုဥယျာဉ်ရှိရာသို့ လမ်းလျှောက်သွားကြလေသည်။

သူတို့သည် လမ်းထဲသို့ ချိုးဝင် လိုက်သည်နှင့် လေသည်
ခတ်လှမ်းလှမ်း၌ လူထုဥယျာဉ်ဟူသောဆိုင်းဘုတ်တခုအား တွေ့
မြင်လိုက်ရလေသည်။

ယင်းဥယျာဉ်၏ရှေ့တွင် မြင်းများ၊ မြင်းလှည်းများနှင့် ခြေ
လျင်ဖြင့်ရောက်ရှိလာကြသောလူများမှာ အလွန် များပြား နေ
သည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ဝူးရှောက်ဖုန်းနှင့်လေသည် ထိုလူထုဥယျာဉ်ထဲသို့ တိုးဝင်
သွားပြီးနောက် ကြိုတင်မှာထားသော ထိုင်ခုံနေရာသို့ ရောက်
ကာ ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

ထိုသို့ရရှိထားသောထိုင်ခုံနေရာသည် တတိယတန်း ဖြစ်၍
အလွန်အဆင်ပြေလေသည်။

လေသည် သူတို့၏ထိုင်ခုံနေရာတွင်ထိုင်ချလိုက်ပြီး စင်ပေါ်
သို့ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ရာ၊ စင်မြင့်ပေါ်၌ စားပွဲ တလုံး နှင့်
ကုလားထိုင်နှစ်လုံးကိုတွေ့ရှိပြီး ထိုစားပွဲပေါ်၌ ဗုံ တလုံး တင်
ထားသည်ကိုပါ တွေ့ရှိရလေသည်။

ထို့အပြင် စင်ပေါ်တွင် ကြီးတပ်တူရိယာတခုရှိသည်မှအပ
စင်မြင့်တခုလုံးမှာ မည်သည့်အရာဝတ္ထုတခုမှမရှိပါချေ။

ထို့နောက်သူသည် ဘေးဘီသို့တချက် အကဲခတ် ကြည့်
လိုက်လေသည်။

ပုံပြင်နားထောင်ရန် လာရောက်ကြသည့် ပရိသတ်များမှာ
များသောအားဖြင့် သိုင်းသမားများသာဖြစ်ကြသည်ကို တွေ့
ရှိရလေသည်။

လူများသည် တဖြေးဖြေးနှင့် လူထုဥယျာဉ် ထဲတွင် ပြည့်
နှက်လာလေသည်။

မကြာပါချေ။

အပြာရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောမိန်းကလေးတယောက်သည်
စင်မြင့်ပေါ်သို့တက်လာလေသည်။

သူမ၏နောက်တွင် အသက်(၄၀)ကျော်ခန့် လူတယောက်
လည်း ပါလာနေ၏။ ထိုလူသည် စင်မြင့်ပေါ်တွင် ရှိနေသော
ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ထိုင်ချလိုက်ပြီးလျှင်၊ ကြီးတပ် တူရိယာ
အား ယူလိုက်ပြီး အသံညှိနေ၏။

မိန်းကလေးသည် လက်တဘက်မှာ ဗုံ တီးသောဒုတ်အား
ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး ကျန်လက်တဘက်ဖြင့် ဝါးချပ်ကိုယူလိုက်
လေသည်။

ထိုစဉ်အော်ဟစ်ဆူညံနေသော ပရိသတ်များသည် မီးအား ရေဖြင့် ဖြန်းသပ်လိုက်သကဲ့သို့ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက် သွားကြ လေသည်။

ထို့နောက် မိန်းကလေးသည် ဗုဒ္ဓအားတချက်တီးလိုက်ပြီး အသံနေအသံထားဖြင့် သူမပြောပြမည့်ပုံပြင်အား စတင်ပြော ပြလေတော့သည်။

လေသည် ထိုအမျိုးသမီး၏ သာယာနေသောအသံကိုကြား လိုက်ရသဖြင့် သူ၏စိတ်ထဲ၌ အလွန်ပင် ကြည်လင်သာယာလေ သည်ဟု ထင်မိလေသည်။

ဝူးရှောက်ဖုန်းက တချက် ပြုံးလိုက်လေသည်။

‘ဘယ်နှဲ့လဲ မိတ်ဆွေ၊ ဒီမိန်းကလေးအသံ နားထောင်လို့ မကောင်းဘူးလား’

လေက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်ကဲ့၊ အဲဒီ မိန်းကလေးရဲ့ အပြောအဆိုကတော်တော် လေး ပိုင်ပါဘယ်’

ဝူးရှောက်ဖုန်းက ပြုံးပြလိုက်သည်။

‘သူ့ကို ဒီလောက်တောင် သဘောကျနေတယ်ဆိုယင်တော် ကြာ ရှောက်ဆွေ ပြောရမယ့်အလှည့် ရောက်လာတဲ့အခါကျ ယင်၊ ခင်ဗျား ပိုပြီး သဘောကျမှာပဲ’

လေက ပြုံးလိုက်သည်။

‘တော်တော်ဆိုတဲ့ စာပါလားဗျ၊ တော်ကြာ ကြည့်သေး တာပေါ့’

မကြာပါချေ။

ထိုမိန်းကလေးသည် အလှည့်ကုန်ဆုံးသွားပြီးဖြစ်၍ ပရိသတ် အား ဦးညွှတ်၍နေလေသည်။

ပရိသတ်များ၏ လက်ခုပ်သံများသည် ဆူညံစွာထွက်ပေါ် လာကြလေသည်။

ဝဏ္ဏထွန်းစာပေ

အမှတ် ၁၈ / ၁၃၀၊ ၆ လ

* * *

တောင် ရှု မြို့

ခုနှစ် ၂၀၁၄

လက်ခုပ်သံများ တိတ်ဆိတ်သွားပြီး နောက်မှ ထိုမိန်းက လေးသည် စင်မြင့်ပေါ်မှ ဆင်းသွားလေသည်။

ထိုစဉ် အခမ်းအနားကျေညာသူက ဆပ်မံကျေညာ လိုက် သည်။

‘ခုတခါ အများမျှော်လင့် တောင့်တနေတဲ့ ရှောက်ဆွေ အလှည့် ကျရောက်လာပါပြီခင်ဗျာ၊ သူ့ရဲ့ အသံနဲ့ သူ့ပြော ဖန်များကို ပရိသတ်များ အကဲဖြတ်ကြည့်ကြပါအုံးခင်ဗျာ’

ကျေညာသံပြီးဆုံးသွားသည်နှင့် ပရိသတ်များ၏ လက်ခုပ် သံများသည် ဝန်းကျင်တခုလုံးသို့ ဆူညံစွာ ဖိန်းထွက်လာ လေသည်။

လက်ခုပ်သံများ ဆူညံစွာထွက်လာပြီး နောက်တွင်၊ ဝန်း ကျင်တခုလုံးမှာ တိတ်ဆိတ်ခြင်းမက တိတ်ဆိတ်သွားလေသည်။

တကိုယ်လုံး အဖြူရောင်အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေး တယောက်က စင်မြင့်ပေါ်သို့ ကိုယ်ဟန်နဲ့နှောင်းကာ တက်ရောက်လာသည်။

ပရိသတ်များသည် အားလုံး ဝေးငိုင်းသွားကြသည့်အလား အသံမထွက်ကြတော့ပါချေ။

ပရိသတ်၏ ရာပေါင်းများစွာသော မျက်လုံးများသည် ထိုမိန်းကလေးထံသို့စုရုံးရောက်ရှိသွားကြလေသည်။

လေ၏ မျက်လုံးအစုံသည် ထိုမိန်းကလေး၏ မျက်နှာပေါ်မှ လုံးဝ မခွာတော့ပါချေ။

သူ၏ ပါးစပ်မှာလည်း ဟောင်ဖွာဟောင်ဖွာနှင့် သူ့မျက်နှာတခုလုံးမှာလည်း အကြီးအကျယ် အံ့ဩနေသည့် အရိပ်အယောင်များက ပေါ်လွင်နေ၏။

လေသည် မိန်းကလေးပေါင်း မြောက်များစွာတို့ကို တွေ့မြင်ခဲ့ဖူးသူဖြစ်သည်။

သို့သော် မည်သည့်မိန်းကလေးမှ သူ့ယခုကဲ့သို့ ဣန္ဒြေ ပျက်အောင် ကြည့်ခဲ့ခြင်းမရှိခဲ့ပါချေ။

ယင်းသို့ ဖြစ်ခြင်းမှာလည်း ထိုရှောက်ဆွေ့ဆိုသော မိန်းကလေးသည် လှယန်းယန်း၊ သို့မဟုတ် လှချန်းချန်းတို့နှင့် ရှေးမရေအောင် ရုပ်ချင်းတူနေသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ူးရှောက်ဖုန်းက လေ၏ ဟန်မူရာမှာ ထူးခြားနေသည်ကို တွေ့ရှိရသဖြင့်—

‘ဘယ်လိုလဲဗျ— ခင်ဗျား သူ့ကိုသိနေလို့လား’ ထိုအသံ ကြားလိုက်တော့မှပင် လေက သတိ ပြန်လည်ရလာလေသည်။

သူသည် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး— ‘မသိပါဘူးဗျာ... ခင်ဗျားပြောတဲ့ ရှောက်ဆွေ့ဆိုတာ သူ့ဟုတ်လား’

လေက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘အင်း... တော်တော့ကို လှတဲ့ မိန်းကလေး တယောက်ပါပဲ’ ထိုစဉ် စင်မြင့်ပေါ်မှ ရှောက်ဆွေ့သည် သူပြောရမည့် ပုပြင်ကို စတင်ပြောဆိုနေလေသည်။

သူမ၏ အသံသည် သာယာပြီး ချိုလွင်ခနဲသည်။

သံစဉ် အနိမ့်အမြင့်လိုက်၍ ပုပြင်တခုကို ပြောဆိုနေလိုက်သည်နှင့် ကြားလိုက်ရသောလူများသည် စိတ်ထဲ၌ အလွန်ပင် သာယာကြည်နူးလာသည်ဟု ခံစားလိုက်ရလေသည်။

သူမ၏ပုပြင် ပြီးဆုံး၍ ရပ်တန့်လိုက်တော့မှပင် ပရိသတ်များ၏ လက်ခုပ်သံများသည် ဆူညံ့စွာ ဟိန်းထွက် လာကြလေသည်။

* * *

လေသည် တည်းခိုခန်းသို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာသည့်တိုင် အောင် သူသည် ပုံပြင်ပြောနေသောရှောက်ဆွေ၏အကြောင်းကို တလမ်းလုံး စဉ်းစားလာနေလေသည်။

ဤပုံပြင် ပြောဆိုနေသော ရှောက်ဆွေမှာ လူယန်းယန်းပင် ဖြစ်ရမည်ဟု သူက တထစ်ချ ယုံကြည်ထားလေသည်။

သို့သော် လူယန်းယန်းက ရှောက်ဆွေ ဖြစ်နေလျှင် သူက အဘယ်ကြောင့် ဤနေရာသို့လာရောက်၍ ပုံပြင်ကိုပြောကြားနေရပါသနည်း။

သူသည် ယင်းသို့ စဉ်းစားယင်း အိပ်မပျော်ပဲ ဖြစ်နေလေသည်။

ရုတ်တရက် သူသည် လူချန်းချန်းနှင့် လူယန်းယန်းမှာ ခွဲခြားနိုင်သော အမှတ်အသားတခုကို သူသည် လူယန်းယန်းနှင့် သမီးရည်းစားမက၊ လင်မယားမကျ ပေါင်းသင်း နေထိုင်ခဲ့ဖူးသဖြင့် သူက လူယန်းယန်းကို သေချာစွာ မှတ်မိနေ၏။

ထို့ကြောင့် လူချန်းချန်းက လူယန်းယန်းအဖြစ်ဟန်ဆောင်၍ သူ့ထံသို့ ရောက်ရှိလာသော အခါတွင် လူချန်းချန်း၏ ဝဲဘက်ရှိ နားရွက်ပေါ်၌ သေးငယ်သော အမာရွတ် တခုကို တွေ့ရှိလိုက်ရသောကြောင့် လူယန်းယန်းမဟုတ်ဟု သူက ခွဲခြားသိရှိနိုင်လေသည်။

ထို့ကြောင့် လူချန်းချန်းနှင့် လူယန်းယန်းတို့နှစ်ယောက်မှာ တကယ်ပင် အမြဲစုပူးညီအစ်မဖြစ်သည်မှာ သေချာနေ၏။

သို့သော် လူယန်းယန်းအား နောက်ထစ်တကြိမ် ထပ်မံ၍ တွေ့မြင်နိုင်ခဲ့လျှင် သူသည် လူယန်းယန်းနှင့် လူချန်းချန်းတို့အား ပို၍ ခွဲခြားနိုင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ထားလေသည်။

ယခုစင်မြင့်ပေါ်တွင် ပုံပြင်ပြောသွားသော ရှောက်ဆွေသည် လူယန်းယန်းနှင့် တပုထဲရွေးမရလောက်အောင်ပင် ရုပ်ချင်း ဆင်တူနေသည်ကို တွေ့ရှိလိုက်ရသောအခါတွင် ရှောက်ဆွေသည် လူချန်းချန်းပင် ဖြစ်နေသလော၊ သို့မဟုတ် လူယန်းယန်းပင် ဖြစ်နေသလော၊ သို့မဟုတ် သုံးယောက်စလုံးသည် သုံးမြွာပူးများဖြစ်နေသလော။

နောက်တနေ့ညနေ....။

လေသည် ရှောက်ဆွေနှင့်ပတ်သက်ပြီး သူ၏ စိတ်ထဲတွင် မတင်မကျနှင့်ဖြစ်ပေါ်နေသော သံသယများမှ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ဖြစ်သွားစေရန် ပုံပြင်ပြောသောနေရာသို့ ထပ်မံရောက်ရှိသွားလေသည်။

သူသည် ရှောက်ဆွေ ပုံပြင်ပြောပြီးသည့်အချိန်ထိ စောင့်ပြီးနောက် ရှောက်ဆွေ နေထိုင်သောအခန်းထဲသို့ရောက်ရှိသွားလေတော့သည်။

ရှောက်ဆွေသည် သူ့အား မြင်တွေ့လိုက်သည်နှင့် သူမ၏ မျက်နှာမှာ အနည်းငယ်ပျက်သွားလေသည်။

သို့သော်လည်း သူမသည် ချက်ချင်းပင် ဣန္ဒြေဆယ်လိုက် လေသည်။

‘ဘယ်သူ့ကိုတွေ့ချင်လို့လဲရှင်—’

လေက ပြုံးပြလိုက်သည်။

‘ကျုပ်နာမည်က လေ ပါ။ ခင်ဗျားရှဲ့ပရိသတ်တယောက် ပါ။ ခင်ဗျားနဲ့ မိတ်ဆက်ချင်တာနဲ့ အခုလို စုံစမ်းပြီး ရောက် လာတာပါ’

ရှောက်ဆွေသည် လေအား နေရာထိုင်ခင်းပေးလိုက်ပြီး—

‘ဆိုင်ပါရှင်၊ ကျွန်မလို အနိပညာသည်တယောက်ကို အခု လို လေးလေးစားစားလာပြီး မိတ်ဆက်တာကို ကျွန်မအနေနဲ့ သိပ်ပြီး ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်’

လေသည် ရှောက်ဆွေအား အတန်ကြာစိုက်ကြည့်ပြီးမှ—

‘ဒီမှာ ခင်ဗျားဟန်ဆောင် မနေပါနဲ့တော့၊ ခင်ဗျားတို့ အခုတာလုပ်နေတယ်ဆိုတာ ကျုပ်ကို ဖွင့်ပြောပြယစ် ကောင်း မယ်ထင်တယ်’

ရှောက်ဆွေက ရယ်မောလိုက်သည်။

‘ရှင်က ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ’

လေသည် သူမအား သေသေချာချာ စိုက်ကြည့် နေ၏။ သူမ၏ နားရွက်သည် ဆံကေသာများက ဖုံးကွယ်ထားသဖြင့်

သေချာစွာမမြင်နိုင်သော်လည်း ရှောက်ဆွေသည် လူယန်းကွယ် သို့မဟုတ် လူချန်းချန်းတယောက်တောက်တော့ ဖြစ်ရမည်တွင် သူက ယုံကြည်ထားလေသည်။

သူသည် ချောက်ဆွေအား အတန်ကြာ စိုက်ကြည့်လိုက် ပြီးမှ—

‘ပြောပါ၊ ခင်ဗျားက လူချန်းချန်းလား၊ ဒါမှမဟုတ်— လူယန်းယန်းလား’

ရှောက်ဆွေက တခစ်ခစ် ရယ်မောလိုက်လေသည်။

‘ရှင်ဟာ တော်တော် ရယ်စရာကောင်းတဲ့ လူတယောက်မပါ လား၊ ကျွန်မဟာ ပုံပြင်ပြောတဲ့ရှောက်ဆွေဆိုတာကို ဒီမြို့ ကလူတွေအားလုံး သိကြပါတယ်ရှင်’

လေက မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်သည်။

‘ဘယ်သူကပဲ ခင်ဗျားကို ရှောက်ဆွေလို့ သိသားကြပေ မယ့် ကျုပ်ကတော့ ခင်ဗျားကို လူယန်းယန်း၊ ဒါမှမဟုတ် လူချန်းချန်းဆိုတာပဲ သိထားတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်ကိုလိမ် မနေပါနဲ့တော့၊ အမှန်အတိုင်းသာပြောစမ်းပါ’

ရှောက်ဆွေက သက်ပြင်းတချက်ချလိုက်သည်။

‘ကဲ—ကျွန်မဟာ ရှောက်ဆွေပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လူယန်းယန်းပဲ ဖြစ်ဖြစ် ရှင် ဘာကိုသိချင်နေတယ်ဆိုတာကိုပဲ ပြောပြပါ’

လေသည် သူမအား တချက်ကြည့်လိုက်ပြီး—

ကျုပ်က လူရင်းကျေးရွာအကြောင်းကို သိချင်တယ်၊ လူရင်း ကျေးရွာဟာ အယ်မှာရှိသလဲ’

ရှောက်ဆွေက ပခုံးတချက် တွန့်လိုက်သည်။
မျက်နှာရှင်မေးခွန်းကို ကျွန်မ မဖြေနိုင်လို့ ဝမ်းနည်းပါတယ်ရှင်။
လေက မျက်မှောင်ကုပ်သွားလေသည်။

လေ 'ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ'
ရှောက်ဆွေက လေအားကြည့်လိုက်ပြီး သက်ပြင်းတချက်
ချလိုက်လေသည်။

'ကျွန်မဟာ ရှင် ထင်ထားတဲ့ လူယန်းယန်း မဟုတ်လို့ပါ'
လေသည် သူမ၏လက်ကောက်ဝတ်အား လျှပ်တပျက် ဖမ်း
ဆွဲထားလိုက်လေသည်။

ရှောင်ဆွေ၏ မျက်နှာတခုလုံးမှာ ကွက်ကနဲ ပျက်သွားလေ
သည်။

'ရှင်...ရှင်... ကျွန်မကို ဘာလုပ်မလို့လဲ'
ထိုစဉ်မှာပင် အသံဗလံကြား၍ လူ(၃)ယောက်က အခန်း
တွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာလေသည်။

သူတို့သည် လေက ရှောက်ဆွေအား အတင်းဖမ်းချုပ်
ထားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့်-

'ဟေ့-ဒါဘာလုပ်တာလဲ၊ လွှတ်လိုက်'
ဟုပြောယင်း လေအား စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

လေက ထိုလူများ၏ တိုက်ခိုက်မှုကို အသာအယာ ရှောင်
တိမ်းလိုက်ပြီး၊ သူ့ခြေထောက်ဖြင့် ဆက်တိုက် ကန်ချလိုက်ရာ
ထိုလူ(၃)ယောက်သည် အခန်း၏ အပြင်ဖက်သို့လွင့်စင်ထွက်ကျ
သွားလေတော့သည်။

လေသည် ရှောက်ဆွေ၏ ဝဲဖက်နားရွက်ပေါ်မှာ ဖုံးကွယ်
ထားသော ဆံကေသာများကို ဖယ်ရှားပစ်လိုက်သောအခါတွင်
သူမ၏ နားရွက်ပေါ်၌ ထေးငယ်သော အနာရွတ်တခုကို တွေ့
မြင်လိုက်ရလေသည်။

သူသည် မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး သူမအား စေ့စေ့ ကြည့်လိုက်
လေသည်။

'ကဲ...လူချန်းချန်း၊ ခင်ဗျားဟာ လူချန်းချန်း ဆိုတာကို
တော့ ကျုပ်သေသေချာချာမှတ်မိတယ်၊ ကဲ ခင်ဗျား ဘာ
ပြောချင်သေးသလဲ'

လူချန်းချန်းက မည်သို့မျှမပြောတော့ပဲ ခေါင်းငုံ့သွားလေ
တော့သည်။

အတန်ကြာသောအခါ လေသည် သတိရလာပြီး ဆုပ်ကိုင်
ထားသော လူချန်းချန်း၏လက်အားလွှတ်ပေးလိုက်ရလေသည်။

ထို့နောက် သူသည် သက်ပြင်းတချက်ချလိုက်ပြီး၊ ကုလား
ထိုင်ပေါ်သို့ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

'ကဲ...လူချန်းချန်း၊ မင်းတို့က ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်ကို အမျိုး
မျိုး ကလိန်ဉာဏ်ဆင်ပြီး ခုလို ဟန်ဆောင်နေကြတာလဲ'
လူချန်းချန်းက ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ထိုင်ချ လိုက်သည်။

'ရှင်က အမှန်အတိုင်း သိချင်နေမှတော့၊ ကျွန်မက ပြော
ပြရမှာပေါ့'

လေက နားစွင့်နေ၏။ လူချန်းချန်းသည် လေအား တချက်
ကြည့်လိုက်ပြီး-

‘ရှင်က ဗိုလ်မင်းရဲတိုက်က ထွက်လာတဲ့အချိန်ကစပြီး ရှင်
ရွှေဆက်ပြီး လုပ်ဆောင်မဲ့ လုပ်ငန်းက ဘာတွေလဲ ဆိုတာကို
ကျွန်မတို့က အမြဲမပြတ် ရှင်ကိုအကဲခတ်ကြည့်နေပါတယ်’

လောက ရင်ထိတ်သွားသည်။

‘ကျုပ် ဗိုလ်မင်းရဲတိုက်က ထွက်လာတယ်ဆိုတာကို မင်းတို့
ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနေကြတာလဲ’

လူချန်းချန်းက—

‘သိတာပေါ့ရှင်... ကျွန်မတို့က လူရင်းကျေးရွာနဲ့ အမြဲမပြတ်
အဆက်အသွယ် ရှိနေပါတယ်’

လူချန်းချန်း၏စကားကြောင့် လေသည် လွန်စွာမှ စိတ်ဝင်
စားလာလေတော့သည်။

* * *

လေသည် နေပြည်တော်က အလွန် အားထားရသော
ထောက်လှမ်းရေးသမားတယောက် ဖြစ်လေသည်။

အထက်က လျှို့ဝှက်စွာဖြင့် ပေးလိုက်သော တာဝန်အရာ
ဗိုလ်မင်းရဲတိုက်သို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

သို့သော်... ဗိုလ်မင်းရဲတိုက်သို့ ရောက်ရှိသွားသောအခါ
ဗိုလ်မင်းရဲတိုက်တွင် ကောင်းစွန်းပေ အုပ်စုနှင့် ရှာဟူတိတ်တို့
အချင်းချင်း တဖက်နှင့်တဖက် အာဏာ လုနေကြသည်ကို
အမှတ်မထင် တွေ့လိုက်ရသည်။

ထို့နောက် သူသည်အခွင့်အရေးတခုကြောင့် ဗိုလ်မင်းရဲတိုက်
သို့ လူယုံတော်တယောက်အဖြစ် ရောက်ရှိသွားလေသည်။

သူသည် ယင်း အုပ်စုနှစ်ခု အင်အားကို အချင်းချင်း
အပြန်အလှန် ပြိုကွဲသွားစေရန် ပရိယာယ်ဆင်လိုက်လေသည်။

သူ့မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်းပင် နောက်ဆုံးတွင် ဗိုလ်မင်း
ရဲတိုက်ကို ဖြိုခွင်းနိုင်ခဲ့လေသည်။

ထို့နောက် သူသည် ထုံးစံအတိုင်း အထက်က ပေးသော
ဓာဝန်တခုကို ကျေပွန် အောင်မြင်စွာ လုပ်ဆောင်ပြီးလျှင်
အနည်းဆုံး သုံးလခန့် အလုပ်မလုပ်ရပဲ အေးအေးစွာအနားယူ
နိုင်လေသည်။

သို့သော် ဤတကြိမ်တွင် သူသည် လုံးဝ အနားယူ၍ မရ
ပါချေ။

အကြောင်းမှာ သူ၏အထက်အရာရှိက သူ့အား နေပြည်
တော်သို့ မပြန်ခိုင်းပဲ လူရင်းကျေးရွာကို စုံစမ်း ထောက်လှမ်း
ပြီး ဖြိုခွဲရန် ထပ်ဆင့် အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် မလွဲမရှောင်သာတော့ပဲ အထက်က
အမိန့်အတိုင်း လူရင်းကျေးရွာအား လိုက်လံ စုံစမ်းရှာဖွေခဲ့ရ
လေသည်။

ဤအကြောင်းသည် နေပြည်တော်အာဏာပိုင်နှင့် မိမိက
လွဲ၍ အခြားမည်သူကမှ မသိကြပါချေ။

ယခုမှာမူ လူချန်းချန်းက မိမိ၏ လှုပ်ရှားမှုများအားလုံးကို သိထားသဖြင့် သူသည် မအံ့သြပဲ မနေနိုင်တော့ပါချေ။

* * *

လေက အံ့သြစွာဖြင့်—

‘နေပါအုံး... ကျုပ်က လူရင်းကျေးရွာအကြောင်းကို လိုက်ပြီးစုံစမ်းနေတာကို မင်းကို ဘယ်သူက ပြောတာလဲ’

လူချန်းချန်းက—

ဒါကတော့ ဗိုလ်မင်းရဲတိုက်က လူတယောက်က ကျွန်မတို့ လူရင်းကျေးရွာနဲ့ဆက်သွယ်မိလို့ သူ့ဆီက ကျွန်မတို့ သတင်းရလိုက်တာပါ’

လေက ပုခုံးတချက်တုန်လိုက်လေသည်။

‘ခင်ဗျားတို့ ရထားတဲ့ သတင်းက တော်တော်လေး စုံစုံလင်လင် ရထားတာကိုး’

လူချန်းချန်းက ပြုံးလိုက်လေသည်။

‘ဟုတ်ကဲ့ - လူရင်းကျေးရွာကို အထင်မသေးပါနဲ့၊ အထင်သေးယင်စော့ ရှင် ဒုက္ခရောက်သွားနိုင်တယ်’

လေက ပုခုံးတချက် တုန်လိုက်ပြန်သည်။

‘ကျုပ်က အထင်မသေးဝံ့ ပါဘူးဗျာ’

လေသည် မျက်မှောင်တချက်ကုပ်လိုက်ပြီး—

‘ဒါနဲ့ လူရင်းယန်းဟာ ခင်ဗျားရဲ့ အမှာညီအစ်မဟုတ်လား’ လူချန်းချန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ သူဟာ ကျွန်မရဲ့ အမှာညီအစ်မပါ’ လေက မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ပြီး—

‘ဒါနဲ့ လူရင်းကျေးရွာက ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကို လူချန်းချန်း ဆိုပြီး လိုက်ပြီး လုပ်ကြံနေရတာလဲ’

လူချန်းချန်းက သက်ပြင်းတချက်ချလိုက်သည်။

‘လူရင်းကျေးရွာက ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကို လုပ်ကြံတယ်ဆိုတာကို ခုလောက်ဆို ရှင် နားလည်သဘောပေါက်ဖို့ကောင်းပြီထင်တယ်’

ထို့နောက် သူမသည် ရုတ်တရက် မျက်နှာထား တင်းမာလာသည်။

‘ဒီမှာ - ရှင်မှန်မှန်ပြောစမ်း၊ ရှင်က ကျွန်မတို့လူရင်းကျေးရွာကို လိုက်ပြီး စုံစမ်းထောက်လှမ်းတဲ့ မင်းမှုထမ်းတယောက် မဟုတ်လား’

လူချန်းချန်း၏ မျက်နှာမှာ ရုတ်တရက်တင်းမာခက်ထန်လာသည့် ဟန်မူယာကိုကြည့်ကာ လေသည် အံ့သြသွားလေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် အေးစက်စွာပြောလိုက် အသံတခုကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

‘ဘာမှ သံသယ မရှိပါနဲ့သခင်မ၊ သူဟာ နေမြည်တော်က စေလွှတ်လိုက်တဲ့ ထောက်လှမ်းရေးမှူးတယောက် ဖြစ်တယ် ဆိုတာ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် သေသေချာချာ သတင်းရထားပြီးပါပြီ’

လေသည် အသံလာရာ ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သော အခါ လူတယောက်သည် ဓားရှည်အား လက်တွင် ဆုပ်ကိုင် လျက် ရောက်ရှိလာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

လေအနေဖြင့် ပို၍ အံ့ဩသွားသည်မှာ၊ ယင်း ရောက်ရှိ လာသောလူသည် ဝူးရှောက်ဖုန်းပင် ဖြစ်နေလေသည်။

လေက မျက်မှောင် ကုပ်လိုက်သည်။

‘လက်စသတ်ထေ့ မိတ်ဆွေက လုရင်းကျေးရွာက လူကိုး’ ဝူးရှောက်ဖုန်းက မဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

‘ဟုတ်ပါဗျာ - ခင်ဗျားသွားရာနောက်ကို ခြေရာခံပြီး စုံစမ်းနေတဲ့လူတယောက်ပါ’

လေက ပြုံးလိုက်သည်။

‘နေပါအုံး၊ ကျုပ်က ထောက်လှမ်းရေး တယောက်ဖြစ် တယ် ဆိုတာကို ခင်ဗျားက ဘယ်လိုလုပ်ပြောနိုင်သလဲ’

ဝူးရှောက်ဖုန်းက မဲပြုံးပြုံးလိုက်ပြန်သည်။

‘ခင်ဗျားဟာ ရောက်တဲ့နေရာတိုင်းမှာ လုရင်းကျေးရွာနဲ့ လုရင်းကျွန်းကိုလိုက်ပြီး စုံစမ်းမေးမြန်းနေတယ်ဆိုတာကို ကျုပ် မသိတာ မှတ်လို့’

လေက သက်ပြင်းတချက်ချလိုက်သည်။

‘ခင်ဗျား ကျုပ်ကို အထင်မှားနေပြီဗျာ၊ လုရင်းကျေးရွာ’ ကို လိုက်စုံစမ်းနေရတာက ကျုပ်မှာ အကြောင်းတခုရှိလို့ပါ’

ဝူးရှောက်ဖုန်းက သူ့အား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

‘ဘာအကြောင်းလဲကွ၊ ပြောစမ်းပါအုံး’

လေသည် သူ၏အိတ်ထဲမှ ခေါက်ထားသောစာရွက်တရွက် ကို ထုတ်ယူလိုက်လေသည်။

‘ဟောဒီမှာ နေပြည်တော်အာဏာပိုင်ကဖြန့်ဝေတဲ့ ကြေ ငြာစာကို ခင်ဗျားတို့ဖတ်ကြည့်ယင် ကျုပ်အကြောင်းကို သိ လာမှာပါ’

ဝူးရှောက်ဖုန်းသည် လေ၏ လက်ထဲမှ စာရွက်အား လှမ်း ယူပြီးဖြန့်၍ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ယင်းစာရွက်သည် နံရံပေါ်မှ ဆုပ်ခွာလာသောစာရွက်တခု ဖြစ်နေ၏။

ယင်းစာရွက်သည် နေပြည်တော်မှ ဆုငွေထုတ်ထားသော ကြေငြာစာရွက်စာတမ်းတခုပင် ဖြစ်လေသည်။

ယင်းစာရွက်ပေါ်၌-

‘အများပြည်သူ သိသာစေရန် ကြေငြာ အပ်ပါ သည်။

နေပြည်တော်၏ ဘဏ္ဍာတော်ငွေများကို လုယူပြီး ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်နေသော လူဆိုး လေ အား တွေ့ ရှိခဲ့ပါက ထိုလူဆိုးအား နေပြည်တော်သို့ အရောက် ဖမ်းပို့နိုင်ခဲ့လျှင် ဆုတော်ငွေ (၅၀၀၀) ချီးမြှင့်မည်ဖြစ် ကြောင်း ကြေငြာအပ် ပါသည်။

ပုံ/ x x x
မြို့တော်ဝန်
(ချန်းအန်းမြို့)

မှတ်ချက်။ ။

၎င်းလူဆိုး လူသွားသောငွေများကို ပြန်လည် ရရှိနိုင်ရန်အတွက်—

၎င်းလူဆိုးအား အရှင်လတ်လတ်ဖမ်းမိရန် သတိ ပြုရပေမည်။

အကယ်၍ ယင်းလူဆိုးသေဆုံးသွားပါက ဖော် ပြပါ ဆုငွေများကို ရရှိလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

ဦးရှောက်ဖုန်းသည် ယင်းကြေညာစာအား ဖတ်ပြီးသော အခါတွင်မူ တဟားဟားဖြင့် အားရပါးရ ရယ်မောလိုက် သည်။

‘အမယ်လေးဗျာ၊ တို့သခင်ကလဲ အတော့ကို စိတ်ပူတတ်ရန် ကော၊ နေပြည်တော်က ဘဏ္ဍာတော်ကို လူပြီးထွက်ပြေးတဲ့ လူဆိုးကို ထောက်လှမ်းရေးမှူးထင်ပြီး ကြီးစားပမ်းစားနောက် ကနေ ခြေရာခံ လိုက်နေရတာ တွေးယင်း ရယ်စရာကောင်း လိုက်တာ’

သူသည်ရယ်မောရာမှ ရစ်တန့်လိုက်ပြီး လေအား ခြေဆုံး ခေါင်းဆုံး အကဲခတ် ကြည့်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်သားပဲ၊ မင်းရုပ်က ထောက်လှမ်းရေးရုပ်ပေါက်ပါ ဘူး။ သူ့ခိုးရုပ်ပေါက်နေတာ သေချာတယ်’

လူချန်းချန်းက အေးတိအေးစက်သောအသံဖြင့်—

‘ဒါဖြင့် ရှင်ကလုရင်းကျေးရွာကိုလိုက်ပြီးစုံစမ်းနေရတာလဲ’

လေက ပုခုံးတချက် တွန့်လိုက်သည်။

‘ကျွန်တို့လို နေပြည်တော်ရဲ့ ဘဏ္ဍာတော်ငွေကို ခိုးထွင်း လုယူနိုင်တဲ့ လူတယောက်ကို လုရင်းကျေးရွာက အလိုရှိမယ် ထင်လို့ပါ’

လူချန်းချန်းက မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်သည်။

‘ဒါနဲ့ပဲ ရှင်က ဘာဖြစ်လို့လုရင်းကျေးရွာကိုသွားပြီး အသုံး တော်ခံမယ်ဆိုပါတော့’

လေက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်မှာ အခု သွားစရာလဲ မြေမရှိ တော့တဲ့ အခြေအနေဖြစ်နေပြီ မဟုတ်လား’

သူသည်ပြောယင်းမှ ပုခုံးတချက် တွန့်လိုက်ပြီး—

‘ဒါပေမယ် အခုတော့ ခင်ဗျားတို့ လုရင်းကျေးရွာကို ကျုပ် အတော် စိတ်ကုန်သွားပါပြီ’

ဦးရှောက်ဖုန်းက ပုခုံးတချက်တွန့်လိုက်ပြီး—

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

လေက—

‘ကျုပ်က သုံးလတိတိ အချိန်ကုန်ခံ စုံစမ်းလို့ သိခဲ့ရတာ လုရင်းကျေးရွာကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သွားရမှန်း ခုထက်ထိ မသိ သေးဘူးဗျ’

ဝူးရှောက်ဖုန်းက အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီး လုချန်းချန်း ဖက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

‘သခင်မ... ဒီကိစ္စကို သခင်ကြီးကို သွားပြန်ပြောပြဖို့ ကောင်းလိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်။ သခင်မသဘောကတယ်လို့လဲ’

လုချန်းချန်းက အနည်းငယ်စဉ်းစားပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက် သည်။

‘ဒါပဲကောင်းပါတယ်’

ဝူးရှောက်ဖုန်းက ခေါင်းခါရမ်းလိုက်သည်။

‘ကောင်းတယ်’

သူသည် လေဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး-

‘ကနေ့ည သန်းကောင်ကျော်အချိန်မှာ ခင်ဗျားမြို့ပြင်မှာ ချီတဲ့ ဘုကျောင်းပျက်မှာ စောင့်နေပါ။ ကျုပ်တို့ ခင်ဗျားကို အကြောင်းပြန်ပါမယ်’

လေက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ကောင်းပါပြီ၊ ကျုပ် အဲဒီက ခင်ဗျားတို့ကိုစောင့်နေပါ မယ်’

* * *

ချန်းအန်းမြို့သို့ ဦးတည်သွားသော လမ်းမပေါ်တွင် မြင်း တကောင်သည် အရှိန်ပြင်းစွာ ဒုန်းစိုင်း ထွက်ပြေးသွားနေ၏။

ထိုမြင်းပေါ်၌ အဖြူရောင်အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင် ထားသော မိန်းကလေးတယောက်က စီးနင်းလိုက်ပါလာ၏။

သူတို့သည် ဝေးလံသောခရီးမှ အပြင်း နှင်လာခဲ့သည်မှာ သူတို့၏ တကိုယ်လုံးတွင် ဖုံအလိမ်းလိမ်းက ခရီးဝေးမှလာ ကြောင်း သက်သေပြနေ၏။

သူမသည် ချန်းအန်းမြို့ထဲသို့ဝင်ရောက်လာသည်နှင့် မြို့တော် ဝန်ဂေဟာရှိရာသို့ ဦးတည်၍ သွားနေလေသည်။

သူမသည် မြို့တော်ဝန်ဂေဟာရှေ့သို့ ရောက်မှ မြင်းပေါ်မှ လွှားကနဲ ခုန်ဆင်းလိုက်လေသည်။

မြို့တော်ဝန်ဂေဟာ၏ တံခါးမရှေ့တွင် ရဲမက်နှစ်ယောက် သည် လှံတံကိုယ်စီဖြင့် ဝဲယာတဘက်တချက်တွင် ရပ်နေလေ သည်။

သူတို့သည် မြင်းပေါ်မှ မိန်းကလေးတယောက် ဆင်းလာ သည်ကို တွေ့ရသောအခါ လက်ထဲမှ လှံတံဖြင့် ကန့်လန့်ဖြတ် ဖန်တားလိုက်လေသည်။

‘ဟေ့... ရပ်လိုက်’

မိန်းကလေးက ပြုံးပြလိုက်ပြီး သူမ၏လက်ထဲတွင် ပါလာ သော ရွှေရောင်ကြေးပြားတခုကို ထုတ်ပြလိုက်လေသည်။

ရဲခက်တို့သည် ထိုမိန်းကလေး ထုတ်ပြလိုက်သော ရွှေရောင်
ကြေးပြားအား တွေ့မြင်လိုက်သည်နှင့် ရှိသေ လေးစားသော
အသွင်သို့ ချက်ချင်းပြောင်းသွားပြီး လမ်းဖယ်ပေးလိုက်သည်။

သူမသည် မြင်းအားတိုင်ပေါ်တွင်ချည်လိုက်ပြီး အဆောက်
အအုံထဲသို့ လှမ်းဝင်သွားလေသည်။

* * *

ဤနေရာသည် မြို့တော်ဝန် ဂေဟာအတွင်းရှိ အဆောက်
အအုံများစွာရှိသည့်အနက်မှ သီးသန့်စွာထားရှိသော ညွှန်ခန်း
တခု ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် ဤနေရာသည် အလွန်လျှို့ဝှက်သော တိုင်းရေး
ပြည်ရေး ကိစ္စများကို ဆွေးနွေးတိုင်ပင် စီမံသည့်နေရာ ဖြစ်
သည်။

ယခု ညွှန်ခန်း၏အလယ်ရှိ ကျားသစ်သားရေဖုံးထားသော
ကုလားဆိုင် တလုံးပေါ်တွင် မြို့တော်ဝန်က စကားတခွန်းမှ
မပြောပဲ တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်နေ၏။

မြို့တော်ဝန်သည် အသက် (၄၀) ကျော်ခန့်သာ ရှိသော
လူလတ်ပိုင်းတယောက် ဖြစ်လေသည်။

ဝဏ္ဏထွန်းစာပေ

မြို့တော်ဝန်သည် လေးနက်တည်ကြည်သောမျက်နှာ စူးရှ
တောက်ပသော မျက်လုံး ကျယ်ပြန့်သောနဖူး စသည့်ရုပ်သွင်
ကို ပိုင်ဆိုင်သူတယောက်ဖြစ်သည်။

တနည်းဆိုရလျှင် မြို့တော်ဝန်သည် ရဲဒင့်သည်၊ အသိဉာဏ်
ကြွယ်ဝသည်၊ ဖြတ်ဖြတ်လတ်လတ် လှုပ်ရှားတတ်သော လူ
တယောက်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုနိုင်ပေသည်။

သူ၏ ရှေ့တွင်မူ တကိုယ်လုံး ဖုံအလိမ်းလိမ်းရှိသော မိန်း
ကလေးတယောက် ထိုင်နေ၏။

မြို့တော်ဝန်သည် မိန်းကလေးက ပြောပြလိုက်သော စကား
များကို တလုံးမကျန် စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေ၏။

သူမ၏ စကားဆုံးသွားသောအခါကျမှ—

‘ဒါဖြင့် မင်းအခုထိ လုရင်းကျေးရွာဆိုတာ ဘယ်မှာရှိတယ်
ဆိုတာကို မသိရသေးဘူးပေါ့ ဟုတ်လား’

မိန်းကလေးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

မြို့တော်ဝန်က ထပ်မံမေးလိုက်သည်။

‘လုရင်းကျေးရွာရဲ့ သခင်ဟာ စီးမင်းယု ဆိုတာကိုတော့
ကျုပ်လဲ ကြားမိပါတယ်။ စီးမင်းယု ဘယ်သူလဲ ဆိုတာကော
သူ့ရဲ့ နောက်ကြောင်းရာဇဝင်သမိုင်းကိုစုံစမ်းလို့ ရခဲ့သား’

မိန်းကလေးက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

F.19

ဝဏ္ဏထွန်းစာပေ

‘အတော့ကို ထူးဆန်းပါတယ်ရှင်၊ စီးမင်းယုဆိုတာ မြေပေါ်ကနေပေါက်ဖွားလာသလိုပါပဲ၊ သူ့ရဲ့မိဘ ဇာတိ မျိုးရိုးထို့ကို တခုမှ စုံစမ်းလို့ကို မရခဲ့ပါဘူးရှင်—’

မြို့တော်ဝန်က အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်သည်။

‘မင်းကကော သူ့ကိုတယ်လိုများ သုံးသပ်မိသလဲ’

မိန်းကလေးက ပြတ်သားသောလေသံဖြင့်—

‘သူဟာ စီးမင်းယု ဆိုပြီး အမည်ခံထားတဲ့ တခြား လူတယောက်ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မယူဆတယ်’

မြို့တော်ဝန်က မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်သည်။

‘မင်းဆိုလိုတာက သူဟာရုပ်ဖျက်ထားတယ်လို့ ဆိုချင်လို့လား’

ထို့နောက် မြို့တော်ဝန်က အလေးအနက် စဉ်းစားလိုက်ပြီး

‘မင်းပြောတာ ဖြစ်တော့ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် လူတယောက်ဟာ အခြားလူတယောက်ကို ရေရှည်ရုပ်ဖျက်ထားလို့မဖြစ်ဘူးကွယ်’

မိန်းကလေးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ဒါကြောင့်လဲ သူက ကျွန်မတို့ကို အမြဲတမ်း အတွေ့မပေးပဲ အချိန်တော်ကြာမှ ဒါမှမဟုတ်ယင်အကြောင်းကြီးငယ်ရှိတဲ့အခါမှ အတွေ့ခံတယ်ရှင်’

မြို့တော်ဝန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဒါဆိုယင်တော့ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒါနဲ့နေပါအုံး၊ သူကတယ်လိုလုပ်ပြီး မင်းကို သိသွားတာလဲ’

မိန်းကလေးက တချက်ပြီးလိုက်ပြီး—

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ပထမလပိုင်းလောက်က သူနဲ့လူချန်းချန်းဟာ ကျွန်မကို အတော်ယုံကြည်နေကြပါတယ်၊ အခုထိလဲ လူချန်းချန်းဟာ ကျွန်မက သူ့ရဲ့ အမှုာညီအစ်မအရင်းလို့ပဲ ထင်နေပါတယ်’

မြို့တော်ဝန်က မိန်းကလေး၏စကားကြောင့် မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်လေသည်။

‘ဒါဖြင့် စီးမင်းယုက မင်းကိုဘာဖြစ်လို့ အသေသတ်ဖို့ ကြိုးစားနေရတာလဲ’

မိန်းကလေးက ပြုံးလိုက်လေသည်။

‘ကျွန်မက လူကြီးမင်းဆီကို ခိုနဲ့သတင်းပို့တုန်းက ကျွန်မကို သူသံသယဖြစ်နေတာပါ’

မြို့တော်ဝန်က သက်ပြင်းတချက် ချလိုက်လေသည်။

‘အင်း—အဲဒီနောက်တော့ မင်းကို စီးမင်းယုက လူချန်းချန်းမသိအောင် အမျိုးမျိုး လုပ်ကြံနေတယ်ဆိုပါတော့’

လူယန်းယန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မလဲ အခြေအနေမဟန်လို့ ထွက်ပြေးလာတာ၊ ဒါတောင် လမ်းမှာ လူတယောက်နဲ့ တွေ့ပြီး

အဲဒီလူက ကျွန်မကို ဝင်ကယ်လိုက်လို့ ကျွန်မအခုလို သူတို့ လက်ထဲက လွတ်လာတာပါ’

မြို့တော်ဝန်က ပြုံးလိုက်သည်။

အေး- အဲဒီလူက မင်းကို ဘုမသိ ဘမသိ ဝင်ကယ်သွား တာဟာ မှန်ကန်သွားတယ်ကွ’

လုယန်းယန်းက မြို့တော်ဝန်၏စကားကြောင့် အံ့အားသင့် သွားသည်။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲရှင်’

မြို့တော်ဝန်က ပြုံးလိုက်သည်။

‘မင်းဆီကနေ သတင်းတွေရလို့ သတင်းတွေ အခြေအနေ မကောင်းမှန်း သုံးသပ်မိတာနဲ့ သူ့ကို ကျုပ်ကဆက်ပြီး တာ ဝန်လွှဲပေးလိုက်တာပါ’

လုယန်းယန်းက မျက်မှောင်ကုပ်သွားလေသည်။

‘ဒါဖြင့် သူက...’

လုယန်းယန်း၏စကားကြောင့် မြို့တော်ဝန်က ခေါင်းညိတ် လိုက်လေသည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ သူက ကျုပ်တို့ရဲ့လုပ်ငန်းတွေကိုလားပြီး ကူ ညီဆောင်ရွက်ပေးတဲ့ လူတယောက်ဆိုပါတော့၊ သူ့ကိုတော့ တို့က ‘လေ’ လို့နာမည်ပေးထားတယ်’

လုယန်းယန်းက သက်ပြင်းရှည်တချက် ချလိုက်သည်။

‘အင်း-လက်စသတ်တော့ သူကလဲ ကျွန်မတို့လိုပဲကိုး’

မြို့တော်ဝန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ကဲ မင်းလဲ ခရီးပန်းလာပြီး ဒီလောက်ပြောရယ့် လုံ လောက်ရောပေါ့၊ ပြီးတော့ အနားယူနိုင်မိတယ်’

မိန်းကလေးက ဦးညွတ်ပြီး ထိုင်ရာမှ ထလိုက်လေသည်။

‘ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မ တာကိုဆက်ပြီး တာဝန်ယူရအုံးမှာ လဲ...’

မြို့တော်ဝန်က အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်ပြီး-

‘သူတို့က မင်းကို လုယန်းယန်းအစစ်နဲ့ ထင်အားတုန်းပဲ မဟုတ်လား’

မိန်းကလေးက ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်ရှင်...’

မြို့တော်ဝန်က မိန်းကလေးအားကြည့်၍-

‘သေချာတယ်နော်’

မိန်းကလေးက ခေါင်းကို ထပ်မံညိတ်ပြလိုက်သည်။

‘သေချာပါတယ်’

မြို့တော်ဝန်က လေးလေးနက် စဉ်းစားလိုက်ပြီး-

‘ကောင်းပြီ၊ မင်းအနားယူလိုက်အုံး၊ အချိန်တန်ယပ် မင်း အမှု ကိုဆက်ပြီး ဖော်ထုတ်နိုင်ဖို့အတွက် မင်း တာဝန်ဆက်ယူရ လိမ့်မယ်’

မိန်းကလေးက ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ခါဖြင့် ကျွန်မလဲ နဂိုလ်ရုပ်သွင်အတိုင်း ပြန်ပြီး
နေရမှာလား’

မြို့တော်ဝန်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လေသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ အခုချိန်ကစပြီး လူယန်းယန်း အဖြစ်ကနေ
‘နှင်းဆီ’ ဆရာကို ပြန်ပြောင်းလိုက်အုံး’

မိန်းကလေးက ခေါင်းညိတ်၍ အပြစ်သို့ထွက်ခွာသွားလေ
သည်။

*

*

*

နှင်းဆီ

နှင်းဆီသည် အလွန်လှပဆော့ ပန်းကလေးဖြစ်သည်။

သို့သော် နှင်းဆီသည် အရောင်အဆင်း လှပသလောက်
ဆူးတွေက များလှပေသည်။

ယခုဖော်ပြသော နှင်းဆီမှာ နှင်းဆီပန်းကို ဆိုလိုခြင်း
မဟုတ်ပါ။

ထိုနှင်းဆီမှာ မိန်းကလေးတယောက်၏ အမည် ဖြစ်ပေ
သည်။

နှင်းဆီသည် အထူးလှေ့ကျင့်ထားသော အမျိုးသမီးထောက်
လှမ်းရေးမှူးတယောက်ဖြစ်လေသည်။

နှင်းဆီသည် ရုပ်ဖျက်သည့်နေရာတွင် အလွန်ကျွမ်းကျင်ပြီး သိုင်းပညာလည်း ထူးချွန်သည်။

အထူးအခွင့်အရေးကို အမြန်ဆုံး သုံးသပ်နိုင်သော မိန်းကလေးတယောက် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း အာဏာပိုင်တို့က လုရင်းကျေးရွာအား ဖော်ထုတ်ဖြိုခွဲရန် ဆုံးဖြတ်ချက် ချပြီးသည်နှင့် နှင်းဆီအား လုချန်းချန်း၏ အမှုာညီအစ်မ လုယန်းယန်းအဖြစ် ဟန်ဆောင်စေပြီး လုချန်းချန်းထံသို့ စေလွှတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

နှင်းဆီသည် ရုပ်ဖျက်သည့် နေရာတွင်သာရှိမက အခြေအနေ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့်၍ အလိုက်သင့်ဖြေရှင်းတတ်သဖြင့် သူမသည် လုချန်းချန်းနှင့် တွေ့ဆုံပြီးလျှင် လုရင်းကျေးရွာ၏ အကြီးအကဲဖြစ်သူ စီးမင်းယုထံသို့ ရောက်ရှိလေသည်။

သို့သော် သူမသည် စီးမင်းယုနှင့် လုချန်းချန်းထံတွင် (၃) လတိုင်တိုင် နေထိုင်ခဲ့သူဖြစ်၍ စီးမင်းယုနှင့် လုချန်းချန်းတို့မှာ တိကျသောနေရာတခုတည်း၌ နေထိုင်ခြင်းမရှိပဲ တနေရာနှင့် တနေရာ ရွေ့လျားသွားလာနေကြသည်ကို တွေ့ရှိရလေသည်။

တခါတခါတွင် စီးမင်းယုမှာ တကိုယ်တည်း ထွက်ခွာသွားပြီး ဆယ်ရက် ဆယ်ဝါးရက်ကြာမှ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာတတ်ပေသည်။

စီးမင်းယုက မည်သည့်နေရာသို့ ရောက်သွားပါသနည်း။

သူမက စီးမင်းယုသည်မည်သည့်နေရာသို့ သွားသည်ကိုမသိသော်လည်း လုရင်းကျေးရွာသို့ သွားခြင်းသာ ဖြစ်ရမည်ဟု နှင်းဆီက နားလည်လိုက်လေသည်။

သူမသည် စီးမင်းယုနောက်သို့ ခြေရာခံလိုက်ကြည့်ရန် ကြိုးစားခဲ့သေးသည်။ သို့သော် မအောင်မြင်ခဲ့ပါ။

ထို့နောက် စီးမင်းယုက သူမအပေါ်တွင် သံသယဖြစ်လာပြီးလျှင် အမျိုးမျိုး လုပ်ကြံလာရာ နှင်းဆီသည် ထိုနေရာ၌ ဆက်၍မနေတော့ပဲ ယခုကဲ့သို့ နေပြည်တော်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာရခြင်းဖြစ်သည်။

* * *

မြို့တော်ဝန်သည် အမှန်အားဖြင့် လူအများရွေ့တွင်မြို့တော်ဝန်အမည်ခံ၍ နေသော တောက်လှမ်းရေး အဖွဲ့ဝင် ခေါင်းဆောင်တဦးပင် ဖြစ်လေသည်။

သူ၏အမည်ရင်းကို မည်သူကမှ မသိပါချေ။

သူ၏ အဖွဲ့သားများပင် သူ၏အမည်ရင်းကို မသိပါချေ။ အားလုံးက သူ့အား သိမ်းငှက်ဟူသာ သိထားလေသည်။

သူသည် အမှန်ပင် သိမ်းငှက်တကောင်ကဲ့သို့ အလွန်ထက်မြက်လေသည်။

လူဆိုးလူမိုက်များနှင့် ဒုစရိုက်ကောင်များကို အနည်းငယ်မှ မဲညှာသော ဥပဒေတက်တော်သားတယောက် ဖြစ်လေသည်။
ယခု သူ၏လုပ်ဆောင်ရမည့် တာဝန်မှာ လူရင်းကျေးရွာ၏ လုပ်ရပ်များကို ဖြိုခွဲရန်ဖြစ်သည်။

လူရင်းကျေးရွာ၏လူစုသည် ကြီးမားသော အကြံအစည် တခုကို လျှို့ဝှက်စွာ ကြံစည်နေရမည်ဟု ကြိုတင်တွက်ဆထား သဖြင့် သူသည် လူရင်းကျေးရွာအား ဖော်ထုတ်ရန် ကြိုးစား လုပ်ကိုင်နေရလေသည်။

သို့သော်... သူသည် သုံးနှစ်တိုင်တိုင် အချိန်ကုန်ခံ၍ ကြိုးစား ခဲ့သော်လည်း လူရင်းကျေးရွာ၏ သတင်းအစအနကိုပင် မတွေ့ရှိ ရပါသဖြင့် ထိုလုပ်ရပ်အား စိတ်ပျက်၍ လာလေတော့သည်။

သို့သို့ စိတ်ပျက်နေစဉ်မှာပင် သူ့အဖို့ သဲလွန်စတခု မမျှော် လင့်ပဲ ရရှိခဲ့လေသည်။

ထိုသဲလွန်စမှာ သူသည် တနေ့တွင် မမျှော်လင့်ပဲ လူချမ်းချမ်း အား လိုက်လံရှာဖွေနေသော လူယန်းယန်းကို တွေ့ရှိခဲ့ရသော ကြောင့် ဖြစ်သည်။

လူယန်းယန်းအား တွေ့ရှိလိုက်သော အခါတွင် သူသည် လူရင်းကျေးရွာ အကြောင်းကို ဖော်ထုတ်ရန် စီမံကိန်းတစုံ ရေးဆွဲ ဖော်ထုတ်နေလေသည်။

သူသည် သူ၏အားအထားရဆုံးသော အမျိုးသမီးထောက် လှမ်းရေးသမား နှင်းဆီကို လူယန်းယန်းအဖြစ် ရုပ်ဖျက် ဟုန် ဆောင်စေခဲ့လေသည်။

လူယန်းယန်းထံမှ လူချမ်းချမ်း၏အကြောင်းကို မေးမြန်း ရန် ကြပ်မတ်ခဲ့လေသည်။

ထို့နောက် လူယန်းယန်းအား သူတို့ထံတွင် ခေါ်ထားပြီး လျှင် နှင်းဆီအား လူယန်းယန်းအဖြစ် လူချမ်းချမ်းရှိရာသို့ စေ လွှတ်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် သူသည် စီမံထားသည့်အတိုင်း ထောက်လှမ်း ရေးသမား လေနှင့် နှင်းဆီအား စေလွှတ်ခဲ့လေသည်။

သို့သော်... ယခုအချိန်ထိ လူရင်းကျေးရွာ၏ ဌာနချုပ်မှာ မည်သည့်နေရာတွင် ရှိသည်ကို သူက သတင်းလုံးဝမရရှိခဲ့ပါ။ လူရင်းကျေးရွာ၏ အရှင်သခင်ဖြစ်သူ စီးမင်းယုသည် မည်သူ မည်ဝါ ဖြစ်သည်ကိုလည်း ယခုအချိန်ထိ သူမသိနိုင်ခဲ့သေးသည့် အတွက် ဘဝင်မကျ ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

သို့သော် ... လေ၏စွမ်းရည်ကို သူသိထားလေသည်။ လေ သည် ဗိုလ်မင်းရဲတိုက်အား ဖြိုခွဲနိုင်သည်ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ယခု လူရင်းကျေးရွာကိုလည်း ဖြိုခွဲနိုင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ထား သဖြင့် သူက လေကို အားအထားရဆုံးဖြစ်သည်။

လေ၏ အခက်အခဲဆုံးမှာ လူရင်းကျေးရွာနှင့် ဆက်သွယ် ရန်အတွက်ပင် ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် လေသည် လူရင်းကျေးရွာမှ လူအများသိစေ ရန် ကြေညာစာတမ်းများကို အရွက်ပေါင်း မြောက်များစွာ

ရေးဆွဲကာ မြို့ကြီးပြကြီး လမ်းဆုံလမ်းခွမကျန် ချိတ်ဆွဲထားရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်လေသည်။

*

*

*

လေသည် ဝူးရွှောက်ဖုန်း၏ စီစဉ်ပေးချက်အရ စီးမင်းယုနှင့် ဒုတိယအကြိမ် ပြန်လည်တွေ့ဆုံခဲ့လေသည်။

စီးမင်းယုသည် လေအား နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။

‘ခင်ဗျားရှိ အဖြစ်မှန်ကို အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောတာ သိရတဲ့ အတွက် ဝမ်းသာပါတယ်။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို ကျုပ်တို့ လုပ်ငန်းတွေထဲမှာ ပါဝင်ဆောင်ရွက်ဖို့ ကျုပ် ဆုံးဖြတ်လိုက် ပါပြီ’

လေက ပြုံးလိုက်သည်။

‘ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ၊ အခုမှပဲ ကျွန်တော့်လည်း အား တက်မိတော့တယ်’

စီးမင်းယုက ပြုံးလိုက်သည်။

‘မင်း အားငယ်မနေပါနဲ့ ကျုပ်တို့ အခုလုပ်မယ် လုပ်ငန်း ဟာ အတော့်ကိုအောင်မြင်မယ်လို့ ကျုပ် ထင်ပါတယ်။ ကျုပ်တို့ တသက်လုံး မပူမပင်ပဲ စားရတာပေါ့’

ထိုစကားကို ကြားရသောအခါ လေသည် ရင်ထဲတွင် အနည်းငယ် ထိတ်သွားလေသည်။

သို့သော်... သူက လှိုက်လှဲစွာသော အသွင်ဖြင့်—

‘ဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့်လည်း ကျုပ်ကလုရင်းကျေးရွာကို မရမက လိုက်ရွာနေတာပါ’

ထိုစဉ် လုချန်းချန်းက အနားသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

သူသည် စီးမင်းယုတို့သောက်ရန် အရက်ခွက်များကို လာ ရောက် ချပေးခြင်းဖြစ်သည်။

လေက ပြုံးလိုက်လေသည်။

‘ခင်ဗျားအရက်ကိုတော့ ကျုပ် မသောက်ရဲပါဘူးဗျာ’

စီးမင်းယုက ရယ်မောလိုက်လေသည်။

‘စိတ်ချလက်ချသာ သောက်ပါဗျာ၊ အခု မင်းဟာ ကိုယ် တို့ အဖွဲ့ဝင်တယောက်ဖြစ်ပြီ မဟုတ်လား ဘာမှ စိုးရိမ်မနေ ပါနဲ့’

သူသည် စကားကို ခေတ္တရပ်တန့်လိုက်ပြီးမှ ပြန်ပြီး စကား ဆက်လိုက်လေသည်။

‘တခုတော့ရှိတယ်၊ ကျုပ်တို့ လုရင်းကျေးရွာကို သစ္စာ ဖောက်သွားတယ်ဆိုယင်တော့ ခင်ဗျား သက်သာမှာ မဟုတ် ဘူးဆိုတာ မှတ်ထားပါ’

လေက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

စီးမင်းယုသည် လုချန်းချန်းတက်သို့ လှည့်လိုက်လေသည်။

‘ကဲ... မင်းက သူ့ကို နေရာထိုင်ခင်း လုပ်ပေး လိုက်ပါ နောက်ပြီး သူတို့ဆုံးဖို့ လိုအပ်တဲ့ငွေကိုလည်း ထုတ်ပေး လိုက် ပါ...’

လူချန်းချန်းက ပြုံးလိုက်လေသည်။

ပြုံး လေကိုစိုက်ကြည့်လိုက်လေသည်။

‘သူက လောလောဆယ် ငွေ လိုအပ်လိမ့်မယ် မထင်ပါဘူး
ရှင်’

လေက ပြုံးလျက်-

‘ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ-’

လူချန်းချန်းက ပြုံး၍-

‘ရှင်ကိုတောင် ငွေငါးထောင်အထိ ဆုငွေ ထုတ်ပေးထား
တယ်ဆိုတော့ ရှင် ခားပြတိုက်လာတဲ့ငွေတွေဟာ အနည်းဆုံး
တော့ ငွေငါးသောင်းလောက်တော့ ရှိနေမှာပါ-’

လေက ပုခုံးတချက် တွန့်လိုက်လေသည်။

‘ကျုပ်သာ ငွေငါးသောင်းလောက်ရှိယင်တော့ ခင်ဗျားစို့
ဆီကို မလာတော့ဘူး’

စီးမင်းယုက မျက်မှောင်ကုပ်သွားလေသည်။

‘ဒါဖြင့် ခင်ဗျား လုယူလာတဲ့ ငွေတွေက ဘယ်ရောက်
သွားကုန်ပြီလဲ’

လေက မချိပြုံး ပြုံးလိုက်လေသည်။

‘ကျုပ်က ဘဏ္ဍာတော်တိုက်ကို ဖောက်လိုက်တဲ့ အခါမှာ
ဘဏ္ဍာတော်တိုက်ထဲမှာ ငွေစာပြားမှ မရှိတော့ဘူးဗျာ’

စီးမင်းယုက မျက်မှောင်ကုပ်သွားပြန်သည်။

‘ဒါဖြင့် အဲဒီငွေတွေက ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ’

လေက ပြုံးလိုက်သည်။

‘ကျုပ်ကို လာသတင်းပို့တဲ့လူက အကွက် ဆင်ထားလို့ဗျာ’

လူချန်းချန်းက မျက်မှောင်တချက်ကုပ်သွားလေသည်။

‘ရှင်စကားက မရှင်းပါလားရှင်’

လေက ပုခုံးတချက် တွန့်လိုက်လေသည်။

‘ရှင်းပါတယ်၊ သူတို့ဟာ သူတို့ဘဏ္ဍာတော် ငွေတွေကို
ခိုးထားပြီးမှ ကျုပ်ကို ဟန်ပြ ဖောက်သွင်းခိုင်းတာဗျာ’

သူ့စကားကြောင့် လူချန်းချန်းနှင့် စီးမင်းယု တို့သည်
တဟားဟား ရယ်မောကာ ပွဲကျသွားလေတော့သည်။

လေသည် စီးမင်းယု၏ ရယ်မောသံအား ကြားလိုက်ရသော
အခါတွင် ယင်းအသံသည် သူကြားဖူးနားဝရှိသည့် အသံဟု
သတိပြုမိလိုက်လေသည်။

သူသည် စီးမင်းယု၏မျက်နှာအား သေသေချာချာ စူးစိုက်
စွာ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ရာ စီးမင်းယု၏ မျက်နှာပေါ်တွင်
အလွန်လက်ရာပြောင်မြောက်သော လူသားရေ မျက်နှာဖုံးတခု
ကို ဖုံးအုပ်ထားသည်ကို တွေ့ရှိလိုက်ရလေသည်။

သူသည် စီးမင်းယု၏ လျှို့ဝှက်ချက်အား တွေ့ရှိလိုက်ရ
သည်နှင့် မိမိ၏မျက်နှာကိုလည်း အမှတ်မထင် စမ်းသပ်မိလေ
သည်။

အကြောင်းမှာ သူ၏ မျက်နှာပေါ်တွင်လည်း အလွန်
လက်ရာပြောင်မြောက်သော သားရေမျက်နှာအတူတူကို တပ်
ဆင်၍ ရုပ်ဖျက်ထားသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

* * *

လေသည် အဆောက်အအုံတစ်ခုထဲ၌ နေရာရထားလေသည်။
ယင်းအဆောက်အအုံတစ်ခုလုံးမှာ အိမ်ဖော် တယောက်နှင့်
အဘိုးအိုတယောက်သာ ရှိကြလေသည်။

သူသည် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသို့ သွားလာနေထိုင် လှုပ်ရှား
သည့်အခါတွင် မည်သူကမှ သူ့အား စစ်ဆေးမေးမြန်းခြင်း
မရှိသော်လည်း သူ၏စိတ်ထဲ၌ မျက်လုံးပေါင်းများစွာက သူ့
အား တနေရာမှကြည့်နေကြသည်ကို စိတ်ထဲ၌ ခံစားနေရလေ
သည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် မြို့တော်ဝန်ထံသို့ သတင်းမပို့နိုင်ပဲ
ရှိနေ၏။ ဤသို့ဖြင့် ဤနေရာသို့ သူ့ရောက်ရှိပြီး ဆယ်ရက်ခန့်
အကြာတွင် စီးမင်းယုသည် သူ့ထံသို့ ရောက်ရှိလာလေတော့
သည်။

စီးမင်းယုသည်....

* * *

လေသည် စီးမင်းယုထိုင်ရန်အတွက် ကုလားထိုင်တလုံးအား
ထိုးပေးလိုက်သောအခါ စီးမင်းယုသည် ထိုကုလားထိုင်ပေါ်သို့
ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

စီးမင်းယုသည် သူ့လက်ထဲတွင် အသင့်ပါလာသော စာ
ရွက်အား စားပွဲပေါ်သို့ ဖြန့်ချလိုက်လေသည်။

‘ဒီမှာ ခင်ဗျား လုပ်ဆောင်ရမယ့် လုပ်ငန်းတာဝန်ကတော့
ပေါ်လာပြီ’

လေသည် စိတ်ထဲ၌ တချက်ထင်သွားလေသည်။

လူရင်းကျေးရွာသည် သူတို့၏ ကြီးမားသော အကြံစည်
ကို စတင် အကောင်အထည် ဖော်တော့မည်ဟု သူက နား
လည်လိုက်လေသည်။

သူသည် ဣန္ဒြေမပျက်စေရန် စိတ်ကို တင်းထားလိုက်ရပြီး—
အမိန့်ရှိပါ၊ ကျုပ်က ဘာလုပ်ဆောင်ရမှာလဲ’

စီးမင်းယုသည် စာရွက်ကို စားပွဲပေါ်သို့ ဖြန့်ချလိုက်
သည်။

‘အော်— ဒီမြေပုံကို ခင်ဗျား သေသေချာချာ ကြည့်ထား
ပါ...’

လေသည် ယင်းမြေပုံအား သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်
သောအခါ ချန်းအန်းမြို့၏ ပထဝီ မြေပုံဖြစ်နေသည်ကို တွေ့
လိုက်ရလေသည်။

ယင်းမြေပုံပေါ်၌ တချို့နေရာတွင် မှင်နီဖြင့်ဝိုင်းထားပြီး တချို့နေရာတွင် မှင်နီဖြင့် လိုင်းတားထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

‘ဒါဟာ မြို့ရဲ့မြေပုံပဲ’

စီးမင်းယုက ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

‘ဟုတ်တယ်လေ’

သူသည် မှင်နီတားသောနေရာသို့ လက်ညှိုးထောက်ကာ ပြလိုက်သည်။

‘အဲဒီနေရာဟာ နေပြည်တော်ရဲ့ ဘဏ္ဍာတော်ငွေတွေထားတဲ့ ရတနာသိုက်ပါပဲ’

လေသည် ယင်းစကားကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် စီးမင်းယု တို့လူစုသည် ရတနာတိုက်အား ဖောက်ယူကြံစည်နေခြင်း ဖြစ်သည်ဟု သဘောပေါက် နားလည်လိုက်လေသည်။

‘ကျုပ် သဘောပေါက်ပြီ၊ ဒီဘဏ္ဍာတော်ကို ဖောက်ယူမလို့ဟုတ်လား’

စီးမင်းယုက ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

‘ဟုတ်တယ်လေ’

လေက ပုခုံးတချက်တွန့်လိုက်လေသည်။

‘ဖြစ်ပါ့မလားဗျာ— ဒီဘဏ္ဍာတော်ဟာ ငွေအများဆုံးနဲ့ ရွှေတုံးအများဆုံးရှိနေတဲ့ ရတနာသိုက်ပဲ၊ သူတို့ဟာ အဲဒီနေရာကို အစောင့်အထိမ်းထပ် ချထားမှာပေါ့ဗျာ’

စီးမင်းယုက ပြုံးပြလိုက်လေသည်။

‘ဒါတွေ ကျုပ်သိထားပါတယ်၊ ဒါကြောင့်လဲ သုံးနှစ်လောက် အချိန်ယူပြီးတော့ ဒီစီမံကိန်းကို ရေးဆွဲထားရတာပေါ့ဗျာ’

လေက ရင်ခုန်သွားလေသည်။

‘ဟုတ်လားဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့က ဒီလောက်တောင်ပဲ ခက်ခက်ခဲခဲ လုပ်နေရသလား’

စီးမင်းယုက ပြုံးလိုက်လေသည်။

‘ဒီဘဏ္ဍာတော်တိုက်ထဲမှာ ရွှေငွေတွေ တယ်လောက်များများရှိနေသလဲဆိုတာ မင်းသိသလား’

လေက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်လေသည်။

စီးမင်းယုက စကားဆက်လိုက်လေသည်။

‘ကျုပ်အသေးစိတ်သိထားတယ်၊ ရွှေငွေတွေအားလုံး စုစုပေါင်းဟာ ကာလတန်ဖိုးအနေနဲ့ဆိုယင် ကုဒ်ငွေရလောက်ရှိလိမ့်မယ်ထင်တယ်ဗျာ’

ထိုစကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ လေ၏ မျက်လုံးအစုံသည် အံ့ဩလွန်းသဖြင့် ဝိုင်းစက် ပြူးကျယ် သွားလေတော့သည်။

‘ဗျာ— ခင်ဗျားက ဒီအထိသိရအောင် တယ်လိုလုပ်ပြီး အသေးစိတ် သိထားတာလဲဗျာ’

စီးမင်းယုက ပြုံးလိုက်လေသည်။

‘ဒီလိုပေါ့ဗျာ- သုံးနှစ်ဆိုတဲ့ အချိန်လောက်ကို ယူတယ် ဆိုတာက ဒါတွေကို သိချင်လို့ပေါ့၊ နို့ မဟုတ်ယင် ကျုပ်တို့က အမင်ပန်းခံပြီး လုပ်နေတယ်မဟုတ်လား၊ တော်ကြာကျုပ်တို့ က ခုတာနဲ့ ပင်ပန်းတာနဲ့မကွာမိပဲ ဖြစ်နေမှာပေါ့’

လေက လေပူတချက်ကို မှတ်ထုတ်လိုက်ပြီး-

‘ဒါတွေကို ကျုပ်မှတ်မိပါတယ်၊ အဲဒီတော့ ကျုပ်အနေနဲ့ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲဆိုတာကိုသာ ပြောပါ’

စီးမင်းယုက ပြုံးလိုက်လေသည်။

သူသည် မြေပေါ်မှ မှင်နီဖြင့် ဝိုင်းထားသော နေရာကို ညွှန်ပြလိုက်လေသည်။

‘ဟောဒီနေရာက အလွန်ကျယ်ဝန်းတဲ့ ခြံဝင်းတခုရှိ တည် နေရာတခုပါ၊ ကျုပ်က ဒီအကြံအစည်ကို လုပ်မယ်လို့ ဆုံး ဖြတ်ကတဲက ဒီခြံဝင်းကို အများကြီးပေးဝယ်ခဲ့ရတယ်’

လေက စီးမင်းယု၏ ဆက်ပြောမည့်စကားကို နားစွင့် နေ၏။

စီးမင်းယုက စကားဆက်လိုက်သည်။

‘နောက်ပြီး သုံးနှစ်ကြာ အချိန်ကုန်ခံပြီး ဟောဒီအဆောက် အအုံကနေ ဥမင်လှိုက်ခေါင်းတဲခုကိုလဲ ဖောက်ထားခဲ့ပါတယ်’

လေ၏ မျက်လုံးအစုံသည် ဝိုင်းစက် ပြူးကျယ် သွားလေ သည်။

‘ဒီဥမင်လှိုက်ခေါင်းကနေ ဘဏ္ဍာတော်တိုက် ရှိရာကိုရောက် အောင်တူးထားခဲ့တယ်ဆိုပါတော့’

စီးမင်းယုက ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်လေသည်။

‘ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ၊ အခုလောက်ဆိုယင် အပေါ်ကမြေကို ကော်ပြီး ဖောက်လိုက်ယင် ဘဏ္ဍာတော်ထဲကို ရောက်နိုင်ပါပြီ’

လေသည် အကြီးအကျယ် ရင်ထိတ်သွားလေသည်။

စီးမင်းယု၏ အကြံသည် အလွန်အလွန်ပိုင်သော အကြံဖြစ် သည်။

ထို့ပြင် သူသည် စီးမင်းယုအပေါ်တွင်လဲ လုံးဝ အထင် မသေးဝံ့တော့ပါချေ။

စီးမင်းယုသည် တစုံတခုကို လုပ်ကြံရာ၌ ခေါင်းအေးအေး ဖြင့် အချိန်ယူစဉ်းစားပြီး ပိပိရိရိလုပ်ဘတ်သော လူတယောက် ဟု သူက နားလည်လိုက်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ယခု မိမိအပေါ်တွင် တကယ်ယုံကြည်စွာခိုင်း နေသည်မှာလည်း မိမိအပေါ်တွင် တကယ်ယုံကြည်၍လော။

သို့မဟုတ် အခြား အကြံအစည်တခုပင် ရှိနေ၍လော။ စီးမင်းယုကသူ့အား ကြည့်၍-

‘ဘာဝိုင်နေတာလဲဗျ၊ ကျုပ် ပြောလိုက်တာနဲ့ ခင်ဗျား ကြောက်သွားပြီလား’

ထိုအခါ လေသည် တွေဝေရာမှ ကဗျာကယာပြုံးလိုက်လေသည်။

ကျုပ်က ကြောက်တဲ့ လူတယောက် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ခင်ဗျားလဲ အကဲခတ်နိုင်ပါတယ်’

စီးမင်းယုက သူ့အားကြည့်၍ ပုခုံးတချက် အသာအယာ ပုတ်လိုက်လေသည်။

‘အေး... ဒီလိုလူမျိုးကိုမှ ကျုပ်က သဘောကျတာဗျ’
လေသည် သူ့အား တချက်ကြည့်လိုက်ပြီး—

‘ကဲ... ကျွန်တော် လုပ်ဆောင်ပေးရမယ် တာဝန်ရယ်၊ နောက်ပြီး လုပ်ရမယ် အချိန်ရယ်ကို ပြောပါတော့ဗျာ’

စီးမင်းယုက လက်ကာမြဲလိုက်ပါသည်။

‘မလောပါနဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားကို ကျွမ်း အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြပါမယ်’

ထို့နောက် သူသည်လက်နှစ်ဘက်ကို နောက်ပစ်ပြီး ခေါက်တုန်ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေလေသည်။

သူ၏မျက်နှာမှာလည်း တစုံတခုကိုစဉ်းစားချင့်ချိန်နေသည့် ဟန် ပေါ်လွင်နေ၏။

သူသည် သုံးလေးခေါက် လမ်းလျှောက်လိုက်ပြီးနောက် ခြေလှမ်းကို တုန်ကနဲ ရပ်တန့်လိုက်လေသည်။

တဖန် စားပွဲအနီးသို့ ပြန်လည် လျှောက်လာလေသည်။ သူသည် မြေပုံပေါ်သို့ညွှန်ပြလိုက်ပြီး—

‘မင်းလုပ်မယ် အလုပ်က တို့အခုရရှိထားတဲ့ ရွှေငွေတွေကို ကျုပ်အထူးစိမ့်ထားတဲ့ မြင်းလှည်းတွေပေါ်မှာ တင်ထားပြီး’

ထို့နောက်သူသည် မြေပုံပေါ်မှ အပြာရောင်မှောင်ဖြင့် ရေးဆွဲထားသော နေရာကို ညွှန်ပြလိုက်လေသည်။

‘မင်းက ဟောဒီလမ်းအထိုင်း မြို့ရဲ့တောင်ဘက်ကနေ ထွက်ရလိမ့်မယ်’

လေက ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

‘မင်းကမြို့ပြင်ရောက်သွားယင် ကူးတို့ဆိပ်ကိုဆက်ပြီးမောင်းသွားပါ။ အဲဒီမှာ ကူးတို့တစင်းရှိမယ်။ မင်း မှတ်ထားရမှာက ကူးတို့ပေါ်မှာ အစိမ်းရောင် အလံစိုက်ထားတဲ့ ကူးတို့ပေါ်ကို မြင်းလှည်းကိုပါ တပါတည်း မောင်းပြီးတင်လိုက်ရမယ်’

လေက ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ဟိုဘက်ကမ်းကိုရောက်သွားယင် ကျွမ်းတာဆက်လုပ်ရမှာလဲ’

စီးမင်းယုက ပြုံးလိုက်သည်။

‘ဟိုဘက်ကမ်းမှာ ကျုပ်တို့လူတွေက မင်းကို အဆင်သင့်စောင့်နေလိမ့်မယ်၊ မင်းကသာ ဒီမြင်းလှည်းကိုသူတို့ရဲ့လက်ထဲ အပ်လိုက်ယုံပါပဲလေ’

လေက ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

‘နောက်ကော’

စီးမင်းယုက ရယ်မောလိုက်သည်။

‘မင်းက မြင်းလှည်းကို သူတို့လက်ထဲအပ်လိုက်တာနဲ့ မင်းရသင့်ရထိုက်တဲ့ ဝေစုကိုတော့ သူတို့က အဆင်သင့် မင်းကို ပေးလိုက်မှာပါ’

သူသည် လေအား တချက်ဝေ ကြည့်လိုက်သည်။

‘ကဲ... မင်းမရှင်းတာရှိယင် ခုကထဲက ထပ်ပြီးမေးနိုင်ပါတယ်’

လေက အနည်းငယ် စဉ်စားလိုက်သည်။

‘ကျုပ် ပထမ အချက်မေးချင်တာကတော့ တဏှာတော်ငွေကို မြင်းလှည်းပေါ်ရောက်တာနဲ့ ကျုပ်က မြင်းလှည်းကို တယောက်ထဲမောင်းသွားရမှာလား’

စီးမင်းယုက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်’

လေက မျက်မှောင်ကုပ်သွားလေသည်။

‘ကျုပ်က တယောက်ထဲ ဒီငွေတွေကို တခြားမောင်းပြေးသွားမှာကိုကော ခင်ဗျား မစိုးရိမ်ဘူးလား’

စီးမင်းယုက ရယ်မောလိုက်လေသည်။

‘မစိုးရိမ်ပါဘူးဗျာ... ဒီလောက်များတဲ့ငွေတွေကို ခင်ဗျား တယောက်ထဲ ယူသွားလို့ကော ဘာများ အသုံးချနိုင်မှာလဲဗျ’

လေက ပြုံးလိုက်လေသည်။

‘ဟုတ်ကဲ့ - နောက်တခု မရှင်းတာက ခင်ဗျားရဲ့ လက်အောက်မှာ ယုံကြည်ရမယ်လို့တွေ့ အများကြီးရှိတယ်မ ဟုတ်လား၊ ဒီတာဝန်ကို သူတို့ကိုမပေးပဲ ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်ကို လာပေးရတာလဲ’

စီးမင်းယုက လေ၏ ပုခုံးအား အသာအယာပုတ်လိုက်လေသည်။

‘ဒါ မင်းအနေနဲ့ မေးသင့်မေးထိုက်တဲ့ မေးခွန်းပဲကွ’

သူသည် လက်နှစ်ဘက်ကို နောက်ပစ်၍ ခေါက်တုန့်ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေပြန်သည်။

ထို့နောက် လေ၏ ရှေ့တွင် ခြေလှမ်းကို ရပ်တန့်လိုက်ပြီး

‘ဒီတာဝန်တွေက မင်းဟာ ကျုပ်တို့လူတွေထက် ထမ်းဆောင်နိုင်တဲ့ တာဝန်ဖြစ်နေလို့ပါ။ အေး... ဒါမ မင်း နားမလည်ဘေးဘူးဆိုယင် ကျုပ်သေဆေချာချာ ရှင်းပြမယ်’

သူသည် လက်ညှိုးတချောင်းထောင်လိုက်ပြီး-

‘ပထမအချက်ကတော့ မင်းအခု ဒီမြင်းလှည်းတွေကို မောင်းနှင်သွားရမယ် လမ်းတလျှောက်လုံးမှာ နေပြည်တော်ကလွတ်ထားတဲ့ ထောက်လှမ်းရေးသမားတွေနဲ့ တွေ့ကြုံပြီး ရင်မဆိုင်ရဘူးလို့ မပြောနိုင်ဘူး၊ အဲဒီထောက်လှမ်းရေးသမားတွေဟာ သိုင်းပညာအနေနဲ့ အဆင့်ဘယ်လောက် မြင့်တယ်ဆိုတာကို ကျုပ်က

အသေးစိတ် သိထားတယ်။ ကျုပ်တို့ လူတွေထဲမှာ သူတို့ကို ယှဉ်ပြိုင်နိုင်မယ့်လူဟာ စာယောက်မှမရှိဘူး။ မင်းကသာ သူတို့ကို နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်တို့က ယုံကြည်နေတဲ့ အတွက် မင်းကို ဒီတာဝန်ပေးလိုက်တာပေါ့ကွာ'

လောက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'အေး- ဟုတ်ပြီ၊ ဒုတိယအချက်ကကော'

စီးမင်းယုက ပြုံးလိုက်သည်။

ကျုပ်တို့မှာ အဲဒီထက်ပိုပြီး အရေးကြီးတဲ့ တာဝန်တခုကို လုပ်စရာ ရှိသေးလို့ပါ'

လောက မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

'အဲဒီတာဝန်ကို ကျုပ်မသိဘူးလား'

'ခင်ဗျားသိချင်ယင်တော့ ကျုပ်ပြောပြပါမယ်၊ မင်း အခု သယ်ဆောင်သွားမယ့် ရွှေငွေတွေကို လိုရာနေရာကိုချောချော မောမော ရောက်သွားဖို့ သိပ်အရေးကြီးတယ် မဟုတ်လား'

လောက ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

'ဒါကြောင့် တို့ကမင်းမောင်းသွားမယ့် မြင်းလှည်းတစီးနဲ့ တပုံစံထဲတူအောင် မြင်းလှည်းတစီးကို မင်းသွားမည့် လမ်းနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်နေရာကို မောင်းသွားရမယ်'

လောက မျက်မှောင် ကုပ်သွားသည်။

'အဲ့ဒါ ဘာသဘောလဲဗျ'

စီးမင်းယုက ပြုံးလိုက်သည်။

'ဘယ်ကိစ္စမျိုးမဆို အလုပ်တခုကို လုပ်တော့မယ် ဆိုယင် ကိုယ်ဘယ်လောက်ပဲ ပိုပိုရိုရို စုံစုံစီစီ တွက်ထားပေမယ့်လဲ အမှားအယွင်း မပေါ်လာနိုင်ဘူးလို့ မပြောနိုင်ဘူးမဟုတ်လား'

လောက ထောက်ခံသောသဘောနှင့် ခေါင်းတချက် ညိတ် လိုက်သည်။

'ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ'

စီးမင်းယုက စကားဆက်လိုက်သည်။

'မတော်တဆ တို့က ရွှေငွေတွေကို သွားသယ်တုန်း သူတို့ က သိသွားယင် လမ်းကြောင်းလွဲလိုက်တဲ့ သဘောပဲ'

လောက ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

'အင်း...ခင်ဗျားရဲ့ အကြံက အတော်ကို ပီရိတာပဲဗျ'

စီးမင်းယုက ပြုံးလိုက်လေသည်။

'ကဲ...ခင်ဗျား မေးစရာ ကျန်သေးလား...'

လောက လက်ညှိုးတချောင်း ထောင်ပြလိုက်သည်။

'တခုပဲ ကျန်ပါတော့တယ်ဗျာ--'

စီးမင်းယုက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'ဒါဖြင့်ယင် မေးပါ'

လေက စီးမင်းယုအား စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး—

‘မြင်းလှည်းနှစ်စင်းဆိုတော့ ကျုပ်က ဘယ်မြင်းလှည်းကို မောင်းရမလဲ၊ အဲဒါကိုတော့ ကြိုတင်ပြောထားပါ တော်ကြာ မှားပြီး မောင်းသွားမိလိမ့်မယ်’

စီးမင်းယုက ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

‘အေး... ဒါကိုတော့ မင်းက မမေးယင်လဲ ကျုပ်က အထူး သတိထားပြီး ပြောရမယ်အချက်ပဲ’

သူသည် စကားကို ခေတ္တရပ်နားပြီး စကားဆက်လိုက်ပြန် သည်။

‘တို့ ပုံစံခြင်းတူအောင် လုပ်ထားတဲ့ မြင်းလှည်း နှစ်စင်း ယှဉ်ပြီးထားပါ့မယ်၊ မြင်းလှည်းတစင်းမှာ အစိမ်းရောင် အလံ တခုစိုက်ထားတယ်၊ မြင်းလှည်းတစင်းမှာ အနီရောင် အလံအခု စိုက်ထားတယ်၊ ရရှိလာတဲ့ ရွှေငွေတွေကို အစိမ်းရောင် အလံ မြင်းလှည်းပေါ်ကို တစ်ရမယ်လို့ စီစဉ်ထားတယ်၊ မင်းကလဲ ကိစ္စတွေပြီးသွားတာနဲ့ အစိမ်းရောင် အလံစိုက်ထားတဲ့ မြင်း လှည်းကို အမြန်ဆုံးမောင်းနှင်သွားရမယ်၊ ကျုပ်တို့က ကျန်တဲ့ မြင်းလှည်းနဲ့ မောင်းသွားမယ်၊ အဲဒီနောက်တော့ ကျုပ်တို့က မင်းရဲ့မြင်းလှည်းကို ဟိုဘက်ကမ်းကနေ ကြိုတင်စောင့်နေမယ်’

လေက ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

‘ဟုတ်ကဲ့ ဒီလောက်ဆို ကျုပ် သဘော ပေါက်ပါပြီဗျာ’

စီးမင်းယုသည် လေ၏ ပုခုံးအား အသာအယာ ပုတ်လိုက် သည်။

‘ကဲ— မင်းလဲ အိပ်ရေးဝဝ အိပ်လိုက်ပါအုံး၊ မနက်ဖြန် ကျယ်င်တော့ တို့လုပ်ငန်းတွေ စမယ်’

သို့သော် သူသည် အထက်အရာရှိထံသို့ မည်သို့ဆက်သွယ်
ရမည်ကို တွေးတောနေလေသည်။

သူသည် စီးမင်းယုနှင့် တွေ့ဆုံပြီးနောက် ယင်းသတင်းများ
ကို အထက်အာဏာပိုင်ထံသို့ အချိန်မီပေးပို့နိုင်ရန် နည်းလမ်း
အမျိုးမျိုး ရှာဖွေခဲ့လေသည်။

သို့သော် အချိန်သာ ကုန်ခဲ့သည်။ အကြံကားလုံးဝမရပဲ
ဖြစ်နေသည်။

ယခုအချိန်တွင် စီးမင်းယုက မိမိလှုပ်ရှားမှုများကို ကြပ်
မတ်စွာ စောင့်ကြည့်နေမည်မှာ မလွဲပါချေ။

အကယ်၍ မိမိက အထက်အာဏာပိုင်ထံသို့ ကိုယ်တိုင်
သတင်းသွားရောက် ပို့နေလျှင် စီးမင်းယုက သိရှိသွားသည်
မှာ ဆေးချာသည်ဟု သူယုံကြည်သည်။

သူသည် အကြံမရသည့် နောက်ဆုံးတွင် သူကိုယ်တိုင် စီမံ
ချက်တခု ချမှတ်လိုက်လေသည်။

ယင်းစီမံချက်မှာ သူသည် ထိုမြင်းလှည်းအား ကူးတို့ဆိပ်
အထိ ရောက်အောင် မပို့တော့ပဲ မြို့တော်ဝန်ဂေဟာသို့သာ
တောက်လျှောက်မောင်းသွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေ
သည်။

* * *

ဘဏ္ဍာတော် တိုက် ဖောက် ထွင်း ခြင်း

လရောင်သည် ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် လေ အိပ်နေသော
ကုတင်ပေါ်သို့ ထိုးကျနေ၏။

လေသည် လုံးဝအိပ်မပျော်ပဲ သူ၏မျက်လုံးသည် အခန်း၏
မျက်နှာကျက်ပေါ်သို့သာ ဝေးကြည့်နေ၏။

သူသည် ယခုအချိန်တွင် ဤမျှ တုန်လှုပ်ဖွယ်ကောင်းသော
သတင်းကို ရရှိနေ၏။

ယင်းသတင်းအား သူ၏အထက်အရာရှိထံ အချိန်မီ ပို့နိုင်ခဲ့
လျှင် ဘဏ္ဍာတော်ငွေကို အချိန်မီ ကာကွယ်နိုင်မည့် အပြင်
ဒုစရိုက်မှုများကို အမျိုးမျိုးကျူးလွန်နေသော လူရင်းကျေးဇူး
အဖွဲ့သားများအား ဖမ်းဆီးနိုင်မည် ဖြစ်သည်။

မည်မျှအချိန်ကြာသွားမှန်းမသိ။

လေသည် အိပ်ယာမှ နိုးလာသောအခါတွင် ညနေဆည်း
ဆာအချိန်သို့ ဝင်ရောက်လာလေသည်။

‘ဒုက္ခပဲ၊ ငါအိပ်ကြီးလိုက်တာနဲ့ တော်ကြာအားလုံးဒုက္ခ
ရောက်သွားတော့မှပဲ’

သူသည် ကိုယ့်ကိုကိုယ် အပြစ်တင်ယင်း အိပ်ယာမှ ကမန်း
ကတန်းထလိုက်သည်နှင့် သူ၏ကုတင်အနီးရှိ စာပွဲပေါ်၌ စာ
တစောင် ချထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ သူသည် ထိုစာအား
ကောက်ယူဖတ်ကြည့်လိုက်သေသည်။

‘မင်းအိပ်ပျက်မှာစိုးလို့ တမင်မနိုးတာ၊ ညသန်း
ခေါင်ကျော် အချိန်လောက်မှာ မြင်းလှည်း တစီးကို
တည်းခိုခန်းရှေ့မှာ ရပ်ထားလိမ့်မယ်၊ မင်းက အဲဒီ
မြင်းလှည်းကို မောင်းပြီး ကျုပ်ပြတဲ့ မြေပုံပေါ်မှာ
ဖော်ပြထားတဲ့နေရာကို ရောက်အောင်မောင်းခဲ့ပါ’

လေသည် ယင်းစာအား ဖတ်ကြည့်ပြီးသည်နှင့် ယင်းစာ
မှာ လေအိပ်ပျော်နေသောအချိန်တွင် စီးမင်းယုကလာရောက်
ပေးသွားခဲ့သော စာဖြစ်ကြောင်းကို သိလိုက်ရလေသည်။

သူသည် စိတ်မောစွာဖြင့် သက်ပြင်းတချက် ချလိုက်လေ
သည်။

လေသည် စီးမင်းယုမှာ အလွန်ကြောက်စရာကောင်းသော
လူတယောက် ဖြစ်သည်ကိုလည်း ပို၍ သတိပြုမိလေတော့
သည်။

* * *

‘ဒေါင်...ဒေါင်...ဒေါင်’

အုန်းမောင်းခေါက်သံ သုံးချက်တိတိ ကြားလိုက်ရသည်နှင့်
လေသည် အိပ်ယာမှ ကမန်းကတန်းထလိုက်လေသည်။

ထိုနောက် တည်းခိုခန်းတံခါးကိုဖွင့်ကာ အပြင်သို့ ထွက်
လာလေသည်။

လရောင်အောက်ဝယ် တည်းခိုခန်းရှေ့၌ အလွန်ကျယ်ဝန်း
သော မြင်းလှည်းတစင်း ရပ်လျက်ရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ
လေသည်။

မြင်းလှည်းမောင်းသော ထိုင်ခုံ နေရာပေါ်၌ လူသူ တစုံ
တယောက်မှ မရှိပါချေ။

သူသည် မြင်းလှည်းမောင်းသော ထိုင်ခုံပေါ်သို့ ခုန်တက် လိုက်ပြီး စီးမင်းယု ညွှန်ပြသောနေရာသို့ စတင် မောင်းနှင် သွားလေသည်။

အတန်ကြာ မောင်းနှင်လာသောအခါ မြင်းလှည်းသည် အဆောက်အအုံတခု ရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

သူသည် အဆောက်အအုံအား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ယင်းအဆောက်အအုံသည် ကျဉ်းမြောင်းလှသည် မဟုတ် သော်လည်း ကျယ်ဝန်းခြင်းမရှိပါ။

ယင်းအဆောက်အအုံ၏ရှေ့တွင် ကြီးမားသော တံခါးက တားဆီးပိတ်နေ၏။

သို့သော် မြင်းလှည်းသည် အဆောက်အအုံရှေ့သို့ ရောက် ပြီး ရပ်တန့်လိုက်သည်နှင့် ယင်းအဆောက်အအုံ၏ တံခါးက အလိုအလျောက် ပွင့်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

‘မောင်းပြီး အထဲကို ဝင်ခဲ့ပါ’

တံခါးဖွင့်သောသူက ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

လေသည် မြင်းလှည်းအား အဆောက်အအုံတွင်းသို့ မောင်း နှင်၍ဝင်သွားလေသည်။

တံခါးတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားသည်နှင့် ယင်း အဆောက် အအုံမှာ အလွန်ကျယ်ဝန်းသော အဆောက်အအုံတခု ဖြစ်နေ သည်ကို တွေ့ရှိရလေသည်။

အကယ်၍သာ လမ်းမဘက်မှ ထိုအဆောက်အအုံအားကြည့် လိုက်လျှင် ဤခြံဝင်းတခုလုံးသည် ဤမျှကျယ်ဝန်းခြင်း ရှိလိမ့် မည်ဟု မည်သူကမူ ယုံကြည်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါချေ။

လေသည် အံ့ဩစွာဖြင့် လှမ်း၍ အဆောက် အအုံအား အကဲခတ်ကြည့်နေ၏။

ထို့နောက် ခြံဝင်းတခုလုံးအား လေသည် အကဲခတ်ကြည့် လိုက်သည်။

ယင်းခြံဝင်းသည် အနည်းဆုံး (၁၀) ဧကမက ကျယ်ဝန်း ပေမည်။ အဆောက်အအုံများမှာလည်း ခြံဝင်းတခုလုံး၏ သုံး ချိုး နှစ်ချိုးခန့် ရှိလိမ့်မည်ဟု ထင်ရပေမည်။

သူသည် မြင်းလှည်းမောင်းယင်းခြံဝင်းတခုလုံးအား အကဲ ခတ်ကြည့်နေစဉ်မှာပင် လူတယောက်၏ ဟန့်တားသံကိုကြား လိုက်ရလေသည်။

‘ဟေ့-ဒီမြင်းလှည်းကို ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ ရပ်လိုက်စမ်း’ ထိုမြင်းလှည်း ဟန့်တားလိုက်သောလူမှာ အသက် (၄၀) ကျော်ခန့် ရှိမည်ဟု ထင်ရသည်။

လေက မြင်းလှည်းအား ရပ်တန့်လိုက်လေသည်။

သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် ဝန်းကျင်အား တချက်ဝေကြည့် လိုက်ရာ ဝန်းကျင်တခုလုံးတွင် တကိုယ်လုံးတွင် အနက်ရောင် အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထားကြသော လူအမြောက် အများ သွားလာလှုပ်ရှားနေကြသည်ကို တွေ့ရှိရလေသည်။

ထိုလူများသည် လုပ်ငန်းတခုအား စနစ်တကျဖြင့်လျှင်မြန်စွာ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက် နေကြသည်ကိုလည်း တွေ့ရှိရလေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသောလူတယောက်က သူ့ဆီကို ရောက်လာသည်။

‘ကဲ-မိတ်ဆွေ၊ မြင်းလှည်းပေါ်က ခဏလောက် ဆင်းခဲ့ပါ’

လေသည် မြင်းလှည်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။

‘ကျုပ်နောက်လိုက်ခဲ့’

ထိုလူသည် ယင်းသို့ပြောပြီး တဘက်သို့ လျှောက်သွားလေသည်။

လေသည် ထိုလူ၏နောက်မှ လိုက်ပါသွားလေတော့သည်။

*

*

*

လေအား ရွေ့မှ ထမ်းပြခေါ်ဆောင်သွားသော လူသည် အလွန်ကျယ်ဝန်းသော အခန်းတခုတွင်းသို့ လှမ်းဝင်သွားလေသည်။

လေက ထိုလူ၏နောက်မှလိုက်၍ ဝင်သွားလေသည်။

ယင်းအခန်း၌ မည်သည့်အရာမှမရှိပဲ ဟာလာဟင်းလင်း၍ ရှိနေ၏။

ထိုအခန်းထဲတွင် လူတစုသည် စားပွဲဝိုင်းတခုတွင် ဝိုင်းပွဲ၍ ရပ်နေကြသည်။

ထိုလူစုသည် အခန်းတွင်းသို့ လေ ဝင်လာသည်ကို တွေ့ရှိလိုက်သောအခါ သူတို့သည် လေ အား လှည့်ကြည့်ကြလေသည်။

ထိုစဉ်အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသော လူတယောက်က သူတို့အား လှမ်းခေါ်လိုက်လေသည်။

‘ကဲကဲ- မင်းရောက်လာယင် လူစုံသွားပြီ’

ထိုလှမ်းခေါ်လိုက်သောလူမှာ စီးမင်းယုပင် ဖြစ်သည်။

လေသည် သူတို့လူစုထံသို့ လျှောက်သွားလေသည်။

သူတို့ဝိုင်း၍ရပ်နေကြသော စားပွဲဝိုင်းပေါ်၌ မြေပုစာရွက်တရွက် ချထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

စီးမင်းယုက သူ့အား အနက်ရောင်ဝတ်စုံများကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။

‘ကဲ-မင်းလဲ ဒီအဝတ်အစားတွေကိုလဲ ဝတ်လိုက်ပါ’

သူသည် ပြောပြီးသည့်နှင့် လူစုံအား လက်တချက်မြှောက်ပြလိုက်သည်။

‘အားလုံး အသင့်ရှိကြပြီလား’

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားကြသောလူများက ပြိုင်တူ လက်
တဖက်စီ မြှောက်ပြလိုက်ကြလေသည်။

‘အားလုံးအဆင်သင့်ဖြစ်နေကြပါပြီ’

စီးမင်းယုက လေအား တချက်ကြည့်လိုက်သည်။

လေသည် အဝတ်အစားများအား လျှင်မြန်စွာ လဲယင်း
လက်မြှောက်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ စီးမင်းယုက ကြေနှစ်စွာ ပြုံးလိုက်လေသည်။

‘ကဲ-ဒါဖြင့် တို့လုပ်ရမယ့် လုပ်ငန်းစကြမယ်’

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထား
သောလူများသည် ထိုစားပွဲဝိုင်းနဘေးသို့ ဖယ်ရှား ပစ်လိုက်
လေသည်။

ထို့နောက် မြေပေါ်မှ ကျောက်ပြားအား ရွှေ့ မှ လိုက်
ရာ ရှစ်ပေပတ်လည်ခန့်ရှိသော ဝင်ပေါက်တခုအား တွေ့ရှိရ
လေသည်။

စီးမင်းယုက ထိုအပေါက်မှ အောက်သို့ ရွှေဆုံးမှဦးဆောင်
၍ ဆင်းသွားလေသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော လူများသည် စီးမင်းယု
နောက်သို့ အစီအရီ တယောက်ပြီးတယောက် လိုက်၍ ဆင်း
သွားကြလေသည်။

လေသည် ထိုအနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော လူများအား
စိတ်ထဲမှကြိတ်၍ ရေတွက်ကြည့်လိုက်ရာ (၁၀)ယောက်တိတိ
ရှိသည်ကို သိလိုက်ရသည်။

သူသည် ထိုအနက်ရောက် ဝတ်ဆင်ထားသော လူများ၏
နောက်ဆုံးမှဆင်း၍ လိုက်သွားရာ လှေကားထစ်ဆုံးသွားသည်
နှင့် သူတို့သည် မြေအောက် ဥမင်လှိုင်ခေါင်းလမ်းအား တွေ့
မြင်လိုက်ရလေသည်။

ယင်းဥမင်လှိုင်ခေါင်းသည် ဝဲယာတဘက်တချက်ဆီမှ မြေ
များ ပြိုမကျစေရန် သစ်လုံးများဖြင့် ထောက်ကာထားသည်ကို
တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထောက်ထားသော သစ်လုံးနှစ်လုံးကြားတွင် မီးအိမ်တလုံး
ထွန်းညှိထားသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။

မီးရောင်မှာ ဝါဖန့်ဖန့် ဖြစ်နေသော်လည်း လှိုင်ဂူ၏ဘေး
ဝန်းကျင်ရှိအရာများအား ကောင်းစွာ တွေ့နိုင်ပေသည်။

စီးမင်းယုသည် ရွှေဆုံးမှဦးဆောင်သွားနေ၏။ ကျန်ရှိသော
လူများသည် စီးမင်းယု၏နောက်မှ တန်းစီ၍ လိုက်သွားလေ
တော့သည်။

လေသည် လျှောက်သွားယင်း ခြေလှမ်း ဘယ်နှစ်လှမ်းမျှ
ရှိနေပြီကို စိတ်ထဲမှ ကြိတ်၍ရေတွက်နေ၏။

သူသည် ထိုသို့ ရေတွက်နေယင်းမှ ခြေလှမ်း (၄၀၀)ခန့်
လျှောက်မိလာသောအခါ သူ့ရွှေ့မှလျှောက်နေသောလူများ
သည် ခြေလှမ်း ရပ်တန့်သွားကြလေသည်။

စီးမင်းယုသည် သူ့ခေါင်းပေါ်သို့ ညွှန်ပြလိုက်သည်။

‘ကျုပ်တို့ မြေပုံကို တိုင်းထွာ တွက်ချက်ထားတဲ့ အတိုင်း ဆိုယင် အခု ကျုပ်တို့ရပ်နေတဲ့ ခေါင်းပေါ် တည့်တည့်မှာဆို ယင် ဘဏ္ဍာတော်တိုက်နေရာဖြစ်တယ်ဆိုတာသေချာတယ်’

သူသည် ယင်းသို့ပြောပြီး လက်တချက် ဝေ့ယမ်းလိုက်ရာ လူ(၄)ယောက်သည် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်လိုက်ကြလေသည်။

ထို့နောက် လူ(၄)ယောက်က ထို လူ(၄)ယောက်၏ ပခုံးပေါ်သို့တက်၍ ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် အပေါ်မှာရှိနေသော လူသည် သူတို့၏လက်ထဲတွင် အသင့်ပါလာသော လက်နက်များဖြင့် ခေါင်းပေါ်ရှိမြေများအား တူးဆွဲ၍ နေလေသည်။

ထိုအနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော သူများ၏ မျက်နှာတခုလုံးအား ပါးလွှားသော ဇာပုဝါတခုစီဖြင့် ဖုံးအုပ်ထားကြသည်။

လေကလည်း သူ့အင်္ကျီအိတ်ထဲတွင် အသင့် ပါလာသော ဇာပုဝါတထည်ဖြင့် သူ၏မျက်နှာအား စီးထားလိုက်လေသည်။

မြေကို တူးဆွဲနေကြသောသူများသည် အထူးတီထွင်ထားသော ကိရိယာများနှင့် တူးနေကြသောကြောင့် တိုတောင်းလှစွာသော အချိန်တွင် လူတကိုယ်စာ ဝင်ဆန့်သောအပေါက်ကလေး တပေါက်အဖြစ်သို့ ဖြစ်ပေါ်လာလေတော့သည်။

နောက်ဆုံး စီးမင်းယုနှင့် လေတို့ကလည်း ထို အပေါက်မှပင် အပေါ်သို့ တက်သွားကုန်ကြလေသည်။

* * *

လေသည် အပေါ်သို့ ရောက်ရှိလိုက်သည်နှင့် သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် အံ့ဩလွန်းသဖြင့် ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွားသည်။

အကြောင်းမှာ သူ့ရောက်ရှိနေသောနေရာသည် လေးဘက်လေးတန်တွင် အလွန်တူသော သံမဏိပြားများဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော အခန်းတခုဖြစ်နေသောကြောင့်ဖြစ်လေသည်။

အခန်း၏ မျက်နှာကျက်များမှာလည်း သံမဏိပြားများနှင့် ကာရံထားသည်ကို တွေ့ရှိရလေသည်။

ထိုအခန်း၏ (၃)ဖက် သုံးတန်တွင် သံသေတ္တာများ အစီအရီ ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

စီးမင်းယုသည် သေတ္တာပေါ်မှ ခတ်ထားသော သော့အား ရိုက်ချိုးပြီး ဖွင့်လိုက်သောအခါတွင် ထိုသေတ္တာထဲ၌ ရွှေတုံးများ ပြည့်နှက်လျက် ရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

သေတ္တာကိုကြည့်နေကြသော အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော လူ(၁၀)ယောက်တို့၏ မျက်လုံးများမှာ လောဘတက်နေသော အရိပ်အယောင်များ တွေ့ရှိလိုက်ရလေသည်။

အားလုံးသော လူများသည် ရွှေငွေ မြောက်များစွာ တွေ့
မြင်လိုက်ရသဖြင့် ထရုန်မတတ် ဝမ်းသာသွားကြလေသည်။

လေရင်ထဲမှာမူ ပူပင်သောကများ တောက်လောင်နေ၏။

အကယ်၍သာ ဘဏ္ဍာတော်ထဲမှ ရွှေငွေများကိုသာ အခိုး
ခံလိုက်ရလျှင် တိုင်းပြည်အတွက် မည်မျှနစ်နာမည်ကို တွေးမိ၍
စိုးရိမ်ပူပန်သွားမိသည်။

‘ကဲ... ကျုပ်စဉ်းထားတဲ့အတိုင်း ဒီရွှေတွေကို သယ်သွား
ကြမယ်’

သူသည် ထိုသို့ပြောပြီး လေအား တချက်ကြည့်လိုက်သည်။

‘မင်း လုပ်ဆောင်ရမယ့် တာဝန်ကို မင်း သိတယ်မဟုတ်
လား’

လေက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်ကဲ့- သိပါတယ်’

စီးမင်းယုက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ကောင်းတယ်၊ ပိုသေချာသွားအောင် မင်း လုပ်ဆောင်
ရမယ့် တာဝန်တွေကို ကျုပ်ကို ပြန်ပြောစမ်းပါ’

လေက အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်သည်။

‘ကျုပ်ရဲ့တာဝန်က အစိမ်းရောင်အလံ စိုက်ထူထားတဲ့ မြင်း
လှည်းကို မောင်းပြီး မြို့ရဲ့တောင်ဘက်တံခါးကနေ ထွက်သွား
ရမယ်၊ ရောက်တာနဲ့ ကူးတို့ဆိပ်ကို အရောက်သွားပြီး ကူးတို့
ပေါ်ကို မြင်းရေလူပါ တက်ပြီး တဘက်ကမ်းကို ကူးသွားရ
မယ် မဟုတ်လား’

စီးမင်းယုက ကြော်နပ်စွာ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်ပြီ၊ မင်း ဒီအတိုင်းသာ သတိကြီးစွာနဲ့ မမှားရအောင်
လုပ်ပါ’

လေက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘စိတ်ချပါ’

ထို့နောက် စီးမင်းယုသည် ကျန်ရှိသော လူ(၁၀)ယောက်
ဘက်သို့ တချက်ဝေ ကြည့်လိုက်သည်။

‘ကဲ...မင်းတို့ကကော ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ် မှတ်မိကြရဲ့လား’

ထိုလူ (၁၀)ယောက်အနက် အရပ်ရှည်ရှည်ရှိသော လူက
ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်ကဲ့- ကျုပ်တို့အားလုံး မှတ်မိပါတယ်’

စီးမင်းယုက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ပိုပြီးသေချာသွားအောင် ကျုပ်ကို ပြန်ပြောပြစမ်းပါ’
ထိုလူက-

‘ဒီကရရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို အစိမ်းရောင်အလံ စိုက်ထူထား
တဲ့ မြင်းလှည်းပေါ်ကို တင်ပေးရမယ်၊ အဲဒီနောက်တော့...
မြင်းလှည်းထွက်ခွာသွားတဲ့အထိ စောင့်ကြည့်နေရမယ်၊ အဲဒီ
မြင်းလှည်းလမ်းထိပ်ကိုရောက်တော့မှ ကျုပ်တို့ကအသင့်ရှိတဲ့မြင်း
ပေါ်တက်ပြီး အလံနီစိုက်ထူထားတဲ့ မြင်းလှည်းနောက်ကိုလိုက်
သွားရမယ် မဟုတ်လား’

စီးမင်းယုက ကျော်နပ်စွာဖြင့် ပြုံးလိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ မင်းတို့အားလုံး ဒီအတိုင်း တသွေမတိမ်း
လုပ်ဆောင်ကြရမယ်၊ နားလည်ကြရဲ့လား’

ထိုလူက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘စိတ်ချပါ ဆရာ’

* * *

စီးမင်းယုသည် အခြားသေတ္တာ၏ သော့များကို ရိုက်ချိုး
ပြီး ဖွင့်ကြည့်နေပြန်သည်။

သူသည် ငွေတုံးများကိုသာ ထည့်ထားသော သေတ္တာများ
ကိုမူ လုံးဝမယူပဲ ရွှေတုံးများထည့်ထားသော သေတ္တာ(၃)လုံး
နှင့် ကျောက်သံ ပတ္တမြား ထည့်ထားသော သေတ္တာ(၃)လုံး
ကိုသာ ရွေးယူလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ဘဏ္ဍာတော်တိုက်၏ ထောင့်တနေရာတွင် ထို
သေတ္တာများကို စုပုံထားသည်။

ထို့နောက် သူသည် ဂုံနီအိတ်များကို ယူလိုက်ပြီး

‘ကဲ... ဟောဒီ သေတ္တာထဲက ရွှေတုံးများနဲ့ ကျောက်သံ
ပတ္တမြားတွေကို လွယ်လွယ်ကူကူ သက်သက်သာသာ သယ်နိုင်
အောင် အိတ်ကလေးထဲကို မျှထည့်ပါ’

ဝဏ္ဏထွန်းစာပေ

စီးမင်းယုက ထိုသို့ ပြောပြီးသည်နှင့် ထိုလူများသည် ရွှေ
တုံးများနှင့် ကျောက်သံ ပတ္တမြားတို့အား အိတ်ငယ်ကလေး
များထဲတွင် ထည့်ပြီး ကြိုးချည်ကြလေသည်။

ထို့နောက် သူတို့သည် လူစုခွဲ၍ ထိုအိတ်ကလေးများကို
အချို့ကအပေါ်ကနေ၍ ချပေးကြပြီး အချို့ကလက်ဆင့်ကမ်း
ယူဆောင်၍ အစိမ်းရောင်အလံ စိုက်ထူထားသည့် မြင်းလှည်း
ပေါ်သို့ သွားရောက် တင်ထားကြလေသည်။

ထိုလူများသည် အကြိမ်ကြိမ်လေ့ကျင့်ထားကြသည့်လူများ
ဖြစ်ကြ၍လား မသိ၊ သူတို့၏လှုပ်ရှားပုံမှာ အလွန်ကျွမ်းကျင်ပြီး
လျင်မြန်လှပေသည်။

မကြာမီ သူတို့သည် ရွှေတုံးထည့်ထားသော စုစုပေါင်း
အိတ်ငယ် (၂၀)နှင့် ကျောက်သံပတ္တမြား ထည့်ထားသော
အိတ်ငယ်ပေါင်း (၂၁)အိတ် တို့အား ချောမောစွာဖြင့်
အစိမ်းရောင်အလံ စိုက်ထူထားသော မြင်းလှည်းပေါ်သို့ တင်
နိုင်ခဲ့လေသည်။

စီးမင်းယုက ထိုကဲ့သို့ ရွှေတုံးများ တင်ပေးသည်အထိ မည်
သည့်အခက်အခဲမှ မတွေ့ရှိသဖြင့် အလွန်ဝမ်းသာသွားသည်။

‘ကဲ... အားလုံး ခဏလေးနေကြအုံး၊ ကျုပ်သွားပြီးအခြေ
အနေကြည့်လိုက်ပါအုံးမယ်’

သူသည် ယင်းသို့ ပြောပြီးသည်နှင့် ဥမင်လိုက်ခေါင်းထဲမှ
ခြေလှမ်းကျဲဖြင့် ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ဝဏ္ဏထွန်းစာပေ

လေသည် ရင်ထဲ၌ တချက်လှုပ်ရှားသွားလေသည်။
သူသည် စီးမင်းယု၏ အပြုအမူအား သံသယဖြစ်လာလေ
သည်။

‘အင်း- သူက ကျုပ်တို့ကိုပင်ခဲ့ပြီး တယောက်တည်းမောင်း
ပြေးသွားယင်တော့ ဒုက္ခပဲ’
သူသည် မည်သူ့ကိုမှ ဖွင့်မပြောပါ။ သူ၏ ရင်ထဲ၌သာ
ကြိတ်၍ စိုးရိမ်ပူပန်နေ၏။

စီးမင်းယုထွက်သွားသောအချိန်သည် အလွန်ကြာသွားပြီ
ဟု ထင်လိုက်ရလေသည်။

အားလုံးသောလူများသည်လည်း စီးမင်းယု ထွက်ခွာသွား
သောနေရာသို့ အာရုံစူးစိုက်စွာ စောင့်ကြည့်နေကြလေသည်။

‘ဟာ... ခေါင်းဆောင်ကြီး ထွက်သွားတာ အတော်ကြာ
သွားပြီ၊ ခေါင်းဆောင်ကြီးက ပစ္စည်းတွေကို သူတယောက်
ထဲ အပိုင်စီးသွားယင်တော့ ဒုက္ခပဲ’

လေသည် အခြေအနေများ ရှုပ်ထွေးသွားစေရန် လှုံ့ဆော်
ပြောဆိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူထင်ထားသည့်အတိုင်း ထိုလူ(၁၀) ယောက်သည် သူ၏
ပြောစကားကြောင့် အနည်းငယ်လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လာကြလေ
သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် စီးမင်းယုသည် ပြုံး၍ ပြန်လည်လျှောက်လာ
နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့အားလုံးသည် သူတို့၏ရင်ထဲ၌ ဖြစ်ပေ
နေသော သံသယစိတ်များမှာ ချက်ခြင်းပင် ကွယ်ပျောက်
သွားလေသည်။

သူသည် လှိုင်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေကြသော သူ့လူများအား
မျက်လုံးတချက်ဝေကြည့်လိုက်သည်။

‘မင်းတို့ လှုပ်လှုပ်ရွရွနဲ့ ဘာတွေဖြစ်နေကြလဲ’
အားလုံးသောလူများသည် မည်သူကမျှ စကားပြန်မပြောပဲ
ပါးစပ်ပိတ်ထားကြလေသည်။

စီးမင်းယုက အခြေအနေကို အကဲခတ်မိ၍ ပြုံးလိုက်သည်။

‘ဘာလဲ၊ မင်းတို့စိတ်ထဲမှာ ဒီပစ္စည်းတွေကို ကျုပ်တယောက်
ထဲ အပိုင်စီးသွားမယ်လို့များ သံသယ ဖြစ်နေကြသလား’

ထိုလူ(၁၀) ယောက်သည် မည်သို့မျှ ပြန်မပြောပဲ ခေါင်း
ငုံ့ သွားကြလေသည်။

စီးမင်းယုက ပြုံးလိုက်သည်။

‘ဒါ မင်းတို့မှာ ဘာမှ အပြစ်မရှိပါဘူးကွာ...၊ ငွေကလဲ
အတော်များတယ်ဆိုတော့ သံသယဖြစ်စရာပါပဲလေ’

သူသည် ယင်းသို့ပြောပြီး လေ ဘက်သို့ တချက်ကြည့်လိုက်
သည်။

‘ကဲ- အခြေအနေတော့ အလွန်ကောင်းနေပါတယ်၊ မင်းက
ငါပြောထားတဲ့အတိုင်းသာ သွားပေတော့’

လေ သည် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ခြေလှမ်းကျဲကျဲဖြင့် ထို
နေရာမှ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

* * *

စီးမင်းယုသည် စကားတစ်ခုနားမျှမပြောပဲ တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့်
ရပ်နေ၏။

ကျန်ရှိသော လူ ဆယ်ယောက်တို့ကလည်း သူ့အား စိုက်
ကြည့်နေကြသည်။

အတန်ကြာမှ သူသည် လက်တချက် ဝှေ့ရမ်းလိုက်ပြီး-
'ကဲ - အားလုံး အသင့်ဖြစ်ပြီလား၊ သွားကြမယ်'

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် ခြေလှမ်းတုတ်တုတ်ဖြင့် ရှေ့
ဆုံးမှ ဦးဆောင်ထွက်သွားရာ သူ့နောက်မှ လူဆယ်ယောက်
တို့က ထပ်ချပ်မကွာ လိုက်ပါသွားကြလေသည်။

သူတို့အားလုံးတို့သည် အပြင်သို့ ရောက်ရှိလာကြသောအခါ
လေသည် အစိမ်းရောင်အလံ စိုက်ထူထားသော မြင်းလှည်း
ပေါ်သို့ တက်သွားလေသည်။

သူ၏ လူဆယ်ယောက်ကလည်း အသင့်ရှိနေသော မြင်း
ဆယ်ကောင်ပေါ်သို့ လွှားကနဲ ခုန်တက်သွားကြသည်။

စီးမင်းယုသည် မြင်းဖက်ကြီးအား တချက်လှုပ်ခါလိုက်ရာ
မြင်းလှည်းသည် အရှေ့ဘက်သို့ ဦးတည်၍ လျင်မြန်စွာဖြင့်
မောင်းနှင် ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

သူ့နောက်မှ လူဆယ်ယောက်တို့သည် မြင်းကိုယ်စီဖြင့် သူ၏
မြင်းလှည်းနောက်မှ ထပ်ချပ်မကွာ လိုက်ပါသွားကြလေတော့
သည်။

* * *

မိမိက သူ့အား အခြေအနေ အမျိုးမျိုးကြောင့် ဆက်သွယ် နိုင်ခြင်း မရှိခဲ့သော်လည်း သိမ်းငှက်သည် မိမိ၏ လှုပ်ရှားမှုကို အမြဲမပြတ် စောင့်ကြည့်နေမည်မှာ မလွဲချေ။

အကယ်၍ သူ့အနေနှင့် အရေးကြုံလာလျှင် သိမ်းငှက်က လည်း လက်ပိုက်ကြည့်မည် မဟုတ်ဟုလည်း သူက ယုံကြည် နေမိသည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် သူလုပ်သင့် လုပ်ထိုက်သည့် လုပ်ဆောင် ချက်များကို ဆက်၍ လုပ်ကိုင်သွားလေသည်။

စီးမင်းယုက သူ့အား ပေးထားသည့် တာဝန်မှာ အစိမ်း ရောင်အလံကိုစိုက်ထူထားသော မြင်းလှည်းအား ကူးတို့ဆိပ်သို့ မောင်းနှင်သွားရန် ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် - သူသည် ဥမင်လှိုက်ခေါင်းမှ ထွက်လာသော အခါတွင် အစိမ်းရောင်အလံနှင့် အနီရောင်အလံတစ်စုံ စိုက်ထူ ထားသော မြင်းလှည်းနှစ်စင်းအား တွေ့ရှိရလေသည်။

သူသည် လျှပ်တပျက် ထိုအလံနှစ်ခုအားဖြုတ်ယူ၍ လဲလှယ် လိုက်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ယခု သူသည် အစိမ်းရောင်အလံ စိုက်ထူထား သော မြင်းလှည်းအား မောင်းနှင်သွားနေသည့် ဖြစ်သော် လည်း အမှန်မှာ သူမောင်းနှင်နေသော မြင်းလှည်းမှာ မူလက အနီရောင်အလံ စိုက်ထူထားသော မြင်းလှည်းပင်ဖြစ်သည်။

သူက အတယ်ကြောင့် မြင်းလှည်းကို ယင်းကဲ့သို့ လဲလှယ် လိုက်ရပါသနည်း။

လှည့် ကွက်

လေသည် မြင်းလှည်းအားအရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် မောင်းနှင်သွား လေသည်။

သူသည် သက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်တို့နှင့် မည်သို့မျှအဆက် အသွယ် မပြုလုပ်နိုင်ခဲ့သောကြောင့် တယောက်တည်းစိတ်အား ငယ်နေမိလေသည်။

သို့သော် သူ၏အထက်အရာရှိဖြစ်သူသိမ်းငှက်၏အကြောင်း ကို သူကောင်းစွာ သိထားသည်။

သိမ်းငှက်၏ အရည်အချင်းများကို အပြည့်အဝ ယုံကြည် ထားသည်။

သူသည် စီးမင်းယုအပေါ်တွင် မယုံကြည်၍ ဖြစ်သည်။

စီးမင်းယုသည် မည်သည့်နည်းနှင့်မဆို ဤမျှအချိန် သုံးနှစ် တာ အပင်ပန်းခံ၍ ရယူထားသောရွှေငွေများကိုမိမိအပေါ်တွင် ယုံယုံကြည်ကြည်ဖြင့် တပါတည်း အပ်နှင်းလိမ့်မည် မဟုတ်ဟု တွေးမိသားပြီ ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် လေက မြင်းလှည်းကို ယင်းကဲ့သို့ ဖလှယ် လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ယခု သူသည် စီးမင်းယုပြောထားသည့်အတိုင်း မြင်းလှည်း ကို ကူးတို့ဆိပ်သို့ ဦးတည်၍ မောင်းနှင်သွားနေ၏။

ထိုသို့ ကူးတို့ဆိပ်သို့ မောင်းနှင်သွားရခြင်းမှာလည်း ယင်း နေရာတွင် စီးမင်းယုက မည်သို့ အစီအစဉ်များ ထားရှိသည်ကို သိချင်သေး၍ ဖြစ်လေသည်။

ဤသို့ဖြင့် သူသည် ကူးတို့ဆိပ်သို့ တဖြေးဖြေး ရောက်ရှိ လာလေသည်။

ထို့နောက် သူသည် ဘေးဘီသို့ သတိကြီးစွာဖြင့် အကဲ ခတ်ကြည့်လိုက်လေသည်။

သို့သော်... ကူးတို့ဆိပ်တွင် လူရိပ်တခုမှ မတွေ့ရပါချေ။ သူသည် မြင်းလှည်းအား ဆက်၍မောင်းနှင်သွားရာ မကြာမီ မှာပင် သူသည် စီးမင်းယုပြောထားသည့် ကူးတို့ဆိပ်သို့ရောက်ရှိ သွားလေသည်။

ကူးတို့ဆိပ် တခုလုံးမှာလည်း တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်လျက် ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ထို့ကြောင့် သူ၏ရင်ထဲ၌ သံသယစိတ်များပို၍ ဖြစ်သွားခဲ့ လေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် လူနှစ်ယောက်သည် သူ့ထံသို့ ချဉ်းကပ်လာ လေတော့သည်။

* * *

လေသည် သူ့ထံသို့ လာနေသော လူနှစ်ယောက်အားတွေ့ မြင်လိုက်ရသဖြင့် မြင်းလှည်းအား မောင်းနှင်နေရာမှ ရပ်ဘန် လိုက်သည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ လှေထိုးသားများ၏ အဝတ်အစား၊ များကို ဝတ်ဆင်ကြသဖြင့် ကူးတို့ဆိပ် အလုပ်သမားများသာ ဖြစ်ရမည်သို့ ထင်မှတ်မိလေသည်။

‘ကဲ... နောင်ကြီး၊ ကျုပ်ရဲ့လှည်းကို တဘက်ကမ်း ရောက် အောင် ကူးပေးပါ’

ထိုလူနှစ်ယောက်အနက် လူတယောက်က ခမောက်ချွတ်ချ လိုက်လေသည်။

‘ဟဲ-ဟဲ-ဟဲ... ခင်ဗျား ဟိုဘက်ကမ်းကို ကူးနေဖို့ မလို တော့မပါဘူးဗျာ’

လေသည် ထိုလူအား မြင်တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် လွန်စွာအံ့ဩ သွားသည်။

အကြောင်းမှာ ထိုလူသည် ဝူးရွှောက်ဖုန်း ဖြစ်နေသော
ကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

သူသည် မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်သည်။

‘လက်စသတ်တော့ ခင်ဗျားက လုရင်းကျေးရွာကလူကိုး’

ဝူးရွှောက်ဖုန်းက ပြုံးပြလိုက်လေသည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ကဲ... မိတ်ဆွေ အောက်ကို ခေတ္တခဏ
ဆင်းခဲ့ပါ’

လေသည် မြင်းလှည်းပေါ်မှ ခုန်ချလိုက်ပြီး သူသည် မြင်း
လှည်းအား လက်ဖြင့် ပုတ်ပြလိုက်လေသည်။

‘ခေါင်းဆောင်ကြီးက ကျုပ်ကို မြင်းလှည်း ဟိုဘက်ကိုရောက်
အောင်ကူးဖို့ တာဝန်ပေးလိုက်တယ်ဗျ’

ဝူးရွှောက်ဖုန်းက ပြုံးလိုက်ပြန်သည်။

‘ဟိုဘက်ကမ်းကူးဖို့ မလိုတော့ပါဘူး။ ဒီမြင်းလှည်းကို ကျုပ်
တို့လည်း အလိုမရှိတော့ပါဘူးဗျာ’

လေက မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

‘နေပါအုံး... ခင်ဗျားက ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ’

ဝူးရွှောက်ဖုန်းက သူ၏ခါးမှစားကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး-

‘ရှင်းရှင်းလေးပါ။ ကျုပ်တို့ခေါင်းဆောင်ကြီးက ခင်ဗျားကို
မယုံဘူး။ ခင်ဗျားဟာ နေပြည်တော်က ထောက်လှမ်းရေးမှူး
တယောက် ဖြစ်တယ်ဆိုတာ အကုန်လုံးသိထားပြီဗျ’

လေက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘အော်... ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို ဒီမှာလာစောင့်ခိုင်းပြီး

ကျုပ်ကို နှုတ်ပိတ်ခိုင်းမလို့ ဆိုပါတော့။ ဟုတ်လား’

ဝူးရွှောက်ဖုန်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားလဲ ပညာရှင်တယောက်ပဲ၊ ကျုပ်အနေနဲ့ ပြောစရာ
မလိုတော့ဘူး ထင်ပါတယ်’

လေက ပြုံးလိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားတို့ မသိတာ ရှိသေးတယ်ဗျ’

ဝူးရွှောက်ဖုန်းက သူ့အား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

‘ဘာများဘာလိမ့်၊ ပြောပါအုံးဗျာ’

လေသည် မြင်းလှည်းအား ညွှန်ပြလိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားတို့ ခေါင်းဆောင်ကြီးက ကျုပ်ကို အစိမ်းရောင်
အလံ စိုက်ထူထားတဲ့ မြင်းကို မောင်းခိုင်းပေမယ့်၊ ကျုပ်က
အလံအစိမ်းနဲ့ အနီကိုလဲ မောင်းနှင်ခဲ့တာပေါ့ဗျာ’

ဝူးရွှောက်ဖုန်းက မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

‘ခင်ဗျားက ဘာကို ဆိုလိုတာလဲဗျ’

လေက ပြုံးလိုက်သည်။

‘ကျုပ်အနေနဲ့ ဒါထက် ရှင်းရှင်း ပြောရမယ်ဆိုယင် အခု
ကျုပ်မောင်းလာတဲ့ မြင်းလှည်းဟာ အစိမ်းရောင်အလံ စိုက်ထူ
ထားပေမယ့် အနီရောင်အလံ စိုက်ထူထားတဲ့ မြင်းလှည်း ဖြစ်
နေတယ်ဗျ’

ဝူးရွှောက်ဖုန်းက လေ၏ စကားကြောက် မျက်နှာကွက်
ကနဲ ပျက်သွားလေသည်။

‘ဗျာ- ဒါဖြင့် ခေါင်းဆောင်ကြီးတို့ မောင်းနှင်သွားတဲ့
မြင်းလှည်းဟာ အစိမ်းရောင်အလံ စိုက်ထူထားတဲ့ မြင်းလှည်း
ပေါ့ ဟုတ်လား’

လေက ရယ်မောလိုက်သည်။

‘ဟုတ်ပါဗျာ၊ ခုလောက်ဆိုယင် ခင်ဗျားတို့ ခေါင်းဆောင် ကြီးဟာ ရွှေငွေတွေကို မတွေ့ရပဲ ဘယ်လောက်ဒေါ်ပွနေမယ် ဆိုတာကို ကျုပ် မြင်ယောင်နေမိပါတယ်’

ဝူးရှောက်ဖုန်းသည် ယင်း စကားကို ကြားလိုက်ရသော အခါတွင် ရုတ်တရက် ကြောင်အံ့အံ့ ဖြစ်သွားလေသည်။

သို့သော် ချက်ချင်းပင် သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် လောဘ ရမက်၏ အရိပ်အယောင်များ သန်းလာလေတော့သည်။

သူသည် စကားဆက်မပြောတော့ပဲ သူ၏ခါးဖြင့်လေအား စတင် ငင်ရောက် တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

သူ့အဖော်ကလည်း လေအား ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ် ပြုလုပ်၍ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ဝူးရှောက်ဖုန်းသည် တကယ် တိုက်ခိုက် လာသောအခါ ကျွမ်းကျင်သော ဓားသမားတယောက် ဖြစ်နေသည်ကို လေ က ရိပ်စားမိလိုက်လေသည်။

သူနှင့် အဖော်ပါလာသော လူများလည်း ဓားရေးတွင် မခေလှပါ။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် လေအား ဝဲယာညှပ်၍ တိုက်ခိုက် လိုက်သောအခါ သူတို့နှစ်ယောက် တိုက်ခိုက်မှုသည် လွန်စွာ ပြင်းထန်လှပေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဓားရေးတွင်အလွန်ထက်မြက်သဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်၏ တိုက်ကွက်ကို ပြန်လည် ခုခံနိုင်မည့်လူမှာ တယောက်မျှရှိလိမ့်မည်မဟုတ်ဟုပင် လေကယုံကြည်နေမိသည်။

သို့သော် ဝူးရှောက်ဖုန်းတို့အဖို့ ကံဆိုးသည်မှ ယခုသူတို့ နှစ်ယောက် ဝိုင်းရံ တိုက်ခိုက်သော လေမှာ ဓားပညာဘက်၌ အလွန်အလွန် ကျွမ်းကျင်သော ဓားသမားတယောက် ဖြစ်နေ ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

လေ၏ ဓားပညာသည် သိုင်းလောကမှ အဆင့်(၄)တွင် ရှိနေသည်ကို သူတို့က မသိလိုက်ကြသောကြောင့် သူတို့၏ ပြုပြင်၍မရသော မဟာအမှားပင် ဖြစ်လေသည်။

သူတို့သည် သိုင်းကွက်ပေါင်း(၂၀)ကျော်မျှသာ တိုက်ခိုက် လိုက်ရသည်။

လေ၏ ဓားချက်ဖြင့် သူတို့သည် ပြင်းထန်စွာ ဒဏ်ရာရရှိ သွားကြလေသည်။

လေသည် သူ၏ လက်ချက်ကြောင့် ပြင်းထန်စွာ ဒဏ်ရာ ရထားသော ဝူးရှောက်ဖုန်းတို့အား သူမောင်းနှင်လာသော မြင်းလည်းပေါ်သို့ တင်ပြီး ကြိုချည်ထားလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် သူသည် မြင်းလှည်းမောင်းသည့် နေရာတွင် ထိုင်၍ မြင်းလှည်းအား မြို့တော်ဝန်ဂေဟာသို့ ဦးတည်၍ မောင်းနှင်သွားလေသည်။

* * *

မြင်းလှည်းသည် ရှေ့ဘက်သို့ ဦးတည်၍ မောင်းနှင်နေ၏။ မကြာမီအချိန်တွင် ထိုမြင်းလှည်းသည်ဆိပ်ကမ်းသို့ရောက်ရှိ လာလေသည်။

မြင်းလှည်းက ဆိပ်ကမ်းတွင် ရပ်တန့်လိုက်သောအခါ၎င်း နောက်တွင် မြင်း ဆယ်တောင်ကလည်း ရပ်တန့် သွားလေ သည်။

သူတို့အားလုံးသည် မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလာကြပြီး မြင်း လှည်း၏ ဝဲယာဘက်တချက်တွင် ဝန်းရံ၍ရပ်လိုက်ကြသည်။

သူတို့၏လက်ထဲတွင်လည်း ဓားကိုယ်စီဖြင့် လက်မှတင်းကြပ် စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

သူတို့၏ မျက်နှာမှာလည်း အလွန်ပင် လေးနက်တည်ကြည် နေ၏။

မြင်းလှည်းပေါ်မှ ရန်ဆင်းလိုက်သူမှာ လူရင်းကျေးရွာ၏ အရှင်သခင် ဖြစ်သူ စီးမင်းယုပင်ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ် အလွန်ကြီးမားသော ရွက်လှေဘဝင်းပေါ်မှလူများ သည် ကုန်းပေါ်သို့ တက်လာကြလေသည်။

ထိုလူများကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် စီးမင်းယုက မြင်းလှည်း တံခါးအား ဖွင့်လိုက်သည်။

‘ကဲ... မင်းတို့ ဒီပစ္စည်းတွေကို လှေပေါ်ရောက်အောင် အမြန်ဆုံး တင်ကြစမ်း’

ရွက်လှေပေါ်မှ လူများသည် မြင်းလှည်းပေါ်မှ အထုပ် များ လျှင်မြန်စွာဖြင့် သယ်ချပြီး ရွက်လှေပေါ်သို့ တင်ကြလေ သည်။

စီးမင်းယု၏ မျက်နှာတခုလုံးတွင် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသော အပြုံးများဖြင့် ပြည့်နှက်နေ၏။

‘ဘယ်ရမလဲဗျာ... ဒင်းက အလံချင်းလဲမယ်ဆိုတာကိုသိလို့ ကျုပ်က လှည့်ကွက် လုပ်ထားတာပေါ့’

သူသည် ရွှေငွေရတနာ အထုပ်များကိုကြည့်ယင်း အားရ ပါးရ ရယ်မောလိုက်လေတော့သည်။

မကြာပါခေ့။ မြင်းလှည်းပေါ်မှ အထုပ်များသည် ရွက် လှေပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွားပြီးဖြစ်ရာ သူတို့သည် မြင်းလှည်း နှင့် မြင်းများကို ကုန်းပေါ်၌ ထားရှိခဲ့ပြီးနောက် ရွက်လှေ နှင့် ထိုဆိပ်ကမ်းမှ လျှင်မြန်စွာဖြင့် ထွက်ခွာသွား လေတော့ သည်။

* * *

လေသည် မြင်းလည်းအား ယင်းအဆောက်အအုံရှေ့၌ ရပ်
တန့်လိုက်သည်နှင့် မြို့တော်ဝန်က အဆောင်ထဲမှထွက်လာလေ
သည်။

‘မင်းရဲ့ လျှပ်ရွာမှူးကို တို့က အချိန်မလပ် အမြဲစောင့်ကြည့်
နေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မင်းဆီက သတင်းကို လုံးဝမရတာနဲ့
တို့လဲ မင်းအတွက် သိပ်ပြီး စိတ်ပူနေတယ်ကွ’

လေက ဦးညွတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်လဲ သူတို့ရဲ့အကြံအစည်ထဲမှာ ပါဝင်
လျှပ်ရွာနေရတဲ့အတွက်၊ သူတို့က ကျွန်တော်အပေါ်မှာသံသ
ယ မဖြစ်သွားအောင် ဆရာကြီးတို့နဲ့ အဆက်အသွယ် မလုပ်ပဲ
နေတာပါ’

မြို့တော်ဝန်က မြင်းလည်းပေါ်မှ ဒါဏ်ရာရထားသော လူ
နာအား တချက်ကြည့်လိုက်သည်။

လေက ပြုံးပြလိုက်သည်။

‘ဆရာကြီး၊ သူတို့က လုရင်းကျေးရွာကအဖွဲ့သားတွေပါ’

မြို့တော်ဝန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

သူသည်လက်တချက်ဝေ ယမ်းလိုက်သည်နှင့်ရဲမက်နှစ်ယောက်
သည် မြင်းလည်းပေါ်မှ ဒါဏ်ရာရလာသော ဝူးရွှောက်ဖုန်း
နှင့် သူ့အဖေအား အတင်းသို့ဆွဲခေါ်သွားလေသည်။

လေသည် လုရင်းကျေးရွာ၏ အရှင်သခင်ဖြစ်သူ စီးမင်းယု
နှင့် တွေ့ဆုံကြောင်း၊ စီးမင်းယုက မိမိအပေါ် ယုံကြည်ပြီး
ဘဏ္ဍာတော်ငွေတိုက်အား ဖေါက်ထွင်းလုယက်ခဲ့တဲ့အကြောင်း
များကို မြို့တော်ဝန်အား အကျဉ်းချုပ် ရှင်းပြလိုက်သည်။

c မန်း ကျွန်း

မြင်းလည်းသည် မြို့တော်ဝန်ဂေဟာရှေ့၌ ရပ်တန့် သွား
လေသည်။

လေသည် မြင်းလည်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်လေသည်။

သူသည် လေးဒေါင့်ကြေးပြားကလေး တခုအား တချက်
ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်သည်နှင့် လှံတံ ကိုင်ဆောင်ထားသော အ
စောင့်နှစ်ယောက်က တံခါးမကြီးအားလာရောက်ဖွင့်ပေးလိုက်
သည်။

ထို့နောက် လေသည် မြင်းလည်းပေါ်သို့ ပြန်လည် စက်
သွားပြီးလျှင် မြင်းလည်းကို အထဲသို့မောင်းနှင်သွားလေသည်။

မြို့တော်ဝန်ဂေဟာ၏ အဆောက်အအုံသည် ခြံဝင်း၏ အ
လယ်ဗဟိုတွင် တည်ရှိနေသည်။

လေ၏ စကားဆုံးသွားသောအခါ မြို့တော်ဝန်၏မျက်လုံး
အစုံသည် အံ့ဩလွန်းသဖြင့် ဝိုင်းစက် ပြူးကျယ်သွားသည်။

သူ၏မျက်လုံးအစုံမှာလည်းလေးနက်တည်ကြည်သည့် အသွင်
သို့ကူးပြောင်းသွားလေသည်။

‘သူတို့အကြံအစည်က တော်တော်ကြီးပါလား’
လေက ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

‘ဟုတ်ပါတယ် သူတို့က ဒီတဏှာတော်တိုက်ကို ဖေါက်
ထွင်းဖို့ နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာကတဲက ကြိုးစားခဲ့တယ်လို့ကြား
ပါတယ်’

မြို့တော်ဝန်သည် လေ၏ပုခုံးအား တချက် ပုတ်လိုက်လေ
သည်။

‘အင်း...မင်းတော်ပေလို့ပေါ့ ဒါကြောင့်လဲ ဒီပစ္စည်းတွေ
သူတို့လက်ထဲကိုပါမသွားစာပေါ့’

သူသည် စကားကိုပြောဆိုပြီးသည်နှင့် မြင်း လှည်းအနီး သို့
ချဉ်းကပ်သွားလေသည်။

လေသည် မြင်းလှည်းတံခါးအားဆွဲဖွင့်လိုက်သောအခါတွင်
မြင်းလှည်းထဲ၌ အိတ်ကလေးများအစီအရိပ်သည်ကို တွေ့လိုက်ရ
လေသည်။

မြို့တော်ဝန်သည် မြင်းလှည်းထဲရှိ အိတ်ကလေးတလုံးအား
ယူ၍ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ သူ၏ မျက်နှာတခုလုံးသည် မှောင်၍
သွားလေသည်။

လေသည် မြို့တော်ဝန်က အိတ်ကိုကြည့်၍ ကြောင်အံ့အံ့ဖြစ်
နေသည်ကိုတွေ့ရှိလိုက်သဖြင့် သူသည် မြို့တော်ဝန်အနီးသို့ကပ်

သွားပြီး ဖွင့်ထားသောအိတ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ
သူ၏ဦးခေါင်းတခုလုံးအား မိုးကြိုးပစ်ချလိုက်သည့်အလား တွန့်
ကနဲဖြစ်သွားလေတော့သည်။

သူသည် မယုံကြည်နိုင်စွာဖြင့် အိတ်လေးငါးလုံးအား ယူ၍
ဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ယင်းအိတ်ကလေးများ၌ ကျောက်သံ
ပတ္တမြားမရှိပဲ ကျောက်ခဲများထည့်ထားသည်ကို တွေ့ရှိရလေ
သည်။ သူသည် အိတ်များကိုကြည့်၍ သူ၏ တကိုယ်လုံးသည်
ကြက်သေသေသွားလေတော့သည်။

* * *

မြို့တော်ဝန်သည် အဆောင်ထဲ၌ လက်နှစ်ဖက်နောက်ပစ်၍
ခေါက်တုန့်ခေါက်ပြန်လမ်းလျှောက်နေလေသည်။

သူ၏မျက်နှာတခုလုံးသည် ညိုမည်းနေလေသည်။ လေသည်
ကြမ်းပေါ်တွင်ချထားသောအိတ်ကလေးများအား ကြည့်ယင်း
ငေးငိုင်၍နေလေသည်။

အတန်ကြာမှ မြို့တော်ဝန်က လျှောက်နေသော ခြေလှမ်း
ကို ရပ်တန့်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက်သူသည် စိတ်လှုပ်ရှား
စွာဖြင့် လက်နှစ်ဖက်အားဆုတ်ထားယင်း-

‘တို့ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ’

မြို့တော်ဝန်၏အသံကြောင့် လေသည် ငေးငိုင်နေရာမှ လန့်
ဖျန်ကာ ပြန်လည် သတိရလာလေသည်။ သူသည်မြို့တော်ဝန်
အား ဦးညွတ်လိုက်ပြီး-

‘ဆရာကြီးသူတို့သွားမယ့်နေရာကိုတော့ ကျွန်တော်သိထားပါတယ်၊ အဲဒါသူတို့ရှိရာကိုသွားပြီး ဝိုင်းထားဖင် ကောင်းလားလို့’

မြို့တော်ဝန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

‘ဒါကတော့လုပ်ရမှာပဲ၊ ခက်တာကမင်းပြောတဲ့ စီးမင်းယုဟာ အလွန်ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲဥာဏ်များတယ်ဆိုတာကို သူ့လုပ်ရပ်တွေကို ကြည့်ချင်းအားဖြင့် သိသာနိုင်တယ်၊ ဒါကြောင့်သူက မင်းပြောတဲ့နေရာမှာ ရှိမှာ မဟုတ်တော့ဘူး ဆိုတာကိုတော့ ကျုပ်ယုံကြည်တယ်’

သူသည် သက်ပြင်းတချက် ချလိုက်သည်။

‘အေးပေါ့လေ၊ ကျုပ်တို့အနေနဲ့ လုပ်သင့် လုပ်ထိုက်တာတွေကိုတော့ လုပ်ထားရမှာပဲ’

သူသည် စားပွဲပေါ်မှ မောင်းထုသော ဘုကို ယူလိုက်ပြီး ဆင်စွယ်နှစ်ခုဖြင့် ချိတ်ဆွဲထားသော မောင်းကလေးအား ဘုဖြင့် ထုလိုက်လေသည်။

‘ဒေါင်...’

မောင်းသံတချက် ထွက်ပေါ်လာပြီး နောက်တွင် ရဲမက်တယောက်က အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်လာလေသည်။

‘ဟေ... မင်းတို့ဗိုလ်မှူးကို သွားခေါ်လိုက်စမ်း’

ဝင်လာသော ရဲမက်က ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

‘ဟုတ်ကဲ့... ဝန်မင်း’

ထိုရဲမက်သည် မြို့တော်ဝန်အား အရိုအသေပြုပြီး အခန်းထဲမှ လျင်မြန်စွာ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

မကြာပါချေ။ ဗိုလ်မှူးတယောက်၏ အဆောင်အယောင်များကို ဝတ်ဆင်ထားသော လူတယောက်က အခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်လာလေသည်။

မြို့တော်ဝန်သည် သူ့အားအရိုအသေ ပေးနေသော ဗိုလ်မှူးအား တချက်ကြည့်ပြီး လေအား ညွှန်ပြလိုက်လေသည်။

‘မင်း ရဲမက် တရာလောက်ကို ခေါ်ပြီး သူ့နောက်လိုက်သွား၊ အဲဒီမှာ ရှိသမျှ လူတွေနဲ့ ပစ္စည်းတွေကိုသိမ်းခဲ့’

ဗိုလ်မှူးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်ကဲ့... ဝန်မင်း’

ဗိုလ်မှူးက မြို့တော်ဝန်အား အရိုအသေ ပြုပြီးနောက် ဗိုလ်မှူးနောက်သို့ လိုက်ပါသွားလေတော့သည်။

* * *

စီးမင်းယု၏ လျှို့ဝှက်ခန်းတခုလုံးအား သိမ်းပိုက်လိုက်ပြီး ဖြစ်ရာ လုရင်းကျေးရွာ၏ အဖွဲ့အားလုံးတို့ကိုလည်း ချောချောမောမောဖမ်းဆီးနိုင်ခဲ့လေသည်။

သို့သော် စီးမင်းယုနှင့် လုချွန်းချွန်းပြီးလျှင် သူ့အားထားရသော သူ့တပည့် အဖွဲ့သားများကိုပါ မတွေ့ရှိပါချေ။

ထို့အပြင် ယင်းခြံဝန်းတခုလုံးတွင် တန်ဖိုးရှိသော ပစ္စည်းများဟူ၍ တစုံတခုမှ ကျန်ရှိသည်ကို မတွေ့ရပါချေ။ သို့သော် လုရင်းကျေးရွာ၏ ဌာနချုပ်မှာကား ဤနေရာပင် ဖြစ်သည်ကို မြို့တော်ဝန်(ဝါ)ထောက်လှမ်းရေးမှူးချုပ် သိမ်းငှက်က သိရှိရပြီးဖြစ်လေသည်။

သူသည် စီးမင်းယု၏ ဥာဏ်သွားပုံနှင့် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ လုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်သွားပုံများကို မချီးကျူးပဲ မနေနိုင်တော့ပါချေ။

‘အင်း ကျုပ်ကြုံတွေ့ရတဲ့ ဒုစရိုက် ကောင်တွေထဲမှာတော့ စီးမင်းယုလို ဥာဏ်ပညာထူးချွန်ပြီး သတ္တိရှိတဲ့လူမျိုးကို တခါမှ မတွေ့ခဲ့ပါဘူးကွာ’

လောက ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတဲ့ မှုခင်းတွေမှာ ဗိုလ်မင်းရဲတိုက်နဲ့ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတာဟာ အခက်အခဲဆုံးလို့ ထင်မိခဲ့တာ၊ ဒါပေမယ့် အခုရင်ဆိုင်နေရတဲ့ လုရင်းကျေးရွာနဲ့ဆိုယင် မယုံနိုင်လောက်အောင် ကွာခြားလှပါတယ် ဆရာ’

သိမ်းငှက်က စကားပြောနေယင်းမှ မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်လေသည်။

သူသည် စားပွဲပေါ်တွင် ချထားသော မြေပုံအား သေချာစွာ ပြန်လည် စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး-

‘သူတို့ မင်းကိုချုပ်ထားတဲ့ကျွန်းဟာ ဘယ်ကျွန်းလဲ ဆိုတာကို မင်းတေးလို့ မရဘူးလားကွ’

လေသည် အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်လေသည်။

‘သူတို့ပြောတော့ အဲဒီကျွန်းကို လုရင်းကျွန်းလို့ ပြောနေကြတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က စုံစမ်းလိုက်တဲ့ အခါမှာ လုရင်းကျွန်းဆိုတာကို ဘယ်သူ့ဏမမှ မသိနိုင်ကြဘူး’

ထိုစဉ်မှာပင် အဖြူရောင် ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေး တယောက် အခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေ

သည်။ လေသည် ထိုမိန်းကလေးအား တွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် ဝင်းလက် တောက်ပသွားလေသည်။

‘ဟင်... လုယန်းယန်း’

သူ၏ပါးစပ်မှ လွတ်ကနဲ ခေါ်လိုက်လေသည်။ လုယန်းယန်းက လေအား တွေ့မြင်လိုက်သည်နှင့် ပြုံးပြလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် သူမသည် မြို့တော်ဝန်ရှေ့သို့ ချဉ်းကပ်သွားလေသည်။ ထို့နောက် မြို့တော်ဝန်အား အရိုအသေပြုလိုက်လေသည်။

‘ကဲ... ဆရာကြီး၊ ကျွန်မကို သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်ပါအုံး’

လုယန်းယန်းက သိမ်းငှက်အား ကြည့်လိုက်ပြီး-

‘ဘယ်နှယ်လဲဆရာ တူရဲ့လား’

သိမ်းငှက်က သူမအား ‘သေချာစွာ ကြည့်လိုက်လေသည်။

‘ရပါတယ် ချင်းချက်လုံးဝ မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် -’

လုယန်းယန်းက သိမ်းငှက်က စကားကို ခေတ္တရပ်တန့်လိုက်သည်ကို နားစွင့်နေသည်။ သိမ်းငှက်က လုယန်းယန်းအား သေချာစွာ စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

‘အခုတကြိမ်မှာတော့ လုယန်းယန်းအစစ်ကို အသုံးပြုမှု ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်ယူဆတယ် ဘယ်နှယ်လဲ’

မိန်းကလေးက မျက်မှောင်ကုပ်သွားလေသည်။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲရှင်’

သိမ်းငှက်၏ မျက်နှာထားက လေးနက် တည်ကြည် သွားလေသည်။

ကျွမ်းအထင် မလွဲမှားဘူးဆိုယင် စီးမင်းယုဟာ သူခေးပြ
တိုက်လို့မဲ့တဲ့ ဘဏ္ဍာတော်ငွေတွေကို သူတို့ပြောတဲ့ လူရင်း
ကို သွားကြမှာ ဒါကြောင့် ကျုပ်က လူယန်းမန်းကိုလွှတ်လိုက်
မယ်၊ အဲဒီလိုလွှတ်လိုက်ယင် လူရင်းကျေးရွာက လူတွေဟာ
သူ့ကို မြင်သွားပြီး သူ့နောက်ကို ခြေရာခံလိုက်ကြမှာပဲ အဲဒီ
တော့ လူတွေက သူ့နောက်ကို ခြေရာခံပြီး မြန်လိုက်ယင်
သူတို့ရောက်ရှိနေတဲ့ကျွန်းကို သိနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်လို့ပါ’

လူယန်းယန်းက ပြုံးလိုက်သည်။

‘ဒါဖြင့် ဆရာရယ်... အခု ကျွန်မရုပ်ဖျက်ထားတာတွေကို
ပြန်ပြင်လိုက်ရမှာပေါ့’

သိမ်းငှက်က ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ မင်းအနေနဲ့ ရုပ်ဖျက်ဖို့ မလိုတော့ပါဘူး’

လူယန်းယန်းသည် သူ၏မျက်နှာပေါ်မှ တပ်ဆင်ထားသော
သားရေပါးအား ခွာချလိုက်ရာ လေသည် အံ့ဩလွန်းသဖြင့်
မျက်လုံးပြူးကျယ်သွားလေတော့သည်။

သူ ကြုံတွေ့ရသော လူယန်းယန်းမှာ လူချွန်းချွန်း ညီမ
လူယန်းယန်းအစစ်မဟုတ်ပဲ သူတို့၏ ထောက်လှမ်းရေးတပ်ဖွဲ့မှ
အမျိုးသမီးတယောက် ဖြစ်နေကြောင်းကို ယခုမှ သူက ကောင်း
နားစွာ လည်လိုက်လေသည်။

သိမ်းငှက်က သူမအားလေနှင့်မိတ်ဆက်ပေးလိုက်လေသည်။

‘သူ့နာမည်က နှင်းဆီပါ၊ သူက မင်းထက်သင်တန်းတနှစ်
စောတာပေါ့လေ’

လေက ဦးညွတ်လိုက်လေသည်။

ဝဏ္ဏထွန်းစာပေ

‘ဟုတ်ကဲ့၊ အခုလိုတွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်’

နှင်းဆီက ရယ်မောလိုက်လေသည်။

‘အခြေအနေအရာ ကျွန်မ ဟန်ဆောင်ခဲ့ရတာကို ခွင့်လွှတ်
ပါရှင်’

လေက အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

‘ခွင့်လွှတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားရဲ့ ပီပီရီရီထရပ်ဆောင်သွား
နိုင်တာကိုတော့ ကျုပ်က ချီးကျူးလို့ မဆုံးပါဘူးကွာ’

သိမ်းငှက်က လက်ကာပြလိုက်လေသည်။

‘ကဲ... နောက်မှပဲ ချီးကျူးကြ၊ အခုလောလောဆယ် တို့
ဘဏ္ဍာတော်ငွေတွေကို အမြန်ဆုံး ပြန်ရအောင် ကြိုးစားဖို့တာ
ဝန်ရှိသေးတယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းတို့ လူယန်းယန်းနောက်ကို
မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး မျက်ခြေမပြတ်စေနဲ့’

လေနှင့်နှင်းဆီသည် ပြိုင်တူ ဦးညွတ်လိုက်လေသည်။

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ’

ထိုစဉ်မှာပင် ရဲမက်တယောက်က ကံမန်းစာတန်းဖြင့် အခန်း
ထဲသို့ ဝင်ရောက်လာလေသည်။

‘ဝန်မင်းခင်ဗျာ၊ တံငါသည်တယောက်က အခန်းရှေ့မှာ
အခေးတကြီး သတင်းတခု ပေးစရာရှိလို့တဲ့ ကိုယ်တိုင်တွေ့ချင်
တယ်လို့ ပြောပါတယ်ခင်ဗျာ’

ရဲမက်၏ စကားကြောင့် သိမ်းငှက်၏ မျက်လုံးအစုံသည်
စင်းလက်၍ သွားလေသည်။

‘ဟုတ်ပြီ နွေဆီက ပို့လိုက်တဲ့ သတင်းနဲ့တူတယ်’

ဝဏ္ဏထွန်းစာပေ

သူသည် ရဲမက်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်လေသည်။
'က သူ့ကို အမြန်ဆုံးခေါ်ခွဲစမ်း'

* * *

မကြာပါချေ။

တံငါသည် အဆောင်အယောင် ဝတ်ဆင်ထားသော လူ
တယောက် အခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာလေသည်။ သူသည်
သိမ်းငှက်၏ရှေ့တွင် ခြေစုံရပ်လိုက်ပြီး အရိုအဆေး ပြုလိုက်လေ
သည်။

'ကျွန်တော့်နာမည် 'မိုး'ပါ နွေက ကျွန်တော်ဆီ စာတစောင်
ပို့ပါတယ်။ အဲဒီစာကို ဆရာကြီးဆီ အမြန်ဆုံး ပို့ပေးပါဆိုလို့
ကျွန်တော်မအိပ်မနေ လာပို့ တာပါခင်ဗျာ'

သိမ်းငှက်ထံ လက်ဖြန့်လိုက်လေသည်။

'အဲဒီစာ ဘယ်မှာလဲ ပေးစမ်း'

တံငါသည်အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားသော သူသည်
သူ၏အိတ်ထဲမှ စာတစောင်ကို သိမ်းငှက်အား လှမ်းပေးလိုက်
လေသည်။ သိမ်းငှက်သည် ထိုစာကို ကမန်းကတန်းယူ၍ ဆုံး
အောင် ဖတ်ပြီးနောက် သူ၏ မျက်လုံးအစုံသည် ဝင်းလက်
တောက်ပသွားလေသည်။

ဝဏ္ဏထွန်း စာပေ

သူသည် ထိုစာအား နှင်းဆီနှင့်လေတို့၏ရှေ့သို့ ထိုးပြလိုက်
လေသည်။

၎င်းစာရွက်ပေါ်တွင်-

'ကျွန်မ အခု ငါးမန်းကျွန်းပေါ်မှာရောက်ရှိနေပါ
တယ်။ စီးမင်းယုတို့လူစု ငါးမန်းကျွန်းကို မနက်က
ရောက်လာကြပါတယ်။ သူတို့နဲ့အတူ ဘဏ္ဍာတော်ငွေ
များလဲ ပါလာကြပါတယ်။ သူတို့ပြောဆိုတဲ့ အသံကို
ကြားရတာကတော့ သူတို့ဟာ ဒီငွေတွေနဲ့ လက်နက်
ခဲယမ်းမီးကျောက်တွေကို ဝယ်မယ်လို့ ရည်ရွယ်ထား
တယ်ဆိုတာကို သိရတယ်။ ဒါကြောင့် ဘဏ္ဍာတော်
ငွေတွေကို မပျောက်မပျက်မီ အမြန်ဆုံးလှုပ်ရှားနိုင်ဖို့
သတင်းပို့လိုက်ပါတယ်....'

ပုံ + + +
ရှောင်ဟုန်းအမည်ခံ
'နေ့'

ထေသည် ယင်းစာကိုဖတ်လိုက်ပြီးမှ ယင်းကျွန်းပေါ်မှာ
မိမိလွတ်မြောက်အောင် အကူအညီပေးသူမှ ရှောင်ဟုန်းအမည်
ခံ နေ့ ဖြစ်သည်ကို ယခုမှပင် သဘောပေါက် နားသည် လာ
လေသည်။

* * *

ဝဏ္ဏထွန်း စာပေ

ယင်းအဆောက်အအုံထဲမှ မီးရောင်များက ထိန်ထိန်လင်းနေ
၏။ ယင်းအဆောက်အအုံ၏ညွှန်ခန်းတခုလုံးမှာလည်း လူများ
ဖြင့် ပြည့်ကြပ်နေ၏။ ယနေ့ညသည် လူရင်းကျေးရွာ၏ အကြီး
အကဲခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ စီးမင်းယုက အောင်ပွဲခံသောအနေ
ဖြင့် ညစာထမ်းစားပွဲကျင်းပနေသောအချိန်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ထိုအဆောက်အအုံမှ ယေမောသံများကမကြာ
မကြာ ထွက်ပေါ်လာနေခြင်း ဖြစ်သည်။

လူချန်းချန်းသည် သခင်မတယောက်၏ အသွင်ဖြင့် ဧည့်
ပရိသတ်များထဲတွင် သွားလာနေကာ လူအများအား နှုတ်
ဆက်အားပေးနေ၏။

ထိုစဉ် ရွက်လှေတစင်းသည် ယင်းငါးမန်းကျွန်းအနီးသို့
တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် ရောက်ရှိလာလေသည်။

ရွက်လှေများသည် ငါးမန်းကျွန်းနှင့် ၁ မိုင်ခန့်အကွာတွင်
ရွက်တဲချ၍ ကျောက်ချနေသည်။

ထို့နောက် ထိုရွက်လှေပေါ်မှ လှေငယ်ကလေးများကို
တစင်းပြီးတစင်း ရေပေါ်သို့ ချလိုက်လေသည်။ ကိုယ်ကြပ်
အင်္ကျီများကို ဝတ်ဆင်ထားကြသောရဲမက်တို့သည် ခေးကိုယ်
စီဖြင့် ရွက်လှေကြီးပေါ်မှ လှေငယ်ပေါ်သို့ တယောက်ပြီး
တယောက် ခုန်ချလိုက်ပြီး ကျွန်းရှိရာသို့ လှော်ခတ်သွားလေ
တော့သည်။

ပို၍ တိတိကျကျပြောရမည်ဆိုလျှင် ယခုငါးမန်းကျွန်းသို့
ရောက်ရှိလာသော ရွက်လှေကြီးများမှာ (၃)စင်းရှိသည်။ ထို
ရွက်လှေကြီးပေါ်မှ ချလိုက်သော လှေငယ်များမှာ အစင်း

ရှာဟူတိတ်

ငမန်းကျွန်း—

ငမန်းကျွန်းပေါ်၌ အဆောက်အအုံများကို တိုးခဲ့ဆောက်
လုပ်ထားသဖြင့် ငမန်းကျွန်း ယခင်ကထက် အတော်ကလေး
စည်ကားလာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ထို့ကြောင့် ညသန်းကောင်ယံအချိန်သို့ ရောက်နေပြီ ဖြစ်
သော်လည်း အဆောက်အအုံများမှ ထွက်ပေါ်လာသော မီး
ရောင်များသည် ငါးမန်းကျွန်း၏ အလှကို ပို၍ ပဏာဟပ်မိ
လေသည်။

၎င်းကျွန်း၏အလယ်ဗဟိုတွင် အခြား အဆောက်အအုံများ
ထက် ကြီးမားသော အဆောက်အအုံတခုရှိသည်။

ပေါင်း (၃၀) ခန့်ရှိလည်။ လှေငယ်တစ်စင်းပေါ်တွင် ရဲမက် (၁၀) ဦးစီ စီးနင်းလိုက်ပါလာကြလေသည်။

ထို့ကြောင့် စုစုပေါင်း ရဲမက် (၉၀) တို့သည် ထိုငါးမန်း ကျွန်းအား တိုက်ခိုက် ဖြိုဖျက်ရန် ရောက်ရှိ လာကြလေသည်။ ထိုရဲမက်များထဲတွင် လေတယောက်လဲ ပါရှိလေသည့်။ လေသည် အသင့်ခေါ်ဆောင်လာသော လုယန်းယန်းအား အသံတိုးတိုးဖြင့်-

‘ကဲ-ခင်ဗျား အစ်မကို ဟိုအဆောက်အအုံထဲမှာရှိနေတယ်၊ မင်းက အဲဒီကိုသွားပြီး သူ့ကိုရအောင် ခေါ်ထုတ်လိုက်ပါ၊ ဒါပေမယ့် ...’

သူသည် လုယန်းယန်းအား စူးရှစွာ တချက်ကြည့်လိုက်ပြီး

‘သူ့ကို တို့ပါလာတယ်လို့ မပြောရဘူး၊ ပြောယင်တော့-’

သူသည် စကားကို ခေတ္တရပ်တန့်လိုက်ပြီး လက်ထဲမှ ဓားဖြင့် တချက် ဝေ့ယမ်းပြလိုက်လေသည်။

‘မင်းနဲ့ မင်းအစ်မကို အသက်ချမ်းသာပေးမှာ မဟုတ်ဘူး’

လုယန်းယန်းက လေ၏လက်ထဲမှဓားကို ထိတ်လန့်စွာ ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ဆူညံ စွာရယ်မောသံများ ထွက်ပေါ်နေသော အဆောက်အအုံတိုင်းသို့ တလှမ်းချင်း လျှောက်သွားလေတော့သည်။

* * *

အခန်းထဲတွင် လူများက တယောက်တပေါက် ဆူညံစွာ အော်ဟစ်နေကြလေသည်။ ရယ်မောသံများကလည်း အခန်းထဲမှ အဆက်မပြတ် ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ ထိုစဉ် ရုတ်တရက် အခန်းတံခါးက ပွင့်သွားလေသည်။

အခန်းထဲရှိ လူများသည် ရယ်မောသံများကလည်း တဖြည်းဖြည်း တိတ်ဆိတ်သွားလေသည်။ အားလုံးသောလူများသည် အခန်းဝတွင် ရပ်နေသော လုယန်းယန်းအား ဝေး၍ ကြည့်နေကြလေသည်။

စီးမင်းယုက လုယန်းယန်းအား တွေ့မြင် လိုက်ရသည်နှင့် မျက်မှောင်ကုပ်သွားလေသည်။

ထို့နောက် သူသည် လုချန်းချန်းဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

‘ကဲ-မင်းညီမရောက်လာပြီ၊ သွားခေါ်လိုက်ပါအုံးလေ’ လုချန်းချန်းက ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် သူသည် လုယန်းယန်းထံ လျှောက်သွားလေသည်။ သူသည် လုယန်းယန်းအနီးသို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ ရုတ်တရက် တံခါးကြားမှ လူရိပ်တစ်ခုရပ်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

‘မအော်နဲ့ ဣန္ဒြေမပျက်ပါနဲ့၊ လုယန်းယန်းခေါ်တဲ့နောက်ကို ခင်ဗျားလိုက်သွားပါ’

လူရိပ်က ယင်းသို့ပြောလိုက်သောကြောင့် လုချန်းချန်းသည် ကြောင်အံ့အံ့ဖြစ်သွားလေသည်။

‘လုချန်းချန်း ကျုပ်ပြောနေတာ မကြားဘူးလား’

လူချမ်းချမ်းသည် အခြေအနေမဟန်တော့မှန်း သိလိုက်လေသည်။ ထို့ကြောင့် သူမသည် ရပ်နေသောလူယန်းယန်း၏ လက်ကိုဆွဲကာ အပြင်သို့ ခြေလှမ်း လှမ်းလိုက်လေသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်အပြင်သို့ ရောက်ရှိသွားသည်နှင့် တစ်ဆက်တည်းမှာပင် လေသည် အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်သွားလေသည်။

‘ဟေ့—တယောက်မှမလှုပ်ကြနဲ့ အားလုံး ငြိမ်ငြိမ်ကလေးနေပါ’

သူ၏အသံသည် အခန်းတွင်း၌ ကျယ်လောင်စွာ ဟိန်းထွက်လာလေသည်။ အားလုံးသော လူများသည် သူ့အား လှည့်၍ ကြည့်နေမိသည်။ လေကတည်ငြိမ်သော လေသံဖြင့်—

‘မင်းတို့ အဆောက်အအုံတခုလုံးကို ကျုပ်တို့ရဲ့ ရဲမက်တွေက ဝိုင်းထားပြီးပြီ၊ ခင်ဗျားတို့အားလုံး မသေချင်ယင်တော့ ငြိမ်ငြိမ်ကလေးနေကြပါ—’

သူ၏စကားကြောင့် လူများသည် တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။

‘ဟား...ဟား...ဟား...ဟား’

စီးမင်းယုက သူ၏စကားကြောင့် အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

‘ဒီမှာ မိတ်ဆွေ၊ ခင်ဗျားဘယ်သူလဲဆိုတာ ကျုပ်မှတ်မိပြီ၊ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားမသေချင်ယင် ခင်ဗျားလက်ထဲက ဓားကို ချလိုက်ပါ’

ထိုစဉ်မှာပင် ရဲမက်များသည် လက်နက်ကိုယ်စီ ကိုင်ဆောင်ကာ အခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာလေသည်။ ထိုရဲမက်များအား

ဦးဆောင်၍ ခေTလာသူမှာ သိမ်းငှက်ကိုယ်တိုင်ပင် ဖြစ်လေသည်။

သူတို့အားလုံးတို့သည်အခန်းတွင်းသို့ ရဲမက်များ ဝင်ရောက်လာသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်သွားလေသည်။ သိမ်းငှက်သည် စီးမင်းယုထံသို့ တလှမ်းခြင်း လှမ်းသွားလေသည်။

စီးမင်းယုသည် ထိုင်ရာမှထလိုက်လေသည်။ သူသည် တဖြည်းဖြည်း ချဉ်းဇာပ်လာနေသော သိမ်းငှက်နှင့်လေတို့ နှစ်ယောက်အား မျက်လုံးတချက် ဝေ့ ကြည့်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် စူးစိုက်စွာဖြင့် လေ၏မျက်နှာအား စိုက်ကြည့်လိုက်လေသည်။

‘မင်းက ထောက်လှမ်းရေးသမားတယောက်ဖြစ်မယ်ဆိုတာကို ငါက အကဲခတ်မိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းကို ငါမသတ်လိုက်မိတာဟာ ငါ့ရဲ့ မဟာအမှားပါပဲလေ—’

သူသည် ထိုသို့ ပြောပြီးသည်နှင့် သိမ်းငှက်တက်သို့ လှည့်လိုက်လေသည်။

‘ခင်ဗျားက ထောက်လှမ်းရေးမှူး သိမ်းငှက်ဖြစ်တယ် ဆိုတာကိုလဲ ကျုပ်သိပါတယ်’

သိမ်းငှက်က မျက်မှောင်ကုပ်သွားလေသည်။ စီးမင်းယု၏ စကားကြောင့် သိမ်းငှက်မှာ အတော်အံ့ဩတုန်လှုပ် သွားလေသည်။ အကြောင်းမှာ သိမ်းငှက်သည် မည်သည့်အခါမှ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ယခုကဲ့သို့ လူအမြင်ခံပြီး ယခုကဲ့သို့ ထွက်လာခဲ့ခြင်းမရှိပါချေ။

သူသည် စီးမင်းယုအား သေသေချာချာ ကြည့်လိုက် လေသည်။

‘ခင်ဗျားရဲ့ လှုပ်ရှားမှုကို တွေ့ရှိလိုက်တာနဲ့ ခင်ဗျားဟာ အလွန်ဉာဏ်ကောင်းတဲ့ လူတယောက် ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကျုပ်နားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားဟာ ခင်ဗျားရဲ့ထူးချွန်လှတဲ့ ပညာတွေကို တိုင်းပြည်နဲ့ လူမျိုးအတွက် အသုံးမချပဲ၊ ဒုစရိုက်လုပ်ငန်းတွေကို လုပ်နေတဲ့အတွက် ခင်ဗျားကို ကျုပ်က အတော့ကို နှမြောမိတယ်ဗျာ’

စီးမင်းယုက ရယ်မောလိုက်သည်။

‘မလိုပါဘူးဗျာ - ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို အခုလို ချီးကျူးလိုက်တာကိုပဲ ကျုပ်က အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ’ လေက ရွှေ့သို့ တလှမ်းတိုးလိုက်လေသည်။

‘ကဲ စီးမင်းယု ခုချိန်မှာတော့ ခင်ဗျား မျက်နှာပေါ်မှာ တပ်ဆင်ထားတဲ့ မျက်နှာတုကို ခွါပစ်ဖို့ကောင်းပါပြီလေ -’

လေ၏ စကားကြောင့် စီးမင်းယု၏ မျက်နှာသည် ကွက်ကနဲပျက်သွားသည်။

ထို့နောက် အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

‘ဟား - ဟား... ဟား... ဟား...’

ထို့နောက် သူသည် လေအား စူးရှစွာစိုက်ကြည့်လိုက်လေသည်။

‘ကျုပ်က ဘယ်သူလဲဆိုတာ ခင်ဗျားက သိလို့လား’

လေက ပြုံးပြလိုက်လေသည်။

‘ခင်ဗျားဟာ ဗိုလ်မင်းရဲတိုက်ကသေသွားပြီလို့ထင်ရပေမယ့် မသေပဲ ကျန်ခဲ့တဲ့ ရှာဟူတိတ် မဟုတ်လားဗျာ’

စီးမင်းယုသည် တဟားဟားရယ်မောလိုက်လေသည်။ သူ၏ မျက်နှာတုအား ခွါချလိုက်လေသည်။

ဟုတ်ပါ၏။

လုရင်းကျေးရွာ၏အရှင်သခင် စီးမင်းယုမှာ တကယ်စင်စစ် ဗိုလ်မင်းရဲတိုက်မှ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်လာသော ရှာဟူတိတ်ပင် ဖြစ်လေသည်။

* * *

သိုင်းလောကတခုလုံးသည် အေးချမ်းသာယာသည်ဟု ထင်ရပေသည်။ ယခုအချိန်တွင် လူများသည် တချိန်တုန်းက အလွန်လျှို့ဝှက်ဆန်းကျယ်သော လုရင်းကျေးရွာ အကြောင်းများသည် လတက်ရည်ဆိုင်၌ လူစုကော ဝေဖန် ပြောဆိုနေသည့် အကြောင်းအရပ်တခုဖြစ်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

နေပြည်တော်၏ ဘဏ္ဍာတော်ငွေများသည် ထောက်လှမ်းရေးသမားများ ကြီးပမ်းမှုကြောင့် အနည်းငယ်မျှပင် ဆုံးရှုံးမှုမရှိပဲ ပြန်လည်ရရှိလာခဲ့လေသည်။ လေသည် ဗိုလ်မင်းရဲတိုက်နှင့် လုရင်းကျေးရွာတို့၏ ဒုစရိုက်မှုခင်းများကို အောင်မြင်စွာ အမှုတော်ထမ်းနိုင်ခဲ့သည့်အတွက် အာဏာပိုင်တို့က သူ့အား ဗုဒ္ဓကုဏ္ဍိယ အဆင့်တိုးပေးလိုက်လေသည်။

သို့သော် သူသည် ယင်းရာထူးအားလက်မခံပါချေ။ လူယန်း
ယန်း တဖြစ်လဲ နှင်းဆီ အမည်ရှိသော မိန်းကလေး၏ မေတ္တာ
ကိုလည်း သူလက်မခံခဲ့ပါ။ သူသည် တိုင်းပြည်ကပေးအပ်သော
တာဝန်ဝတ္တရားများကို ကျေပွန်စွာထမ်းဆောင်ပြီးသည့်နောက်
ပိုင်းတွင် သိမ်းငှက်တို့အား နှုတ်ဆက်ပြီး ချန်းအန်းမြို့မှ မြင်း
တကောင်ဖြင့် ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

သူသည် ချန်းအန်းမြို့မှ ထွက်ခွာလာပြီးနောက် လွတ်လပ်
သော သိုင်းသမားတဝသို့ ကူးပြောင်းသွားလေသည်။ အမှန်မှာ
သိုင်းလောကမှ သိုင်းသမားများ အားလုံးလိုလိုပင် သူ့အမည်
အား ကြားဖူးနားဝရှိကြပေသည်။

သူ့အပေါ်၌လည်း လေးစားချစ်ခင်ကြလေသည်။ အမှန်
စင်စစ် လေ ဟု အမည်ခံထားသောသူမှာ သိုင်းလောက၌
လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြားခဲ့သော လုံစိန်ပီ ၏ နာမည်ခံ
အမည်ခံ ဆက်သက်မျှသာ ဖြစ်လေသည်။

ပြီး၏။

နန္ဒကျော်သူ